Q23:38.2114T
N16.
99104.

T.D.R.C. 402

Vol. II

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பனசைப்புராணம்.

இது

பனைப்பாக்கம் செங்குந்த மரபு

மொ-அம்பலத்தாடிமுதலியார்குமாரர்

நாராயணமுதலியார் அவர்களாலும்,

ஷையூர்-ஷைமரபு-கண்டிமுதலியார்குமாரர்

எல்லப்பமுதலியார்அவர்களாலும்

ஷைகிராமத்தார்வேண்டுகோளால்

இயற்றப்பட்டு

இந்நூலாசிரியர்களின்போதகாசிரியராகிய

மகாவித்வான்

ஐ. சிவப்பிரகாசையரவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

பிரசங்காமிர்தம் பாலூர்-வேலுதேசிகரவர்களால்,

பார்வையிடப்பட்டு,

ஷையூர் சாந்தான், சேஷப்பமுதலியாரவர்கள்

குமாரரும்

ஸ்ரீ காளத்திநாதசுவாமியார்தேவஸ்தான

தருமகருத்தருமாகிய

ஸ்ரீமான்-இராமலிங்கமுதலியாரவர்களால்

சென்னை

ஞானசம்பந்த அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சாதாரணஹு ஆவணியீ.

165/10

OFFICE OF THE REGISTRAR ... REGISTERED 16 OCT 1910 165 MADRAS.

இது-இப்புராணத்தில்
புலியும் மயிலும் பூசித்த
ஐதீகத்திருவுருவப்படம்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS, REGISTERED 15 OCT 1910 MADRAS.

Q23:38.2114T
M16

99104

உ

சிவமயம்.

OF THE REGISTRAR OF ... REGISTERED 15 OCT 1910 MADRAS.

சிறப்புப்பாயிரம்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துமகாவித்துவான்
சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்
பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்
இயற்றிய.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மங்களமே வியதமிழி னுயர்மறைகள் சிவமணமே மலிந்து வீசத்
தங்கியமுப் பீசிரண்டு மாதளிக ளங்கமெனத் தாங்கி ஞானப்
புங்கவர்க ளனிவிழைந்து தவமுஞற்ற வத்துவித போக மீயுந்
துங்கமிகு பாலிகதி விளையாடும் விளைநிலமார் தொண்டை நாட்டில்.

நிலமுழுது மிசைவாய்ந்த விரும்பதிகள் பலவற்று ணோர்மை
பெற்று, நிலவனைய மணிமாளி கைகளுறு நெடுமறுகு நியமஞ் சூழ,
நலமிகு மாபுகவு மேதாவி யர்சங்க நாளு மேவப், பலமெவையும்
பொழிபொழில்கள் சூழ்தருநன் னகராகப் பாரிலோங்கும். (௨)

திருப்பனைசைப் புராணமென வொருபெருங்காப் பியமதுதான்
றிறமாச் சொற்றார், பொருப்பதனி லொளிருமொரு தீபமெனவே
காளும் பொலிந்து லாவ, விருப்பமுட னவலர்கள் பற்பலருஞ் சிரந்
துளக்கி வியந்து பேச, இருப்புறநீ டுழிகா லம்வரையி லேவிளங்கி
யினிக்க மாதோ. (௩)

அத்தகைய புலவர்சிகா மணிகளியா ரெனவினவி லறைதுங்
கண்மின், சுத்தமுறு தெளிகோத் திரசிவகுத் திரமத்னிற் றோன்றி
னுஞ், பத்திமையி லேசிறந்த செங்குந்தர் மணிவிளக்காய்ப் பாரி
லோங்கும், உத்தமவப் பனைசைக்க ரம்பலத்தா டிக்கோமா னுயர்த
த்தில், (௪)

வந்துசிவ னடியாரைச் சிவமெனவே பாவிக்கும் வன்மைகொண்
டு, ஐந்தெழுத்துந் திருநீறுங் கண்டிகையும் பொருளாக வதிவிற்
காண்டு, செந்தமிழி னுள்ளவிய நயமனைத்து மேதெரிந்த சிறப்பு
ரய்ந்து, புத்திமினி னயசகுணந் தங்கியபா ராயணனும் புலவன்
னும். (௫)

அத்தனைய கோத்திரஞ்சூத் திரமாயிற் கோரணியா யமர்ந்து வாழ்ந்த, உத்தமனப் பனைசையினிற் கண்டியெனு பாவிபுத ஸுஞ் ற்று கோன்பாற், சித்தபுத்தி யுடன்றோன்றித் தமிழ்க்கடலையேமடுத் துச் சிவத்தின் றெண்டே, தைத்தமனத் தினனுரு மெல்லப்ப நற் கவிஞன் றானுங் கண்டீர். (௬)

இப்புரா ணத்திலுள வலங்கார கற்பனைக ளினிது நோக்கி,வை ப்பனைய தொடைபொருட்சொ லையமோடு பன்னரிய வண்மைசூழ்ந் தே, இப்புவியெங் கணும்பரவத் தன்னுளத்தி லேயுன்னி யெவரு மெச்சத், திப்பியவச் சினிலேற்றி யாவருக்கு முபகாரஞ் செய்திட் டானால். (௭)

தன்னியர்வாழ் பனைசையினிற் காளத்தி நாதனுக்கோர் தளி யுண்டாக்கி, மன்னியதா னந்தருமஞ் செயும்வள்ள லடுத்தாரை மகிழச்செய்யுங், கன்னியன்கு பேரனிகர் சம்பத்தும் புத்திரருங் களிவா யுற்றோன், உன்னருஞ்சீ ருயர்சாந்த லிராமலிங்க னெனுஞ் சீமா னுன்னமை யோனே. (௮)

உ

சிவமயம்.

சாத்துகவிகள்.

மகாவித்துவான்குமாரதேவையர்வர்கள்

குமாரரும், இந்நூலாசிரியர்களின் போதகாசிரியருமாகிய

ஐயன்பேட்டைசிவப்பிரகாசையரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

திங்களணிசடைப்பரமன் றிருவடியைத்தொழுதேத்தித்
 திகிரிவேந்தன்
மங்கைமயிலுருவகன் றபனைசைமான்மியத்தை யவ்வூர்
 வாழ்செங்குந்தர்
சங்கையறத்தமிழ்ச்செய்யுளாலியற்றித்தருகவெனச்
 சாற்றவாரை
சிங்கமெனக்கலைவல்லோர்புகழ்நாராயணக்கவியாஞ்
 செம்மலுனும்,

செப்பரியபலகலைதேரெல்லப்பநாவலனுஞ்
 செஞ்சொனேக்கு
மொப்பரியபொருளுக்குந்தொடைநோக்குநடைநோக்கு
 மொளிரச்செய்தா
ரிப்பெரியதிருப்பனைசைப்புராணத்திற்கிணையாக
 விந்நூலன்றிச்
செப்பரியதொருநூலுமெனப்புலவர்மிக்கிகையுடன்
 றெரிப்பர்மாதோ. (௨)

சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்

பூவை. கல்யாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்மாணக்கர்

பிரசங்காமிர்தம் பாலூர் வேலுதேசிகரவர்களாலியற்றிய

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

திருமலிசெங்கமலமலர்வாவிகள்சூழ்
 செழும்பனைசைச்சிவனார்காதை
யருந்தமிழாலகத்தியனுந்தலையசைக்க
 வகமகிழ்ந்தேயான்றோர்மெச்ச
முருகுவிரிநீபமலர்த்தொடையணிந்தோன்
 முன்னமகிழ்தம்பிமாரி
னருங்குலவெல்லப்பனாராயணனென்
 றுமிருவரறைந்தாரன்றே.

ஷை அவதானியார்மாணக்கரும்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துவித்துவானுமாகிய

வண்ணக்களஞ்சியம்

காஞ்சி-நாகலிங்கமுதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

புண்ணியர்பற் பலருறையுர் திருப்பனைசை மாநகரின்புகழனைத் தும், புலவர்கள்கண் டதிசயிக்க நவரசமு மேயமையப் புராணஞ்

சொற்றூர், என்னருஞ்சீ ருபயசுப் பிரமணிய மரபினுக்கிங்கிருகண் ணென்ன, விலங்கிச்செந் தமிழ்க்கடலை யுண்டேப்ப மிட்டபெருமேற் றம் வாய்ந்து, நண்ணியநா ராயுணனெல் லப்பனெனு நாவலரா நற் பேர் பெற்றோர், நயமிகுமப் புராணத்தி னருமையினை நனிசூழ்ந்து நன்கச் சிட்டான். எண்ணியவா னக்கருமஞ் செய்வுள்ளல் சிவபுண்ய னிருங்கு பேரன், எழிலார்ந்த வுயர்சார்ந்தா னிராமலிங்க னெனுஞ் சீமா னெனவாழ் வானே.

காஞ்சிபுரம்-ம-ா-ா-ஸ்ரீ

சோணசலபாரதியார் அவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தேனைப்பாக்கம்வாழைகரும்பையுமுடுத்த
சாலிக்குஞ் சேலைநல்கும்
பனைப்பாக்கமகிமைநாராயணவே
ளெல்லப்பப் பாவலோனு
முனைப்பாக்கமிதுவெனச்சொற்புராணமதை
யிராமலிங்க முன்னோனன்பி
னினைப்பாக்கமாமென்றேயச்சிட்டு
வழங்கினு னீடுவாழி.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
15 OCT 1910
MADRAS.

௨

சிவமயம்.

சோதனைபத்திரம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௨	௬	௪	னெழி	ளெழி
௩	௧௧	௧	பருதி	பரிதி
௭	௨	௩	செயத	செய்த
௧௩	௪௪	௬	மருத	நெய்த
௧௮	௨௪	௨	தூய	மேய
ஷ்டி	ஷ்டி	ஷ்டி	தூளங்	விளங்
௪௪	௧	௩	னென்ன	ளென்ன
௪௫	௭	௫	ஆர்த்தான்	ஆர்த்தார்
௬௮	௭	௨	காக்நதி	காந்தி
௬௨	௧௩	௨	நெடுங்கன்	நெடுங்கண்
௮௫	௮௩	௪	ஐம்முகன்	ஐங்கரன்
ஷ்டி	௮௬	௨	வதிரத	வதிதர
௧௪	௩௭	௧	லடகர	லடலசர
௧௭௫	௩௩	௨	பரஞூர்	பரஞூர்

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
15 OCT 1910
MADRAS.

திருப்பனசைப்புராணம்.

பாயிரம்.

விநாயகர்காப்பு.

கந்தமென் மாமல ரூடுறை வோனரி கண்ணகல் விண்ணிறைவை
குந்தல நீங்கி யிரிந்திட வேயமர் கொள்கய முகவல்லண்ணன்
வெந்துயர் கொண்டய ராவி விளிந்திட வெஞ்சமர் செய்தருள்சம்
பந்தவி நாயக னாரடி சென்னி பதித்து பழிச்சிடுவாம்.

திருப்புலீசர்.

சுருப்பொலி குழலியுந் சுகித்த லாவுறு
கருப்பொலி வகன்றருட் கதியைச் சார்தர
தருப்பொலி தடவைசூழ் தால மாப்புரித்
திருப்புலி நாதனைச் சிந்தை செய்குவாம். (க)

மாயூரநாதர். (வேறு.)

கேயூர புணிப்புயங்கொ ளுவளூர் நாவலன்சொற் கேள்வி யின்ப
மாயூர மனமகிழ்ந்தன் னவன்விருப்பின் படிபரவை மனையிற் காலன்
பாயூரச் சென்றவடம் பிணக்கறுத்துச் சுகமளித்துப் பதத்தை யீந்த
மாயூர நாதனிரு மலரடியென் மனத்தடத்துள் மலரு மாதோ. (உ)

சௌந்தரநாயகியார். (வேறு.)

†சந்தமுறு மலையரையன் றனைய ளாகிச் சார்கைலை மலைக்கிறைவன் றேவி யாகிப், பந்தமுறு முலகமெலா மளித்துத் தாழப் பருமுலைசேர் குமரியெனப் படைத்த ளாகிச், சந்தமுறுங் கவிபுனைய ஞானப் பாலைச் சண்பையர்கோன் றனக்களித்த தனத்த ளாகிக், கந்தமுறும் பொழிற்றலை நகரின் மேவுங் கருணைபொழி சுந்தரிதாள் கருத்துள் வைப்பாம். (ங)

காளத்திநாதர். (வேறு.)

நாளத்தி னுட்கிடந்த நாகர்வேந் தினைத்தொடர்ந்து கலித்த பாவம்
மீளத்தி னுறச்செய்த கடம்பவனத் துறைமடவார் மிறைந்த வன்பாற்
காளத்தி நகர்க்கேகுங் கா‡லாற்றுத் துணையாகிக் கதியை யீந்த
காளத்தி நாதனிரு பதமலரை யெஞ்ஞான்றுங் கருதி வாழ்வாம் (ச)

† சந்தம்-அழகு, சந்தம்-இசை.   ‡ ஆற்றுத்துணை-வழித்துணை.

ஞானம்பிகையார்.

அளிமிகுநற் றவருளத்தில் வெளியாக விருந்தருளு மதுவே யன்றி †யிளிமிகுவஞ் சகருளத்துந் தோன்றும விருந்தருளி யிருளைத் தேய்த்துக், ‡களிமிகுவெம் பிறவியெனும் பெருங்கடற்குத் தோணியுமா யக் கருதா நந்த, வொளிமிகுசீர்க் கரைபுகுத்து முமைஞானம் பிகை பாத முன்னி வாழ்வாம். (௫)

நடேசர்.

சீர்தந்த மறைக்கோவுஞ் செழும்பணிலத் திருமாலுஞ் செறுநர்த் தேய்த்த, கூர்தந்த திரிசூலக் கரவிறையுந் தங்கடொழிற் குறையா தாற்ற, வார்தந்த கனபமுலை யுமைகாண விருமுனிவர் மகிழ்ந்து போற்ற வர்தந்த மணிமன்று ளெழினடனஞ் செய்பவர்தா ளிறைஞ்சி வாழ்வாம். (௬)

சிவகாமசுந்தரியார்.

உருவளிக்கு மயன்படைத்த வுலகிலெண்ணான் *கெனுமறத்தை யோங்கச் செய்த, தருவளிக்குங் கரத்தானைத் தந்திமுக னுண்டிக்கும பத்தனத்தி னானைக், கருவளிக்கு மிருவினையாங் கன்மமெனுங் கரிய வின்பங் காட்டு முத்திக், திருவளிக்கும் பதத்தாளைச் சிவகாமசுந்தரி யைச் சிந்தை செய்வாம். (௭)

விநாயகக்கடவுள். (வேறு.)

எண்டிசைக ளும்பருவ தங்களகி லாண்டமுட னேழ்கடலு மம் பொன் மலையு,மண்டபகி ரண்டமுமதிர்த்திட நடம்பயிலு மையையிதயஞ்சமழ்ப்பப், பண்டொருதினம்பதமெடுத்துநட னஞ்செய்பசுபதி மகிழ்ந் தினிதுதவிய, கொண்டல்பொழி கின்றதென மும்மத மொழுக்கியவொர் கொம்பனிரு தாட்பணிகுவாம். (௮)

சுப்பிரமணியக்கடவுள். (வேறு.)

சமரி னின்றிடு தானவ ரின்னுயிர்
*நிமிர வேல்கொடு நீக்கிய தென்னவென்
றிமிரம் யாவுஞ் சிதைத்தரு டந்திடக்
குமர வேளின் குரைகழ லேத்துவாம். (௯)

வீரபத்திரக் கடவுள்.

§ஆர பத்தி யதளணி யையம்முகற்
சார பத்தியி லாதவோர் தக்கனை
யீர பத்திர மோடெழுந் திட்டநம்
வீர பத்திர னல்லிணை யேட்டுவாம். (௰)

---

† இளி-இழிவு, ‡ களி-மயக்கம். * நிமிர-ஓட.
§ ஆர்-ஆத்தி, அப்பு-கங்கை, அத்தி-எலும்பு, அதள்-தோல்.

இலக்குமி நாரணர். (வேறு.)

பங்கமு றும்பவ பந்தம தாமயல் பரிதியின் முனமிருள்போற்
றங்குறு மாறில தாகி யழிந்திட நிசானு பவந்தருமால்
சங்கமு நேமியு மங்கையின் மீது தரித்துயர் தாலைநகர்
தங்கு மிலக்குமி நாரண னாரிரு தாண்மலர் துதிசெயவே. (௧௧)

நாமகள். (வேறு.)

தண்டார் சூடித் தாள்பூர வடியார்
கண்டே தண்டா யுதனோர் காதம்
விண்டே போக விழிக்கடை நோக்கும்
வெண்டா மரையான் மெல்லடி பணிவாம். (௧௨)

திருநந்திதேவர். (வேறு.)

மருக்கிளர் கொன்றை வேய்ந்தோன் மலரடி தொழுவான் வந்த
தருக்கிளர் விண்ணோர் தங்க டடமணி மகுட கோடி
குருக்கிளர் மணிகள் சிந்தக் குடங்கைவைத் திரங்கொண் டோச்சித்
திருக்கிளர் கயிலை காக்குந் தேவனைத் தொழுது வாழ்வாம். (௧௩)

நவவீரர். (வேறு.)

கார வாகுழற் கவுரியி னருள்விழிக் கருணை
சேர வாகுவி னந்தக மேந்திசே னாடர்
சூர வாகுலந் தொலைத்திட வுதித்தசுந் தரஞ்சேர்
வீர வாகுவே முதனவ வீரர்தாள் விழைவாம். (௧௪)

சமயாசாரிகள்பொது. (வேறு.)

அரவுகொன்ற பிள்ளையாகி யடைய வேத வனமதி
லரவுகொண்ட கதவுமீள *வொலியலாறு விடநரி
பரியதாக வந்துதித்த பாவலோர்க ணால்வர்தஞ்
சரணவம்பு யஞ்சிரத்தில் சாற்றியாடு வாமரோ. (௧௫)

திருஞானசம்பந்தர். (வேறு.)

ஈன மற்ற வெழிற்கடத் தத்தியைப்
பான லங்கட் பனிமொழிப் பைந்தொடித்
தேன ருங்குழற் சேயிழை யாக்கிய
ஞான சம்பந்த னற்பத மேத்துவாம். (௧௬)

அப்பர்.

கரணம் வாக்கணி காயமிம் மூன்றையு
மரண மூன்றெரித் தார்க்கருத் திட்டெரும்
†பரண நீங்கிய பைந்தமிழ்ச் சொல்லிறை
சரணி ரண்டுமெஞ் சத்து ளிருத்துவாம் (௧௭)

---

* ஒலியல்-ஆறு. ஆறுவிட-வழிவிட. † பரணம்-பந்தம்.

சுந்தரமூர்த்தி.

மந்தரப்புய மாறு மதியொனுச்
சுந்தரப்பதஞ் சோரப் பரவைபாற்
*சந்த ரன்றனைத் தானடப் பித்தநற்
சுந்த ரன்பொற் றுணைச்சரண் டாழுவாம். (௧௮)

மாணிக்கவாசகர்.

ஏத மார்பவத் தின்னல் களைந்திடச்
சீத வார்பொழிற் றில்லையுண் மேவிய
பூத நாதர்க்குக் கோவை புனைந்திடும்
வாத வூரன் மலர்ப்பதந் தாழ்வாம். (௧௯)

சண்டியடிகள்.

ஈச னிட மேற்குநின் மாலிய
மாசை யோட்டளித் திட்ட வடியர்தம்
பாச நீக்கிப் பயனளிக் கும்பவ
நாச னுருஞ்சண் டேசனை நாடுவாம். (௨௰)

சிவனடியார். (வேறு.)

ஓராரு மைந்தெழுத்தைச் செபித்துமணிக் கண்டிகைமெய் சிறக்கத் தாங்கி, யோராருந் திருநீறு புனைந்துமன மெய்ம்மொழியா லினைந்த பத்தி, நீராருங் கடற்புவியிற் பலவாறு புரிந்தருளை யிறையைப் பெற்ற காராரு மிடற்றிறைவ னடியவர்தங் கழலிணைகள் கருத்துள் வைப்பாம். (௨௧)

ஆசிரியர்வணக்கம். (வேறு.)

இக்குவல யத்திலெழுத் தென்ப தோரா
வெமக்கருள்செய் தவையறிவித் திலக்கி யத்தின்
றக்கவரும் பயன்காட்டி யிலக்க ணத்தின்
றன்மையறிந் திடவுணர்வு தந்த மேலோன்
மிக்கபுக ழயனகர் மேவி வாழும்
வீரசைவ மரபினிதாய் விளங்கத் தோன்றுந்
தொக்கபுகழ்ச் சிவப்பிரகா சையன் பொற்றாட்
டுணைக்கமல மெம்முடியிற் சூடி னேமால். (௨௨)

முதனூல்வழி. (வேறு.)

தெளிவுறு சிந்தை வியாதமா முனிவன் றெளித்தமூ வறுபுரா ணத்து, ளளியின முரலு மலர்ச்சடைப் பரம னாற்றல்கூர் புராணமீ ரைந்தி லொளிர்பிர மாண்ட முத்தர காண்டத் தோங்குகை லாயசங் கிதையின், வளமலிந் துறுவி லாசகாஞ் சியின்மா வண்மையுண் டதையெடுத் துரைப்பாம். (௨௩)

* சந்த - தூது.

முனைந்தனி கையில்வாழ் முருகவேள் கடலை முகந்துணு முனிவனுக் குரைத்தான், சினந்தவி ரந்தச் செம்மலும் வியாத முனிவனுக் கோதின னவனும், மனந்தனி லன்பு மீக்கொடா னவமா மாயைகன் மாதியைத் தணந்து, வனந்தனை யிவற் றிருங்கிடு சூத வன்னவனுக் கவையியம் பினனால். (௨௪)

மொழிபெயர்த்தவிதம்.

போதமிகுந் தோரமிழ்வியப் புந்திவைத்துப் புகல்திருநாட் டெப்பொலிவும் புகழார் காலத், திதறுகண னகர்ருப்பை வனச்சிர் கைலைத் திருவுமுனி யாத்திரையு முமையா னந்தி, காதலவி ரம்புவியாய்ப் பூசைசெய்த நலனுங்கா வலந்தியின்மான் மியமும் போகி, கோதகற் றிக் கொண்டதுவும் வாணி கேள்வன் சூழ்த்தருச்சித் தேத்தியவக் கொள்கை தானும். (௨௫)

தேன்பிலிற்றுந் துழாயணி திருமால் பூசை செய்ததுவுஞ் சிறவிதிதுன் பொழித்த வாறுங், கான்பயிலி ராகவன்பா வங்க டொத்த கதையுமன் மதன்பூசை கனித்த வாறும், நான்முனறசெங் கோலியற் றும்பயனி சிந்தை கோதலொழிந் தமையுமருள் வீரன் வந்த, மேன்மையுறல் லைத்தியன்பூ சித்தகேரும் விமலனரு மணப்பெருமி ஞெதை மியாவும். (௨௬)

சீர்மருவு மாசியத்தி லுரைத்த வாறே செழித்தோங்கி வளர்பஞ்சதால நீடிக், கார்மருவு மெழிற்பனைசைப் புராணந் தன்னைக் கனமருவு மறுமூன்று சருக்க மாகத், தார்மருவு புலவன்பின் னேமி யோனைத் தானடக்கச் செய்துநதி தானே நின்று, சோமருவு *மாறுவிடச் செய்ததாய சிகரநாற் றமிழதனு ளிரைத்திட் டேமால். (௨௭)

நூல்செய்ததற்குக் காரணம்.

புரையறுநன் வடமொழியி லுரைத்திருந்த புராணமதை நீ புகன்றவாறே தென்னி, னுரைகயிலைப் புரைமகிமை யுடையதிந்த நற்றலமா மிதன்பெருமை நயந்து ரைத்தோர், கரையறுமின் பெய்திசுகமடைவ ரென்று கண்ணுதல்வாக் கியவேதக் கருத்தை யோர்ந்தித் தரையினின்மெய்ஞ் ஞானமுற வெண்ணி யாமுஞ் சாற்றினோம் பருணிதர்க டையான் மன்னோ. (௨௮)

அவையடக்கம். (வேறு.)

தொல்புகழ் சான்றோர் மேய தொண்டைமா நாட்டின் மிக்க
பல்கலைப் புலமை சான்ற பருணிதர் முன்ன மேரு
வில்லியோ னமருந்தால வியனகர்க் கதையான் கூறல்
நல்லெழிற் பொதுவர் வீதி நாடியோர் விற்றல் மானும். (௨௯)

* ஆறு - வழி.

இதுவுமது. (வேறு.)

பஞ்ச காவிய விலக்க ணங்கள்முதல் பார்த்துணர்ந்த கவி வாணர்
முன், செஞ்சொ லின்பொருடெரிந்திடும் புலமை தேக்கிடும் புல
வன் யாதுமென், றஞ்சுறு தழைய வெண்ணி லந்தமைநல் லாறு
சூடி யணி நாகமும், நஞ்ச கோதரர்க ளாமெனப் புகலு நாங்கடமொ
க்குமிவை யாலரோ. (கூ௰)

சிறப்புப்பாயிரம்.

முனந்திருநன் வடமொழியி லிருந்ததைச்சீர் மருவவளூர் முற்குலத்
திற்,கனந்தரவோங் கியதிருவேங் கடநாதன் மொழிபெயர்த்துக் கனி
வுடிப் நல்க, வனந்தரஞ்செந் தமிழ்ச்செய்யு ளால்கவி ருரையின்ன
வணிசேர் தால, வனத்தனில்வாழ் பவர்வினவ விருமையினும் பயன்
றருமென் மகிழ்வி னாலே. (கூக)

தேங்கமழ்பூங் காவுறையுந் திருப்பனசை நகரதனிற் சிறந்து மேவுங்
காங்கெயனாற் கிளையநல வீரர்குலத் துதித்துமிகக் கருணை வாய்ந்த
வோங்குபுகழ்ச் சிவப்பிரகா சையனிடைக் கலைபயின்ற வுறுதி கொ
ண்டு,தீங்கறுமிக்காதையைநா ராயணசெல் லப்பனிவர் செப்பினரே.

பாயிர முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-கூஉ.

உ

திருநாட்டுச்சருக்கம்.

உமைநன் மணலைக் குவித்திலிங்க வுருவ மாக்கிப் பூசிக்குஞ்
சமையந் தன்னிற் கம்பைதனைச் சந்து விடுத்துத் தனக்குறிமெய்
யமையும் படிசெய் தருள்கம்ப னமருந்தொண்டை நாட்டணியை
யமையும் புன்சொ லறிவின னுவே னறிந்த படி யறைவேன். (க)

ஆலமார் கடவுள் கணங்களுண் முதன்மை யானதுண் டீரனுண் டத
னாற், கோலமே வியதுண் டீரநன் னாடாய்க் கோதிலாத் தண்டக
வேந்தன், சீலமோ டரசு செய்ததா லுலகிற் சீர்பெறு தண்டக நா
டாம், ஞாலமேற் றொண்டை மான்புரந் ததனால் நவிற்றுவர் தொண்
டை நா டென்றே. (உ)

வட்டவாய்க் கமல மலர்த்திரு மார்பன் மருவிய கச்சப வடிவை
யட்டரு ளீசெங் கரத்திலேனன் மகிழ்வோ டமர்தரு காஞ்சிமா நக
ரை,விட்டொளி காலு மணியினாற் குயிற்று மேதரு மாரமாய்த்
தன்பா, லிட்டமாய்க் கொண்ட பாலிகா டொருமுன் றெனச் சொ
லுஞ் சகத்துயர்ந் ததுவே. (ங)

கரைசெறி யினிய போகம தருத்திச் சார்வினைத் துவக்கொழிந்
தகற்றி, னுரைசெறி யறத்தி னாற்றிற னுயிரை யுவமையி லருங்கதி
யிலைத்து, விரைசெறி தருவார் தனதரும் போகம் விலகுழிக் கிழக்
கினி லிருத்தும். புரைசெறி துறக்க விண்ணினை யிழித்துப் புகன்ற
தத் தொண்டைநன் னாடு. (ச)

கோள்தமக் குரிய நிலையினிற் பிறழ்ந்து கொண்டல்நீர் பொழிதரா
விடினு, மாள்வினை யதனை விரும்புவி யதனை யகழ்தொறுந் துய்த்
திடு நன்னீர், நீள்திரை செறியார் கலிபெனவோடு நிகரறு மாநதிக்
குலத்தா, னாள்தொறு மேனை நாட்டினைப் பழித்து நக்கது தொண்
டைமா நாடு (ரு)

அடியவர் குறையைத் தீர்ப்பதே விரத மாக்கொளும் பசுபதி யுறை
க்க, முடிவிலா கமத்தின் முறைநெறி யொழுக்கு முப்பதோ டிரண்
டெனு மறமு, மடிவிலா வின்ப நிறையும்விம் மிதமு மருவிய நீக்கமி
லணியாய், படிமுழு தளித்த வுமையினா லணியப் பட்டதத் தண்டக
நாடு (சா)

(வேறு.)

வாகையா லறிவா லன்பினா லருளால் வனப்பினாற் பெரும்புக ழத
னா,லோகையாற் கலையி னுணர்ச்சியா னெறியா லுற்றதோர் வலியினா
லறத்தா, லீகையா லசைவின் மனத்தினால் வாழ்வா லிருங்குடி வள
த்தினா னெறியா,லூகையாற் குலத்தாற் கீர்த்தியாற் குறைபா டுரைக்
கொணாத் தொண்டைநன் னாடே. (எ)

(வேறு.)

இப்பர் மாதரெண் ணிருந்தனந் தோய்தலி னிகழ்விற்
கப்பி டும்பொறி குல்லைக னேய்தலிற் கனிப்பி
ஞெப்பி கந்திடுங் கவுத்துவ மணியுறைந் துளதாற்
றப்பின் மாணிற மென்னலர்ந் தண்டக நாடே. (அ)

இப்பர்-செட்டிகள், மாதர்-அழகிய, இருந்தனம்-பெருஞ் செல்வம், இப்பர் மாதர்-இடைஸ்திரீகள், அழகிய இருந்தனம்-அழகிய பெரிய கொங்கை, நிகழ்-பொருந்திய, வில்-காந்தி, கப்பிடும்-பிரகாசிக்கும், பொறி-தேர், இகழ்வு இல்-இகழ்ச்சியில்லாத, கப்பிடும் - பொருந்திய, பொறி-இலக்குமி, குல்லை-வெட்சி-துளசி, கவுத்துவமணி-பதுமராகம்-கவுத்துவமணி, மாணிறம் - மால், மார்பு.

மாயன் வெண்ணிற முசலியாய் மகபதி திசைக்குப்
போய தொத்துவெண் முகிற்குழாம் புணரியி லணிபி
யாய வெண்டிரைப் புனன்முகந் தன்னவ னவர்
நேய னுகவந் தெனக்கறுத் தந்தர நிறைந்த. (கூ)

முன்ன மோர்பகன் மலையிருங் முகிலினம் பொழிய
மன்னு மாமழை தடுத்தகீழ் மழைக்குறு வனமுஞ்
சென்னி வண்கிரி கட்குறு செருக்கடங் கிடவு
முன்னிக் கண்ணனே மழைசொரி தாவர லொக்கும். (ய)

விண்ணு லாமுடி கந்திமால் வரைமிசை மின்னிக்
தண்ணு லாம்பெரு நீர்மழை பொழிவன சலசக்
கண்ணு லாந்திரு நாயகன் பனைசைவாழ் கடவுட்
குண்ணி லாவுமன் பொடுபுன லாட்டலை தொக்கும். (கக)

நீடு மாயனை நின்றுநீ ரிழிந்திடல் நிருத்த
மாடு மென்குணத் தோன்றிரு முடிமிசை யணிந்த
கேழு வெண்பிறை யொழுக்கிய வமுதெனக் குலவி
யோடி வந்ததை யொத்தவ் வொலிகெழு நீத்தம். (கஉ)

முன்னர்த் தேனுவின் பயநிறை யான்வரை முகட்டிற்
றுன்னிக் காரினம் பொழிந்தநீர் தூயபா லளவிப்
பன்னர்க் காம்பெயர் பாலியா நதியெனப் பாந்தள்
மன்னர்க் காஞ்சுமை வார்கலி வையமேற் பெயர்ந்த. (கங)

பரவை மாநிலத் ததிசதா ரத்தினிற் படர்ந்து
மருவிப் பல்லிடம் வைகியாங் காங்கினும் வயங்குந்
திரவி யந்தனைக் கொண்டுதன் பதியினைச் சேர
வருவ போனதி வார்கட னேடியே வருமால். (கச)

களிகொள் தெஞ்சிலா மெலியர்தஞ் சிறையினைக் கனைந்து
அளிகொள் வல்லவர் மீட்டழைத் தேகுத லென்ன
தெளிகொள் நீத்தம்வார் திண்பெருங் கரையினைச் சிதைத்தே
யொளிகொள் வாவியி னுள்ளநீர் கொண்டினி தோடும். (கரு)

வான மீதுறு வலிகெழு கோளரா வாய்த்த
வான விர்ங்கதி ரென்னவங் காந்திட வளஞ்சேர்
கான மேவிநீ டிரையெனுங் கையினால் வதிந்த
யேன மாமருப் பினையெடுத் தெறியுமந் நீத்தம். (கசா)

திரையி ரும்புனற் றெண்டைநன் னாட்டினிற் றிகழுந்
தரைவ ளங்களை நிரப்புவ தன்றியுந் தகைசே
ருரைசெய் யூழுறு செம்மணி யாதியா யுள்ள
வரைவ ளங்களுங் கந்திட வந்ததவ் †வனமே. (கஎ)

சாப நீடிரைச் சாபரா ணடுவுறச் சார்ந்த
¶சோப மாருமென் கொடியடு கூர்ங்கனை சுடர்செய்
தீப மோடுறழ் மரைமுகை யாக்கொ §டுந்திரைமேற்
கோப மோடமர்க் கேகுதல் போன்றவக் குடினை. (கஅ)

வேக மோடொரு ஞாங்கர்செம் மணியையும் வேறோர்
‡வாரு நீலமா மணியையு மொதுக்கியே வரலால்
வாகை யோடிரு மருங்கினு மரியயன் மருவு
மேக பாதமூர்த் தியைக்கடுத் திருந்தவவ் விருநீர். (ககூ)

புகரில் வைகைகா வேரிசூம் பாகதி புகல்பொன்
முகரி பெண்ணைசே யாறுட னளவளைய் முழங்கு
மகர வாரியி னேங்கியா றுயிரினு மல்கு
நிகரி லான்றனை நிகர்த்தவப் பாலிமா நீத்தம். (உய)

அந்த மார்சிலம் படியினிற் பொருந்திமிக் கரிய
சந்த நித்திலத் தோடொளி மணிப்பணி தரித்துக்
கந்த சந்தனந் திலகமெய் கமழ்தரப் புனைந்து
சிந்தை கூர்ந்தெழிற் பாலியாந் திருமகள் போந்தாள். (உக)

(அ-பொ-ள்.) சிலம்படி-மலையடி, தண்டைக்கால். நித்திலத்தோடு-முத்தின் காதணி, முத்துடன். மணிப்பணி - இரத்தினாபரணம், மாணிக்கமுடைய பாம்பு. சந்தனம்-சந்தனமரம், திலகம்-மஞ்சாடிமரம், சந்தனம்-திலகம்.

† வனம்-நீர். ¶ சோபம் - அழகு. § திரைமேல்-கடலின்மீது.
‡ வாரு-பக்கம்.

இளைத்தா ருப்பெரு வாளைக டாக்கலி னிளநீ
ரொளித்தி வாகரன் றேரிடை விசையினி லுறவாங்
கிளைத்து நீர்நசை யோடம ருகணை யுண் டிருந்தா
னளிக்கு மூழெவ னிருக்கினு மருத்துவ தியல்பே. (உஉ)

(வேறு.)

கள்ளவிழ் மலருஞ் சந்துங் கதிர்மணிக் குழையு நாவான்
விள்ளருஞ் சிலையுந் தாங்கி விரிமணித் திகிரிமேற்கொண்
டெள்ளலின் மாக்கள் சூழ வெழிற்றிரை யாற்று வேந்து
பொள்ளெனக் கடலோர் காத மெதிர்புகுந் தழைப்பபோமால். ()

(அ-பொ-ள்.) மலரும் சந்தும் குழையும் சிலையும் தாங்கி-ஆறு, பூ சந்தனமரம் தளிர் ஒலி இவைகளையுடைத்தாய், அரசன்-பூமாலை சந்தனம் காதணி வில் இவைகளைத்தாங்கி, திகிரிமேற்கொண்டு-ஆறு, சங்கிலைத் தன்மீது கொண்டு, திகிரிமேற்கொண்டு-அரசன், இரதத்தின் மேலேறிக்கொண்டு, மாக்கள்சூழ-ஆறு, மிருகங்கள் சூழ, மாக்கள்சூழ அரசன், மனிதர்சூழ.

தோய்ந்தவர் புறத்து மாசுந் தொலைவிலா வகத்து மாசு
மோய்ந்திட வகற்றி மீட்டு முறுவகை புரிந்து போகந்
தோய்ந்திட வளித்து மேலைச் சுகமுறும் பதவி நல்க
வாய்ந்தவோர் தீர்த்தம்பாலி யல்லது மகியின் யாதோ. (உ௪)

அத்திரு நதியின் சீர்த்தி யறுகொடு தும்பை சூடு
நித்தனே யுரைக்க வேண்டு மன்றியா னிகழ்ந்தற் கொண்ணு
வுத்தமத் தவஞ்செய் தாலு முயர்வுறு ரொருகாற் றோயின்
முத்தியை யடைவ ரென்னி னதன்புகழ் மொழியற் பாற்றே. (உ௫)

ஆரணத் துதித்த வெண்ணெண் ணருங்கலை முதற்பன் னூல்போற்
பூரணப் பெருநீர் வெள்ளம் புநிதமா மகழி பொய்கை
வாரண வோடை யெங்கும் வளமுற வோடி வேத
காரண னடி[illegible]ளங் கனிந்தவன் பென நிறைந்த. (உ௬)

திறந்திகழ் பாலி நீத்த நீண்மடை வழியாய்ச் செல்ல
வுறந்திகழ் மள்ள ரார்த்துள் ளுவப்புடன் குழுமிச் செய்க்கண்
டிறந்திகழ் பகடு பூட்டிச் சேயிழை மாத ரந்தாட்
புறந்திகழ் சிலம்பெ னச்சால் புவிகிழித் துழுவ ரன்றே. (உ௭)

கூற்றுவ னூர்தி யன்ன கோடியர் பகட்டேர் பூட்டி
யூற்றமோ டோச்சி மள்ள ருழும்பனை யன்னஞ் சங்கைப்
போற்றிடு மண்ட மென்னப் பொருக்கென வெடுத்து விண்போய்
வேற்றுநந் தெனவி டுப்ப வீழ்தல்வெண் மதியை யொக்கும். (உ௮)

உழுதளி சேறு செய்வோ ருரப்பொலி யோசை யெங்கும்
பழுதறு பதத்தி னூற்றைப் பழித்ததை நடுவோ ரெங்கு
மிழுதைநேர்ந் திலங்கு சேற்றி லெழில்விதை விதைப்போ ரெங்கும்
வழுவிலிந் திரதெய் வத்தை வழுத்துதல் செய்வோ ரெங்கும். (உ௯)

பயிர்களை களைய வெண்ணிப் பாவையர் தம்மை நோக்கிச்
செயிரறு மொழியீர் நுங்கள் சேயிதழ் வதன மோடு
*வயில்விரி குமுதங் கஞ்ச மடர்த்துநிற் கின்ற வென்ன
வெயில்விரி வளை கலிப்ப வெறுத்தவை களைதல் செய்வார். (௩௰)

(வேறு.)

செங்குமுதம் வாயெனவுஞ் செழுங்குவளைக் கண்ணெனவு
மம்புயமென் முகமெனவு மணிவள்ளைக் காதெனவும்
பம்புவளைக் கடைசியர்கள் பாரா தகழ்ந் தெறிவா
ரங்கெழுபுன் முதலியவை யனுக்குவதற் கஞ்சுவரோ. (௩க)

செழுமலர்க்கரந் தன்முகிழ்போற் சிறுவிரலா ருழத்தியர்கள்
கொழுவயலி லுறவெந்தக் கொள்கையின்மைக் கண்களினுற்
றழுதுபட வெமையிகழ்ந்தோர் படர்வதென்னென் றறக்கொதித்து
வெழிலமையுஞ் செவினங்க ளெழுந்துவரை யியற்றிடுமால். (௩உ)

அம்புயமென் னறைமலர்க ளலர்ந்தடர்ந்த வதன்மருங்கில்
வம்புபெறுந் தனமாதர் வடிவழில் வாய்ந்திருத்தற்
செம்பதும மலரினுறை திருவுருவெண் ணிலவெடுத்து
வம்புறையு மலர்கடொறும் வதிந்தனபோல் வயனிற்பார். (௩௩)

அலைபுனற்றண் பணையகத்து ளார்ந்தசெழுஞ் செந்நெல்லோ
ரிலைபுடையின் வளைவுறமிக் கீர்ம்பசுமென் கதிர்களெலா
நிலைபெறவங் கெழுந்ததன்மே னிமிர்ந்தெழில்செய் திடுதோற்றங்
கொலைமதமால் யானையினங் குசங்களையொத் திருந்தனவால். (௩௪)

உண்ணவரும் புள்ளினங்க ளும்பர்மிசை யேயொதுங்கப்
பண்ணுவபோல் வாளையெங்கும் பாய்நலத்த பண்ணையினில்
வண்ணமிகுந் தோங்குபயிர் வான்பாலி நாட்டவர்செய்
புண்ணியமீ தென்றுணர்த்தும் படிவிளைந்த போலுமரோ. (௩௫)

* அயில்-அழகு.

மிவர்தருபைஞ் சுருள்விரித்த நிகராமென் பைங்கூழ்த
வெர்நிறமாய்ப் பால்நிறைந்து §சொற்பழுத்த விதக்கேர்ந்து
‖கவர்குலையைக் கொய்வனபோற் /கடிக்குயங்கைக் கொண்டரிந்தே
¶தவர்புகழ்வின் ளாளினும்போர் சமைப்பர்கருங் கான்மள்ளர். ()

போர்க்களஞ்சேர்ந் தவைசாய்த்துப் புரம்வியர்க்க வெடுத்தடித்துச்
சூர்க்கருங்கார் நிறப்பகட்டாற் றுவைப்பித்து *வழுதகற்றி
யார்த்தெழு†வேற் றலம்வருவ ததிர்ந்துபத டிகண்மாற்றிச்
சீர்த்திகழ்நென் மலையெனப்போர் செய்தகர்கன் மள்ளர்களே. ()

(வேறு.)

வித்தினை யுணக்கு வார்களோர் பாலின் விரைதரு மஞ்சளிஞ் சிக ளைக், கொத்துடன் கிண்டி யெடுப்பரோர் பாலிற் கோதினற் கரும் பினைத் தடிந்து, சுத்தவா லையினிற் கொடுப்பரோர் பலிற் சுவைரத மட்டலோர் பாலின், றத்தியே கமுகின் குலைதலைசாயத் தடிந்தவ ணுய்ப்பரோர் பாலின். (௫௮)

மன்னனுக் கோர்பா லாகிய கூற்றை மற்றவர்க் களித்துபி னெந்தைத் தென்புல வாணர் தெய்வநல் விருந்து தேடியிட் டதன்பின் வொக்க நன்மனை மக்க ளோடுநான் குண்டி தகுதிகொ ளறுசுவை யருந்திப் பின்னர்நால் வேத மோதல்சாத் திரங்கள் பேசுதல் கேட்டவ ணுவறவர். (௫௯)

என்‡னிறுங் குழந்து சாமை§மஞ் சூர †மேனல்கம் பவரையுங் கோதில், §கொள்ளரு ‡முற்க *மாடகி முதலாகீ கொண்டபுன் செய் ப்பலன் வண்டி, விள்ளவே யிட்டுத் தம்மனை கொடுபோய் விரிமுக டுறும்படி யடுக்கித், தள்ளரும் விருந்தோ டடியவர்க் கூட்டித் தரு மதி திகளை நோக் குறுவார். (௬௰)

திணைமயக்கம்.

உவரியிற் சூழிந் நிலத்தினிற் றிணைநான் குள்ளன மற்றவை நிற்க வவைகளி னொன்றே டொன்றுபோய் மயங்கு மருந்திணை மயக்கு ரைத் தருளக், தவமுறுங் கச்சி யப்பமா முனிக்காஞ் சாற்றுத லெமக்கரி தெனினு, மவனரு ளொடும்பா வாணர்தங் கிருபை யானு மங் கவையெடுத் தறைவாம். (௬௧)

§சொல்-நெற்கதிர், ‖கவர்-வாழை, /கடி-கூர்மை, ¶தவர்-முனிவர். *வழுது வைக் கோல். †வேற்றலசீ-காற்று. ‡இறுங்கு- சோளம், §மஞ்சூரம்-கடலை, †ஏனல்- தினை, இரண்டாமடியில் §கொள் அருமுற்கம் எனப்பிரிதது, கொள்ளும், அருமையாகிய, பயறும் எனக்கொள்க. ‡முற்கம்-பயறு, *ஆடகி-துவரை.

தெங்கிருங் குருப்பை வெளிவரா முன்னர்த் திண்ணிய பாளையான் மூடிப், பொங்கமாய் வெளிவந் திட்டவோர் காலைப் போர்வைநீத் திடல்முகிழ் முலையுட், டங்கிய வேலைக் கச்சினுன் மூடித் தனம் வெளி வரக்கலை திறக்கு, மங்கையர் போலு மெனநகை முல்லை மல ருதிர் தரக்கனி புடைக்கும். (௬௨)

மருதநிலத்திலுள்ள தெங்கினைப்பார்த்து முல்லை நிலத்திலுள்ள முல்லை மலர் நகைத்தலால், அத்தெங்கு தன் கனியினல் அம்முல்லை மலரைச் சிதைக்கும்.

(வேறு.)

†பெருகுழக்கும் *வெளிலோசை கேட்டபுலிக் குருளை தமைப் பே ணுந் தாயி, னுரியவருங் குரலாமென் றொலியடங்கி யெதிர்பார்க்கு முற்றத் தோடு, கரியநிறக் குயிற்குரல்கேட் டாங்கணிளங் குழவி கள்கண் ணயிரா நிற்குஞ், சுரிகுழல்கொள் செவிலித்தாய் தாலாட்டு மோதையெனத் துணிந்து மன்னோ. (௬௩)

முல்லைநிலத்திற் றயிர்கடையுமோசையைக் குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள புலிக் குட்டிகள்கேட்டுத் தன் றாய்க்குரலோசையென் றெதிர்பார்க்கும். மருதநிலத் திலுள்ள குயிலோசையை முல்லைநிலத்திலுள்ள சிறுகுழந்தைகள் கேட்டுத் தன் றாய்மார் தாலாட்டோசையாகக் கொண்டு நித்திரைசெய்யும்.

‡கிரிசரந்த னினமென்ன மகரமீன் றனையெண்ணிக் கீள்வருக்கை, யரி யகறுஞ் சுளைவாரி வாரியுள வம்மீனை யடிக்கத் தீறிப், பெரிய†கலை சுளையோடும் பெயர்ந்துகிரி யிடைமோதல் பெருங்க ணைசன், விரி வுறுவா கமங்கடலில் வீசவந்த நந்திகொணர் விதமே போலும். ()

குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள யானை நெய்தனிலத்திலுள்ள மகரமீனை மருதநில த்திலுள்ள பலாக்கனியாலடிக்க, மருத நிலத்திலுள்ள மகரமீன் குறிஞ்சி நிலத்திற்பாயும்.

மாதிரத்துச் சிறுமாத ரேனல்கவர் குரீஇயினங்கள் மறுக வீசும்
§பீதகத்தி னுறுதழற்செம் மணிவந்து தாக்கவந்தப் பெற்றி கண்டு
தாதுதிரும் பூம்பாளைத் தெங்கினிளங் காய்பறித்துத் தாக்கு மந்தி
யேதமிலா வரதனமு மிளநீரு மீரிடத்து மியலு மாதோ. (௬௫)

குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள வேடப்பெண்கள் கவணில் எறியும் மாணிக்கங்கள் மருதநிலத்துத் தென்னமரத்திலுள்ள குரங்கின் மீதுபட, அக்குரங்கு மருத நிலத்திலுள்ள தேங்காயைப்பறித்து குறிஞ்சிநிலப்பெண்களின்மீதெறியும்

† பெருகு-தயிர், * வெளிலோசை-மத்தோசை. ‡ கிரிசரம்-மலையானை.
† கலை-மகரமீன். § பீதகம்-பொன், தழல்-கவண்.

கணக்கிறந்த கொடிச்சியர்க †ளூதகா தன்னெயிற்றைக் கானல் வாயி, லுணக்குமீ னிடைக்கிடைதந் தேகொளுவ ரப்பாக்கத் தூறு நர்கோட்டை, யிணைக்கியே தருபாக்கு மருதத்துத் தடந்தியர்கை யிப்பி முத்தைக், குணிப்புடனீந் தஞ்சல்தரக் குழமகவை யதிற் கிடத்திக் குலவு வாரால். (சசா)

குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ளபெண்கள், யானைக்கொம்பைக் கொடுத்து நெய்த னிலத்திலுள்ள பெண்கள்விற்கு மீனைக்கொள்ளுவார். அந்த நெய்த னிலத்தி லுள்ள பெண்கள் வாங்கின யானைக்கொம்பை மருதநிலத்திலுள்ள தச்சருக்கு முத்துக்களைக்கூலியாகக்கொடுத்துத் தொட்டில் செய்துகொள்ளுவார்கள்.

இருபுறவக் கருப்பொருளா மிளங்கிளியுங் குமிழுமுத்த மேயு மின்னு, ருருகுமொழி கற்கவுமூக் கிற்கிணையா கவுமவண்வந் தூற்ற தொக்கு, மருதவய லூருகுவளை யாம்பன்முன மொழிநிலத்தின் வயங்கு மோடை, மருவுசுனை யுறலன்ன வாவிழிவாய் வளங்கவர வந்த தேய்க்கும். (சஎ)

இருபுறவமாவது-குறிஞ்சி, முல்லை. முத்தமாவது-மருதநிலம். குறிஞ்சி நிலத்துலுள்ள கிளியும், முல்லை நிலத்திலுள்ள குமிழம் பூவும் மருதநிலத்திற் பொருந்தியது. மருதநிலத்திலுள்ள நீலோற்பலமும் ஆம்பலும், முல்லை நிலத்து நீரோடையிலும், குறிஞ்சி நிலச்சுனையிலும் பொருந்தியது.

(வேறு.)

மருதமேய் மாதர் நாசி வள்ளத்தினை மறைந் திருந்து
திருடின குமிழ பெண்ணுந் தேமலர் தூற்றக் கஞ்ச
மரு‡மரை முல்லை நல்லா ரணிமுலை கவர்ந்த தென்ன
மருவிய குமிழும் வாய்த்த மதுசல முமிழு மாலோ. (சஅ)

மருதநிலத்திலுள்ள தாமரை, தங்கள் நிலத்திலுள்ள பெண்களின் மூக்கி னழகைக் குமிழமலர்திருடிக்கொண்டு முல்லைநிலத்திற்குப்போயின தென் றலர் தூற்ற, முல்லை நிலத்திலுள்ள குமிழமலர் தங்கள்நிலத்திலுள்ள பெண் களின கொங்கையினழகைத் தாமரைமலர் கிரகித்துக்கொண்டு மருத நிலத் திற்குப் போயின தென்று வாய்நீருமிழும்.

இனையநா னிலத்தி லுள்ள விருங்குடி யாவும் நீதி
தினையள வேனு மாறுந் திருத்தொண்டை நாட்டின் சீர்த்தி
கனைதிரைக் கடல்சூழ் வைப்பிற் கருதியா ருரைக்க வல்லார்
தனைநிகர் கற்ப நாட்டுஞ் சாற்றுதற் கரிது மாதோ. (சகூ)

† ஊதகாதன்-தலைமையாகிய யானை, எயிறு—கொம்பு, கானல்—நெய்தல், பாக்கம்-குறிஞ்சி நிலத்தூர். ‡ மரை—தாமரை.

திருநாட்டுச்சருக்க முற்றிற்று.

பாயிரமுட்படத் திருவிருத்தம்-அக.

திருநகரச்சருக்கம்.

நந்தி டாவிலக் கணமுணர் நாவல ரருளாற்
சிந்தை கூர்ந்மயி லேஞ்சில நாட்டணி தெரித்தே
மந்த முள்ளதோர் பனைசைமா நகரணி யறைவா
னுந்து மெம்மனத் தாசையா லுரைதர லுற்றேம். (க)

(வேறு.)

பாதல மணிப்பூம் பொய்கை பாம்பிறை மரையி னளம்
பூதல மணங்கொள் போது புகலரு மேனை நாடு
மீதல நிதழ்க டொண்டை மேதகு நாகின் ளேடு
காதலீரப்பூங் கொட்டை தாலமா நகர மாமால். (உ)

அகலிட மென்னு மாதி னணிமுகம் போலு மன்னாள்
சுகமுறு நுதலிற் றீட்டுஞ் சுந்தரத் திலதம போலுங்
ககமெனுங் கண்ணே போலுங் கருதுமெவ் வுலகுங் கொண்ட
பகவனு ரகடு போலும் பனைசைமா நகர மம்மா. (ங)

திருமறு மார்ப னூருந் திசைமுக னுறையு மூருந்
தருவளஞ் செறியு மூருந் தனதனா் வதியு மூரும்
பொருவரு முரக ரூரும் பொலிவினாற் பொருந்தா தென்னப்
பரிவுகொண் டிறைவன் மேவும் பனைசைமா நகர மாதோ. (ச)

இரவிவெண் மதிசுக்க ளெண்டிசைப் பாலர் சித்தர்
தருநிழ லுறையும் போகி தானவர் பகைவர் வேட்கைக்
கரிசறு முனிவர் நாகர் கருதிவந் தென்று நீங்காப்
பரிவுடன் பணிந்து போற்றும் பனைசைமா நகர மாதோ. (ரு)

கரும்பல நெல்லே யென்னக் கமுகல கரும்பே யென்ன
விரும்புறுங் குலைத்தெங் கல்ல மிளிர்கமு கெனவ ளர்ந்து
பொருந்திய வளங்க ளெல்லாம் பொலிவுட னோங்கி யார்க்குந்
தருந்திற முடைய தந்தத் தண்பனைச் சூழன் மன்னோ. (சா)

ஆலைவாய்ப் புகையோ மாதரா ராணி கொள்ளுந் தங்கள்
‡வாலமார் தரப்பு லர்த்து மகிற்செழும் புகையோ வன்றிச்
சீலமார் மறையோர் யாகத் திந்திரட் புகையோ வென்ன
மேலெலா முகில்க டோய விளங்கிய மலர்ப்பூஞ் சோலை. (எ)

‡ வாலம்—மயிர்.

சிறந்தசெஞ் சாலி பாங்கர் செறிக்துகின் றோங்க வாங்கண்
விறந்தநெட் டிலைப்பூ வல்லி விக்குறப் பூக நிற்ற
லறந்தவா தருளும் பெம்மா னணிவிழாத் தருப்பைப் புல்லாற்
புறந்தழீஇ விளங்கா நிற்கும் பொற்கொடி மரமே போலும். ()

மாதரார் மிடறெம் மோடு மாறுமோ வென்று பூகத்
தாதுலாம் பாளை நீற்ற றகுதியன் றென்ன வெண்ணித்
தீதிலா கொழுசெஞ் சாலித் தீங்கதிர் துறடாய்க் கொண்டு
*காதகஞ் செயலே போலுங் †கந்தியின் கழுத்திற் சாய்தல். ()

பெருகுநீர்த் தடத்தி னோர்சார் பிறங்கிடு முகையைச் சார்ந்து
வரியறு காலாற் கிண்டி வார்மது வுண்டு றங்கல்
சரிகுழற் பெதும்பை மாதைச் சார்ந்தொரு விடலை யன்பித்
திருகிவா யமுத முண்டு காமத்திற் றிளைத்தற் போலும். (ய)

(வேறு.)

தடங்க ளின்மட வனங்கடா மரையிடைத் தயங்க
வடஞ்செ யந்தலார் நடைக்குடைந் திடுவதை நாணி
யடங்கி யங்கன விடையிருந் தருந்தவ மாற்றி
‡யிடங்கொ ளும்படிக் கற்பதற் கெண்ணுவா னெய்க்கும். ()

மயில்கு யிற்சுக மந்நகர்ச் சோலையின் மருவ
லயிலெ லும்விழி யந்தலார் சாயலைக் குரலை
யொயில்கொள் சொற்களின் வளங்களைக் கற்றுமா றுன்னிப்
பயில்வ தற்கொளித் திருந்திடு பான்மைமை நிகர்க்கும். (கஉ)

கூட்டி னிற்பயில் பூவைக ளாகமங் கூறுங்
கேட்டு மஞ்ஞைகள் மகிழ்வுட னடிக்குமென் கிளிகள்
பேட்டொ டும்பக ரைந்தெழுத் தோசையாம் பெரும்பண்
பாட்டு ளத்தமைத் தின்புறும் *தூதுணம் பறவை. (கங)

கடுவன் மந்திக்கிந் திடச்†சளிக் கனிப்பணைக் கரததான்
முடுகிப் பற்றியீர்த் ததைவிடக் கருநிற முகிலின்
வடுவு றம்படி யுரிஞ்சிட வந்தநீர்த் துளியைப்
படுப னித்துவ லென்றுல கோரினம் பகர்தல். (கச)

* காதகம்–கொலை. † கந்து–பாக்குமரம். ‡ இடம்-பெருமை.
* தூதுணம்-புறா. † சளிக்கனி–மாங்கனி.

நாகர் வாழ்ந்திடு நகரிடை யித்தகை நலனுண்
டாகு மோவெனக் காண்பமென் றகழியு மெயிலுஞ்
சோக மின்றியே யெழொடு மேனுமாய்ச் சோரா
தேகு கின்றன போலுமா லப்பதி யிடத்தே. (கரு)

மூக்க ணன்புர மெரிசெய மேருவை †முனியாக்
கைக்கொள் வானது காற்புவி கவிழுமென் றறிந்து
நீற்க நான்முகன் பலமலை நிறுவிய தென்னத்
திக்கு நான்கினு மோங்குவ செறிந்தகோ புரமே. (கசு)

அண்ட கோளமுங் கிழியநீண் டகன்றகோ புரத்தா
லெண்டி சாமுகத் திருள்வலி கெடுக்குமேழ் பரியோன்
கொண்ட தேர்செலா திருமருங் கினுஞ்செலல் குறித்துப்
பண்டை யோரிரண் டயனமென் றினிதுறப் பகர்தல். (கஎ)

அன்ன மாலயத் தயற்புறம் நிறவியே யகப்போய்ப்
பன்ன காபர ணன்பதம் பணிந்துமீள் வதன்மு
னன்ன லார்நடை விழைந்தவர் பின்செல வாங்கு
தன்ன தூர்தியைக் கண்டிலா தயன்மிகத் தளர்வான். (கஅ)

(வேறு.)

ஆடக மணியி னுங்க ணமைத்தசெய் குன்றின் மீது
நீடு†மம் ‡பாவி நீங்கல் நிகரறு காமங் கொண்டு
நாடிய தலைவர் காண் நகைமுகங் காட்டித் தூசின்
மூடிபு திறக்கும் வேசை மாதரார் முலைகள் போலும். (கக)

அவ்விடி யதிர்ச்சி யாற்றெங் கருங்கனி வயலின் வீழ
நவமுறு வளைகள் சேற்றி *னளத்துட னமிழ்த்த நாளுந்
தவவடு வாலைச் சாறங் குறுத்தலுஞ் சங்க மேற்சென்
றுவமையில் வேழக் கான மூர்ந்துமுத் துதவு மாலோ. (உய)

மங்கல வொலிக ளெங்கும் மகரதோ ரணங்க ளெங்கும்
பொங்கொலி முரச மெங்கும் பூரண கும்ப மெங்குஞ்
சங்கலம் பொலிக ளெங்குஞ் சதுர்மறை முழக்க மெங்குஞ்
செங்கதிர்த் தீப மெங்குந் திருவிழா வீதி யெங்கும். (உக)

முனி-வில். † அம்-மேகம். ‡ பாவி-பரவி. * ளம்-தாமரை.

பாசநீங் கியதவத்தோர் பரசிவ மதனை மிக்க
நேசமாய்க் கண்டு நெஞ்சம் நெக்குவிட் டுருகு மாபோற்
றேசுலா மதிலைக் கண்டு தெண்ணிய நீரைக் காலு
மாசிலா விந்து காந்த மாளிகை வரிசை மாதோ. (உஉ)

பொன்னிறச் ¶சதனத் தின்கீழ்ப் புறத்துமே லிலயி டத்து
மன்னிற நீலம் வைரந் திழைத்தகா லுதர்கள் மேனாட்
பன்னரு மிறைவன் செங்கேழ் பதமுடி காண மாய
னுன்னரும் பிரம னென முன்னமாய்த் தேட லொக்கும். (உ௩)

(வேறு.)

நாய கற்றுரீஇ நவமணி குயின்றமா ளிகையின்
றாய வங்கலர் முகமதி துளங்கொளிப் பளிங்கிற்
பாய வெண்கதிர்த் திங்களென் றெணிக்கரும் பாம்பன்
கேய மின்னலீ தெய்திலர் மையிற்புறம் போமால். (உ௪)

துன்னு மாமதி முற்றமேற் றாக்குமேற் கட்டித்
தன்னி லார்த்தவெண் முத்தமும் வைரமுந் தயங்கி
மின்னு முண்மைகண் டறிகலா மேதினி யோர்க
ளின்னுந் தாரகை மண்டல மெனவெடுத் திசைப்பார். (உ௫)

(வேறு.)

வான்றொடாம் பரத்தின் கனிபடப் பாக்கி வளர்ந்தகூன் குழிசியி
னிடைக்கோற், றேன்றெளி வுலைவார்த் தறவுமிழ் மணியின் றெறு
கனன் மூட்டிமித் திலத்தின், வான்படு மரிசி பாலினூற் கழுவி வள
முறப் பெய்தமு தாக்கி, மான்விழித் துவர்வாய் நுணங்குறு முலை
யர் மறுகெலாம் வண்டலாட் டயர்வார். (உ௬)

(வேறு.)

பண்டரு மிசையி னோசை பாவையர் சிலம்பி னோசை
யெண்டகு முழவி னோசை யினியயா ழிசையி னோசை
தொண்டர்க டுதியி னோசை தோகையர் நடன வோசை
கண்டிலீ தின்ன வென்று கழறலாந் தகைமைத் தன்றே. (உ௭)

¶ சதனம்-வீடு.

விதியின் விழவு தப்பா விருந்தினர்க் குணவு தப்பா
சாதியா சாரந் தப்பா தருமநன் னெறிக டப்பா
மாதர்கள் *முல்லை தப்பா மைந்தர்கள் விருத்தி தப்பா
வாதிபாண் டரங்கன் பூசை யடியவர் பூசை தப்பா. (உ௮)

(வேறு.)

மனமெ னும்புலத் தினைவிசா ரத்தினுன் மடக்கி
யினிய புந்தியா லுழுதரன் பத்திமை யென்னு
மனக மாம்வித்தை யினைவிதைத் தரியபே ரன்பாம்
§வனநி றைத்தருட் சிவமெனும் பயிரினை வளர்ப்பார். (உ௯)

திதலை யேன்முலைச் சுரிகுழற் றெரிவையர் முகம்போன்
மதிவ ளர்ந்துமொவ் வாமையின் மற்றவர் நுதல்போற்
கதிரு டன்கலை குறைந்துபார்த் தவ்வளஞ் சாரக்
கதியி லாமையி னுலகினு மதியெனக் கழறும். (௩௰)

சந்த மார்கதிர்த் தரளமென் முலைநெடும் பணைத்தோள்
கொந்து லாமலர்க் கோதையர் நடைபெறக் குறித்து
வந்து பின்றிரி பிடிக்குமந் நடைவரா மையினுன்
மந்த மாவெனப் பெயரனை முதற்கொடு வகுத்தார். (௩௧)

(வேறு.)

உதைபடு வனமத னினையவ ருரமே
ததைபடு வனவனி தையரிரு தனமே
பதைபடு வன*பகல் படுபவர் மனமே
சிதைபடு வன†வரில் சேர்பவர் தொடையே. (௩௨)

‡மாவின முறைவன மனைதொறு மறுகான்
†மாவின முறைவன மலர்தொறு மசையு
¶மாவின முறைவன மதிதொறு மதமார்
§மாவின முறைவன வளமலி மறுகே. (௩௩)

* முல்லை—கற்பு. § வனம்—நீர். * பகல்படுபவர்-பிரிந்தவ
† அரில்சேர்பவர்-ஊடல்கொண்டவர்.
‡ மா-இலக்குமி, † மா-வண்டு, ¶ மா-கொடி, § மா-யானை.

(வேறு.)

பரத்தையர்வீதி.

தினங்கொ ளும்படி ¶யிடையினை யிரவினிற் றெரிப்பேர்
தனங்கொ ளொன்றினுக் கிரட்டிகாட் டுவதலாற் றூரேம்
பொனங்கை யிற்பெறு வேமெனப் பொதுவர்வீ தியிற்கே
தனங்க §டேசிகர் கொடியினை நகைப்பபோற் றயங்கும். (௧௪)

சிலேடை.

மறைகள் காட்டிநற் சுவர்க்கத்திற் சேர்த்தலின் மாந்தர்க்
கறையு நல்லவா யமுதினை யருத்தியை யங்க
முறைக ளோதிப்பின் முடித்தலின் கணிகையர் வீதி
குறைவில் வேதியர் வீதியோ டொப்பன குறிக்கின். (௧௫)

வேதியருக்கு (இ-ள்.) மறைகள்காட்டி-வேதங்களினொழுக்கத்தைக்காட்டி, நல்சுவர்க்கத்தில் சேர்த்தலின்-நற்பதவியை யடைவித்தலின், மாந்தர்க்கு-மனிதருக்கு, அறையும் நல்ல ஆய் அமுதினை அருத்தி-நன்மையாய் ஆய்ந்த உணவினை உண்பிக்கச்செய்து, ஐ அங்கமுறைகள் ஓதி-பஞ்சாங்க கிரமங்களைச் சொல்லி, பின்முடித்தலின்-அவாளவாள் காரியங்களை நிறைவேற்றுதலால்.

வேசியருக்கு (இ-ள்.) மறைகள்காட்டி — இரகசியஸ்தானத்தைக் காண்பித்து, நல்சுவர்க்கத்தில் சேர்த்தலின்—அழகிய தனத்தில் அழுத்தலின், மாந்தர்க்கு-மனிதருக்கு, அறையும் நல்ல வாய்அமுதினை அருத்தலின்—சொல்லற்கரிய நன்மைவாய்ந்த அதரபானம் அளித்தலின், ஐ அங்கம் உறைகள் ஓதி—அழகிய தேகத்திற்பொருந்திய தேன்நிறைந்த கூந்தலே, பின்முடித்தலின்—பின்பக்கத்தில் முடிப்பதனால் என உரைக்க.

கடைவீதி.

அலைவி லாவணந் தனிற்பணி யிழந்தவ ரங்கண்
மலையு மாந்தர்க ளொருக்கிடுற் றாதவர்க் கன்றித்
தலைவ னாந்தறி யாமையோ தந்தனச் செருக்கோ
தொலையு மப்பொரு ளுருவின ரில்லையாற் றொடர்ந்தே. (௧௬)

¶இடை-அளவு, மருங்குல். § தேசிகர்-செட்டிகள்.

வேளாளர்வீதி, சிலேடை.

பொன்ன ரிச்சுமை யொடுநவ மணிகளும் பொருந்தி
நன்ன ரேரணி வளங்களு †நன்குறப் படலான்
மன்னு மங்கர் சூத்திரர் வாழ்ந்திடு மறுகு
மன்னர் மன்னவர் வீதியை யனையது யாதோ. (௧௭)

(இ-ள்.) பொன்னரி-பொன்மாலை, அழகியநெல். நவமணி-ஒன்பது இரத்தினங்கள், நவதானியங்கள். ஏர்அணி—அழகிய ஆபரணம், எருழும் அழகு.

வைசியர்வீதி.

அதிக வட்டிக்கா சைப்பட ரருந்தவத் தமைந்த
நிதியி னைப்பெருக் குவ்ருயிர் நேயர்க ளெனினும்
வதியு நாணயமில்லெனி லொன்றையும் வழங்கா
மதியு டைப்பெரு வணிகர்வாழ் வீதியும் பலவால். (௧௮)

மன்னவர்வீதி.

முடிமு தற்சொலு மூவெழு சின்னமுங் குழுவாந்
தொடிகொள் மந்திரி முதலிய வைவருந் துணையாங்
கொடிபெ றம்மதி யமைச்சர்மு னெண்மருங் கெழுமிப்
படிபு ரந்திடு மன்னவர் வீதிபற் பலவால். (௧௯)

அரசர்க்குச்சின்னம் ௨௰௧. அரசர்க்குக்குழு ௫. அரசர்க்குத்துணைவர் ௮.

இதுவுமது.

மனுமு றைப்படி வுலகினைப் புரந்துமற் றங்கைத்
தனுவி னற்கூர வடமொடு விலங்கினைத் தடிந்து
கனம தாமிரு மூன்றினி லொன்றெனுங் கடமை
தனதெ னக்கொளு மன்னவர் முன்றிலுந் தயங்கும். (௨௰)

இதுவுமது.

ஈகை யாளரிற் கன்னனே யுலுத்தனு குவனோர்
வாகை விற்றிறத் திராகவன் பின்றரு வானு
ரூகை மாதரிற் றிலோத்தமை யழகினிற் றேற்பண்
மாக மீதுயர் மாளிகை மறுகிடை வரினே. (௨௧)

மறையவர்வீதி.

இறைவ னென்றெண வுணர்ந்திரு வினையையு மிகந்து
செறியு மூன்றுதீ வளர்த்துநால் வேதமுந் தெரிந்து
கறைசெ யைம்புலன் களைந்தறு தொழிலினைக் கைக்கொண்
டுறையும் வேதியர் வீதியாங் கெண்ணில வுள்வால். (௨௨)

† நன்கு—மிகுதி.

வேறு.

சொல்வரிசை காட்டுவர்க டொழுக்குலத்து மாதவர்கண்
மல்வரிசை காட்டுவர்கண் மன்னரின மாக்களெலாங்
கல்வரிசை காட்டுவர்கள் கனம்பரவு மிளங்கோக்கள்
ணெல்வரிசை காட்டுவர்க ணீதியுறும் பின்னவரே. (௬௩)

வேரியம்பூங் கொடிபனையும் விதமென்னத் துவளுமிடை
நாரியர்க ளாடலுமின் னிசையொலியு நான்மறையுஞ்
சீரியசெந் தமிழ்த்துதியுந் திசையெட்டுந் தான்விழுங்கும்
பேரியமுங் கண்ணுறங்காப் பின்னகனார் திருக்கோயில். (௬௪)

பெரும்புவியி லுள்ளவர்தம் பிணிகபுத்துப் பேரின்பந்
திருந்துமடி யார்மகிழச் சேவடியாம் பெருமிழலைத்
தரும்பரம னார்க்குமிழ றுணைக்க லைந்துருவகயப்
பொருந்தியபோர் தின்பெருமை புகலவெவர் திறத்தாமால். ()

(வேறு.) சிலேடை.

வான ரம்பையு மாவைந் தருக்களுந்
தேனு வும்பூ வசந்தமுந் தீர்த்தருந்
தான மாவுந் தரித்தவி னப்பதி
யூன மற்ற ¶வுயர்விலை யொத்ததே. (௬௬)

(இ-ள்.) வான் அரம்பை—பெருமையுடைய தெய்வப்பெண், ஆகாயமளாவியவாழை. பூவசந்தம்—அழகிய இந்திரன்மாளிகை, புட்பவாசனை. தீர்த்தர்—கடவுளர், பரிசுத்தர். தானமா—ஐராவதம், கொடைக்குரிய செல்வம்.

சத்த மாவுச்சி சார விற்இ §யின
னித்த மேழு மிமிடமின் றந்நகர்
வித்த கத்தை வியந்துகாண் பானெனி
லத்தி ருப்பதிக் காரணி யோதுவார். (௬௭)

(வேறு.)

பூவினிற் சிறந்த சாதிமா மலர்போற் புலவரிற் சிறந்தவள் ளுவர்போற், பாவினிற் சிறந்த வெண்கவி போற்செம் பசுக்களிற் சிறந்தசே னுவைப்போற், காவினிற் சிறந்த கற்பக வனம்போற் கனிகளிற் சிறந்தமுக் கனிபோற், தேவினிற் சிறந்த திரிபுராந் தகன்போற் சிறந்தவப் பனைசையம் பதியே. (௬௮)

¶ உயர்விலை—தேவலோகம். § இனன்—சூரியன்.

திருநகரச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௧௨௬.

நைமிசாரணியச்சருக்கம்.

ஆல மார்க ளத்தெ மண்ண லன்பு கூர்ந்த மர்ந்திடுந்
தால மாந கர்ப்§பி றங்கல் சாற்ற வல்ல ரியாவரே
சீல மேவு மாத வத்தர் சேர்ந்து மாத வஞ்செயுங்
கோல மேவு நைமி சங்கு லாய மேன்மை கூறுவாம். (௧)

$சூத லால னைய கொங்கை தொங்கல் பண்டி வாய்ந்துள
பூத ரப்பு தல்வி நாத னையு ளம்பொ ருந்திடுநா
ராத ரந்தி றைட மர்ந்த ருந்த வமியற்றுதற்
கேத மற்ற தான மாயி ருக்கு நைமி சக்கடம். (௨)

கனக மேவு மலர்நி றைந்த கற்ப காட விக்கணு
மினிய போக மின்ன லென்று கழ்ந்தி மாவ னத்திடை
யனக வின்ப மெய்த வெண்ணி யருள்க வென்ன விசனைப்
‖புனிதன் வேண்டி னப்பொ ழிற்பு கழ்ந்து ரைப்ப தாரரோ. ()

நந்தன் மைந்த னுந்தி வந்த நான்மு கன்க டாவலால்
வந்த மைந்த பைம்பு னேமி வரமி குந்த் நைமிசத்
துந்து சீல மேன்மை வாய்மை யொளிரு ஞான மாதவ
ரெந்தை மீது சிந்தை சேர்த்தி யற்றி னார்க ணற்றவம். (௪)

அன்ன காலை யக்க டத்தி லமரு மாத வக்குழாந்
துன்னி யின்ன தீர யாங்தொ டங்க வேண்டு மாமக
மென்ன வென்று சாவி நய்மி டுக்க னிங்கு சத்திர
மென்னு நாம யாக மல்ல தில்லை யென்று தேர்ந்தனர். (௫)

அனைய யாக மாற்று தற்க மைந்த பல்வ ளங்களுஞ்
சினம கன்ற முனிவ ரங்கு சேக ரித்து நற்சுப
தினம தின்ன லோரை வந்து சேரு நாளு ணர்ந்துநன்
முனிவர் தம்மை வருக வென்ன மொழிமு டங்கல் போக்கினார்.

§ பிறங்கல்—பெருமை. $ சூது—சொக்கட்டான், அல்—இருள், ஆல்—ஆலிலை, பூதரம்—மலை. ‖ புனிதன்—தேவேந்திரன்.

பிருங்கி ரோம சனக ஞாசி பிடு றம்பு லத்திய
வருங்கை வல்லி யன்ம ரீசி யத்தி ரித்த நிசிதும்
புருங்க ருக்கன் வாம தேவன் புனித சூதன் குற்சரன்
சிருங்கி யோடு சனக ஞதி முனிவர் வந்து சேர்ந்தனர். (எ)

நிகரி லாத முனிவ ரோடு நேர்ந்து நைமி சத்துளார்
புகரி லாத சத்தி ரத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வெம்பிரான்
பகரு மாக மத்து ரைத்த படிவ குத்த குண்டமுன்
னிகவி லாதி ருந்து யாக மின்ப மோடி யற்றினர். (அ)

¶சிரத மோய்வி லாது ஞற்றி நிகரின் முனிவர் யாவரும்
பாத மாடு மெம்மை யாள்ப ராப ரன்மு னவிபு
தவர்க ளுண்ண வகிப கிர்ந்து தந்து பூர்த்தி செய்‡தவ
பிருத நான மாற்றி யன்பு பெருக வீற்றி ருந்தனர். (௯)

வீதாக்கி ருந்த சவுன காதி முனிவர் சூதர் துணையடிப்
புக்கி றைஞ்சி யெம்மை யாட்கொள் புனித முன்ன ரெங்களுக்
கக்க மாலை யோனி றக்கு மவர்வ லச்செ விக்கமு
தொக்க மூல மனுவை யோது முயர்பெ ரும்ப திக்கனே. (௰)

கயிலை யொக்கு மிந்த காசி காஞ்சி யென்ற தன்கதை
§குயிலு நீவி லாச காஞ்சி யின்வ ளங்கள் கூறிலை
பயில்வ தாய கச்சி யைங்கு ரோச வெல்லை யிற்படு
வெயில்கொ ளன்ன தலம கத்து வங்க ணியி சைத்தியால் (௧௧)

என்று நைமி சத்து ளாரி சைக்க முக்கு றும்பினைக்
கொன்ற சூத முனிவன் வாத ராய னன்கு ரைகழ
லொன்ற வுள்ள மைத்துச் செங்கை யுச்சி கூப்பி விழியினீர்
துன்ற நாத்த ழும்ப வன்பு துண்ட வோது வானரோ. (௧௨)

¶ சிரதம்-எப்போதும்.
‡ அவபிருதஸ்நானம்-யாகபூர்த்திசெய்தபின் செய்யும் ஸ்நானம்.
§ குயிலல்-சொல்லல்,

(வேறு.)

அங்கணர்க் கிடமாய்ப் புவியினின் மருவு மாலய மறுபதோ டெட்டா, மங்கதின் மேன்மை யுறுதல மீரெட் டதனினு மனமு வந் துறையுந், தங்கநற் பதிக ளன்குட னென்றுஞ் சொல்லுமிப் புரிகளே தென்னின், கங்கைசேர் காசி காஞ்சிகா ளத்தி கருகருந் தில்லைமா மதுரை. (௧௩)

இன்னக ரைந்தி னதிகமாய்த் தேவ ரிடமிலர் தொழுவதா யுமை யா, டன்னருந் தவத்திற் கிரங்கிவந் தாளுந் தலமதாய்த் தற்பர னுறையு, நன்னக ராய காஞ்சியென் றொருமா நகருள ததற்கிணை யாக, வன்னரு நகரொன் றுளதது விலாச காஞ்சியென் றுரைப்பர்கண் மாதோ. (௧௪)

அன்னநற் றலத்துட் பாலியென் றுரைக்கு மருநதி யொன்றுள ததன்பாற், றுன்னியே மூலத் தோடுவா ருணமாந் துகளறு மனுவைவா யோதி, நன்னய ‖வங்குட் டத்தினு §மநாமி கையினு நாசிதொட் டந்நீர், தன்னிடை மூழ்கி னந்தில லைகடாந் தாக்கினும் பாகதி தருமால். (௧௫)

ஆகவ னீய முதலிய முத்தீ யாக்கமெலத் திறுக்கழ லைந்தி, ஞகமும் வருந்த நடுவிருந் தேசெய் யருந்தவ மெத்தினுக்கலது, மூகமாக் குகையுட் டங்கியே யிருகண் மூடியோ ரிருந்தமெலத் தினுக்கோ, சோகமற் றந்தக் குடிஞையின் பெயரைச் சொலவரு மோக்கனை வலியம். (௧௬)

அருமைகொ டேவர் முனிவரர் சித்த ராயவ தரித்தத னலென், றிருவுள வேகச் சக்கரா திபராய்ச் செனித்துல காளிலென் மேன்மை மருவிய விலாச காஞ்சியின் மயிலை மசகமீ சிதல்மரம் புழு, †வுரு கிரி விலங்கு புட்புழு வாக வுதித்திடி னமல்வீ டுறுமே. (௧௭)

(வேறு.)

பனைசையம் பதிமிறைநீ ரோடைவா விகள்சூழும் பண்பான் மிக்க
பனைசையம் பதிக்குநிகர் நகருளதோ வெனவெனிப்பா வவ்வு நல்லிற்
பனைசையம் பலவேயிப் பார்த்துயில தாய்க்கன்னி ராறு ளனம்
பனைசையம் பலமுமதற் கிணையென்ன வுலகிலெவர் பகரற் பாற்றே.

‖ அங்குட்டம்-பெருவிரல், § அனாமிகை-பவித்திரவிரல்.
† உரு-அட்டை.

(இ-ள்.) பல்-பலரும், நசை-ஆசைகொள்ளும், அம்பு-சலமானது, அதி-அதிகமாக, நிறை-நிரம்பிய, நீரோடை-கயங்கள், வாவிகள்-குளங்கள், சூழும்-இவைகளாற் சூழ்ந்திருக்கும், பண்பால்-குணத்தினால், மிக்க-மேன்மையுடைய, பனசையம்பதிக்கு-அத்தாலமாபுரிக்கு, நிகர்-ஒத்த, நகர்-பட்டினம், உளதோஎன-இருக்கின்றதாவென், எணி-யோசித்து, பாவகியும்-முருகக்கடவுளும், நல்-நல்ல, விற்பன-ஆச்சரியமான, சையம்-மலைகள், பல-அநேகமாக, எறிப்பார்த்தும்-இவர்ந்துகண்டும், இலதாய்-இல்லாமையினால், கண்ணீர்-ஆநந்தவெள்ளம், ஆறுஒன்-ஆற்றைப்போல் பெருக்கினான், நம்பன்-கடவுள், அசை-ஆடும், அம்பலமும்-சிதம்பரமும், அதற்கிணையென்ன-அத்தலத்திற்கு நிகரென்று, உலகில்-பூமியில், எவர்-யாவர், பகரற்பாற்று-சொல்லுந் திறமுடையது என்க.

காவிரிவாய்க் கவின்பனைசைக் கலுழியிடைக் கடைக்குலத்தோனுடு வானேற், காவிரிவாய் முற்குலத்தோன் மனுவோதிக் குளித்திதனுற் காணும் பேறுங், காவிரிவாய்க் குடநிறைக்குங் கங்கைதனிற் குடைந்ததனுற் காணும் பேறுங், காவிரிவாய் தனுக்கோட்டிப் படிந்தாடும் பேறனைத்துங் காண்பன் மாதோ. (௧௯)

(இ-ள்.) கா-சோலைகள்-விரிவாய், விசேடமாய்-கவின், அழகைத்தரும்-பனசை, அத்தாலமாநகரத்திலுள்ள-கலுழியிடை, கலங்கல் நீரினிடத்து-கடைக்குலத்தோன், பஞ்சமத்தான், ஆடுவானேல்-மூழ்குவானாகில், காவிரிவாய்-காவேரிநதியில், முற்குலத்தோன்-மறையவன், மனுவோதி-மந்திரஞ்சொல்லி, குளித்து அடைய-மூழ்கிப்பெற, காணும்பேறும்-அடையும்பிரயோசனமும், கா-காவடியிலுள்ள, விரிவாய்-விரிந்தவாயையுடைய, குடம்-குடத்தில், நிறை-நிரம்பவிடும், கங்கைதனில்-கங்காநதியில், குடைந்து அடைய-மூழ்கிப்பெற, கருதும்பேறும்-எண்ணும்பிரயோசனமும், கா-துன்பத்தை, இரி-ஓட்டுதல், வாய்-வாய்ந்த, தனுக்கோட்டி-சேதுவில், படிந்தாடும்-பொருந்திமூழ்கும், பேறு-பிரயோசனமும், அனைத்தும்-யாவும், காண்பன்-அடைவான் என்க.

புலிமயிலும் பூசைபுரிந் திடுதால புரிநாதற் போற்று வோரும், புலிமயிலும் பரிவூர வாழ்ந்திடுவ தின்றியிசை போதத் திக்குப், புலிமயிலும் புண்ணியர்கள் கொண்டாட விம்மையினிப் புவனந் துய்த்துப், புலிமயிலும் பர்களோடு மறுமையினின் புறுவதெமமாற் புகரற் பாற்றோ. (௨௦)

(இ-ள்.) புலிமயிலும்-புலியும், மயிலும்-பூசைபுரிந்திடு, பூசைசெய்திடும்-தாலபுரி, பனைசையம்பதியிலுள்ள-நாதன், கடவுளை-போற்றுவோர்-துதிசெய்பவர், அம்புலி-சந்திரனும், மை-மேகங்களும், இல் உம்பரில்-மாளிகையின்மீது, ஊர-தவழ, வாழ்ந்திடுவது-வாழ்வைப்பெறுவதும், அன்றி-அல்லாமல், இசை-கீர்த்தியானது, போத-மிகவாக, திக்குப்புலிமையிலும்-திசைபத்திலும்உள்ள, புண்ணியர்கள்-சற்சனர்கள், கொண்டாட-புகழ்ந்துசொல்ல, இம்மை-இந்தச்சநநத்தில், இன்பு-சுகத்தை, இப்புவனம்-இந்தவுலகத்தில், துய்த்து-அநுபவித்து, புல்இமையில்-கண் இமைசேர்தல்இல்லாத, உம்பர்களோடு-தேவர்களுடன், மறுமையில்-மறுசநநத்தில், இன்புறுவது-சுகமடைவதை, எம்மால்-எம்போலிகளால், புகரற்பாற்றோ-சொல்லுந்திறத்ததோ என்க.

(வேறு.)

உடலினிற் கவய வங்களொவ் வொன்று முத்தம மென்பது கண்டும், மிடனுள சிரமுத் தோத்தம மென்றே மெய்த்தவர் புகன்மொழி போது, மடலவிழ் மலர்க ளுடுதா மரையே மாமல ரென்பது போலும், புடவியி னுள்ள சிவக்குறி யின்மேற் யோந்தசிவக்கொழுந் தாமால். (௨௧)

அச்சிவ லிங்கந் தனையருச் சித்தே யம்பிகை மயிலுரு வகன்றாண் மெச்சிய நந்தி வேங்கையி னுருவை விலக்கினை னறெ்தாழி லொழுக்கம், நச்சிய மறையோற் கன்றுகா ளத்தி நாதனவ் வுரிடை நண்ணிச், சைச்சிர தேக மகவளித் தென்றும் வதிந்தனன் றென்கயி லையைப் போல். (௨௨)

இந்திரன் மகன்கே ரண்டமா முருப்போ யிடவருச் சித்தனன் றிருமா, லுந்தியின் வந்தோன் சிறகிழந் திட்ட வுளச்சது முறத்தொழு திட்டா, னிந்திரை கொழுநன் றூர்க்கியன் கனத்தினெழுகன லவிந்திடப் பெற்று, னந்தநற் றக்க னருஞ்சிவ நிந்தையால்வரும் பாவநீங் கினனால். (௨௩)

தயரத குமரன் கானிடைக் கொடுபோய் தம்பியாற் சனகியைவிடுத்த, செயிரினை யொழித்தான் மதனனு மான்மேற் செழுமலர்க்கணையினை யெய்த, செயலினால் வந்த தீவினை யொழித்தான் றீக்கணும் பாசமுங் கொண்டு, வியமனு மான்மேல் விசிய பாச விடும்பையை யொழித்தன னன்றே. (௨௪)

உக்கிர னடைந்தோர் பார்த்திவன் சமண்மா சொழித்தறி வுறவவற் குரைத்தான், மிக்கநற் கும்ப யோனிதன் பெயரான் மெய்ச்சிவ லிங்கமேய் வித்தா, னக்கனங் கருமா மலைமக டன்னை நன்மணஞ்செய்தன னதனாற், றக்கவத் தலத்தின் பெருமையை யெவரே சாற்றுவர் தாரணி மீதே. (௨௫)

ஆதியிற் கிரவுஞ் சத்தினை யழித்த வறுமுகக் கடவுளு மலய, மீதினிற் றமிழான் கடலினை வளர்த்து மேதினி சூழ்கருங் கடலைப், போதினி லடக்கிக் குறுகென விந்தப் பொருப்பினை லொருகாவைத்த, மாதவற் கரிய தனிகையி னுரைத்தான் மகிழ்ந்தெனை வேட்ட வித்தகை. (௨

பொன்னவிர் சடிலப் புனிதமா தவனைப் போற்றியே தணிகைமாங் கிரியி, னின்னறீர் முருக வேளகத் தியனுக் கெத்திறக் குரைத் தன னதனைப், பன்னுவீ ரென்ன நைமிச வனத்துப் பண்ணவர் வினவுறு மகிழ்ந்து, பன்னகர் பரனன் திருவடி மனத்திற் பதித் தவை பகருவ தானன். (உ௭)

திரிபுர தகன னருள்விழி நோக்காற் செனித்தவிட் சாரணி யத் தைக், கரிசறு மும்மைத் தமிழ்வலோன் முனதிற் காணுதற் குன் னியங் கணுகி, யுரியவிம் மிதங்க ளேக்குழீஇத் தலைஞ்செய் துறை பரத் துவசமா முனிவன், பரிவொடு முகமன் மொழிந்தவண் வதி யும் பன்னசா லையிற்கொடு புக்கான். (உஅ)

அடைந்தவம் முனியை யாதனத் தேற்றி யருச்சனை செய்தன மருத்தி, மடந்தவிர் சிந்தை மாதவ னிவணீ வந்தவா றேதெனக் கொடிய, விடம்புரை வஞ்ச வேடங்கொண் டுறையுமீ வெறிமுகத் தினடரு சேயைக், குடங்கையிற் றடவிக் கொன்றவ னுவகை கொண்டபின் கூறுவ தானன். (உ௯)

மண்டல மீதிற் பரவுசெந் தமிழின் வருமொழிப் புணர்ப்பெழுத் தளவு, கொண்டுறை தருமைந் திலக்கண மறியக் கோலயாழ்ச் சுருதியி னிசைப்ப, வண்டடர் குயில்க ளின்னிசை பாட மயினட மிடச்சினை வேங்கை, கண்டுபொன் சொரியு மிவ்வனத் தடைந் தேன் கழிந்ததென் குறையென விசைத்தான். (௩0)

கேட்டமா முனிவ னுளத்தினிற் றேர்ந்து கிளர்நெடுஞ் சடிலமா தவனிந், நாட்டுளா ரதனுட் பொருளினை விரித்து நவிலுதற் குரியரோ யாரைக், கோட்டணி முலைச்செங் குமுதவா யசலக் குமரி யை யிடத்தினி திருத்து, நாட்டமூன் றுடைய நாயக னுரைப்ப னனுகுதி கயிலையி னிடத்தே. (௩௧)

இவ்வண முரைத்த பரத்துவா சன்ற னெழின்முக மருளொடு நோக்கிச், ¶செவ்வண வுடலந் தழுவியப் பரிசே சேர்குவ னென விடை யேற்று, மை‡வனக் கூந்தன் மனைவியுஞ் சிட வருக்கமுஞ் சூழ்தரக் கிரியைக், *கைவண வலியால் வனைத்தவன் வாழுங் கயிலை யைச் சாரவென் னினனால். (௩௨)

¶ செவ்வை-திருத்தமாகிய, வண்ணம் - வடிவுஅமைந்த, ‡ வன்னம்-அழகிய, * கை-வலியால்.

நைமிசாரணியச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௱௧.

உ

திருக்கயிலாயச்சருக்கம்.

நைமி சந்தனை நனியி யம்பினங்
கையின் மான்மழுக் கனல மேந்துமெம்
மையன் வாழ்கயி லாய மன்னதின்
மொய்கொள் சீர்த்திமேன் மொழிகு வாமரோ. (௧)

(வேறு.)

அருத்தியி னடைந்து நந்தியெம் பெருமா னடியிணை தொழுதவன் விடுப்பக், கருத்தினி லுவகை கூர்தரச் சென்றங் கண்கணீர் வழிதர வங்கைச், சிரத்தினி லமுத்தி யாகர வென்னத் தேவரு முனிவரும் வேண்டப், புரத்தினைச் சிரித்துப் பொடித்தவ னுறையும் பொருப் பது திருக்கயி லாயம். (௨)

கந்தரத் தாருங் காரியே முதலாங் கடவுளர் வாழ்பதங் கழல, வுந்தியிற் பிறந்தோ னுயர்பத முவண முயர்த்தவ னுறைபத மிவைக, ளைந்திடப் பிரள யங்கள்கோ டிமேந் நாளினு மழிவிலா தறிஞர், புந்தியைப் போன்மேன் மேலுயர்ந் தோங்கும் புகழுடைத் தந்த மால் வரையே. (௩)

சிலேடை.

திருந்திய வானக் கங்கைமேற் றரித்துச் சிரத்தின்மா கம்பட வசித் துப், பொருந்தமா கசககமுட லிற்பொறுத்துப்பொன் னிலங்கை ராவணனை, வருந்துறப் பொடித்து வளர்தரு புகழ்சேர் மாதங்கமுற் றவா னவர்க்காய், திருந்தலர் புரத்தைத் தீயெழ நகைத்த சிவனை யொத் திருந்ததக் கயிலை. (௪)

மலைக்கு (இ-ள்.) திருந்திய - தெளிவுள்ள, வானக்கங்கை - ஆகாயகங் கையை, மேல்தரித்து - தன்மேற்கொண்டு, சிரத்தில் - முடியில், மாகம்பட வசித்து-ஆகாயமளாவத்தரித்து, பொருந்த-அமைய, மரம்-விருக்ஷம், கசம்-யானை, ககம்-பறவை, உடலில்பொறுத்து - இவைகளைத் தன்மீது தாங்கி, பொன் இலங்கை ராவணனை-அழகிய இலங்காபுரியையுடைய இராவணனெ ன்னும் அரக்கனை, வருந்துறப்பொடித்து - துன்பமடையும்படி அமிழ்த்தி, வளர்தருபுகழ்சேர் - மிக்க புகழ்வாய்ந்த, மாதங்கம் உற்று - பெருமையுடைய பொற்சன்னங்களைப்பொருந்தி,

சிவபிரானுக்கு (இ-ள்.) திருந்திய-திருத்தமாகிய, ஆன் - இடபக்கொடியும், அக்கு-எலும்பு மாலையும், அம்கை-அழகியகரத்தினும், மேல் - திருமேனியின்மீதும், தரித்து-தாங்கி, சிரத்தில்-சென்னியில், மா-பெருமைபொருந்திய, கம்-கங்காதேவியை, பட-பொருந்த, வகித்து-தரித்து, பொருந்து - வாய்ந்த, அமர்-யுத்தஞ்செய்யும், அங்கசன்-மன்மதனது, ககம்-அம்பை, பொறுத்து-தன்மேல்தாங்கி, பொன் இல் - இலக்குமியின் வீடாகிய தாமரைமலர்போன்ற, அம்கை-அழகிய கையையுடைய, இராவணன்-இருள்நிறமுடைய மன்மதன், வருந்துற-துன்பமடைய, பொடித்து-எரித்து, வளர்தருபுகழ்சேர்-மிக்க புகழ்வாய்ந்த, மாது - உமையம்மையை, அங்கம்உற்று - தன் மேனியிற்கலந்து, வானவர்க்காய்-தேவர்கள் நிமித்தமாய், திருந்தலர்புரத்தை - பகைவராது திரிபுரத்தை, தியெழ-அக்கினிப்பட, நகைத்த-சிரித்த, சிவனை-கடவுளை, ஒத்திருந்து-ஒப்பாயிருந்தது, அக்கயிலை-அந்தக் கைலாயம் என்க.

அரிதனை வகித்துக் குல்லையைத் தரித்தா ரணிகொள்சா ரங்கங்கை யேந்தித், திரிசிரற் கரையக் கோலமேற் கொண்டு செய்யகோட் டங்களை வளர்த்துப், பெரியகோத் திரங்கட் கேய்ந்தநற் றலைமை பெற்றரி யெனமுன மழைத்த, கரிகவர் கராவைக் கணத்தினிற் றுணித்த கண்ணனை நிகர்த்ததக் கயிலை. (௬)

மலைக்கு (இ-ள்.) அரிதனைவகித்து-சிங்கங்களைத் தன்னிடத்தில்வைத்து குல்லையை-குராமரங்களை, தரித்து - உடைத்தாகி, ஆர் - பொருந்திய, அணிகொள்-அழகைக்கொண்ட, சாரங்கம் — மான் கூட்டங்களை, கை-பக்கங்களில், எந்தி-தாங்கி, திரி-சஞ்சரிக்கின்ற, சிரல்-சிச்சிலிப்பறவைகள், கரைய-ஒலிக்க, கோலம்-மின்குக்கொடிகளை, மேற்கொண்டு-தன்மீதுகொண்டு, செய்ய-செம்மையாகிய, கோட்டம் - வாசனைப்பண்டங்களை, வளர்த்து - விருத்திசெய்து, பெரியகோத்திரங்கட்கு - பருத்தமலைகளுக்கு, எய்ந்த-பொருந்திய, நல்தலைமைபெற்று-நல்லமுதன்மையைவகித்து,

விஷ்ணுவுக்கு இ-ள்.) அரிதனைவகித்து-சக்கராயுதத்தைத் தரித்து, குல்லையைத்தரித்து-துளபமாலையையணிந்து, ஆர்-நிறைந்த, அணிகொள்-அழகைக்கொண்ட, சாரங்கம்-வில்லை, கையேந்தி - கரத்திற்றாங்கி, திரிசிரன்-திரிசிரனென்னும் அவுணன், கரைய-துன்பமடைய, கோலமேற்கொண்டு-ஓர் ஆயுதத்தைக்கொண்டு, செய்ய - செம்மைதங்கிய, கோட்டங்களை - பசுக்கூட்டங்களை, வளர்த்து - விருத்திசெய்து, பெரியகோத்திரங்கட்கு - பெரியகாடுகளுக்கு, எய்ந்த-பொருந்திய, நல்தலைமைபெற்று-நல்ல முதன்மைபெற்று, அரியென முனமழைத்த-ஆதிமூலமேஎன முன்னங்கூவிய, கரி-யானையை, கவர்-பற்றிய, கராவை - முதலையை, கணத்தினில் துணித்த - சீக்கிரமாய்ப்போய்க் கொன்ற-கண்ணனைநிகர்த்தது. அக்கயிலை-விட்டுணுவையொத்திருந்தது அந்தக் கைலாயம் என்க.

நாவினற் கலைமா திருத்தலின் முகங்க ணான்கினு மறைபரா வுதலின், பூவினிற் பொலித லன்னமே றப் பெறலினற் றண்டமேந் தலிற்செங், காவியங் கண்ணு கெனுங்களக் காமர் கனகியை யுடையவ னுந்திப், பூவினிற் பிறந்து பூவினைப் படைக்கும் புநிதனை நிகர்த்ததக் குன்றம். (௮)

மலைக்கு (இ-ள்.) நாவி-கஸ்தூரிமிருகமும், நற்கலை-நல்லமானும், மாது-விருப்பமாக, இருத்தலின் - வாசம்செய்வதால், முகங்கள் நான்கினும்-நான்கு திசையிலும், மறைபரவுதலின் - வேதங்கள் துதிசெய்வதால், பூவினில்-பூமியினிடத்தில், பொலிதலின் - அழகுடனிருப்பதால், அனம் - கவரிமான், ஏறப்பெறலின்-தன்மீதிருக்கவைத்தலால், நல்தண்டம் - நல்லபொக்கசத்தை, ஏந்தலின்-தாங்கியிருப்பதால்,

பிரமனுக்கு (இ-ள். நாவில்-நாக்கில், நல்கலைமாது-நல்ல சரச்சுவதி, இருத்தலின்-இருப்பதனால், முகங்கள் நான்கினும்-நான்குமுகத்திலும், மறைபரவுதலின்-வேதமோதலினால், பூவினிற்பொலிதலின்-புட்பத்தின்மீது வாசம் செய்வதால், அனம் ஏறப்பெறலின்-அன்னத்தின்மீது ஆரோகணித்தலால், நல்தண்டம் ஏந்தலின்-நல்ல தண்டாயுதத்தைக் கைக்கொண்டிருப்பதால், செம்காவி அம்கண்-செவ்விய நீலோற்பலத்தையொத்த அழகிய கண்ணையும், நாகுஎனும் களம்-சங்கென்று சொல்லும் கழுத்தையும் உடைய, காமர்-அழகிய, கனகியை-இலக்குமியை, உடையவன்-மார்பில்தரித்த விட்டுணுவின், உந்திப்பூவினில்-நாபிக்கமலத்தில், பிறந்து-உதித்து, பூவினைப்படைக்கும்-உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும், புநிதனை-பிரமனை, நிகர்த்தது அக்கயிலை-ஒத்திருந்தது அந்தக் கைலாயமலை என்க.

சிறந்தவச் சிரமுந் தெளிவுறு சசியுந் தேசுகொளி துளும்புமா நிதியுஞ், செறிந்தவைந் தருவுந் தேனுவும் வடிவு திகழ்தரு வெள்ளையா னையுநல், லறந்தவா தியற்று மையர்தங் குழுவு மனுதின முடைமையிற் சீர்சா, னறந்தமென் மலர்வா சிகைப்புய மணிந்த நாகர்கோ னனையதக் குன்றம். (௭)

மலைக்கு (இ-ள்.) சிறந்த-சிறப்புற்ற, வச்சிரமும்-வைரமும், சசியும்-சந்திரனும், தேசு ஒளி துளும்பும்-மிக்ககாந்திவீசும், மா—பெருமைபொருந்திய, நிதியும்-பொன்னும், செறிந்த-நெருங்கிய, ஐ-அழகிய, தருவும்-மரங்களும், தேனுவும்-பசுவும், வடிவுதிகழ்தரு-அழகமைந்த, வெள்ளை ஆன்-வெளுத்த ரிஷபத்திற்கு, ஐ-தலைவனாகியகடவுளும், நல் அறம்-நற்கருமங்களை, தவாது இயற்றும்-விடாதனுட்டிக்கும், ஐயர்தங்குழுவும்-முனிவர் கூட்டங்களும், அனுதினம் உடைமையில்-தினமும் பொருந்தியிருத்தலின்,

இந்திரனுக்கு (இ-ள்.) சிறந்த-மேன்மையுடைய, வச்சிரமும்-குலிசாயுதமும், தெளிவுறு - அறிவிற்சிறந்த, சசியும்-இந்திராணியும், தேசு ஒளி துளும்பும்-மிக்க ஒளிவமைந்த, மா-பெருமையிற்சிறந்த, நிதியும்-சங்கநிதிபதுமநிதியும், செறிந்த-நெருங்கிய, ஐந்தருவும்-பஞ்சதருக்களும், தேனுவும்-காமதேனுவும், வடிவுதிகழ்தரு-உத்தம அங்கம்வாய்ந்த, வெள்ளையானையும்-ஐராவதமும், நல் அறம்தவாது இயற்றும்-நல்ல தருமமார்க்கத்தை விடாதுசெய்யும், ஐயர் தம்குழுவும்-தேவர்கூட்டங்களும், அனுதினம் உடைமையின்-தினமும் பொருந்தியிருப்பதால், சீர்சால்-மிக்க சிறப்பினையுடைய, நறுந்தமென்மலர்-மணம் நிறைந்த மெல்லிய புட்பங்களாலமைந்த, வாசிகை - மாலையை, புயமணிந்த-தோளில் தாங்கிய, நாகர்கோன்-தேவேந்திரனை, அனையது-ஒத்தது, அக்குன்றம்-அந்தக் கைலாயமலை என்க.

ஈடிலக் கயிலை யினிற்பர மேச னெழுந்தரு ளிருக்கையுள் டதன்சீர், சேடன்வான் மீமி யகத்தியன் முதலோர் தேர்ந்துரைப் பதற்கரி தாகும், பீடுறு மம்மண் டபத்திடை மணியாற் பிறங்கொளி துளும்பெழிற் சிங்க, பீடமீ துமையோ டருள்விடை யிவரும் பிஞ்ஞக னிருந்திடு மெல்லை. (௮)

கின்னரர் முனிவ ரியக்கர்காக் தருவர் கிம்புரு டாதிவா னவரும், பண்ணுதற் கரிய பழமறை நாவிற் பழிச்சிவந் திடமொழித் தாளுங், கன்னலைப் பழித்த மொழியுமை யிடங்கொள் கண்ணுத லடிதொழு மமைய, முன்னுதற் கரிய குறுமுனி யுலோபா முத்திரை யோடவ ணடைந்தே. (௯)

முன்னவன் பதும முகங்களுங் கிருபை முதிர்ந்திடு விழிகளுந் துவர்வாய்ப், புன்னகை யரும்பும் பொலிவையு நோக்கிப் பொழிதர விழியிலா னந்தந், தன்னையு மறந்தா னந்தசா கரத்திற் றாழ்ந்தரு டிளைத்துப்பி னொருவா, றன்னவ னருளாற் றெளிந்தவ னடியி லன்புமீக் கூர்ந்தக மகிழ்ந்தே. (௰)

நித்தவா னந்த நிருத்தனே சகள நிட்களச் சிற்சுகோ தயனே, சுத்தமெய்ஞ் ஞானச் சோதியே தோன்றாத் துணைவனே சுகப்பெருங் கடலே, முத்தனே மூவா முதல்வனே நீற்று முண்டனே தொண்டர்க ணோக்கு, மத்தனே யுன்ற னடைக்கல மெனையா ளையனே யெனப்பல துதித்தான். (௧௧)

(வேறு.)

இத்துதி கேட்டா னிதய மார்வமுற்
றெத்திறம் வேண்டுவ தியம்பு வாயெனப்
பத்தியோ டடியிணை பணிந்து ணர்த்தினின்
முத்தமி ழிலக்கண முணர முன்னினேன். (௧௨)

இன்னுமிக் கயிலையி லிருந்து பைந்தொடி
யின்னகைத் துவரித ழினிய மென்மொழி
மின்னிடை யுமையொடு மேவு நின்னடி
தன்னையான் றொழுதிடச் சார்ந்து ளேனரோ. (௧௩)

எனப்புகன் மொழியினுக் கிரங்கி யாருயி
ரனைத்தையும் படைத்தளித் தழிக்க வல்லவன்
மனக்குறும் பொழித்தருண் மாத வன்மனை
யினித்திடு மிலக்கண மிசைத்தி யம்புவான். (௧௪)

யார்புக ழுருந்தவம் பயின்று ளாய்நினக்
கார்¶தர நாமெடுத் தறைந்த யாவுநற்
சீர்பெறு மடியார்தஞ் செவியி லேற்றுதற்
கார்குழி சூழல கடைய வேண்டுமால். (௧௫)

எரிகதிர் மதிமுத லினையில் கோள்களைப்
புரைபட வதரிடைப் போதல் நீக்கிவின்
வரையுயர் விந்தமால் வரையி னுச்சியிற்
கரமுறப் பாதலங் காண வீழ்த்தியே. (௧௬)

அன்னதன் றெற்கினி லமருந் தண்டகந்
தன்னில்வா தாவியில் வலனைச் சாய்த்தொழித்
தன்னிகர் பொதிகையைச் சார்ந்தி லக்கியங்
கொன்னவி லிலக்கணங் குவல யத்தினில். (௧௭)

அடுத்துள மாணவர் தம்மை யாய்ந்துபின்
பெடுத்திலக் கியவிலக் கணங்க ளின்சுவை
மடுத்திட வுணர்த்திநீ மலயம் வாழ்கவென்
றடுக்கவில் லேந்திநே னருளி னனரோ. (௧௮)

அருளிய முக்கண னடியி றைஞ்சியே
மருளறு முனிவரர் கேவர் வாழ்ந்திடும்
கரிசறு வெள்ளியங் கயிலை விட்டியா
னொருவுதற் கென்னுள முவந்த தில்லையால். (௧௯)

இங்கிருந் தரியநின் கோல மெப்பொழு
தங்கணிற் கண்டிட றுதித்தல் விட்டியான்
மங்குமுன் றவத்தைசேர் மக்கள் வாழ்நிலந்
தங்குற விதித்திடற் றமிய னுய்வனே. (௨௰)

என்றடி தொழுமுனிக் கிரங்கி நீதொழ
நின்றநம் முருவநித் தியமு மாணவ
நன்றுறு மாயையின் றொடர்பு முள்ளதாற்
பொன்றுறு மிஃதினைப் புந்தி கொள்வையால். (௨௧)

நித்தியம் பூரணம் நிமல சின்மயம்
வித்தகம் பரவெளி விளங்கு நிட்களம்
பத்தியிற் படுபொருள் பகரு மின்னவை
யுத்தம நமதுமெய் யுருவ மாகுமால். (௨௨)

¶ தரம்-சமானம்.

உண்மையா நமதுரு வுணர வுன்னினோர்
தன்மைகொ ளறிவினைச் சார வேண்டுமவ்
வண்மைசேர் ஞானமும் வருத லெண்மையோ
திண்மையார் புவியினைச் சேர்ந்தி டார்க்கரோ. (௨௩)

அவனியி லடைந்துமட் டாங்க யோகம
துவகையோ டியற்றவஃ துறுமவ் யோகமு
முவமையிற் பொறையினு ளுதிக்கு மாங்கவை
தவறிலாச் சித்தசுத் தியினிற் சீருமால். (௨௪)

அதுவரற் கேதர னடியர் தங்களுக்
கிதமுடன் பணிவிடை யியற்ற லீதெலாம்
விதிமுறை யியற்றுதற் குரிய மேதினி
யதினுறி னமதுரு வடைத லின்னமாம். (௨௫)

ஆதலி னங்கடைந் தமரர் போற்றிடு
மேதகு தலத்தினு மேன்மைத் தாகிநாங்
காதலி னமர்தரு விலாச காஞ்சியி
னோதரு நங்குறி யொன்ற மைத்தரோ. (௨௬)

(வேறு.)

தேன்படு சந்தின் வாசந் திசைதொறுஞ் சிறுகால் வீசும்
வான்படு சிகர மேய மலயமீ தடைந்து மாந்த
ரூன்படு கண்ணிற் காணு வுண்மைநம் வடிவை ஞானந்
தான்படு விழியி னோக்கிச் சார்தியென் றருளிச் செய்தான். (௨௭)

இன்னடையஞ் சடையார் சொற்கேட் டெழுந்தடி பணிந்து போற்றி
யண்டர்நா யகனே நின்ற னருங்குறி காண்டி யென்றீர்
விண்டிடற் கரிய சீர்த்தி விளங்குமவ் விலாச காஞ்சிப்
பண்டைய சிறப்பின் மேன்மை பகரெனப் பரமன் சொல்வான். ()

அத்தல மகிமையாவு மணிகொளுந் தனிகை மேவிச்
சுத்தநுங் குரவ னுருஞ் சுரேசனை வினவித் தேறிச்
சித்தமுற் றிருந்த சங்கை தீர்கென வருள லோபா
முத்திரை யுடனுந் தற்சூழ் முனிவரோ டடிப ணிந்தான். (௨௯)

முன்னவ னருளிச் செய்த மொழியினைச் சிரமேற் றாங்கி
யன்னவன் வாழும் வெள்ளி யத்திரி யொருவற் குள்ளம்
பின்னிடப் பரமன் வார்த்தை பெயர்ந்திடு மெனவி வேக
முன்னிழுத் திடவந் துற்றான் முனிவனும் புவியின் யாதோ. (௩௰)

திருக்கயிலாயச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௧௬௧.

உ

அகத்தியன்யாத்திரைச்சருக்கம்.

வன்னிபூ மத்தை கொன்றை வணிந்தவ னிடத்தின் மேவுங்
கன்னியா தூமையா ளுள்ளங் கலங்கமா திரமெ டுத்த
வன்னநீகம் பத்தா லுய்ய வருள்சுரந் தோன்வாழ் கைலை
யுன்னத முரைத்தாங் கும்ப யோனியாத் திரையு ரைப்பாம். ()

காமுறத் திரைநீர் தன்னைக் கடிதாயின் றருளும் யோகி
யரிபரந் தொளிருஞ் செங்க ணம்மைவெம் முலைக்கோ டுற்ற
¶மருமமா ரணியற் றாதை வண்டியிர்ந் திசைகள் பாடும்
வரமுறு வான்றோய் கூர்ம வரையினைக் கண்டா னன்றே. (௨)

நேரிலாம் பலங்கள் செய்தோர் நேர்ந்தவக் கணத்தின் முத்தி
சாரவே யளிக்கு மிந்தத் தடங்கிரி யென்னு நாணு
வீரமா மதியோன் வாழ்வ் விறைமலை விளர்ப்பச் செய்தே
தாரவன் கிரியைக் கண்டான் றவத்தினிற் றலைமை கொண்டான்.

(வேறு.)

காட்சி யாற்றமைக் கண்டிடு மாந்தரை
மாட்சி யோடுயர் வானுல கேற்றிடு
மாட்சி தங்கு மமல னுறைவிரு
பாட்ச மென்னும் பதியினைக் கண்டனன். (௪)

வாத்தி யங்களி னோசையும் வண்மறைச்
சாத்தி ரங்கணீ முழக்கமுந் தண்கட
லார்த்த வோசை யடக்கெழின் மானதக்
கேத்தி ரத்தைக் கிளர்தரக் கண்டனன். (௫)

‡குவரை யேந்திக் குடஞ்சுட்டைக் கோகுலத்
தவரைத் தந்தியைத் தையலைத் தாடொழு
பவரை யைவரைக் காக்கும் பகவனு
ருவரை தன்னைத் துரிசறக் கண்டனன். (௬)

உந்து மூழ்விலங் கின்னுயி ருண்டுளி
சிந்து கோலஞ் சிலையலை யாயுடைச்
சுந்த ரத்தி யமுனை துலங்குகா
ளிந்தி யென்னு மெழினகர் கண்டனன். (௭)

§ கம்-தலை. ¶ மருமம் ஆர் அணியல் தாது ஐ வண்டு எனப்பிரிக்கவும்.
‡ கு-பூமி. † உண் துளியெனப்பிரிக்கவும்.

(வேறு.)

பிறைதவ ழுலங்கல் வேணிப் பிஞ்ஞக னுறையுஞ் சீர்சால்
பிறபதி களையுங் கண்டு பெரிதுவந் தருச்சித் தேத்திக்
கறைமிடற் றவனுக் ¶காசான் கருதருங் குமரனாக
வுறைதரு காசி மூதூ ருசித்தவெல் லையி னடைந்தான். (௮)

மூசுவண் டினங்க ளெல்லா முரன்றிடு வனமுஞ் செம்பொற்
றேசுறு §சிதர்கொள் வாசத் தேமலர்த் தடமுங் கூனல்
காசறு முத்த மீனுங் கழனியுங் கடந்து மன்மேல்
வீசலை யுடைய கங்கை வியன்கரை கண்டு சார்ந்தான். (௯)

சிங்கியா னதுகு ளிர்ந்துஞ் சிவனை யொழிக்கு மாபோற்
றங்குதன் னிரெனப்பேர் தரித்தும்வெந் தழலாய்ச் சார்ந்தோர்
பங்கமா னதையெரித்துப் பற்பமா யியற்ற வல்ல
கங்கையின் விதியி னாடிக் களிப்பெனுங் கடலு ளாழ்ந்தான். ( )

வாரியின் மறைக ளார்க்கு மறுகினை வலஞ்சூழ்ந் தேகி
நாரியைப் பாகம் வைத்த நம்பனா லயமுன் றாழ்ந்து
வாரியொத் திருகண் டாரை வழிந்திட வலஞ்செய் தேத்தி
வேரியங் கடங்கா றுண்டி விநாயகன் றிருத்தாள் போற்றி. ( )

(வேறு.)

மாட்சி மிக்க வரத்தை யடியர்பாற்
றாட்சி யின்றித் தரவுளங் கொள்விசா
லாட்சி யம்மை யணிவுரு வங்களின்
காட்சி யைக்கண் களிப்பக்கண் டேத்தினான். (௧௨)

போதனை டுந்தி பூத்தவன் காணனாச்
சோதி யாகத் துவன்றிய விச்சுவ
நாத னேயெனை யாட்கொளும் நம்பவென்
றோதி யீச னுறையிடம் புக்கினான். (௧௩)

உலக மேத்து முருவரு வாயவற்
‖கலரி சேர்திரு மஞ்சன மாட்டிவன்
§உலவை மாம னுவல ராய்ந்தெடுத்
தலகி னாம மறைந்தருச் சித்தனன். (௧௪)

¶ ஆசான்-சுக்கிரன். § சிதர்-மகரந்தம்.
‖ அலரி-அழகு. § உலவை-குலம்,

இந்த வண்ண மிருந்துசின் னாள்கழித்
தந்த மார்வ முடனந் நகருறை
யந்தி வண்ண னடிதொழு தண்டர்கள்
விந்த நோக்கி விரைவுடன் சென்றனன். (௧௫)

சந்தி ரம்வரு டுந்தவ நாரத
னுந்து வஞ்சனை யானுயர்ந் தோங்கிவா
னிந்து செங்கதி ராதிக் கிடர்தரு
மந்த சைய மருகனைக் கானரோ. (௧௬)

அன்ன வெற்பினைக் கண்ட வகத்திய
னன்ன யங்கொள் வேதனைத் தவ்வரை
தன்னை டும்பொதி யாசலஞ் சாரயா
னுன்னி னேன்வழி விட்டிடென் றோதினான். (௧௭)

கேட்ட வவ்வரை கேடுபெ னுள்ளத்து
நாட்ட மீயறி கிற்றிலை நற்றவ
சேட்டு ளங்கும் பரிதி செழுமதி
யோட்ட முந்தடுத் தென்வழி யுண்டுகொல். (௧௮)

போதி போதி யெனப்புக லுற்றகண்
டாதி நாம மகத்திடை யுன்னியே
நீதி யிற்செருக் குற்ற நெடுவரை
மீது செங்கைவைத் தான்றவ மிக்குளான். (௧௯)

அங்கை வைத்தழுத் துற்றலு மவ்வரை
பங்க முற்றுப் பிலத்திடைப் பட்டன
*பொங்க ரேயதத் தாடு புகுந்தவே
லெங்கு ணண்மைகொண் டார்கதி யெய்துவார். (௨௰)

மலையு மட்டிட்ட தென்னுமம் மாற்றமிவ்
வுலகி னாடுபின் னுற்றன வும்பர்க
ளலையொ ழிந்து வழுத்தி நறவுகான்
மலரை வாரி மழையெனப் பெய்தனர். (௨௧)

ஆய போதி லருந்தவ னந்தரந்
தோயு மென்பணைத் தண்டகச் சோலையிற்
றேயு நுண்ணிடைத் தேவியோ டாங்குறுந்
தூய மாதவர் சூழல்வந் துற்றனன். (௨௨)

* பொங்கர்-மலை.

உற்ற போதங் குயர்வரைச் சாரலிற்
குற்ற மென்பவெ லாமுருக் கொண்டியி
ரிற்று மாள விருந்தவர் னூலெலாங்
கற்று ணர்ந்த முனிவனைக் கண்டனர். (௨௩)

நங்கு லத்தை நலிவுசெய் நாகருக்
கிங்க ணுமிடர் தீர்த்திட வெய்தினு
னுங்கி னுன்கட னீரை நொடிக்குளே
தங்கு மன்ன வனைத்தடி வாமெனு. (௨௪)

வெய்ய வஞ்சக வில்வலன் றம்பியைச்
செய்ய கண்ணுந் திரிமருப் பும்பெறு
மைய தாக்கி மறைமுனி யாகவந்
தையன் முன்ன ரடைந்திவை யோதுவான். (௨௫)

அடுத்தி ருந்தென் சிறுகுடி லய்யவெற்
றெடுத்தி ருந்த பவங்க டொலைந்திடத்
தடுத்தி டாதுப்பி லாப்புற்கை யேனும்வாய்
மடுத்துச் சேட மகிழ்ந்தரு ளென்றனன். (௨௬)

மன்னு காம மயக்க மிகுத்துளான்
சொன்ன சொல்லுண்மை யென்று துணிந்துபின்
றன்ன கத்துட் கருணை ததும்பிடப்
பன்னு வான்படி றென்றும் பழகிலான். (௨௭)

நாலு பத்தொடெ ணாயிர நற்றொகைச்
சீல மாமுனி வோரிற் சிறந்துளாய்
பால லோசன னாருட் பார்வையாற்
சோல மெய்க்கதி கூடுவை நீயெனு. (௨௮)

முக்கு றம்பை முனிந்த முனிவரன்
றீக்க வாசி புகன்று தவத்தநீ
புக்கி லேது புகன்ற மொழிப்படி
துய்க்க யானுந் தொடர்குவ னென்றனன். (௨௯)

காத லானிது காறு நயந்து செய்
மாத வப்பயன் வாய்த்ததென் றேயவற்
காத லோடு கடிமனை யிற்கொடு
தீதி லாதன மீதுறச் சேர்த்தனன். (௩௰)

இருத்தி நன்முக மன்க ளியம்பியே
திருத்த மாகுஞ் செழும்புன லிற்படிந்
தருத்தி ரஞ்சொலிப் பாவ மொழிக்குநீ
றருத்தி யோடணிந் ‡தையி லடைந்தனன். (௩௧)

புனித சாணங்கொ டில்லினைப் பூசிநற்
கனக குண்டங் கழுவி யடுப்பினி
லனக வாரழ லாக்கி §மடை ¶யமைத்
தினிய †பாளித முற்று மியற்றியே. (௩௨)

(வேறு.)

தம்பியாந் தகரை யந்தத் தமிழ்முனி முன்ன ரீர்ந்து
வெம்பிய பிசிதம் நீக்கி வேறுவே றரிந்தெ டுத்துச்
‖சம்பரங் கொண்டு மூன்று தரங்கழீஇச் சுத்தி செய்து
வம்புனீ ரளகுப் பாதி மருவுசம் பாரங் கூட்டி. (௩௩)

அடுப்பினி லேற்றி யானெய் யமைவுற விடுத்துப் பின்னர்த்
துடுப்பினிற் றுழாவி மூடித் தூமணப் பொடிக டூவிக்
கடுத்திடா வகைபொ ரித்துக் கமழ்தரப் பிட்டு செய்து
மடுத்துள *செப்ப வெண்பி னக்குழம் பினித மைத்தான். ()

பின்னர்மாங் கனிசெவ் வாழைப் பிலிற்றுதே னறிய பாக
றன்னருஞ் சாரந் தீம்பாற் சருக்கரைக் கண்டு கோற்றே
னன்னய மாகச் சேர்த்து நாரண னயனுங் காணு
முன்னவன் பூசை கும்ப முனிசெய வமைத்துப் பின்னர். (௩௫)

ஓடிவந் தடியிற் றாழ்ந்தின் றுனைப்பசி வருத்த நாயே
னீடிய காலந் தாழ்த்தே னினையலே யேழை குற்றஞ்
சேடுறு புனலிற் றோய்ந்து சிவலிங்க பூசை யாற்றி
வாடுத னீங்க வுண்டி வகையுண வருக வென்றான். (௩௬)

அன்னவை கேட்ட கும்ப யோனியு மருநீ ராடிப்
பின்னர்பூ சனைமு டித்துப் பேருணச் சாலை யெய்தத்
தன்னுயி ரிழப்போ னந்தத் தலையினிற் றூய னானை
மின்னொளிப் பீடத் தேற்றி மிசைதரு கலன்றி ருத்தி. (௩௭)

ஐவகை யுண்டி யோடு மறுசுவைக் கறிப டைத்து
நெய்வழி தரவே பெய்த நீளன நடுவே வைத்தெம்
மையனின் னமுது கொள்கென் றடியினை பணிந்து போற்ற
மெய்யதென் றெண்ணி ஞான மிகுத்தவ னினிதுண் டானல். ()

---

‡ஐ-இல். §மடை-சோறு. ¶அமைத்து-சமைத்து. †பாளிதம்-குழம்பு.
‖சம்பரம்-நீர். *செப்பம்-மார்பு.

உண்டபின் வாய்மை பூசி யோரிடத் துறையும் வேலைப்
பண்டுதான் புசித்த வேறு பற்பல வுறுப்பு மொன்றி
மிண்டுட லயமாய் நிற்க வில்வலன் வரத்தை யுன்னி
யண்டரு நடுங்க வாய்விட் டழைத்திட நினைத்தா னன்றே. ()

தம்பிவா தாவி நின்றன் றசையினை யுண்ட தியன்
பம்பிய பண்டி கீறிப் பாரினில் வருதி யென்று
வெம்புவில் வலனு முக்கால் விறட னழைத்தல் கேட்டுக்
கும்பியூ டுறுவா தாவி கூறின்ன் வருவ லென்று. (ஙய)

அன்னவை கேட்ட கும்ப மாமுனி யறிந்து தீய
ருன்னிய கொடுமைக் கேற்ப வுதரத்தை வருடி யாங்கே
யின்னிலை தவறி மாய்தி யெனத்திரு நீறு பூச
வன்னிமண் டியபுதற்போன் மாய்ந்தனன் கொடியதீவய்யோன்.

பின்னர்வான் கொண்டலென்னப் பெருந்தவத் தவன்முன்னின்று
முன்னவன் றம்பி மாய்ந்த முறையுணர்ந் தழன்று பொங்கித்
தொன்னிலை யுருவு கொண்டு தொடர்ந்தனன் றண்ட மேந்தி
யன்னிலை கண்ட தூயோ னரனெழுத் தைந்து மோதி. (ஙஉ)

அங்கொரு குசையைக் கையேற் றாள்படை யாக வுன்னி
பொங்கெரி கதுவக் கண்கள் பொருக்கென விடுப்ப வன்றோன்
றங்குட லிருகூ றாகத் தடிந்துயி ரழித்த திப்பா
லெங்கணே பதகருய்வா ரீசர்தம் மடியர் சீறின். (ஙங)

(வேறு.)

முன்னமார் கலிமுகந் துண்டமா முனிவரன்
பன்னருங் கொடியவப் பதகர்வாழ் வனமொரீஇ
மின்னனே ரிடையொடும் மெய்த்தவக் குழுவொடுந்
தன்னனேர் சீசயி லந்தனைச் சார்ந்தனன். (ஙச)

ஆங்குமைக் கண்டமோ டங்கைமான் மழுவையுந்
தாங்குமெய்ச் சச்சிதா நந்தனைத் தாதுலாம்
பூங்குழற் சுந்தரப் பூதரப் புதல்வியோ
டோங்குபே ரன்பினோ டிறைஞ்சவன் றொழுதரோ. (ஙரு)

தக்கணத் திசைவழித் தவர்தொடர்ந் திடநடந்
திக்குவின் மதனைமுன் னெரிபடுத் தியவரன்
கைக்கனிக் காயுல கைவலஞ் செய்துதன்
புக்கிவாழ் வேங்கடப் பூதரத் தெய்தினன். (ஙசு)

அந்தரத் தண்டர்தம் மயர்வொழித் தவுணர்பே
*ரந்தரத் துடல்கிழித் தாருயிர்ப் பருகும்வேற்
கந்தனைக் கண்டுபொற் கழலிணை தொழுதுபின்
றந்திபாம் பேத்துதென் கயிலையைச் சார்ந்தனன். (ஙஎ)

கண்டனன் றொழுதினைக் கைகுவித் தச்சிரங்
கொண்டனன் †சிதமலர்க் கோதையோர் பாகனைப்
பண்டனைப் பண்கொடே பாடிவந் தனைசெய்மார்க்
கண்டனைக் காத்தமைக் கண்டனைக் கண்களால். (ஙஅ)

அன்னதென் கைலைவிட் டாலநீள் வனமடுத்
தென்னைபா ளுடையவ னெழினடங் கண்டுமற்
றுன்னருங் கயிலைவா ழீசனன் றேதிய
மன்னெறிற் றணிகமா மலைவழிக் கொண்டனன். (ஙகூ)

(வேறு.)

தெளிதரு கங்கை யாறுசூழ் காசித் தெற்கிரு நாறுயோ சனையி, லளியுளர் சோலை யகழிசூழ் காஞ்சிக் காம்வடக் கிரண்டினிற் குணக்கே, யொளிர்கடன் மேற்கி னைந்தினில் விரிஞ்சிக் குறுவட கிழக்கி னின் மூன்றில், வளிகொள்கா ளத்திக் கேய்திரு தியினில் வாய்த்தசி பூரணக் கிரியில். (சய)

சுலவுறு பெருங்கட் புன்றலைப் பொதிக போன்றுடற் ‡னைவா லதிகொண், டிலகுசா ரங்கம் பலவயைந் திருத்த லிதழ்விரி மலரணி கடம்பன், மலைவிலொண் டொடியூ ரிருவரை மணந்தான் மகட் கொரு மனக்குறை நேரி, னலிவகற் றினிய நவிலுதற் குறையு நாட்டமொத் திருந்தன வொருபால். (சக)

கழைநிரை முன்னர் கமுகுநீங் கரும்பு காயிளங் கதிர்கொள்செஞ் சாலி, யிழையிடைப் புகுதா வினைமுலைக் கொடிநே ரிடைக்கொடிச் சியர்கள்கா வேனற், றழைதர வொன்றி னொன்றுளே யுறுத றணி கையங் கிரிமிசை யிவர, விழைதரு மடியர்க் கமைத்தசோ பான மே யென விளங்குவ தொருபால். (சஉ)

---

* அந்தரம்—இருள்.

† சிதமலர்க்கோதை—ஞானப்பூங்கோதை.

‡ ஊனம்—குறைவு.

ஆழ்தரு நிலைநீர்ச் சுனையிடைக் கருதத் தந்நலா ரரிதினிற் கொண்டு,
வீழ்தரு நாக மணியினைப் பறவை விலகுவொண் கவண்கொடு வீச,
ரூழ்தரு பொருள தென்னினும் விருப்பந் தருவதே லரியவா மரிய,
* காழ்தரு மேனும் விருப்பிலார் விரும்பா ரென்பதற் கேய்ந்தன
வொருபால். (௫௩)

தன்மிசை தொச்சிப் பாசிலை யன்ன காண்மயிற் † றழைவிரித் தாட,
மின்மணித் திரள்சிந் தருவியி னீட்டம் மிசையுட னிழுமெனத்
தாழ்த, வன்னெறிச் சேட னம்மயிற் கண்டு நடுங்கிமெய் வேர்த்து
ளம்புழுங்கித், தன்னுல கொல்லை சார்ந்திடற் கேகுந் தன்மைபொத்
திருந்தன வொருபால். (௫௪)

இன்னணந் திகழும் வளங்கெழு வெற்பை யியற்றமிழ் முனிவர னெ
ய்தித், தன்னிக ரில்லாத் தகைமைசேர் புநித சரவணப் பொய்கை
யின் மூழ்கிக், கன்னிபங் காள னைந்தெழுத் தோதிக் காமர்வெண்
ணீறணிந் தடல்கூ, ரின்னுயிர் பருகு மையவேற் குமர னிணையடி
தொழுதெழ நினைந்தே. (௫௫)

குன்றிற கரிந்தோன் குறைதவிர்த் தாண்ட கூர்வடி வேற்குணக்
குன்றே, வென்றிகொ ளவுணக் குலவிரு ளொழித்த விமலஞா
னத்தின மணியே, மன்றிடை நடித்தோன் மார்பிடை நடிக்கு மரு
மலர்ப் பதத்தருட் கடலே, யென்றுபற் பலவாத் துதித்தடிக் கடி
வீழ்ந் தெய்தினன் கோபுர வாயில். (௫௬)

ஆங்குறு பசுந்தார் துயல்வரு தடந்தோ ளடல்புனை வீரவா குவி
னம், பூங்கழல் வணங்கி நிணப்புலால் கமழும் பொங்கொளிப் பரிதி
வேற்கடம்பன், பாங்குற விருக்குஞ் செவ்விதேர்ந் தறத்தின் பண்
புறுந் தாலயம் பதியி, னோங்குறு புகழ்கேட் டுவந்திட வேட்ட
வுளத்தனைக் குகன்முனை முற்றான். (௫௭)

எட்டினு மைந்தி னஞ்சிலம் பணித்த விணையடி தொழுதெழுந்
தூழி, யட்டினை யார்வ முருக்கிட வெய்யோ னுறுகிர ணத்தெதிர்
வெண்ணெய், பட்டதை யென்ன நெகிழ்ந்திரு விழியிற் பனிதரு
மருவிநீர் வார, மொட்டுறு கஞ்ச மெனக்கரஞ் சிரத்து முகிழ்த்தி
வை யோதுவ தானான். (௫௮)

* காழ்-ஒளி. † தழை-கலாபம்.

(வேறு.)

கருணைசேர் முகங்கள் போற்றிக் கண்களீ ராறு போற்றி
பருணிதர் புகழ்முந் நான்கு படைக்கலக் கரங்கள் போற்றி
தருணவின் மணிபோற் றேருளிற் றாழ்செவிக் குழைகள் போற்றி
* கருணிவீய வளைய மார்பிற் கலந்தமுப் புரிநூல் போற்றி. ()

யாண்டரு பசுங்க லாப மஞ்ஞையூர் பவனே போற்றி
யாண்டலைக் கொடியு யர்த்த வாழிருப் புயனே போற்றி
காண்டரு செங்கேழ்க் கஞ்சக் கமலமென் பதத்தாய் போற்றி
பூண்டயின் கயில்வே லேந்தும் புநிதனே போற்றி போற்றி. ()

இருவினைத் தொடக்கை யன்பர்க் கரிந்தரு ளிறைவ போற்றி
விரிதரு முலகை மேனாள் விதித்திடு முதல்வ போற்றி
கருதரு முயிர்க்கு ளெல்லாங் கலந்துவாழ் விமல போற்றி
யருமறை முழங்குஞ் சீபூ ரணகிரிக் கதிப போற்றி. (௬௧)

என்றெதிர் பழிச்சி நின்ற விருந்தவ னுடலந் தைவந்
தின்றுநீ வேட்ட தென்னை யியம்புதி தருது மென்றக்
குன்றவர் மகள்வ லத்துக் குமரவேள் வினவ விந்தக்
குன்றடக் கிய தவத்துக் குறுமுனி பணிந்து கூறும். (௬௨)

(வேறு.)

வேதமா திகளி னுள்ளமெய்ப் பொருளின் விதிவிலக் கனைத்
தையு மோதி, யேதமா ரிருண்மா மலத்திடை யாழ்ந்த வென்னை
யின் னருளினா லாண்டா, யாதலா லடைவ தின்றொரு குறையு
மழகமர் தாலயம் பதியின், மேதையாம் பலவிம் மிதந்தனை வினவ
வேண்டிய விருப்பமே யல்லால். (௬௩)

திருவுளங் கருணை செய்தடி யேற்குத் தெளிதரு மொன்றுமுக்
குறும்போ, டிருண்மலப் பகையை யிரித்தவன் மீட்டு மிருங்கழ
லடிமிசை வணங்க, மருமலர்க் கடப்ப மாலையோ னுளத்தின் மகிழ்
வொடு தாலயம் பதியின், பொருவின்மான் மியங்க ளிவையிவை
யெனத்தாழ் புரிசடை முனிவனுக் குரைத்தான். (௬௪)

* கருணி-மலை.

அகத்தியன்யாத்திரைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௨௬௪.

சீமாயூரச்சருக்கம்.

பொன்னவிர் சடிலச் சூதமா முனியைப் போற்றிநீ யருளிய காதை, தன்னிலெம் மனது குதுகல மடைந்த தாயினு முமைமயி லுருவ, மன்னகர் தன்னி லகற்றின னென்ன வறைந்தனை யதன் விரி யெமக்குப், புன்னுவீ ரென்ன நைமிசவனத்துப் பாவநா சகர்க் கவ னறைவான். (௧)

துண்டவெண் பிறையோ னடிதொழுந் தவத்திர் தொலைந்தவோர் கற்பது றதன்முன், வெண்டிரு நீறு புனையுமெம் பரமன் மேனியு முள்ளமுங் குணமுங், கொண்டதென் றிசைப்ப வொள்ளொளி விரிக்குங் கோதிலா விரசிதக்குன்றி, னண்டர்நா யகனுஞ் சிவனுமை யோடு மணிமணி யாதனத் திருந்தான். (௨)

ஆரணத்தனை யடியார்க் ககற்றருட் பரம னடிதொழக் கமலதங் கமழும், பெருந்துளி நறவு பிலிற்றிடுந் துளவப் பிணையலார் திருமறு மார்பன், முருந்துறழ் நகைவெண் பாரதி கேள்வன் மும்மத வெள்ளிப் வூர்தி, யருந்தவ முனிவர் சித்தர்சா ரணர்க ளந்தரத் தெவரும்வந் தடைந்தார். (௩)

அதுலனும் பரம னவனியை யளித்த வமலயோ டினிதமர்ந் தருளுஞ், சதுரது நோக்கிச் சங்கர சம்போ தாண்டவ சச்சிதா னந்த, முதுமறை முடிவின் விளங்கிய விமல மூர்த்தியே முக்கணு னவனே, நதிமதி சூடும் நம்பனே ஞான நகமகட் சமேத சிற் சுகனே. (௪)

அருவமா யுருவா யருவுரு வாய வாதியே யகத்திரு டிறந்தோர்க் குரியவானந்த சோதியாம் பொருளே யுயர்குணக் குன்றமாம் பரனே, யொருமையா மனத்துத் தூயவர் களிக்க வுமைமன மகிழவம் பலத்தே, யிருமையு மளிக்கத் திருநடம் புரியு மீசனே யெனப்பல துதித்தார். (௫)

சரிகுழற் றுவர்வாய் முகமதி முருந்தின் றாநகைப் பாமகள் விளர்ப்ப, விரகுள விச்சா தாருமெய் மறந்து விழித்தகண் ணிமைத்திடா திருப்பக், குரலெனு மிசையே முதலவா யேழுங் குழகனு ரிருகுழைக் கமுதாய்ப், புரிநரம் புளருந் திவவுயா ழிசைதும் புருவுநா ரதருமொத் திசைத்தார். (௬)

கருமுகி லொலிபோற் கறங்கிடு முழவுங் கலைமதி மிகர்த்தொளிர் சங்குங், கரமிரு வாறு சூரனும் பானு கம்பனும் வாய்கர மொத்து, மிருவிசும் புறைவோர் செவிகர முகிழ்ப்ப வெண்டிசா முகங்களு மதிரச், சிரமதை யுரக வேந்தனும் பனித்தல் செய்திடச் செழிப் புட னார்த்தான். (௭)

பாடுவர் சிலர்பொற் பதமலர் சிரத்திற் பரிப்புவர் சிலர்பவ மகல, நாடுவர் சிலர்செய்ப் புளகமு தரும்ப நண்ணுவர் சிலர்சுக ஞானங், கூடுவர் சிலர்கைக் கொட்டியார்த் தெழுந்து குதிப்பவர் சிலர்மன முருகி, யாடுவர் சிலரிவ் வண்ணம தாக வாயின ரவையிடை மிடைந்தோர். (௮)

வாரமென்மேற்கொள் மனத்தின ராகி மாதவ ரெவருமங் கிருக்கு, நேரமுற் சாக மாவர வல்கு னெகிழிடை வாள்விழிக் கமஞ்சூழ், காரேனு மளகக் கனதனத் துவர்வாய்க் காரிகையுடன்பொழின் மேவ, மாரனைப் பொடித்தன் மேன்சநிக் கருள்செய் மால்விடை யவனினைந் தனனால். (௯)

வேங்கைபுன் னாகம் பாடலம் வகுளம் வேய்சுர புன்னைகார்ச் சூரங் கோங்குமந் தாரை சண்பகம் பூகங் குராகடு வத்தியா லரசு தேங்கம ழார மாதுளை யசோகு சிவந்திகூ விளைகுருக் கத்தி திங்கனிப் பலவு கடம்பகில் காயா திலகமா மருதநா ரத்தை. (௰)

நாரிகே ளந்த மாலமுள் ளிலவு நமைபரிச் சந்தன மாத்தி, பாரிசா தம்வெண் ணொச்சிவேம் பாச்சா பாலைசெம் மரம்பனை தேவ, தாரமா விலிங்க மிலந்தைவெள் ளாத்தி தாழைமுந் திரியொடு கெரியா, பேரரை நாவல் கற்பக மழிஞ்சி பிதிரொளி சோதிநிந் திருணி. ()

முள்ளரை முருக்கு விளாமலை வேம்பு முள்ளிதா ளிப்பனை வாழை, கள்ளினார் மதுக மோமைவெட் பாலை காட்டுவா ழைக்கரு நெல்லி, விள்ளரு மிருளிக் கொடியெலு மிச்சை விண்ணுயர்ந் திடுமரு தாணி, யுள்ளம துவக்கும் புன்குநிச் சிலியோ டோங்கெலு மிச்சைநெல் லியுமே. (௧௨)

கருந்துணர் துளசி குங்கும மேலங் கள்ளிதக் கோலநொச் சிலி யுஞ், செருந்திவெள் ளெருக்கு துத்திபூ மத்தை *சேயதி மதுரகர்ப் பூரம், புரந்தரற் கினியோ னணிந்திடுந் துளசிப் பொலிவுறு கவேத பத் திரியுந், திருந்திய லவங்கம் வச்சிரங் கோட்டந் திகழ்†வச வாசி மென் தகரம். (௧௩)

மல்லிகை சேடிக் கொடியொடு சிந்தில் மதுரவள் ளிக்கொடி ‡சூரல், தல்லிய பருவேர் முல்லைசம் பங்கி சோமவல் லிக்கொடி குருவேர், ¶வல்லிகம் வயலை மீதவி பிரந்த வல்லிபர்ப் பாடகக் கொடிநே, ரில்லென வுரைக்கும் வல்லிசா தகத்தி னிலதைவெள் ளிலைக்கொடி நிறைந்து. (௧௪)

அரியின முழுது புரிமுறக் கவிழ வலரகக் காம்பல்வெள் ளெயிற் தல், யிருமெி §யென்று கண்டலர் மரைசே யிதழ்விரி முண்டகங் குவளை, வரிசையி னலர்ந்து மழையெனப் பொழியு மதுவினால் நிரம் பிய வாவிக், கரிசுறு நிரைநீ ரோடைகால் கூவங் கனதடஞ் சுனைபல வுளதால். (௧௫)

விண்டவா யென்கு சூகரஞ் செந்நாய் மேதிகாட் டாமரை புன் னிப், புண்டரீ கங்கல் லானைசவ் வாதுப் பூனைகுகத் தூரிமா மிரு கங், திண்டிற லுழுமை யானைவங் கடமை திரிமத வாரணஞ் சிறுத் தை, ¶மண்டலி சூரளி யாளிவெய் முயல்மான் மன்னரேர் காரந் திறற் கடுவன். (௧௬)

சக்கர வாகஞ் சசிநில வருந்துஞ் சகோரமன் னீற்சுக மார்ந்தை குக்கில்பா ரத்து வாசநீர்க் கோழி கோகிலங் கூகைசிச் சிலிவெண் கொக்குநர் கணவா யனஞ்சிவல் காடை கொடிமயூ ரம்புறு நாரை மிக்குறு வானம் பாடிசார்த் தூலம் வியிறை கண்டபே ரண்டம். ()

தேவர்கள் முனிவ ரிருடிகாந் தருவர் சித்தர்விச் சாதரர் முதல யாவரும் விண்ணு ளுறையுமா னதம்விட் டிழிந்திவ ணுறைவு மரிய மாவிரி கதிரான் முருகுல வியபூ மரைவிரிந் தரியொலி மழுங்கா சேவுபர் கொடியோன் கங்கைபோன் மென்னச் செப்பருந் தடம்பல வுளவால். (௧௮)

* சே-சோரான்மரம். † வச்சிரம்-சதுரக்கள்ளி. ‡ சூரல்-பிரம்பு.
¶ வல்லிகம்-மிளகு. § என்று-சூரியன்.
¶ மண்டலி-பூனை.

இத்தகை வாசந் தருமிரு கங்க ளிலைக்கொடி செடிதடா கங்கள் சத்தமிக் கெழுமென் சிறையுடைப் பறவைச் சாதிசா லங்களா னிறைந்து, புத்தியி லுயர்ந்த சேடன்வான் மீகி பூமின்று பூசனை யுண் டாக்கும், வித்தகன் புகழுங் கயிலையின் மருங்கு விளங்குவ தோர் திருப் பழுவம். (௧௯)

கருமுகில் தவழக் காளிறன் சேனை கருதிவந் தடைந்தவ ரெவரு, முறைதரு வேத வொலியினாற் பழிச்சி யுடன்வர னத்திமு ளடப்ப, வரியய னுருவ மாறியுங் காணு வடிமுடி யுடையவெம் பரமன், விரிதரு புகழ்சுந் தரவுமை யொடுவெள் விடையினி லிவர் ந்துவந் தயர்ந்தான். (௨௰)

கனிமுதிர்ந் தொழுகுங் கமழ்தரு செந்தேன் கரைபொரு நதி யெனப் பெருக, பனிமதி தவழு முயர்சினைப் பலவின் பலமதைப் பகடெனக் கொண்டங், கனைவருங் காளைக் கடுவனுந் தாவி யக்கரை மந்தியைச் சாரும், புனிதமா வனத்துப் புதுமையை நோக்கிப் புராரிதன் பொற்கொடிக் குரைப்பான். (௨௧)

(வேறு.) கிளினர.

மாத ரோதிகை சக்குவள் களரிவண் கனைக்கா
லோத நற்கிளை யின்மையி னுடையிற் பதியஞ்
சூதொ டுற்பலம் *வள்ளை†சங் கின‡வராற் சூழ்ந்து
சாத னுன்னிவந் திறங்கின போலுயர்¶சதியே. (௨௨)

ஓதி-கூந்தல். கை-கரம், சக்கு-கண், வள்-காது, களரி-கழுத்து, கனைக்கால், பதியம்-பாசை, சூது-தாமரை, உற்பலம்-நீலோற்பலம்.

கரிய மென்குழற் கலைமதி நிகர்க்குமொண் முகத்தா
யரிய மின்னிடைக் கொதுங்கியிவ் வனத்திடை யடைந்தே
பெரிய மும்மத வாரணங் கண்டலாற் பிறவா
வரியி னங்களெண் ணிலநிகழ் கின்றன வழிவாய் (௨௩)

வரிய மென்சிறைப் புள்ளின மதுவுணு மாலைக்
கரிய வண்குழற் கலைசொறு மறம்வளர் காத்தா
§பரிய மின்னடைக் கஞ்சியிக் கானிடத் தடைந்தே
பெரிய மால்கயப் பிடியினந் திரிதல்காண் பேதாய். (௨௪)

* வள்ளை-வள்ளையிலை, † சங்கு-சங்கு, ‡ வரால்-மீன். ¶ சதி-பாறை.
§ அரியமா-சூரியன்.

அன்ன பிட்டுவென் றவ்வைசொன் மேற்கொளு மதினூர்
பன்ன ருஞ்சிவ னடியரோ டுறுவபோற் பரிந்து
கொன்ன விற்கொடி தானுமுன் னினங்களைக் கூவி
பின்ன ருண்டிகொள் பெருமையைக் காணுதி பேதாய். (௨௫)

படியி லுள்ளன பாவையும் பயந்தருண் ணிறையாய்
கடிய பின்குழற் காடெனி விருண்டவிக் கானில்
கெடிகொள் சிங்கமுங் கிரிசரத் தந்தியுங் கெழுமி
கொடிய தங்களுட் பகையின்றிக் குலவுதல் குழியாய். (௨௬)

(சிலேடை.)

வடம ணிந்துசூர் முதலறக் காய்ந்தொளிர் வள்ளிக்
கொடியி னோடுவே லேந்திவே டுவருடன் கூடிக்
கடிம ணஞ்செயப் பெறுதலிற் கௌரியிக் கானந்
திடமி குந்தநின் னிளையசே யனையது தெரிவாய். (௨௭)

முருகக்கடவுளுக்கு (இ-ள்). வடமணிந்து - முத்தாரந்தரித்து, சூர்முதல் அறக்காய்ந்து-சூரபதுமன்முதலிய அசுரரையிகக்கோபித்து, ஒளிர்-பிரகாசிக்கும், வள்ளிக்கொடியோடு-வள்ளிநாச்சியாருடன், வேலேந்தி - வேலாயுதத்தைத்தாங்கி, வேடுவருடன்கூடி-மறவர்குலத்திற்சேர்ந்து, கடிமணஞ்செயப்பெறலின்-நல்லவிவாகஞ்செய்யப்படுவதால்.

வனத்திற்கு (இ-ள்.) வடம்அணிந்து, ஆலமரங்களைஉடைத்தாகி-சூர், அச்சத்தை-முதல்அற,அடியோடுகெடுத்து-ஒளிர்,விளங்காநின்ற-வள்ளிக்கொடியினோடு, வள்ளிக்கொடிகளுடன்-வேலேந்தி, வேலமரங்களைத்தாங்கி-வேடுவர் மறவர்கள்-உடன்கூடி, ஒன்றுசேர்ந்து-கடிமணஞ்செயப்பெறுதலின், நல்ல வாசனையைவீசப்பெற்றிருத்தலால், கௌரி-பார்வதி, இக்கானம்-இவ்வனம், திடமிகுந்த-வல்லபமிகுந்த, நின்-உன்னுடைய, இளையசேயனை-சுப்பிரமணியனை, அனையது-ஒத்தது, தெரிவாய்-காண்பாய் என்க.

சக்க ரங்கொடு பாற்கவி பரித்துகோ தண்டஞ்
சிக்கெ னத்தரித் தத்தியைக் காத்துகட் செவிதன்
பக்க மேய்ந்தொளிர் பரிதியை மறைத்தலாற் பழுவம்
மிக்க நின்னருஞ் சோதர னனையகாண் மின்னே. (௨௮)

விட்டுணுவுக்கு (இ-ள்.) சக்கரங்கொண்டு - சக்கராயுதத்தைக் கொண்டு, பாற்கவிபரித்து - இலக்குமியைத்தாங்கி, கோதண்டம் சிக்கெனத்தரித்து, வில்லைக்கொண்டு - அத்தியைக்காத்து, கஜேந்திரனைரக்ஷித்து-கட்செவிதன் பக்கம்எய்ந்து, பாம்புகளைத் தனதிருபுறத்திலுந்தரித்து, ஒளிர்பரிதியை-பிரகாசிக்குஞ்சூரியனை, மறைத்தலால்-மறையப்படுத்தியதால்.

வனத்திற்கு (இ-ள்.) சக்கரங்கொடு-சக்கரவாகப்புள்ளைக்கொண்டு,பால்- கடமையையும், கவி-குரங்குகளையும், பரித்து-தாங்கி, கோ-இலந்தைமரங்களையும், தண்டம்-ஊன்றுகோல்களையும்,தரித்து-உடைத்தாகி, அத்தியை-அத்திமரங்களை, காத்து-விருத்திசெய்து, கட்செவி-பாம்புகளை, தன்பக்கம்எய்ந்து-தனது பக்கங்களிற்பொருந்தி, ஒளிர்பரிதியை-காந்திபொருந்திய சூரியகிரணத்தை, மறைத்தலால்-மறையப்படுத்துவதால், பழுவம்-இந்தவனம், மிக்க-மேன்மையுடைய, நின்-உனது, சோதரன்-விட்டுணுவை, அனைய-ஒத்தது, காண்பாய்-மின்னே-பெண்ணே என்க.

FICE OF THE REGISTRAR OF BO
REGISTERED
15 OCT 1910
MADRAS

தன்னி கர்ச்சுரும் பினஞ்சுதி யாடிடத் தடாரி
யன்ன யத்துடன் வானர முழக்கிட நாரை
பன்னு *பாணொலி செயக்குயில் பண்ணிசை பயிற்ற
வன்ன மாமயி லாடுவ காணுதி வனிதாய். (௨௯)

†என்ற ளாவிய வேயினை தும்பரி னேறி
நின்று வானரங் கூத்தரி னாடி டிருத்தஞ்
சென்று சாரிகைக் குயில்தெரிந் துளமகிழ் திளைக்கக்
கொன்றை பொன்சொரிந் திடுதிறங் காணுதி கோதாய். (௩௰)

மாத னச்சிறு மெல்லிடை மெய்க்கழை மானே
சாத னங்களை யறிந்தவா வொழிந்தருஞ் சலச
வாத னத்திருந் தைம்பொறிப் புலன்களை யடக்கித்
தீதி னம்பதம் விரும்பிய முனிவரைத் தெரிவாய். (௩௧)

கதிர்த்த பைந்தொடிக் கலையினங் கவரிக ளிரட்ட
வதிர்க்கு மோரிக ளருகிருந் தரசிய லறைய
மதத்த யானைக ளேவலிற் பற்பல வதியக்
கதத்த வெம்புலி யரசுசெய் வைபவங் காணாய். (௩௨)

சூழ்த்த மென்கறிச் சோதிமா விருக்கத்தைச் சூழ்ந்து
பூத்த முல்லையின் புதரின்கீ ழுறங்கிடு மென்கின்
றேற்ற முன்பிரா வணனிர சிதக்கிரி தூக்கச்
சேர்த்த னைத்தநின் றிறத்தினை நிகர்த்தசே யிழையே. (௩௩)

கோல மீக்கொளுங் கோற்றொடித் தேவருக் குணவு
சால வேமணி யடித்தருத் தடியவர் சதுர்போல்
மேலெ லாந்திருத் தேவரு மேவருட் சேதா
சீல மார்கள மணியசைத் திரைகொள நேர்வாய். (௩௪)

கான நல்லிசை பயிற்றுவந் திரந்தவர் களிக்க
வான னம்மலர்ந் தளித்திடு மறிவுளோ ரனைய
தேனி னங்கடே னருந்திடச் செறிந்தவான் கிளைக
டான லர்ந்தளித் திடுதிறங் காணுதி தையால். (௩௫)

* பான்ஒலி-பான்வாத்தியம். † என்று-சூரியன்.

கலைவ ளர்ந்திடு மதியுட ரேய்ந்துகண் டுதி
கிலைபெ றச்செயுஞ் சினையுடைச் சண்பக நிறைந்த
வலகி லாமல ரரும்பியு மரியினுக் குதவா
திலைபெ னுங்குணத் தவனையொத் திருந்ததே ரிழையே. (௩௬)

மற்ற தொப்பில வடிவுடை மங்கைமா மரவம்
பொற்ப மைந்தலர் பூத்துநிற் கின்றவப் பொலிவு
கற்ப மைந்தோளிர் மகளிர்தங் கணவரைத் தழுவி
யற்ப மைச்சிறு மகவையீன் றணைத்ததொத் தனவால். (௩௭)

என்று தேனின மதுநுகர்ந் தரியபா ணிசைக்குங்
கொன்றை மாமலர்த் தொடையலம் புயத்தினிற் குலவும்
வென்றி சேரிறை விளங்கிழை யுமைக்குரைத் திட்ட
பொன்றி லாவளம் பொருந்திய பொதும்பரி னைம்பண். (௩௮)

(வேறு.)

ஆதி சேடன தச்சி யின்மிசை யத்தி வார மிருத்தி வெண்
சோதி சேர்படி கத்த மைத்த தளத்த தாய்சுடர் தோன்றுபூம்
பீத கத்தக டிட்டு யர்த்திய பீட மைந்தரு நட்டினில்
வீதி யாய்ப்பல கால்க ளூட்டி விளங்கு போதிகை வைத்தரோ. ()

செம்மணித்திர ளுத்திரந்தவர் செய்தமைத்த கொடுங்கைமேல்
மைம்மலிந்திடு மணிப்புரப்பிவின் மறைவுசெய்து புறத்தினில்
வெம்மையின்றிய விந்துகாந்த வியன்சுவர்ப்படி கப்படி
பைம்மையிற்பொலி மாகதத்தில் பதித்தசாளர பத்தியே. (௪௰)

சிந்துரக்கரி யாளிவல்லுளி சீயநற்பரி யருசுகஞ்
சந்தமென்னடை யன்னமாமயில் தங்குதூண்வரி சைக்குளே
விந்தையாம்படி கத்தியற்றி விளங்குமொண்சுடர் சாலமோ
டந்தருநொளி வீசிநள்ளிரு ளோடுறும லகற்றுமே. (௪௧)

எண்டிசைக்கணு மேயிதற்கிணை யில்லையென்றுரை செய்யுமம்
மண்டபத்தின் மருங்குமைவிழி மாதிரக்குய மின்மொழித்
தொண்டையங்கனி யொத்தவாயிதழ் சுந்தரத்துமை மாதுட
னண்டர்சூழ்தர வானுகைக்குமிம மண்ணலார்வமோ டண்மியே. ()

வேதனென்ன விளங்கிவாழும் விரிஞ்சனுமு மதன்புகழ்
நீதியாக வுரைக்கிலோநெடு நாளினும்முடி யாதென
வோதவுள்ளன மண்டபத்தெழி லோங்கன்மாயகள் காணவே
சாதலோடு பிறத்தலின்றிய சங்கரன்றெரி வித்தரோ. (௪௩)

நேரதில்லென வேயொளிர்ந்திடு நீளிரத்தின மண்டபத்
தாரமென்மலர் கேளிதற்ப மருங்கினண்மி யதன்மிசை
காரிருட்கதி ரோடுசேர்ந்து கலந்திருத்தலை மானவே
வாரணப்பொரு ளாகுமையனெம் மையீயையோடு மமர்ந்தனன். (௪௪)

வம்புலாமலர் மாலைவேய்மலர் மாதரோரிரு பாலினு
மம்மவென்பணி செய்கவென்றவ ராட்டிடப்பெறு மற்புதக்
கொம்மைவெம்முலைக் கோதையோடு குலாவிநின்று களித்திடு
மெம்மையாளுடை யீசனார்வ மியம்பலான திறத்தவோ. (௪௫)

அவ்வயின்னுமை யண்டரண்ட மனைத்துமாகி நிறைந்திடு
மெவ்வமில்லரு ளீசனம்புய விணையடிப்பத மேத்தியே
செவ்விதாயெனை யாளுஞ்சந்திர சேகராயெ னுளத்துளே
யிவ்வயின்னொரு சங்கைநேர்ந்த தியம்புவேனது கேட்டியால். (௪௬)

சந்ததம்பொறி வண்டராற்று தருக்களோங்கு வனத்தினிற்
சிந்துரம்புலி யாளியாதி செழித்தமாமிரு கங்களு
மிந்துகாந்திய ருந்துபுள்ளெழு வாயபக்ஷி யினங்களும்
விந்தையாக விளங்கலென்னுரை விமலவென்றடி தாழ்ந்தனள். ()

கனிமிகுஞ்சுவை யனையமென்மொழி காரிருட்குழன் மாதுமை
வினவுரைக்கெதி ருரைகளின்றி விளங்குமும்பொரு ளுண்மையை
யனகமாம்பரி பூரணச்சுக மார்ந்தயிக்கிய மேவிடச்
சனகனாதிய ருக்குரைத்தவர் தாமடைந்தனர் யோகமே. (௪௮)

(வேறு.)

அந்தச் செய்தியை யமிழ்தரும் பனையசொன் னகிலக்
கொந்து வார்குழற் கொடியிடை யறிந்தவ ணிருந்த
விந்த மாமென விளங்குவெள் விடையினி லேறிச்
சந்த மாவனச் சிறப்பினைக் கண்டிடச் சார்ந்தாள். (௪௯)

ஆசி லாவமு தனையமென் மொழிகொளு மையை
நேச மாகிய விறைவனை நீங்கிமா மலரின்
வாச மேவிய வாவியின் றடங்கரை மருங்கு
காசி லாவொடு கண்கவ ருன்னதங் காண்பாள். (௫௰)

வாச மார்தருஞ் சோலையில் வதியுமிந் திரன்முன்
காசு லாமலர்க் கணிகைய ராடல்போற் சிறகி
னோசை *கோவென வொலித்திடக் கோமள மஞ்ஞை
வீசி யாடவும் வண்டிசை பாடவும் வியலை. (௫௧)

---

* கோ-ஒலிக்குறிப்பு.

கண்டு கேட்டெல் கம்பித மின்றியிக் கரிய
திண்டி றற்படை யவுணனு மயிடனைச் செற்ற
கண்டெ னும்மொழிக் கனியிதழ்க் கௌரியுண் மகிழ்வு
கொண்டு பற்பல கடிகைநீங் கிடக்குறித் திருந்தாள். (௫௨)

கடம திற்பல விலங்கினைக் கண்டுகண் களிகீகச்
சடமெ லாம்வரிப் பொன்னெனத் தசைகெழும் பேழ்வா
யுடைய வெம்புலி யொன்றுவ னுலவிட வூழா
விடப தேவனு மினிப்பொடு நோக்கின னிருந்தான். (௫௩)

கங்கை வார்சடைக் கண்ணுதல் மான்மழு தரித்த
செங்கை யார்சிரத் தெரியலந் தோளுடைத் தேவன்
றுங்க மோனநிட் டையையொரீஇத் துகளறு மோங்கன்
மங்கை யுந்திற லானையு மருங்கினிற் காணான். (௫௪)

இவர்ந்து செல்லெழி லிமினுடை விடையொடு மெமது
பவந்த னைத்தெறும் பனிமொழி யின்மையும் பரம
னுவந்து நோக்கியுற் றதையுணர்ந் தொருவலா னுள்ளங்
கவர்ந்தெ ழுஞ்சின மீக்கொளக் கவலடைந் தன்றே. (௫௫)

அன்று நீங்கிய விருவர்தஞ் செருக்கடங் கிடவோ
வின்று தம்முரு விகத்துளோர் கண்டுய வெணியோ
குன்றெ னுந்தனத் துமையொடு குண்டையைத் தணந்து
துன்று நாட்சில் தனித்திருந் துறையவோ தூயோன். (௫௬)

தூய மண்டபந் தனைவிடுத் தவனுறீஇ துறவோர்
மேய விண்ணவர் கணத்தொடும் மேன்மைசார் கைலை
மாய மாமலை யமருமத் தாணியி னப்ப
ணேயி னனவ னேக்கறி வாரெவ ரேயோ. (௫௭)

நாத னீங்கலு மவ்வன் நல்வளங் குறைந்து
பாத வங்கனின் றுடுதிறம் பவந்தனைக் கெடுத்த
மேதை யோர்களு மூழ்வழிக் காமத்தான் மெலிந்து
*போது மாதராற் பொலிவழிந் திருந்தல்போன் றனவால். ()

இன்ன வாறவன் வளமெலா மொழிந்துறா விழந்த
கன்னி போன்மெனக் கண்ணெதிர் தோன்றுமக் கடத்தைக்
கன்னி யாமெம தன்னையு நந்தியுங் கண்டு
தென்ன காரண மீசனு லறிகுவ மென்று. (௫௯)

* போதல்-வரல்.

பரிவி னேடுமுன் னிருந்துழி யடைந்தெழிற் பரமன்
கருமமிக்குறு தவிசினி லிருந்திடக் காணார்
வெருவி யுள்ளநெக் குருகுபு வோடியே விரைவோ
டருவி பாய்தரு வெள்ளியங் குன்றினை யடைந்தார். (௬௰)

ஆங்க ணுற்றழ லாடியி னடியிணை யணைந்து
நீங்கு பார்வையி னடைந்தென விறைமகிழ் வெய்திப்
பூங்கு ழற்பக வதியுநந் தியும்பதப் பூசை
நீங்கிலா தியற் றிடவவர்க் கிறைவனுந் தெரிப்பான். (௬௧)

(வேறு.)

முன்னை யூழ லப்ப வென்னை நீவிர் நீங்கி மூசுவண்
டின்னி சைப்ப யிற்று சோலை யெய்தி மஞ்ஞை புலிநடந்
தன்னை நோக்கி யெனைம றந்த தன்மையா லடற்சகத்
தன்ன மஞ்ஞை யுந்*த ரக்கு மாக வென்ற றைந்தனன். (௬௨)

ஆக வென்ற றைந்த சாப மன்று தன்செ விப்படச்
சோக மோடி ருந்து நெஞ்சு துண்ணெ னத்த ளர்ந்துமெய்
யேக நாத னடியில் வீழ்ந்தி றைஞ்சி யெந்தை யிப்பிழை
யேகு மாற ருட்க டைக்க ணித்தி யென்றி சைப்பரால். (௬௩)

†கோணி யாமை கோடு மோடு மாக மீறு கொண்டுளாய்
‡வேணி §வேணி யிற்ற ரித்து வேணி யாந்த லத்துளாய்
காண முன்னின் னன்ப ருக்கோர் §காணமீந்த ¶காணியா
லாண வத்தி னலகந்தை கொண்ட வர்க்க கன்றுளாய். (௬௪)

சிராத ராச ராச ராதி யோர்தொ ழுந்தி கம்பரா
சராச ராவி புதவி ராச சர்வ லோக சரணியா
பராப ரா||சு ராரி யோடு பாரி லாடு பண்ணவா
வராக ராக ராக வர்ந்த பாலன் மீட்ட ளித்தவா. (௬௫)

தசமு கத்த னுய்ய வன்பு தந்த வெங்க டானுவே
கசமு கத்த ரக்க னைக்க வன்று ரித்த கர்த்தனே
யசமு கித்த னடல்கெ டுத்த வைய னார்த /மையனே
திசைமு கத்து ளோர்கள் சேவை செய்ய நின்ற தேவனே. ()

*தரக்கு-புலி. †கோணி-பன்றி. ‡வேணி-கங்கை. §வேணி-ஆகாயம். அது-சிதம்பரம். §காணம்-பொன். ¶காணி-தோல். ||சூராரி-பேய். /ஐயன்-ஐயனாரையன்.

காமன் மெய்பொ டித்த நீல கந்த ராச வந்தரா
*சேமன் வேணி மீது சோம சேக ராக்ரு பாகரா
வேமன் விழ வன்று தைத்த வெம்ப*ராசி தம்பரா
மாமன் வேள்வி யைத்த கிர்ந்த †மாத ராசி ராதரா. (௬எ)

(வேறு.)

என்றுபல துதிகள்புகன் றிமையமலை மாதுமொழி லாது மீட்டு,
மன்றினடித் திடுபாத மலர்த்துணையை வழுத்தியுனை மறந்து காவிற்,
சென்றபெரும் பிழையதனைத் தீர்த்தடியே முய்யும்வகை செய்ய வேண்டு,
மென்றிரந்த விருவருக்கு மெம்பெருமான் கனிவொடிவை
யியம்பலுற்றான். (௬அ)

(வேறு.)

பாவிய வொலிசேர் திரையிக வாத பரவைசூழ் மாநில மீதனி
லேவரும் போற்றப் பிரளயந் தனிலு மிகலுட னழிவிலா தோங்குந்
தாவிலாக்காஞ்சிக் காசகத்திசையிற் றயங்குமோ ரைங்குரோசத்திற்
‡கேவல முதவு கயிலையின் மேலாக் கிளர்ந்திடு மொருதல முளதால்.

குடக்கின தெல்லை குயிக்கிற்பஞ் சீசன் கோயிலார் காவிரிப் பாகை
வடக்கினிற் புக்கா கிச்சுர நாதன் வாழ்தரு தென்மலி நகராங்
கடக்கரு மணிகண் டீசன்மாற் பேறு திருதரும் பூருவத் திக்கி
னிடக்கிறென் கீழ்ப்பா லின்வரா கேச மேய்ந்திடுந் தாமலம் பதியே.

இயம்புயித் தலத்தி னிடைமுனி வரர்க ளேதீதுமோர் நகருள தனிற், சுயம்பிர காசத் தூய்மையாய் விளங்குஞ் சோதிலிங் கத்தினை யடைந்து, நயம்பெறச் சபரி செய்பினுஞ் சாப நையுமென் றெரிமழு மானுவ், §கயங்§தரக் ¶கதளும் புனைந்திடு பரமன் கனிவொடு கழறினனன்றே. (எக)

அகனிலத் திருளை யகற்றுசெங் கிரண வாதவ னெயிறுகப் புடைத்துக், ககபதி முதலோர் பாலிடத் தண்ணென் கதிரவ னுடலினைத் தேய்த்தோன், புகலுறு சாபம் பொன்னவிர் திதலைப் பொம்மல்வெம் முலையுமை யேற்று, சகமதி லிணையி லாதொளிர் புனித தாலயம் பதியினைச் சார்ந்தாள். (எஉ)

* சே-இகப்பு. † மாது-கங்கையும், அரா-பாம்பையும், சிரதரா-சிரத்தில் தரித்தவனே. ‡ கேவலம்-மோட்சம். § கயம்-யானை. § தரக்கு-புலி. ¶ அதள்-தோல்.

அயில்விழி யுமையு மயிலுரு வாய்முன் னறிவொழிந் தகனில வைப்பிற், பயில்பற வைகள்போற் சேவல்செம் போத்துப் பருந்தரி நாகண வாய்ப்புட், குயின்முத லாய குடிஞையி னூடு கூடிநீண் முழையுடைக் குன்று, வெயில்விரி யிந்தூ காந்தமா மேடை விளங்குசெய் குன்றெலா முலவி. (எ௩)

புரிமுறுக் கவிழ்ந்து தேறல்வார்ந் திழியும் புதுமலர்ப் பொதுளல்கன் னூற்று, வரியின முரன்று பூந்துகள் குடைந்து வருமது நுகர்ந்துளங் களிக்கும், விரைகமழ்ந் தெங்கும் விசுமென் மலர்கள் விரவிய பற்பல தருக்கள், வரிசைய தாக நிறைந்துவின் னோங்கி வயங்கிய வுத்தியா னத்தும். (எ௪)

எரிகதிர் பசும்பொ னிமைத்திடு நாஞ்சி லெழிலுறுங் கெயிற்சிகரத்தும், வரிசையாய்ப் பொறிக ணிறைந்துசே ணோங்கு மணிநெடுங் கோபுரத் தலத்தும், மரகதக் கால்க ளிறுவிவான் மறைக்கு மண்டபத் துச்சியி னிடத்து, மிரவலர் தம்மை விளித்தல்போ லடங்கு மெழிற்கொடி மீதினு மிருந்து. (எ௫)

குடவளை யினங்கள் வயாவுட னீன்ற குளிர்கதிர் விசுநித் திலத்தை, மடவனப் பேடை தாம்பெறு மண்ட மாமென மகிழ்ந்தடைகிடக்குந், திடமுள கமுகின் மிடறொடித் தெழுந்த தீங்குலைத் திரடனை வளைக்கு, மடைவுகொ டோறடாங் கதிருடைச் செந்நெ லருப்புலத் தாருண வயின்று. (எ௬)

உறைகழித் தொளிரு மிரத்தினத் தூணி னொளிவிரி கற்றையங் கதிருங், கறையிலா வெண்சாந் தணிந்தபித் திகையின் கவின்பொதி கிரணமு மொருங்கே, நிறைதலாற் பகலு மெல்லுமாய்த் தறியா நீண்மணி மாளிகை யும்பர், சிறகினை விரித்து மகிழ்வொடு நடனஞ் செய்தணி வீதியிற் றிரிந்து. (எஎ)

கழனியுட் புகுந்தங் குறுவலிப் பகட்டேர் கடவிவன் கருநிறமள்ள, ருழுமொலி யுரப்பால் வெரீஇயெழுந் தும்ப ரூடுசெல் பறவைகளோடு, தழையமென் சிறையை விரித்தடித் தசைத்துத் தாவியே விசையுடன் சென்று, மழைமுகி றவழு மணிக்கொடி யணிந்த மாளிகை மீதெலா மமரும். (எஅ)

இன்னணம் பலநா ளெய்திய வுருவிற் கேற்பவெங் கெங்கணு முழன்று, முன்னவன் மொழிந்த சாபவூ மூலப் முகில்வரக் களிக் குமா மஞ்ஞை, பின்னரோர் பகலிற் பவப்பிணி யொழிக்கும் பிரச மா மலர்ச்சிவ கங்கை, தன்னைநேர்ந் தானுக் தருக்குட னடித் தண் புன லருந்திய தன்றே. (௭௯)

அருந்துமவ் வளவிற் பண்டைய வறிவங் கணுகிடத் தான்செய் முற் பிழையால், விரிந்திடு தோகை மஞ்ஞையாய் விமலன் விதித்த துமித் திருப்பதியிற், பொருந்திய சிவலிங் கத்தினைப் பூசை புரிந்தி டிற் றீர்ந்திடு மென்னுக், கரைந்தவா சகமு முணர்ந்தறி வுருவாய்க் கம்பித மற்றிருந் ததுவே. (௮௰)

தரையினிற் புனித மாகுமக் கங்கை தனையொரீஇ விமலனைக் காணக், கரையற வெழுந்த வன்புமுன் வ...ப்பக் கட்புன லாறுபின் றள்ளத், துரிசறு பனைசைத் தொன்னகர் முழுதுந் துருவிமெய் வேர்த்துடல் வெதும்பி, இரைகொளா தேங்கி யிருந்துபின் சோதி யிலிங்கமங் கிருத்தல்கண் டதுவே. (௮௧)

கண்டதுந் தாயைக் கண்டசேய் போலக் களியிலா தெழுந்தபே ருவகை, மண்டிடத் தணந்த காதன்மீக் கூர மகிழ்வுடன் சிறகராற் றழுவிக், கொண்டுடல் புளகித் துளத்தினில் யாதுங் குறித்திடா திருவருக் கரிய, வண்டர்நா யகனை யன்புடன் பூசை யாற்றிடக் கருதிய தன்றே. (௮௨)

கரையிறந் தெழுந்த வன்பெனுந் திருமஞ் சனத்தினாற் கவின்பெற வாட்டிப், புரையிலா தொளிருந் தத்துவ மலரைப் புனைந்துயி ரோடுநல் லறிவை, விரைநறுந் தூப தீபமாய்க் காட்டி விண்ணொன விளங்குமான் மாவை, யுரைதருந் தூய வமுதமா யருத்தி யுளமகிழ்ந் திருந்திடு மேல்வை. (௮௩)

மாதையோர் பாக மறைத்தவ னருளால் மயிலுரு வாஞ்சட மகன்று, தீதிலா விருளிற் றெரிதரு மின்னிற் றேசுமிக் கிலங்கெழி லமைந்த, மாதுரு வடைந்து மன்னுயிர்க் குயிராய் மருவுமெய்ப் பரமனை ரிநாடு, பர்தகா மரையைச் சேர்துவர் வாயாற் பழிச்சுத லுடங்கின ளன்றே (௮௪)

ஆதியே யண்ட மனைத்துமா யிலகு மமலனே யிருவருக் கரிய, சோதியே பிரச முமிழ்தரு கொன்றைத் தொங்கலார் மௌலியே யிணையி, னீதியே சனக னாதியர் தமக்கு கிருமலப் பொருடெரித் திடும, னாதியே யடியா ரிருண்மல வலியை நலிவுசெய் ஞானவின் மணியே. (௮௫)

பலபலா கமத்தின் படியருச் சனையான் பண்ணுமா றறிந்திலேன் பொன்னம், பலதலர் *தலத்தான் முயலகன் கர்வம் பாறிட மிதித் தருள் பரனே, பல†சிலா தலமாய்ப் ‡பட்டமங் கையிற்§றனற் படிமியக் கியர்க்கருள் புரிந்து, பலபலா தவனுக் குதிர்ந்திட வறைந்த பரமனே போற்றிபோற் றியவே. (௮௬)

விண்ணவூர் முனிவர் சித்தர்யோ கியரும் விரும்பியுன் னடியிணை நீழ, னண்ணுமா றெண்... துறுகலே போல நாளுமிந் நியங்களை யொடுக்கிப், பண்ணருந் தவஞ்செய் துணைவொழித் திருந்தும் பாகவ னிடையினி திருந்தங், கண்ணுறக் காண்டற் கரியவெம் பரனே காட்சிதந் தருளெனத் துதித்தாள். (௮௭)

(வேறு.)

பங்கய மெல்லடி பைந்தொடி பாரக்
கொங்கை யுருத்திரை கூறுரை தேவா
திங்களொ டாத்தி செழுந்துணர் கொன்றை
கங்கை தரித்தருள் கர்த்த னுவந்து. (௮௮)

மான்மழு வேந்து மலர்க்கையு மார்பில்
வான்மதி போலும் வயங்கு முநூலுந்
தான்பொலி வெய்த தயாபர னன்மேல்
வான்மலை மங்கை மகிழ்ந்திட வந்தான். (௮௯)

இன்னமு தங்கனி யின்சுவை யாவும்
பின்னிடு மாறுரை பேசிடு மின்னே
கொன்னவி லன்றுதி கொண்டு களித்தே
னென்னவு னெண்ண மிசைத்திடு கென்றான். (௯௰)

* தலத்தால்-உள்ளங்காலால். † சிலாதலம்-பாறை. ‡ பட்டம...ர்
§ ஆல்-ஆலமரத்தின்கீழ்.

தீன தயாபர னாகிய தேவன்
கானமர் மாமலர் சாற்றுனை தாழா
தேனமர் தாரணி தேங்குழன் மாது
மானதம் யாவும் வகுத்துரை செய்வான். (௬௧)

வாஞ்சையி னும்பர் வழுத்திடு சீர்சால்
காஞ்சியின் மாடு கவின்பெற லாலிந்
நாஞ்சி லெயிற்பெறு நகரை விலாச
காஞ்சி யெனப்பெயர் கூறுதல் வேண்டும். (௬௨)

இத்தல மீதிலெ னுடைமர் வுற்றுப்
பத்திமை யோடு பழிச்சுனர் தங்கட்
குத்தம நல்வர மொன்றருள் செய்ய
நத்திய வென்மன நல்குதி யென்றாள். (௬௩)

மையொளிர் கூந்தன் மதர்த்த செழுங்க
ணையை நீ புன்னிய வாறருள் செய்தோம்
மெய்யழ கோடு விளங்கலி னிற்குத்
தையல் சௌந்தரி யென்பெயர் தந்தோம். (௬௪)

என்றுமு னம்மை யிகந்திடு மஞ்ஞை
யொன்றுட னேக்கி யுருத்திர னாத
*னென்றறழ் சோதி யிலிங்கம தாடே
யொன்றி யமர்ந்திநி யுற்றன னன்றே. (௬௫)

கந்தர மென்குழல் கண்டெனு மின்சொற்
செந்துவர் வாயுமை தேவி களித்தே
யந்தி நிறத்தழ லாடி யிடத்தின்
மைந்துற மன்னி யதிந்தன ணன்றே. (௬௬)

எழுத்து வருத்தனை.

ஒருபொருள்பயப்ப தோர்சொல்கூறி யதனி லொவ்வோ
ரெழுத்து நீக்க வெவ்வேறு பொருள் பயப்பது.

(வேறு.)

தால மாபுரிக் தலத்திலிற் றுபதர் வாழுஞ்
சீல மேவிய கயிலையிற் றெரிசித்த வளவி
[illegible]களக் கண்டனு மைமுக னிடத்துக்
கோல மாதுமை கொண்டது கைவகை யுவகை. (௬௭)

தாலபுரியில் கொண்டது, கை-பக்கம்.
கயிலையில் கொண்டது, வகை-பிரிவு.
தெரிசித்தவளவில் கொண்டது, உவகை-சந்தோஷம்.

* என்று-சூரியன்.

(வேறு.)

தெரிந்திடும் யால வக்காத் துயிர்தாஞ் சேர்ந்துமென் மொழிமுத
லாக, வருந்திற மின்றி யுயிரொடு மருவி வருதல்போ லுமையுளத்
தீசன், பிரிந்திடா திருந்துந் தற்செய மொன்றும் பிறங்கிலா டாலமா
நகரின், மருந்தன மொழிசுந் தரியுமை யரன்பால் மருவியெவ் வுயிர்
க்குமுன் னனள். (௬௮)

ஐயவெம் பரம னோக்கினற் சிகண்டி யங்கமின் றெழுந்தனவந்
திருக்கள், வெய்யவ னெழுங்கீழ்த் திசையினிற் கமுகு மேற்றிசைப்
பாளையந் தாழை, வையகந் துதிதென் றிசையில்கச் சூரம் வடக்கி
னிற் பனையிவ ணுப்பண், ஐயமார் தாளிப் பனையுமாய் செழித்
துத் தோன்றிமிக் குயர்ந்தன வன்றே. (௬௯)

சந்தமார் களபத் தனவுமை மயிலாஞ் சடத்தினிற் றோன்றிவா
னோங்கி, வந்துள கமுகு தெங்குவா னவர்க்கு வண்பய னுதவியே
மற்றைச், செந்தரு பிறிதே வதைக்குரித் தான செழும்பல னளித்
திடு சிறப்பாற், சந்தத மிமையோர் வந்துவந் திறைஞ்சுந் தகுதிபெற்
றிருந்தன மாதோ. (௭௦)

அத்தகு பஞ்ச தாலமா விருக்கத் தடியினி லன்னமென் னடை
யுந், தத்தைபோன் மொழியும் பொற்கொடிக் காமுந் தரித்தசுந் தரி
யுமை யோடும், நத்தணி குழையைத் தரித்தமா யூர நாதனு மினி
தமர்ந் தடியார், பத்தியோ டேத்திப் பணிந்திட வவர்கட்குப் பயன
ளித் திருந்தன னன்றே. (௭௧)

(வேறு.)

எழிலா ருமைமஞ் ஞையினுருவா யிறைவன் றனைப்பூசித்ததனு
லழலா டியைமா யூரேச னுமென் றறைவ ரப்பதியை
யிழையா ரிறைவி மயிலுடலி லெழுந்த பனைக ளுறைவதனால்
வழுவில் தால புரமெனவே வகுப்பா ருலகில் வடசொல்லால். (௭௨)

பொன்னார் திதலைப் பூண்முலையாள் புகழ்சேர் விமலைப் பூசனைசெ
யென்னு மகனை யருச்சித்தே யேத்தித் தொழுதோ ரெஞ்ஞான்றுந்
துன்னார்வலியு நமன்வலியுந் தொலைத்துத் துயர்தீர்ந் திலகத்தின்
மன்னுய் வாழ்வ ரெனச்சூதன் வளவா சிகளுக் குரைத்தனனால்.

சீமாயூரச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௫௮.

உ

திருப்புலிச்சருக்கம்.

ஓது மஞ்ஞையி னுண்மைச் சரிதையை
வேத யாமெனக் கேட்டு வியந்தனம்
ஓதுக ரேபுலி யின்கதை சொல்லென
மாத வர்க்கு மனமகிழ்ந் தோதுவான். (௧)

ஆர ணப்பொரு ளாய்ந்தவ ருள்விடை
நார ணிக்கிறை வன்சாப நல்கிய
கார ணத்திற் கடும்புலி யாயித்
தார ணிக்கண் டருக்குட னுற்றதே. (௨)

வெய்ய வன்கதிர் மேவுத லின்றிமுட்
பெய்ய றைச்செந் தருக்கள் பிறங்கிடுஞ்
செய்ய கானினுந் திண்வரை மீதினும்
வெய்ய வூகம் விருப்பொடு சென்றதால். (௩)

*முதைய னும்†முளி முட்புறக் கானினுந்
ததைசெ ழுங்கொடி தாவுறு ‡மத்தமும்
புதரி யைந்த பெரும்புற வத்தினு
மதிக வேகமோ டெய்தி யடர்ந்ததால். (௪)

தூங்கு கையுட் டுளைநெடு நாசிசேர்
வீங்கு மால்கரி யானையும் வீழ்த்திபுற்
பாங்க ரோங்குமுட் பன்றியு மெண்கையு
நீங்க வாருயிர் நேர்ந்துகொன் றிட்டதால். (௫)

நிறை செழுந்தரு நீள்வனத் துற்றுறை
கறவை மேதி கடமை நரியெலா
மறலி யைக்கண்ட மன்னுயிர் போன்மெனக்
[illegible]யும்புலி யைக்கண் டிரிந்ததே. (௬)

ஆற லைக்கு மசடரைக் கண்டஞ்சி
வேறி டத்தில் விரைந்துறை மாக்கள்போற்
றூற டர்ந்த தொறுகன் முழைதொறும்
பாறி மாக்கள் பதுங்கி யமர்ந்ததே. (௭)

---

*முதையல்-முதுகாடு. †முளி-உலர்ந்த செடி. ‡அத்தம்-வழி.

கரந்த கள்வரைக் காவலர் பற்றல்போல்
*விருந்த மோடு வியாளந் தொடர்ந்துபோ
யுரந்தை யெய்த வழித்தவ னுற்றவம்
புரிந்த வர்க்குறு புன்க ணியற்றியே. (௮)

பருப்ப தங்க ளொடாறுஞ்சென்று பாய்ந்துவா
னுருப்பொ லிந்தங் குறுமேட ராசிகண்
டிருப்ப திங்கிய மேயுண வாமென
விருப்ப மோடதன் மீதுறத் தாவுமால். (௯)

மாத்திரை வருத்தனை.

ஒருபொருள் பயக்கும் ஒருசொல் ஒருமாத்திரை பெற்று வேறு சொல்லாய் பொருள் பயந்து நிற்பது.

அளபொன் றான்மிகு பாம்பதி ரார்ப்பினால்
அளபொன் றான்மிகு சாதி யயர்ந்தன
அளபொன் றான்மிகு முன்னெழுத் தஞ்சின
அளபொன் றான்மிகு பானு வதிர்ந்தவே. (௰)

(இ-ள்.) அளபு ஒன்றால் மிகுபாம்பு - ஒரு மாத்திரை யேறிய பாம்பு (பாம்பு-உகம்) (அளபொன்றால் மிகு உகம் என்றமையால்) ஊகம் - புலி யென்னும் ஓர் மிருகம், அதிர் ஆர்ப்பினால்-ஒலிக்கும் முழக்கத்தால், அளபு ஒன்றால் மிகுசாதி-ஒரு மாத்திரையேறியசாதி, (சாதி - நகம்,) (அளபு ஒன்றால் மிகுசாதி யென்றமையால்) நாகம்-மலை, அயர்ந்தன-சோர்வுற்றன, அளபு ஒன்றால் மிகு முன்னெழுத்து-ஒரு மாத்திரை யேறிய முன்னெழுத்து, (முன்னெழுத்து-அ) (அளபு ஒன்றால் மிகு முன்னெழுத்தென்றமையால்) ஆ-பசு, அஞ்சின-பயந்தன, அளபு ஒன்றால் மிகுபானு-ஒரு மாத்திரையேறிய பானு, (பானு-தரணி) (அளபு ஒன்றால் மிகுதரணி யென்றமையால்) தாரணி-பூமி, அதிர்ந்த-கம்பித்தன, (புலியின் முழக்கத்தால், மலை அயர்ந்தன, பசு பயந்தன, பூமி அதிர்ந்தனவென்னும் கருத்து,)

பின்ற லின்றிப் பெரும்புவி மீதெலாஞ்
சென்று வெந்திறற் சீற்ற மிகும்புலி
கன்று சிந்தையோ †டோதிமங் கானேறீஇ
மன்ற லோங்கு மருத மடைந்ததால், (௧௧)

மாலை யாய்வரி வண்டுளர் சோலைசூழ்
பாலி நேய நதிக்கரைப் பாங்கரிற்
காலை யாய கரும முடித்துளோ
ரோல மேயிட் டலையவந் துற்றதே. (௧௨)

---

* விருந்தம்-விலங்கின்கூட்டம். † ஓதிமம்-மலை.

சேணிடைக் கண்ட தேபத் தவ ரெலாம்
வாணெ டுங்கண் மகளிரோ டே யே
நீணெ டும்புற வத்து நெருங்கிட
மாணெ டும்புல் மலைத்ததென் றிருனன். (௧௩)

ஈது கேட்ட விருடியர் யாவருஞ்
சூத மாமுனித் துய்யசெந் தாமரைப்
பாத மேத்திப் பரம னிருள்விட்
டாதி நோய்செயக் கற்றதென் னோவென்றார். (௧௪)

(வேறு.)

வெம்மையை யொழித்த வேத வித்தகர் வினவு மாற்ற
மும்மையு முணர்ந்த சூத முனிவனு முணர்ந்தா னந்த
விம்மித முடையோ னாகி விருப்பொடு கருணை செய்தே
செம்மைசேர் நெறியி னின்றீர் தெரிவிப்பன் கேண்மி னென்றான்.

நிலத்தியல் பாகத் தோன்று நீரென மாந்தர் தங்கள்
குலத்தியல் பற்றே யாருங் குணமெனக் குணத்தின்மிக்க
சலத்தவொள் ளிடப தேவும் நண்ணிய வுருவிற் கேற்பக் [றுண்டோ
கொலைத்தொழிற் பயின்றான் யார்க்குங் குலத்தொழி லிழுக்கு

என்னமெய்த் தவத்தின் மிக்கோ ரியம்பது முனிவர் சீர்சால்
பொன்னடிக் கமலம் போற்றிப் புதையிருட் கதிரைக் கண்ட
தென்னவெம் முளத்திற் சங்கை யிரிந்தன வெறும்மா வேங்கை
பின்னரென் குற்ற செய்தி பேசெனப் பேச லுற்றான். (௧௭)

கான்மலி சோலை வாவிக் கடற்கரை திரிந்து பன்னா
ளான்கொரு கையோன் றந்தை நல்குழு மூலப்ப வத்து
தேன்விரி கொன்றை வேய்ந்த திகம்பர னிடமாக் கொண்ட
கான்பொழிற் செறிவி லாச காஞ்சியி னடைந்த தன்றே. (௧௮)

மல்லலம் பரி வேதி மருவிய விரும்பும் பொன்னு
மொல்லையி லென்ன வான்றோ ருரைத்திடு மொழிக்கொப் பாயவ்
வெல்லை ல் வைத்த ஞான்றே யெறும்வலிக் கொடுவ ரிக்குத்
தொ லையி லிருந்த வெந்தீத் தூர்க்குண மொழிந்த மாதோ. (௧௯)

*கழிந்தநல் லோதி சா தங் கருணையா ருயிர்மே லன்பு
வழிந்தொழு குதலை மா மலர்க்கணு ணந்த வாரி
பொழிந்திட புளக மெ ப்திப் போந்தவிக் குணத்தா லிந்தச்
செழுந்திரு ரி லென் று சிறப்பெனத் தேடு மேல்லை. (௨௰)

(வேறு.)

வான ரம்பைய வார்சிலை யிலிங்கமா வமைத்து
வான ரம்பைய வருங்கனி வைத்துண வாக்கி
வான ரம்பைய ராடல்போன் மகிழ்ந்தெதி ராட
வான ரம்பைய சேடனின் மணிமுடி துளக்கும்.

(இ-ள்.) வானரம்-குரங்குகள், பைய-மெல்ல, வான்-மேலாகிய, சிலை-கூழாங்கற்களை, இலிங்கமாவமைத்து-கடவுளாகவைத்து, வான்-ஆகாயமளாவிய, அரம்பைய-வாழையினது, அருங்கனி-நல்ல பழங்களை, வைத்து உணவாக்கி-திருமுன்வைத்து நிவேதித்து, வான் அரம்பையர்-தேவரம்பையர்கள், ஆடல்போல்-நடிப்பதுபோல், மகிழ்ந்து-களிகூர்ந்து, எதிர்-எதிரில், ஆட-கூத்தாட, வான்-மேலாகிய, அரம்-பாதலத்திலுள்ள, பைய-படத்தையுடைய, சேடன்-அனந்தனது, மணிமுடி-அழகிய கிரீடத்தை, துளக்கும்-அசைக்கும். ()

தேந்த ருக்களை முசுக்கலை பிணவுடன் சேர்ந்து
தேந்த ருக்களை மலர்பறீஇச் சிலையினைச் சாத்துந்
தேந்த ருக்கலை வண்டுகள் தோத்திரஞ் செய்து
தேந்த ருக்கலைத் திகழிருல் சேர்ந்தினி திருக்கும்.

(இ-ள்.) தேன்-வாசனை பொருந்திய, தருக்களை-விருக்ஷங்களினிடத்து, முசுக்கலை - ஆண்குரங்கு, பிணவுடன்சேர்ந்து - பெண்குரங்குடனணைந்து, தேன்-தேனை, தரு-கொடுக்கும்படியான, களை-அழகிய, மலர்பறீஇ-பூக்களைக் கொய்து, சிலையினைச்சாத்தும்-கல்லாலமைத்த கடவுளுக்குத்தரிக்கும், தேன்-பெண் வண்டுகளோடு, தருக்கு-சந்தோடமாய், அலை-கலந்து, வண்டுகள்-பிரமரங்கள், தோத்திரம்செய்து-துதிபாடி, தேன்-அது, தென்-கருமையானது, தருக்கு-மிகுந்த, அலை-குகையில், திகழ்-பொருந்திய, இருல்-தேன்கூண்டில், சேர்ந்து-அடைந்து, இனிதிருக்கும்-சுகமாய் வதியும். (௨௨)

கரைய லைத்திடு மலையுடைப் பாலியின் கரையி
னொருது றைக்கரி யாளிதன் புழைக்கையி னுறிஞ்சிப்
பருகு மொன்றொ டொன் றாட்டியே பரும்புலி மூ பா
லருகி னூற்றபுல் வாய்க்கருத் திடும்பசி யகல. (௨௩)

* கழிந்தநல்லோதி-மிகுந்த நல்லறிவு.

பச்சை யோங்கிவெம் பசியினு லலைந்திடல் பாரா
விச்சை யோர்டிரை தேர்ந்ததற் கிந்திடு மஞ்ஞைக்
கச்ச மின்றிப்பை யானிழல் செய்திடு மரவை
மெச்சு கீரியும் பாதுகாத் தன்னனே மேவும். (௨௪)

அஞ்சு கத்தின்பார்ப் பாதவன் கிரணவெம் மிடையில்
னெஞ்சு மங்கிமெய் நெளிந்துற வதற்கிரா சாளி
வஞ்ச மின்றித்தன் சிறகினு னிழல்செய நந்தின்
*மஞ்சு நீர்முகந் துகுத்திடும் வாயினுற் பூனை. (௨௫)

இன்ன வாறுபுள் விலங்கின திருஞ்செய னேக்கி
யுன்னு தற்கரி தாமிறும் பூதுள மெய்திப்
பொன்ன வாம்வரிப் புலிமகிழ் வோடிவ ணின்னு
மென்ன விம்மித முண்டுகொல் காண்குவ மென்னு. (௨௬)

செல்லு போழ்தினிற் செழித்தபுற் றுளியி னடியிற்
சொல்லு மெய்யறி வானந்த வுருவமாய்த் துரிய
வெல்லை வாழ்முத லாயடி யிறிலா விறைய்ப்ப்
புல்லு சோதிலிங் கந்தனைக் கண்டது புலியும். (௨௭)

கண்டு வீழ்ந்தெழுந் தானந்தக் கடலினுட் டிளைத்து
பூண்டு காதலாற் கண்கணீர் மல்கிட வாடி
கொண்ட மெய்ப்புள கத்துட னுள்ளமுங் குளிர்ந்தே
யண்டர் நாயகற் கருச்சனை யாற்றலுற் றதுவால். (௨௮)

ஒலிமி கும்பல் பறையெனப் பறவைக ளொலியும்
பொலியு நீலநீ ரோருக மலர்களிற் பொருந்தி
மலியும் வண்டொலி யுந்திகழ் தீர்த்தத்தின் மருவிப்
புலியு மூழ்கிநீர் வாயினின் முகந்தவண் போந்தே. (௨௯)

* மஞ்சு-குளிர்.

(வேறு.)

அத்திருமஞ் சனந்தன்னு லையனுடல் குளிரவபி டேக மாற்றி,
மொய்த்தளிகள் கிண்டியுண்ணு முளமேத முளவகற்றி முருகார் வாச
மெத்திசையுங் கமழ்தருநன் மலரெடுத்துக் கொடுவந்தவ் விறைக்
குச் சாத்திப், பத்தியுட னருங்கனிகள் பறித்தலம்பித் தலைவன்
முனம் படைத்த பின்னர். (௩௰)

அரும்பளிகை தாக்கியபி னப்பெயர்போ யலரெனும்பே ரானவா
போற், சுரும்பிமிருங் கொன்றையணி சூடுமர னருணைக்காற்
றொடர்ந்த வெய்ய, விரும்புலியி னுருவகன்று பண்டையுரு வெய்
திடனு மிணையி லார்வப், பெரும்புணரி யிடைமூழ்கிப் பேச்சிறந்து
நின்றதெம்மாற் பேசற் பாற்றே. (௩௧)

நந்தியின்மேன் முனம்வைத்த நண்பானும் பூசைபுரி நலத்தி
னுனுந், தந்துளவக் கொடுஞ்சாபந் தனையகற்றித் தடுத்தாளு மினை
வா னிலக், கந்தரமுங் கணபணகங் கணமழுமான் கரதலமுங் கங்கை
கொன்றைக், கொந்தமருந் திருமுடியு நாற்புயமு முப்புரிநூற்
கொண்ட மார்பும். (௩௨)

அறுகுமதி தும்பையெருக் கணிசடையும் பவந்தெறுமி ரக்க
மாலை, யுறுபுயமுஞ் சூலடம ருகமபய வரதமிவை யுற்ற கையும்,
* முறுகுகணு மதனுடையுஞ் சிரிசிரமு முனிவர்குழா முவந்து சா
த்து, நறுமலரைச் சேவடியு முகத்தில்வழிந் தொழுகுமின்ப நகையுந்
தோன்ற. (௩௩)

குரைகடல்சூ ழுலகர்புகழ் பனைசையில்வாழ் சிவலிங்கக் குறியிற்
றோன்றி, விரிதருமா வொளிவிருக்கத் தரியபசுங் கொடிசூழும் விந
த்தை மான, வெரிமணிப்பொ னணிகுலவுஞ் சவுந்தரநா யகியிடப்பா
லினிது மேவ, வரியயனுங் காணுதா னிடபநந்தி காணவவண் தடைந்
தா னன்றே. (௩௪)

* முறுகுகண்-விருபாக்ஷம்.

எனைத்துயிர்க்கு முயிராகு மீசனைமுன் கண்டளவி லினிய பாலிற்,
றெனித்துமடல் விரிபசிய கதலியொட்டு மாவேரிற் றேன்று பாக,
லினித்தகனி கலந்தருந்து வான்முனம்பின் னெய்தரிய விர்க்கோற்
றேனும், * பனித்ததென வுவகையின்மேற் பேருவகை பெருக
வெதிர் பழிச்ச லானான். (௩௫)

(வேறு.)

சங்கரா போற்றி ஞாலந் தந்தவா போற்றி மாதூ
† பங்கரா போற்றி ஞானப் பண்ணவா போற்றி யோரீ
ரைங்கரா போற்றி கங்கை யணிந்தவா போற்றி வேதன்
‡ சங்கரா போற்றி நீல கண்டனே போற்றி போற்றி. (௩௬)

முக்கணா போற்றி வேயின் முளைத்தவா போற்றி மன்றுட்
டக்கனார் தகவென் றூடுந் தாணுவே போற்றி § பங்கஞ்
சக்கண னயனுங் காணாத் தான்முடி யுடையாய் போற்றி
யிக்கணு மடியேன் முன்வந் திடர்தவிர்த் தாண்டாய் போற்றி. (௩௭)

மூலமா முதலே போற்றி முழுமணிச் சுடரே போற்றி
கோலமா மருப்ப ணிந்த கொற்றவா போற்றி யந்தா
ளாலமா ரமுதா யுண்டன் றளித்தரு ளரனே போற்றி
காலமா புரியி லுற்ற தாணுவே போற்றி போற்றி. (௩௮)

என்னவின் றேத்து நந்தி யிறைவனை யினிது நோக்கி
உன்னரு மனத்தி லுள்ள பொருடனை யுரைத்தி யென்ன
முன்னவன் மொழிந்த லோடு முகமலர்ந் துருகி யன்பா
லென்னையாண் டடிமை கொள்ளு மிறைவனுக் கிதனைச் சொல்வான்.

அரியய னறிய வொண்ணா வற்புத வடிவந் தன்னைத்
தெரிதரத் தமியேன் முன்னஞ் செய்தவ மேதுங் காணேன்
கரிசுறு மெனது சாபங் கழிந்தன குறையொன் றில்லை
வரதநின் னடிநீங் காவோர் வரமெனக் கருளல் வேண்டும். (௪௰)

* பனித்தல்-சொரிதல். † பங்கு அரா-பாதியிலுடைய அரனே.
‡ சங்கரா-சிரக்கையனே. § அம்கஞ்சக்கணன்-விட்டுணு.

இனையன நந்தி யெம்மா னியம்பலு மிமய மாது
தனையிடப் பாகம் வைத்த சங்கரன் மகிழ்ந்து நீயு
மெனையக லாது தாங்கி யிருமென விசைத்துப் பின்னும்
நனையுறு * மதலை வேய்ந்த நம்பன்மற் றிதனைக் கூறும். (௪௧)

அமையுமித் தலத்தைச் சார்ந்தோ ரடைதலாற் சித்தி யின்ப
மிமையவ ரிதனை † யீச னிருக்கையென் றிசைப்ப ரன்பா
லுமையென வழுத்த மாயூ ரேசனென் றுரைப்ப ருன்று
லெமையுல கவர்தி ருப்பு லீசனென் றறைவர் மாதோ. (௪௨)

பனியமு தொழுகுந் திங்கட் பகிர்மருப் புடைய நந்திக்
கினையன புகன்று நின்ற விமையவர் முனிவர் காண
நனையவிழ் கூடுக்கை வேணி நம்பனவ் விலிங்கந் தன்னிற்
பினையுருக் கரந்தா னந்திப் பெரிதுவந் திருந்தான் மன்னோ. (௪௩)

இவ்வகை யீச னந்திக் கினியநல் வரம ளித்த
வெவ்வமி லிப்பு ராண மெழுதினோர் படித்தோர் காதிற்
செவ்வனே கேட்டு ணர்ந்தோர் திருவொடிம் மையிலின் பூர்ந்தே
யவ்வயி னரிய போக மடைகுத றிண்ண மாமால். (௪௪)

* மதலை-கொன்றை. † ஈசனிருக்கை-சிவதலம்.

திருப்புலிச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௪௪.

திருக்காளத்திச்சருக்கம்.

அளவில் கருணைச் சூதனிவை யருள நைமி சாரணியர்
புளக முறுமே னியராகி மீட்டும் துதித்துப் புலிக்க தைவை
வெளிதி னுணர்ந்தோங் காளத்தி யீசன் சரிதங் கேட்க வுளங்
களிமிக் குடையோ மெனவினவக் கனிவோ டதனைக் கழறுவனால்.

ஆல மமுதாக் கொண்டமரர்க் கருள்கூர் முதல்வன் செஞ்சடையிற்
பாலினரிய வெண்ணொளியைப் பரப்புங் கிரண மதிமரபோன்
சால வரச புரிநகருட் டகைசேர் நகர மொன்றுளதா
லேல வதைரா மேச்சுரமென் றிசைப்ப ரெனது மறந்துரைப்பார்.

அந்த நகரிற் கலர்பதுமத் தமருஞ் சதுமா முகக்கடவுள், தந்தை
பெயரு மிளந்திங்கட் சடையிற் புனைந்தோன் றன்பெயரும், வந்து
சேரக் கரும மென்சொல் வகுத்தி யதனை யென்றடியிற், கந்த மலர்
தூய்ப் பழிச்சுதலுங் கரும மொழிந்தோன் கனிந்துரைப்பான். (௩)

அணியா ரயோத்தி புரிவேந்த னரசர்பணியுந் தயரதனுக், கினியார்
தின்போ னவன்புதல்வன் சிறந்தபுகழார் சீராமன், மணியார்
கொங்கைச் சிற்றவைசொன் மதித்துத் தனது மனைவியொடும்,
பணியார் பணியுமிளவலொடும் படர்ந்தே கானிற் பயிலுனில். (௪)

தலையீ ரைந்து நாலைந்து தடந்தோண் மலையு முளவரக்கன்
றொலையா வலிரா வணன்சோரத் தொழிலாற் சீதை தனைக்கொடுபோ
யலையா ரிலங்கை சேருதலு மரிவை தனைத்தே டினராகி
யலையா வினத்தோ டுழன்றுமன மொருங்கு தேடிக் கண்டிலராய். ()

அடலார் சுக்கி ரீவனெனும் பாக்கி யவன்முன் னவன்வாலி, யுடனே
போர்செய் வலியிலனு யொளித்தங் கிருந்தே யொருகணை போய்ப்,
படவே பெய்து வாலி தனைப் படுத்துக் கவியின் வெள்ளத்தாற், கட
லை யடைத்துப் போயிலங்கைக் காவலனுரின் னுயிர்போக்கி. (௬)

சீதை தனைக்கொண் டவண்மீண்டு திருவா ரயோத்திக் கேகின்ற
போதில் காந்தி விமானமப்பாற் போகா திருக்க முறுக்கவிழத்
தாது குடைந்து பாண்முரன்று தங்கியறுகாற் றேனுகருஞ்
சீத மலர்வா சனைகமழுந் தெரியல் வேய்ந்த சீராமன். (௭)

உள்ளங் கவன்று குலக்*கோமா னுபய வடியை நினைந்தேத்த
விள்ளற் கரிய சடைமுடியும் விளங்கும் புரிநூற் கமண்டலமுங்
கொள்ளும்வசிட்ட மாமுனிவன் †கொள்ளார் முடிக ளுழச்சிவந்த
கள்ளீர்ங் கமலவடியுடைய ‡கனலிக் குரிசின் முனமடைந்தான். ()

அப்போ தரக்க ராருயிரை யகற்றுங் கொடிய கோதண்டங்
கைப்போ துடையான் றவமுனிவன் காலில் வீழ்ந்திக் காரணமென்
னிப்போ தடியே னிடரகல விதற்கோர் சூட்சி யியம்புகென
முப்போதுணருந் திறமுடைய முனிவன் கனிவோ டிவைமொழிவான்.

பணியார் பணியுந் திறனுடையோய் பாதி மதிச்செஞ் சடைப்பரம
னணியா ரடிநூ யுளத்தமைத்த வடற்¶கம் பத்தோன் சிரங்கரத்துக்
§குணியா லறுத்துக் கொன்றனையக் கொடிய பழிவந் தடுத்தவது
தணியா விலிங்கப் பதிட்டையலாற் றக்கோ யமைத்துத் தொழு
கென்றான். (௰)

தெருளார் முனிவ னுரைக்கவுளந் தெளிந்து விமானத் துடனிழிந்து
மருவார் மாலைத் துயல்தடந்தோண் மன்னன் சிவலிங் கக்குறிவைத்
தரியார்ந் திசைபா டலர்கொடுவந் தருச்சித் தேத்திக் குறைதவிர்ந்தா
னிருமா தவத்தி ரத்தகையா லிராமேச்சுரமென் றியம்புவரால். (௧௧)

என்று கருணைச் சூதமுனி யிசைப்ப நைமி சாரணியந்
துன்று முனிவ ரடிபணிந்து தொலைவி னகரப் பெயருணர்ந்தே
மின்று முனம்நீர் மொழிந்துளநல் லிசைகூர் சரிதங் கேட்கவுளத்
தொன்று நசையே மென்னவதை யுயர்மா தவனு முரைப்பானால். ()

(வேறு.)

அத்திரு நகரின் வாழ்வோ னருமறைக் குலத்து வந்த
வுத்தம னாதி சைவ னொருமறை நான்கா றங்கம்
புத்தியி லுணர்ந்தோ னீசன் பொற்கழ லருச்சித் தேத்தும்
வித்தகன் வெறுக்கை யாவும் வேட்டவர்க் குதவுந் தூயோன். ()

* கோமான்-ஆசாரியன். † கொள்ளார்-பகைவர். ‡ கனலி-சூரியன்.
¶ கம்பத்தோன்-இராவணன். § குணில்-வில்.

நிதி*கேத னங்க ளெல்லா நிற்றவுறக் கொண்டோன் சால
மதியினி லாதி சேட மகிபனை நிகர்த்தோன் வேத
விதியிலக் கழிந்தோன் வாய்மை விரதமாக் கொண்டோன் ஞாலந்
துதிசெயு மவன்சொ ரூபா கரனெனச் சொல்லும் பேரான். (கச)

அன்னவன் மனைவி கல்வி யறிவுநல் லொழுக்கஞ் சீலந்
துன்னிய கற்பு சாந்தந் தோன்றுதற் கிடமாய்ப் பொங்க
டன்னருங் கலமா யுள்ளா ளையமிகு சுசீலை யென்ன
மன்னிய பெயரா ளிவ்வோர் மனையற நடத்து நாளில். (கரு)

நன்னெறி காட்ட மைந்த னிலையென நைந்து துன்பந்
துன்னிய வுளத்த ராகித் தொலைவில்செல் வங்க டானேன்
பொன்னணி யில்லந் தானேன் பொருள்களே னென்னி நெஞ்சின்
மன்னியு வெறுப்புற் றீசன் மலரடி தொழுதி ருந்தார். (கசு)

நவிவுகொண் டிருக்கு மந்த ஞான்றுமுன் னனிவ ருக்குந்
கலியிணு லலமந் துள்ளங் கலங்கிப் பொருவன் றன்னைப்
பொலனிறை தசும்பு தேடிப் போயடைந் தென்ன மாசி
லலனிறை யகண்டா னந்த நற்றவ முனிவந் துற்றான். (கஎ)

வந்தவம் முனிவர் கோமான் மனங்கனி வரநின் றேத்தி
யுந்தொளி யரப்புஞ் சீர்சா லுயர்தவி சிடையி ருத்தி
யெந்தமா தவமோ நாயே னில்லிடை யடைந்த தென்னக்
கந்தமென் மலர்க டூவிக் கைகுவித் தினைய சொல்வான். (கஅ)

ஐயநின் னடிய னேனுக் கரியதொன் றிலையே பூமேற்
செய்யவ ளருளும் பெற்றேன் சகத்தவர் புகழும் பெற்றேன்
றுய்யநல் வடிவி னென்னத் தோகையைத் தாரம் பெற்றேன்
வையகத் தெனக்கொப் பில்லை யெனினுமோர் மறுக்க முண்டால்.

இகபர மிரண்டுக் கேற்ற விருமிதி யனைய நல்ல
மகவிலை யென்னு முள்ள மறுக்கமே மறுக்க மான
நிகரிலா வுடம்பு ராண நிலையறி விமலா வென்ற
னகமுறுந் துயரை மாற்றி யருளெனத் தொழுது சொன்னான். (உ0)

* நிகேதனம்-வீடு.

அந்தண னுரைத்த வாய்மை யருந்தவ முனிவன் கேட்டே
யிந்தவா றிசைப்பன் மெய்ம்மை யிருபிறப் பாள கேண்மோ
மைந்தரு முண்டு நல்ல வாழ்வுமென் மேலு முண்டு
சிந்தையின் மகிழ்வு முண்டு தீவினை தீர்த லுண்டு. (உக)

பார்புகழ் குடத்திற் செய்ய பாற்கர னடைந்த திங்கள்
சீர்பெறு மமர பக்கத் திதிபதி னைந்தில் வானோ
ரோர்பெறத் திருக்கா ளத்தி யீசனை யன்றி ராவி
லார்கலி யுலகி லேத்தி யரும்பத மடைந்து ளாரால். (உஉ)

அத்தினந் திருக்கா ளத்தி யப்பனுக் குரிய நாளாம்
புத்தியி னுயர்ந்த வேத புங்கவ திருக்கா ளத்தி
யத்தல மணைந்து மிக்க வகத்திய னாற்று நல்ல
முத்தியை யளித்தி டும்பொன் முகரிநன் னீரிற் றோய்ந்து. (உங)

சொன்னவித் திங்க டம்மிற் றேன்றுநல் லரவி ராவி
லென்னையா ளுடைய காளத் தீசனைப் பூசை செய்து
கன்னல்பால் கதலி மாத்தேங் கனிபலா *வபூபம் பாய
சன்னமும் படைத்துத் தீபா ராதனை புரிதனன்றே. (உச)

எனமுனி யுரைத்துப் பின்னு மியம்புவா னாதி நாளி
லனமிசை யூரு வானு மத்திபு மரவு நல்ல
கனிமொழிக் கருங்க ணாருங் கல்விசேர் சிரன் றானுந்
தினமரற் குரிய பூசை செய்சிவ கோசன் றானும். (உரு)

அளவின்மா தவவ சிட்ட னகத்திய னாதி யானோர்
வளமுறப் பூசை செய்து மைந்தரும் வாழ்வும் பெற்றே
யளவறு வலிமை யுற்றிவ் வவனியிற் போகந் துய்த்துத்
தளர்வில ராகி வெள்ளிச் சயிலத்தை யினிது சார்ந்தார். (உசு)

ஆதலால் யான்சொல் வண்ண மாகநீ யன்பா லெங்க
ணாதனுங் காளத் தீச னம்பனைத் தொழுவி ராயிற்
காதலார் மகவைப் பெற்றுக் கைப்பொருள் பெற்று வாழ்ந்து
பூதநா யகன்வாழ் வெள்ளிப் பொருப்பையும் பெறுவி ரென்றான். ()

* அபூபம்-அதிரசம்.

இப்பரி சகண்டா னந்த விருந்தவ னுரைக்க வந்த
வொப்புய ரகன்ற வேத வுத்தம னுவகை மீக்கூர்ந்
தப்பரி சியற்ற னல்ல தாமென வொருமித் தந்த
செப்பரு மாக மாத சிவனிராத் தினமு ணர்ந்தே (உஅ)

இருந்தனன் முனிசொற் றிங்க ளிசைந்தபி னிறைவன் கங்குல்
வருந்தின முணர்ந்தே யவ்வவ் வருடமுங் காளத் தீசப்
பெருந்தகை முன்ன ரேதன் பிரியையோ டினிதாய்ச் சென்றங்
கருந்திறன் மகவை வேண்டி யருச்சனை யியற்றி னானல். (உகூ)

இப்படிச் சிலவாண் டாங்க ணிருவரும் போய்சே விக்க
வொப்பிறென் கயிலை யாளி யோங்குயர் கருணை யாலே
*வப்பிரக் கூந்த னீல மணிந்தன முலைமு கட்டிற்
†சுப்பிர மலர்க்க ணின்றுந் தொடர்ந்தன வுடல மெங்கும். (௩௰)

உண்டிலை யெனுது சுப்பங் குறுநர்கண் ணோக்கிற் பட்ட
வெண்டரு புளிங்கா யுண்ண விச்சைகொண் டனநா மெய்யிற்
கண்டன பசுந ரம்பு சமலைசேர் சாந்தா னில்லி
லுண்டவர் வயிறு போன்மே லுயர்ந்தன வுதர மாதோ. (௩க)

மாந்தளி ரனைய மேனி மதர்விழிச் சுசீலைக் கொன்பா
னாந்தகை மதிபோய் பத்தா யமர்மதி மாசி யாக
வாய்ந்திலன் விரத பங்க மாகுதல் வழக்கன் றென்னாக்
காந்தையோ டந்த ணாளன் காளத்தி வழிக்கொண் டானல். (௩உ)

(வேறு)

குறுகுறு கெனவிண்டு வினைப்பிடித்துக் குறுமுனிவன் குழைத்த வூரு, மறுகொடெருக் கணிபரம ‡வுதும்பரவச் சபையதனி லாடு மூருஞ், சிறுவியுறு கருநோயைத் தீர்க்கமருத் துவதியெனச் சென்றவூரு, கிறைசெருத்த லான்றொழுவுந் திருமூலன் கதிபெறவு நேர்ந்த வூரும். (௩௩)

1. திருக்குற்றாலம். 2. திருநெல்வேலி. 3. திரிசிரபுரம். 4. திருஆவடுதுறை.

* அப்பிரம்-மேகம், † சுப்பிரம்-வெளுப்பு.
‡ உதும்பரம்-செம்பு.

ஒலயிடு மின்வனுக்கா வியமனைவீழ்த் திடுபதியு முயர்சீ தேவி
நீலமிறக் கணவனுயிர் பெறப்பூசை புரிபதியு நிகமகன்குஞ்
சாலவா னடிபேற்றிக் கற்கதவ மிடுபதியுந் தடத்தின் பாங்கர்
பாலகனுக் கன்றுமையாள் பாலளித்துப் பசிதீர்த்த பதியு மப்பால்.

1. கடலூர். 2. ஆரூர். 3. மறைக்காடு. 4. சீர்காழி.

உணர்வுற்றங் கடைந்திறந்தோர் செவியினிடை மனுவையுப தேசஞ் செய்யு, மணிமுத்த நதிக்கலமும் வரியீரவு தொழுந்தலமு மறைக ணான்கு, மிணைபற்ற பரமனடி யிணையேத்து தலமுமுமை யெண்ணான் கென்ன, வணைவுற்ற வறம்வளர்த்தே யரியதவம் பயில்தலமு மடைந்து பின்னர். (௩ரு)

1 விருத்தகிரி, 2 சிதம்பரம், 3 ஒத்தூர். 4 காஞ்சி.

நதிமதியைத் தரித்த*வரா கிசனுறை நகரடைந்தன் னாதன் றன்னை, விதிமுறையிற் றொழுதந்த வியன்பதியி னுறைவோரை விடையோன் வாழும், பதிபெவனுள் ளதுவெனலும் பார்வதியு மயிலுருவப் படிவம் நீங்கிக், கதிபெறுமாத் தலமொருகாற் காவ தத்தி னுளததன்பேர் கழறக் கேண்மோ. (௩சா)

திருமருவு பனைசகு ரெனவுரைப்பர் வழிதவறித் தியங்கி யேனு, மொருதினமங் குறைந்தாலுஞ் சித்திபெலா மடைவரென வுரைப்ப நால்க, ளருமறையோ யத்தலத்தை யடைதனல மெனமொழிய வந்த ணாளன், புரிகுழல்மா தோடெனை யொருமித்துத் திருத்தாலப் புரியைச் சார்ந்தான். (௩எ)

கனிவொடுமை பூசித்த கண்ணுதலை யருமறையோன் கண்டு வாசப், பனிமலர்தூய்த் தொழுதந்தப் பரமனையே தனத்துக்குத் தாத்தி லம்பைக், குனிசிலையிற் றொடுத்துவிடும் விசைதாங் குறுகசுடர்க் கிரண வெய்யோன், கனிமொழியா டனதுவபாக் காணமன மிலன் போன்மேற் கடலு ளாழ்ந்தான். (௩அ)

நமரிலனாய்த் தனியிருக்கு நாயகியா டனக்குதவி நாய்செய் வோமென், றிமகிரணப் பிறைநுதலா வெழிலுடைக்க ளாரமதா விரத்தவான, †மிமவரையிற் பட்டுடையா யிசைவானம் பாடிமே கலைப்ரபேங்க, வமைகருநோய் தீர்மருத்து வதியென்னக் கங்குலும்வர் தலடைந்ததன்றே. (௩கூ)

* வராகீசனுறையுமநகர்-தாமல். † இமம்-அற்பம்.

இகந்தமுழு தம்பரவுஞ் சீர்த்தியுடைத் தென்கயிலைத் தலத்தின் மேவுஞ், சுகந்தநறு மணங்கமழுஞ் சுரிகருங்கார்க் குழலுமையின் றுணையேயல்லாற், சகந்தனில்வாழ் பவர்கடுணை யின்றிவயா வேதனையாற் றளர்ந்து வெள்ளி, நகந்தனில்வாழ் பவனருளா லாண்மகவைப் பெற்றரிய நலனே பெற்றாள். (௪௰)

அளிமுரலுங் கோகனக வரும்பவிழப் புள்ளினங்க ளார்ப்புமல்கத், தளிநறவம் பிலிற்றுமரைத் தொடைப்புனையு மருமறையோன் றுயர நீங்கக், களிமதமா வுரிபுனையெங் காளத்தி நாதனருட் கரந்துசெய்யு, மளிகிளரா டலைக்காண வாதவன்கீழ்த் திசையினைவந் தடைந்தா னன்றே. (௪௧)

அருமறையின் பொருளுணரு மறுதொழிலோ னிகபரத்தை யளிக்கவல்ல, வொருமகவைப் பயந்துமன முவகையின்றித் தெளிநறவ மொழுக்குங் கொன்றைப், புரிசடையெங் காளத்திப் புண்ணியனைச் சிவசிகியிற் பூசை செய்யும், விரதமினை கெடவந்த தென்றுமனநைந்துருகி மெய்சோர் வேலை. (௪௨)

குயில்முகமென் சிகழிகையுங் குறும்பமுதீ றணிநுதலுங் குழையார் காது, *மயில்படகித் திலயிடையா ரக்கமணி யணிகளமு மரையிற் பட்டும், வெயில்விடுகோ வணவுடையும் விளங்குமுனூ லசைமார்பும் †வெர்சை யேற்குங், ‡கயிலழகா ரமைத்தண்டுங் கொண்டாதி சைவனெனக் காளத்தீசன். (௪௩)

விசியமென் சிறுகாலான் முக்கனியின் மணங்கமழும் விண்டோய் சோலைப், பேசரிய தென்கயிலைப் பிறங்கலிடைப் பிறைநுதலெம் பிராட்டியாயக், காசணிமென் றிதலைமுலைப் புலமலர்க்கோதையை யிருத்திக்கரந்து ஞாலத், தாசகலுந் தாலபுரி யமர்மறையோன் காணவுவந் தண்மி னுனல். (௪௪)

எண்ணரிய பாய்பொருளை யெதிர்சென்று திருவடியி னிறைஞ்சி யேத்தித், துண்ணெனவாங் கேகொடுபோ யாதனத்தி லமர்வித்துத் தொன்மை நோற்ற, புண்ணியமே யுருவாக வந்தனைய பெரியோயெம் புன்மை தீர, நண்ணியதென் னீருறையு நகரேறு மெமைவை நாயேற் கின்னே. (௪௫)

* அயில்-அழகு. † வெர்சை-பிட்டு. ‡ கயில்-கையில்.

பகர்தருவா யென்றுசொரு பாகாரனும் வினவவவன் பரிவு நோக்கி, யகலிடமெங் கணுமிருப்பே மெமக்கெனவோ ரிடமிலைநீ யறியாய் கொல்லோ, தகவுடனுன் டாண்டுதொறுஞ் சிவசிகியிற் றென்கயிலைத் தலத்தினீயிர், நகமகளு தனைப்பூசை புரிந்தேத்துஞ் சமயத்தி னுங்கண் டேமால். (௪௬)

நம்பெயர்கா ளத்தீசனுருக்கனொன்பு ரன்பரக ரோடி யாக்கை, செம்மைபெறக் கூடியவர்க் கினிதளிப்போ மித்தலத்துஞ் சிவனென் றன்பர், தம்மையுளத் தருமடியார்க் காணிபவந் தோம்பரமன் றனைநேர்த்து, மும்மையிலவன் கண்டேமற் றுன்முகஞ்சேர்ந் திருந்ததெவ னுரைத்தி யென்றான். (௪௭)

அய்யகே ளரவணியுங் காளத்திப் பெருமானை யாண்டு தோறுந், தூய்பவா னிரவினிக்கண் டருச்சிப்ப தெனவிரதந் துணிந்துட் கொண்டேன், வையமிசை யிதுகாறு மனுட்டித்து வந்தேனிவ் வருடந் தன்னிற், பையரவி னுருக்கொண்ட பரமனைக்கா ணியயாமும் படரும் போதில். (௪௮)

தார்மா புரியெனுமித் தலத்தினிலாண் மகவினையென் சதியுமீன்றாள்
ஆலமார் கண்டனிர வாந்தினமு மின்றாக வன்மிற் றுலெவன்
சீலமார் விரதமினை கெடவந்த தெனவுளத்திற் செறிந்த துன்பஞ்
சாலவேயுள தென்னத் தனதுருவங் கரந்தவன்கோன் சாற்றலுற்றான்.

ஆபத்து வந்தவிடத் தரும்பாவ மில்லையென வகிலத்தோர்கள், தாபித்தல் கேட்டிலையோ தன்மதியைச் சென்னிமிசை தரித்து ளானைக், கோபத்தை யொழித்தகுணக் குன்றனைய முனிவரர்தாங் குறித்தாங் காங்கே, பாபத்தை யொழித்தனரென் பதுபகரக் கேட்டிலையோ பகர்வன் கேளாய். (௫௰)

(வேறு.)

பதஞ்சலி வியாக்கிர பாதர் மன்றுளே
நிதந்தரி சனஞ்செய நியம மாயிடா
விதந்தர வரனுளம் விரும்பிக் கூடலிற்
பதந்தரு நடனமும் பார்த்த தில்லையோ. (௫௧)

ஆப்பனூ ரினிலர சாளும் பாண்டியன்
மாப்புகழ் பரவுசோ ழாந்த கன்முனம்
ஆப்புனை கொடியுடை யரனென் றுன்னிய
வாப்புரு விலிங்கமா யமர்ந்த தில்லையோ. (௫௨)

இந்தச் சரித்திரம் திருவிளையாடற்புராணம் அருச்சனைப்படலம் ௫௰-ம் செய்யுளின் உரையிற் காண்க.

எள்ளுத லின்றியே யிருக்கும் வைசிய
விள்ளருங் குலத்தினில் மிகுத்து வாழ்ந்திடுங்
கள்ளமில் வணிகமல் லய்யன் காண்டர
*வள்ளம திலிங்கமாய் வதிந்த தில்லையோ. (௫௩)

இந்தச் சரித்திரம் வசவபுராணம் வணிக மல்லய்யர் சருக்கத்திற் காண்க.

வாசமென் மலர்த்தொடை வனையுங் காடவன்
நேசமோ டிழைத்ததை நீக்கி நின்றையூர்ப்
பூசலார் மனத்திறைற் புனைந்த வாலயத்
தீசனு ரன்புகூர்ந் திருந்த தில்லையோ. (௫௪)

இந்தச் சரித்திரம் பெரிய புராணம் பூசலார் நாயனார் சருக்கத்திற் காண்க.

ஆதலி னீயுமிங் கரனை யித்தின
மோதரும் பூசனை யுஞற்றி னுனக்
கேதமில் சிவதரி சனமு மீங்குறு
மாதவ காரண மனம தாகுயால். (௫௫)

தீதினன் மறைகளின் சிரத்து நின்றவ
னோதிய வாசக முணர்ந்து மற்றவன்
கோதைஞா னம்மையுங் குழகன் றன்னையு
மேதமின் மனத்தினி லிருத்திக் கூறுவான். (௫௬)

கூறுவ கேட்டியால் குணக்குன் றேயனுய்
நாறுபூஞ் சுனையுடை †நவிரத் தின்றகை
யூறுபா டொன்றிலாக் ‡கடத்தி னுண்மைவா
னுறுசேர் சடையுடை யமலன் செய்கையே. (௫௭)

*வள்ளம்-படி. †நவிரம்-மலை. ‡கடம்-காடு.

முந்தொரு நாட்டவ முனிவ சிட்டனார்
சிந்தைகொள் புத்திர சோபந் தீர்தர
வந்தாத் துயர்கயா ரணியத் தண்மியே
வைந்தடர்த் தருந்தவ மாற்றி னனரோ. (௫௮)

ஆயபோ தைந்தலை யரவு ருக்கொடு
பேயொடா டியுமவன் பிறங்கி லிங்கமாய்
தூயமேற் றிசைமுகந் தோன்ற வந்தடர்ந்
தேயமா முனிக்கரு ளளித்தி ருந்தனன். (௫௯)

இந்தவா றிறைபவ னிருப்ப தோர்ந்துபூங்
கொந்தலா மலர்க்குழற் குமரி வல்லையின்
மைந்தர்*கோ வண்ணல்சீர் வடுக னரியன்
சந்தமா ருருத்திரக் குழுவுஞ் சாரவே. (௬௰)

வெள்ளியங் கிரியினை விடுத்†து வாக்கடத்
துள்ளுறு மன்பினோ டுறைப யேச்சுர
வள்ளல்பா லடைந்தவண் வாழ்ந்தி ருந்தன
ளொள்ளலில் ‡புலமலர்க் கோதை யென்றரோ. (௬௧)

(வேறு.)

அப்பொழுதருங்கயிலை யம்பொன்மக மேரோ
டொப்பற §முவாக்கட றுறைந்தவதனாலே
செப்பரிய தென்கயிலை யென்றுதிரு நாம
மிப்புவியு ளோர்சொலி யிறைஞ்சினர்கண் மாதோ. (௬௨)

வந்துபணி கின்றவரை வான்மதி யிலங்கு
மெந்தையிரு சேவடி யிருத்துமய லற்ற
புந்தியினி லுன்னுமவ ரைப்பொருவி லாச்சீ
ரிந்திர பதத்திலினி தேற்றுமிஃ தன்றி. (௬௩)

(சித்திரக்கவி.) (மாத்திரைவருத்தனை.)

ஒரு பொருள் பயக்கும் ஒரு சொல் ஒரு மாத்திரைபெற்று வேறு சொல்லாய்ப் பொருள் பயந்து நிற்பது.

* கோவண்ணல்-நந்தி.
† உவாக்கடம்-கயாரண்ணியம்.
‡ புலமலர்க்கோதை-ஞானப்பூங்கோதை.
§ உவாக்கடறு-கயாரணியம்.

ஓரள பேமிகுத் தோங்கிய வண்டின
மோரள பேமிகுத் தோங்கரை யன்றனோ
டோரள பேமிகுத் தோங்கயர் வைக்கலந்
தோரள பேமிகு மெய்யகன் றுற்றவே. (௬௪)

(இ-ள்.) ஓர் அளபேமிகுத்து ஓங்கியவண்டினம்-ஒரு மாத்திரை மிகுந்த வண்டினம், (வண்டினம்-அளிக்கூட்டம்) (ஒரு மாத்திரைமிகுந்த அளிக்கூட்டம் என்றமையால்) (அளிக்கூட்டம்) ஆளியென்னும் ஓர் மிருகக்கூட்டம், ஓர் அளபேமிகுத்து ஓங்கு அரையன்-ஒரு மாத்திரைமிகுந்த அரையன் (அரையன்-மன்) (ஒரு மாத்திரைமிகுந்த மன் என்றமையால்) (மான்-கலைமான்கள், தனோடு-தன்னோடு, ஓர் அளபேமிகுத்து ஓங்கு அயர்வு-ஒரு மாத்திரைமிகுந்த அயர்வு, (அயர்வு-களை) (ஒரு மாத்திரைமிகுந்த களை என்றமையால்) காளை-இடபத்தை கலந்து-சேர்ந்து, ஓர் அளபேமிகுமெய்-ஒரு மாத்திரை மிகுந்தமெய்) (மெய்-உடல்) ஒரு மாத்திரைமிகுந்த உடல் என்றமையால், ஊடல்-பகை, அகன்று உற்ற (அவ்விடத்தில்) நீங்கியிருந்தன. ஏகாரம் ஈற்றசை. (அளிக்கூட்டம்-மான்களோடு இடபத்தைச்சேர்ந்து விரோதமின்றியிருந்ததென்பது கருத்து.)

(மாத்திரைச்சுருக்கம்.)

ஒரு பொருள் பயக்கும் ஒரு சொல் ஒரு மாத்திரையைக் குறைப்ப
வேறு பொருள் பயக்கும் சொல்லாய் வருவது.

வீரை தன்னி லோர் மாத்திரை வீந்தது
மாரந் தன்னி லளபொன் றருகலு
மார மொன்றுமா யவ்வழிக் கானவர்
சீரு ளொன்றொழி யார்ப்பொடு சேருமால். (௬௫)

(இ-ள்.) வீரைதன்னில்-வீரையென்னுஞ்சொல்லில், (வீரை-வாரி) ஓர் மாத்திரை வீந்ததும்-ஒரு மாத்திரையைச் சுருக்க வரியென்றாயிற்று, வரி-புலியின் ஒலியும், ஆரம்தன்னில்-ஆரம் என்னுஞ் சொல்லில், (ஆரம்-அத்தி) அளபு ஒன்று அருகலும்-ஒரு மாத்திரையைச்சுருக்க, அத்தியென்றாயிற்று, அத்தி-யானையொலியும், ஆரம்-ஆரம் என்னுஞ் சொல்லில், (ஆரம்-மாலை) ஒன்றுமாய் - ஒரு மாத்திரையைச் சுருக்க மலையென்றாயிற்று, அவ்வழி-அம்மலையில் வசிக்கும், கானவர்-குறவர்களது, சீருள், (சயம்) ஒன்றொழி-ஒரு மாத்திரையைச்சுருக்க-இயம் என்றாயிற்று, இயம் - வாத்தியத்தின், ஆர்ப்பொடு சேரும்-ஒலியொடுகலக்கும், ஆல்-அசை. (புலியின்ஒலியும். யானையின்ஒலியும் மலையில் வசிக்கும் குறவர்வாத்திய ஒலியுடன் சேர்ந்து ஒலிக்கும் என்பது கருத்து.)

(எழுத்து வருத்தனை.)

ஒருபொருள்பயப்பதோர்சொல்கூறி யதனில் ஒவ்வோரெழுத்து நீக்க வெவ்வேறு பொருள்பயப்பது.

கண்கள் கொண்டன காந்தர்கள் கொண்டன
எண்கொள் பூடண மாயென்றுங் கொண்டன
பண்கொள் சாரலிற் பாசிழைப் பாவைமார்
மண்கொள் சீரணி மைதமைபேதமை. (௬௬)

(இ-ள்.) பண்கொள்சாரலில் பாசு இழை பாவைமார் கண்கள் கொண்டன - இசைநிரம்பிய மலைச்சாரலில் வாழும் நல்ல ஆபரணங்களணிந்த குறமகளிர்கள் நேத்திரங்கள் கொண்டன, மண்கொள்மை - மாட்சிமைகொண்ட அஞ்சனம், காந்தர்கள் கொண்டன-கணவர்கள் மனைவியராக்கொண்டது, சீர்தமை-சிறப்புவாய்ந்த தங்களை, பாவைமார் எண்கொள் பூடணமாயென்றுங் கொண்டது-அக்குறமகளிர் மதித்தற்குரிய ஆபரணம்போல் எப்பொழுதும் கொண்டது, அணி பேதமை-அழகிய அறியாமை. குறமகளிர் கண்கள்கொண்டனமை. கணவர்கள் கொண்டன. குறமகளிர்தமை. குறமகளிர் தாங்கள் கொண்டன பேதமை, என்பது-கருத்து,

நான்காம்அடி நிரல் நிறையாக மண் சீர் அணி மை தமை பேதமை கொள்ளென்னும் வாக்கியத்தைக் கடைநிலைத் தீபமாகச்சேர்த்து. மண்கொள்மை - மாட்சிமைகொண்டமை, சீர்கொள்தமை-சிறப்பைக்கொண்ட தம்மை, அணிகொள்பேதமை - அழகைக்கொண்ட பேதமை என விரிக்க.

(திரிபங்கி.)

ஒரு செய்யுளாய் உறுப்பமைந்து ஒரு பொருள் பயப்பதனை மூன்றாகப் பிரித்து எழுத வெவ்வேறு செய்யுளாய்த் தனித்தனியே பொருள்பயந்து தொடையும் கிரியையும் தனித்தனியே காணவருவது.

(காப்பியக் கலித்துறை.)

கந்தர மார்தடங் காவி னெலாங்கனி யார்தருவின்
பைந்தரு விநெடுஞ் சார லெலாம்பனி மென்மலரைத்
தந்துள தேன்படுங் கூரி னெலாந்தனி மந்திகள்போய்
நந்திய தாலடர்ந் தேயளி போநனி சிந்திடுமால். (௬௭)

(இ-ள்.) கந்தரம் ஆர் தடம் காவின் எலாம் தனிமந்திகள்போய் பனி மென்மலரை நனிசிந்திடுமால் - மேகமளாவிய விசாலமான சோலைகளிலெல்லாம் வலிமிகுந்த வானரங்கள்சென்று குளிர்ச்சிபொருந்தியபூக்களை மிகவாய் உதிர்க்கும், நெடுஞ்சாரல் எலாம் கனி ஆர்தருவின் தந்துளதேன் நந்தியதால்-நீண்ட மலைப்பக்கங்களிலெல்லாம் பழங்கள்நிறைந்த விருக்ஷங்கள் தரப்பட்ட தேன்பெருகும், பைந்தருவீபடும் கூரின் எலாம் அடர்ந்தே அளிபோம்-பசிய மரங்களிலுள்ள பூக்களுதிர்ந்துகிடக்கும் சுனைகளிலெல்லாம்நெருங்கி வண்டுகள்செல்லும்.

(இக்கவியுள் பிரித்த செய்யுள்கள்.)

வஞ்சித்துறை.

கந்தரமார், பைந்தருவீ
தந்துளதேந், நந்தியதால். (சுஅ)

(இ-ள்.) கந்தரம் ஆர்-மேகமளாவிய, பைந்தருவீ-பசியமரங்களிலுள்ள பூக்கள், தந்துளதேன்-தரப்பட்டதேன், நந்தியது-பெருக்கமாயது.

(செய்யுள்)

தடங்காவி னெலா, நெடுஞ்சார லெலாம்
படுங்கூரி னெலா, மடர்ந்தே யளிபோம். (சுகூ)

(இ-ள்.) தடம்காவின் எலாம்-பெரிய சோலைகளெல்லாவற்றிலும், நெடும் சாவின் எலாம்-நீண்ட மலைப்பக்கங்களெல்லாவற்றிலும், படும்கூரின் எலாம் அம்மலையிற்பொருந்திய சுனைகளெல்லாவற்றிலும், அடர்ந்தே அளிபோம்-நெருங்கி வண்டுகள் செல்லும்.

(செய்யுள்.)

கனியார் தருவின், பனிமென் மலரைத்
தனிமந் திகள்போய், நனிசிந் திமோல். (எ0)

(இ-ள்.) கனியார் தருவின்-பழந்தணிநிறைந்த மரங்களிலுள்ள, பனிமென் மலரை-குளிர்ச்சிபொருந்திய பூக்களை, தனிமந்திகள்போய்-வலியிருந்த வானரங்கள் சென்று, நனிசிந்திமோல்-மிக வாயுதிர்க்கும்.

(கோமூத்திரி.)

இரண்டிரண்டுவரியாக ஒருசெய்யுள் எழுதப்பட்டு-மேலுங்கீழும் ஒன்றிடையிட்டு வாசித்தாலும் அச்செய்யுளே வருவது.

கலிவிருத்தம்.

கான கந்தனி லாமணி லேணமே
யேன லந்த னிடமதி லேயுமே
தான நாநமுந் தக்க குகையுளும்
வான ளாநகந் தொக்க குலையுறும். (எக)

(இ-ள்.) கானகந்தனில் ஆம்-காட்டினிடத்து உண்டாகிய, அணில்-அணிற்பிள்ளையும், ஏணம்-மானும், ஏனல்-தினைவிளையும், அம்-அழகிய, தன்னிடம் அதில்-மலைச்சாரலினிடத்து, ஏயும்-அத்தினையினை யுண்ணச்செல்லும், தானம்-யானையின் மதசலமும், நாநம்-கஸ்தூரியும், தக்க-பொருந்திய, குகையுளும்-மலைக்குகையினிடத்து, வான்அளா-ஆகாயத்தையளாவிய, நகம்-மாத்தினது, தொக்க-கூட்டமாகிய, குலை-பூங்கொத்துகள், உறும்-பொருந்தும்.

சுழிகுளம்.

ஒருசெய்யுள் எவ்வெட்டெழுத்தாக நான்குவரி யெழுதப்பட்டு மேனின்று கீழிழிந்தும் கீழ்நின்று மேலேறியும் புறநின்று வந்துண்முடிய அவ்வரி நான்குமேயாகி யச்செய்யுளே வருவது.

வஞ்சித்துறை.

சமமிக வாவாகும், மரநிழ லய்யேகு
மினிறனு கனெய்வா, கழனுள வாகலவா. (எஉ)

(இ-ள்.) சமம்-மோக்ஷவின்பத்திற்கு, இகவா ஆகும்-குறையாத (இன்பம்) தருவதாகிய, மரம்-மரங்களினது, நிழல்-நீழலில், அய்-அழகாக, ஏகும்-சென்று (உறங்கும்,) மின்-மின்னல்போலும், இறல்-சாம்பாலை, உகன்-ஒருயுக காலமாக (எண்ணிய,) எய்-காட்டுப்பன்றிகளினிடத்து, வா-விரைவையுடைய, கழனுள-கால்நடையுள்ள, ஆ-காட்டுப்பசுக்கள் கலவா-சேராவாம்.

மரநிழலில் உறங்கும் முழுமல தேகியாகிய பன்றியுடன் நின்மல தேகியாகிய பசுக்கள் சேராதென்பது கருத்து.

சருப்பதோபத்திரம்.

நிரையாக அறுபத்துநான்கறை கீறி எவ்வெட்டெழுத்தால் ஒவ்வோரடியாகத்தொடுத்த நான்கடியு மேனின்று கீழிழியவுங் கீழ்நின்று மேலேறவும் எழுதப்பட்டு, மேனின்று கீழிழியவும் கீழ்நின்று மேலேறவும் முதல்தொடங்கி யிறுதியாகவும் இறுதிதொடங்கி முதலாகவும் மாலை மாற்றாக நான்கு முகத்திலும் வாசித்தாலும் அச்செய்யுளே வருவது.

கலிவிருத்தம்.

ஏமா றுமா மாறு மாயே, மாறு வீநா தாவீ றுமா
றுவீ யேகா காயே வீறு, மாயே நாபூ பூகாயேமா. (எங)

(இ-ள்.) ஏமாறு-சோம்பலில்லாத, மா-மிருகங்களும், மாறு-காய்ப்பு நீங்காத, மா-மரங்களும், ஏம்-இறுமாப்பு, ஆறு-தணியாத, வீ-பக்ஷிகளும், தாது-தாதுமாதுளைமரங்களும், ஆ-காட்டுப்பசுக்களும், ஈயேகா-வண்டுகள்நீங்காத, மால்தாவு-மேகத்தையளாவிய, வீறு ஆ-பெரிதான, கா-சோலைகளும், ஏவு-அம்பால், ஈறு-பிளக்கப்படாத, மா-பன்றிகளும், பூ-இலைகளையும், பூ-பூக்களையும், காயே-காய்களையுமேஉடைய, மா-மாமரங்களும், ஏகா (அம்மலையைவிட்டு) நீங்காவாம்.

சோலை மிருகம் பக்ஷி இவைகள் அம்மலையில் இருக்கின்றன வென்பது கருத்து.

காதைகரப்பு.

ஒருசெய்யுள்முடிய எழுதப்பட்டதனிற்று மொழியின் முதலெழுத்துத் தொடங்கி ஒவ்வோரெழுத்து இடையிட்டுவாசிக்கப் பிறிதொரு செய்யுள் போதுவது.

ஒருபோகு கோச்சகம்.

உழுணு விபஞு கமெயே னமமீ
ம்ழகஙு ருவநீ ஞுதிபு னமிஞ
வழியா மெனமா வினன்னிரை யீள்வ
தழும்போ முனிவினர் வாகை விலார். (எ௪)

(இ-ள்.) உழல்-காட்டில்திரியும், நாவி-கத்தூரிமிருகமும், பலநாகமும்-அநேகயானைகளும், எய்-முள்ளம்பன்றியும், ஏனம்-பன்றியும், மலி-நிறைந்து, அழகு-சிறப்பமைந்த, நீள்நதி-நீண்டகான்யாற்றுக்கு, மாவின் நல்நிரை-நல்ல மிருகக்கூட்டங்கள், ஆருவ-நீரைக்குடிக்க, ஊனம் இலாவழி ஆம்என-குற்ற மற்ற வழியீதாகுமென்று (செல்ல,) முனிவினர்-வில்லையுடைய வேடர்து வாகை - வெற்றிபொருந்திய, வில்தழும்பு-வில்லினுலெய்தகாயம், ஆர்-பொருந்தி, மீள்வ - (அம்மிருகங்கள்) திரும்புவன. ஒ-அசைநிலை.

காட்டிலுள்ள பல்மிருகங்களும் கான்யாற்றில் நீர்குடிக்கச் சென்று வேடர்வில்லாலடிக்கத் திரும்பினவென்பது கருத்து.

காதை கரப்பிற் கரந்தது.

வானனி போழுவ
மீனின மாமெழி
லாஙதிந்ருழ
மீனமெ ஞுவிழ. (எ௫)

(இ-ள்.) வான் ஆம்-ஆகாயகங்கையிலுள்ள, மீன் இனம்-மீன்கூட்டங்கள், நீர்உழல்- அந்நீரில்சஞ்சரிப்பது ஏனம்என-இழிவென்றெண்ணி, எழில்ஆ- அழகாகிய, நதி-அந்தக்கான்யாற்றில், விழ-வந்தடைய, நனி-மிகவும், போழுவ- (ஆகாயத்தைக்) கிழிக்கின்றன.

ஆகாயகங்கையிலிருக்கும் மீன்கள் கான்யாற்றில் வந்தடைய ஆகாயத்தைப்பிளக்கும் என்பது கருத்து.

உபயநாகபந்தம்.

இரண்டு பாம்புதம்முள் இணைவனவாக உபதேசமுறையால் வரைந்த வற்று விரண்டுகவீ யெழுதப்பட்டுச் சந்திகளினின்ற எழுத்தே மற்ற விடங்களினும் உறுப்பாய் நிற்கவருவது.

கலிவிருத்தம்.

நிம்பு ஞுகமுந் தேடளி நெல்லியு
மாம்புல் மாவரை மன்பீத ஞுத்தியால்
வேழ்பு வேல்வனி நாகு புளிமர
மோம்பு கின்றதேக் கென்வள ஞேதுவேன். (எ௬)

(இ-ள்,) நிம்-மாதுரியம்பொருந்திய, புனாகமும்-புந்நாகமரமும், அளி தேடுநெல்லியும்-வண்டுகள் இரைதேரும் நெல்லிமரமும், மாபுல்-பெருமையுடைய சோதிப்புல்லும், மா-மாமரமும், வரை-மூங்கிலும், மன்பீதன்-பெருமைவாய்ந்த சூரியனையனாவிய, ஆத்தி-ஆத்திமரமும், ஆல்-ஆலமரமும்; வேம்பு-வேப்பமரமும், வேல் - வேலமரமும், வனி-வன்னிமரமும், நாகு-இளமைதங்கிய, புளிமரம்-திந்திருணிமரமும், ஓம்புகின்ற-பாதுகாத்துவளர்க்கின்ற, தேக்கு-தேக்கமரமும் (உடைய,) வளன் - (அம்மலையின்) சிறப்பினை, என் ஓதுகேன் - யானென்று சொல்லுவேன். (பலவித விருக்ஷங்களும்) (அம்மலையில் உள்ளனவென்பது கருத்து.)

ஷை இரண்டாவது.

துப்பி காரிவேங் கையஞு கந்தரை
பம்புந் தூயெலி மன்கெ வுளியரி
பைம்பொன் மாமுக வன்காரி புன்னரி
பைம்பு னந்தகைப் பீலியென் ஞெய்விலை. (எ௭)

(இ-ள்.) தும்பி-யானை, காரி-கரிக்குருவி, வேங்கை-புலி, அல்நாகம்-கரும்பாம்பு, தரை பம்புந்தூய்எலி - பூமியில்மிகுதியான வெள்ளெலி, மன்கெவுளி-நிலைபெற்றபல்லி, அரி-சிங்கம், பைம்பொன்மா-அழகிய பொன்னிறமுடையகுதிரை, முசுவன் - கருங்குரங்கு, காரி-கிளி, புல்நரி - அற்பகுணமுடையநரி, தகைபீலி - அழகியமயில் (முதலியவைகள்,) பைம்புனம்-(அம்மலைப் பக்கங்களிலுள்ள) தினைப்புனத்தில், ஓய்வு இலை - ஒழிதல் இல்லை. (பலவித மிருகங்களும், பக்ஷிக்கூட்டங்களும் அந்த மலைச்சாரலிலுள்ள தினைப்புனத்தில் நிறைந்திருக்கின்றனவென்பது கருத்து.

மாலைமாற்று.

ஒரு செய்யுளின் ஈற்றெழுத்தை முதலாகக்கொண்டு கீழ்நின்று வாசித்துவரின் அச்செய்யுளே வருவது.

தேடா வீகா சேமா லாரா
வாடா வாழை தாதே யாமா
மாயா தேதா ழைவா டாவா
ராலா மாசே காவீ டாதே. (எ௮)

(இ-ள்.) தேன் தா வீ கா-வானத்திலுள்ள விருச்சிகராசியைத் தோய நின்ற புட்பங்கள் நிறைந்த சோலையிலுள்ள, சே மால் ஆர் ஆ வாடா-எருதுகளும் பெருமையுடைய காட்டுப் பசுக்களும் உடல்வாடாவாம், வாழை தாது எய் ஆ மா மாயா - வாழைமரமும் மகரந்தம்பொருந்திய ஆச்சாமரமும் மாமரமும் (எந்நாளும்) அழியாது, தே தாழை வாடா வார் ஆல் ஆ மா சேகு ஆ வீடாது - கடவுள் (விரும்பாத) தாழைமரமும் கெடாது நீண்ட ஆலமரமும் ஆச்சரியத்தைத் தரும் அழகமைந்து வலிமிகுந்தனவாகி (அம்மலையில்) கெடாதிருக்கும், எ-று.

அந்தக் கயாரணியத்திலுள்ள மிருகங்கள் உடல்வாடாதென்பதும் அம்மலையிலுள்ள மரங்கள் கெடாதென்பதும் கருத்து.

ஏகபாதம்.

நான்கடிகளும் ஓரடிபோல் நின்று பொருள் வேறுபட்டு நிற்பது.

கலித்துறை.

வானம் பரந்துடைக் குங்கயி லாயத்தன் வண்கிரியே
வானம் பரந்துடைக் குங்கயி லாயத்தன் வண்கிரியே
வானம் பரந்துடைக் குங்கயி லாயத்தன் வண்கிரியே
வானம் பரந்துடைக் குங்கயி லாயத்தன் வண்கிரியே. (ஏக)

(வேறு.)

இவைபல வுடைய் தென்கயி லாயத் திறைவனை யிம்பரி லனந்தந், தவமுனி வரரு மும்பரும் விலக் குஞ் சதுமறை விதியினு மதற்குத், தவறுறும் விலக்கு வழியினும் பூசைத் தகைபெறப் புரிந்துளத் தூற்ற, கவலையை யொழித்துப் பவக்கடலீ கடந்து கருதரு மின்ப மெய் தினரால். (அம)

இத்தகை யாங்கா ளத்திரு தன்வா ழியற்பதி தனக்கிதை யிணை, யாய், வைத்தரன் றன்னை நருச்சியென் றுரைசெய் வாக்கைபெவ் வாறும் புவல்பா, ஊத்தய கின்சொ லுண்மையென் றெண்ணு தொருவவு மனந்துணி கில்லே, னத்தனுங் காளத் தீசனு ருளெவ் வளவதோ வறிகிலே னென்றான். (அக)

என்றுரை மறையோ னுளத்துளன் பிணையு மியைந்தவை ராகமு மெண்ணி, நன்றுநன் றென்று வுண்மை செய்தே நம்பனு மறையவ னுரைப்பான், குன்றெறுங் கயிலைக் காசிகா ளத்தி குறைவில் சீர் காஞ்சியா திவைகள், பொன்றிகழ் சடிலத் திறைவன்வாழ் தலத்துட் புனிதமா மித்தல மதனுள். (அஉ)

உமையவ டக்க னியமன்வான் மீகி யுபேந்திர னும்பர்கோ னலகச், சுமைகொளுஞ் சேட னயன்வெண் மலராள் *சுபாங்கியிங் கிவர்தொழு நர்களு, மைடயெனுந் தோள்கோ ளையமுன் மைந்தனுகிய வைட்முகன் வியாதன், †சமையொரு மூன்றிற் றேடுடைப் பாடற் சாற்றினோ னிவர்தொழுந் தலமாய். (அங)

எத்தகைப் பிரள யத்தினு மழியா திருத்தலிற் பிரளய சித்தென், றெத்திசை யவரும் புகழ்திரு நாமந் தனையதாப் பெற்றுவா னவருஞ், சித்தரும் பரவும் புகழுடைக் காஞ்சித் திருநகர் சிறந்ததா மதினு முத்தம மறையோய் சிறந்துள தலமொன் றுளவதை யுரைப்பன்கே ளுதியால். (அச)

சுரர்தொழுஞ் சுரபித் தீஞ்சுவை யமுதந் தொக்குழீஇ யிழுமென விரங்கி, வரர்முனி வரர்கள் வசித்திடு நந்தி வரையினி லிருந்திரு பாலு, நார்முதற் றேவர் தரிசன வளவி னன்கதி புகுத்தலே வீசி யிருமருங் காரசா லாரமா ‡விளவி னெழினிழ ருக்குபா னதியும். ()

தெங்குகச் சூரங் கமுகுசீ தாளஞ் சேணள வுயர்ந்திடு பனையு, மங்கைமா துமையி னுடலினுற் பவித்து வதிரதப் பட்டவிம் மிதமு, மெங்கணு யகியாங் கெளரியு மிடப தேவனு மிறைஞ்சிடு சிறப்புந், துங்கமாம் விலாச காஞ்சியென் றுரைக்குஞ் சொல்லெழுத் ததிகமு முளதாய். (அரு)

எழுதரு மறையி லிசைத்தபல் லனுவி §லெழுமைகா யத்திரி யெய்ப்பப், பழுதறு மூலகி லுள்ளதுற் றலங்கள் பலவினுஞ் சிறீந் தெவ ராலுங், தொழுவுள விவ்வி லாசகாஞ் சியினிற் றாயபா லிக்கரை மருங்கின், வழுவற வமல பூசனை யியற்றி வழுத்துதி யரனெதிர் வருமால். (அஎ)

ஈதுகா ளத்தி நாதனு ருரையென் றெண்ணுதி யென்சொலென் றெண்ணேல், தோதக மலமெய்ச் சுகமுறற் றிண்ணஞ் சோகநீங் கெனச்சொலி மறைந்தான், பாதகர் கனுக்கு மெனுக்கரி வரிய பரமனு ளன்புளார்க் கென்று, மாதவன் போது மொளிகொளு முருவா யமர்ந்துளத் திருந்தரு ளமலன். (அஅ)

---

* சுபாங்கி-இரதி. † சமை-வருடம்.
‡ விளவின்-விளாமரத்தின்.
§ எழுமை-உயர்ச்சி.

கைப்படு கெல்லிக் கனிபெனப் பாரினைக் கண்டுளக் கேழிலே னென்று, மெய்ப்புள கரும்ப ராக்கடு யாற விம்மித முறுபனந் தினனாய், மைப்புரை கூந்தன் மடநலாய் வந்த மறையவ னைம்மைபாட் கொள்ளு, மொப்பிலாக் காளத் தீசனு ரதைதா முணர்கில மெனமொழிந் தனனால். (அக)

வேதவே தியனுஞ் சிவபிரான் மொழிந்த விதிப்படி யியற்றுவதென்று, மாதர்மென் றரங்கக் கரங்களாற் றுளை மணியினை யிருமருங்கொதுக்குந், தீதிலாப் பாலிக் கரையினிற் சிறந்த சிவபிரான் றனையுக்கெதன் முகமாய், தாதவிழ் மலர்வேய் புலமலர்க் கோதை தன்னையும் பதிட்டைசெய் தனனால். (சுய)

தத்துவச் சேட்டை யொழிந்திடச் சுழுத்திச் சாருதல் போற்பலவிருகந், தத்திடும் பறவைச் சாதியி னுலியுந் தழுங்கிக லின்றியல் மருவ, வத்தன தடித்தா மரையுளத் திருத்தா தகம்பல முறுமனமென்ன, வொத்திருண் டனமு னெலிகளர்ந் தோங்கி யுயர்தலையுடையவவ் வானம். (சுக)

இச்சிவ நிசியி லெம்மையாள் காளத் தீசனே டிடமதி லமருங்
கச்சணி திகலே யரும்பின முலைநா னம்மையுங் கனவமி டேக
மிச்சையாய் வேத விதிப்படி யியற்ற வெண்ணிய மனத்தனுய் நியம
முச்சித மாருந் தானபா னுதி யுறுதொழிற் குறைவற முடித்து. ()

சுத்தியைந் தியற்றி நீர்தில நெய்மாத் தூளரி சனநெலி முள்ளி, வித்தக வானைந் துங்கிரு தம்பால் சிவண்டயி னரயமு தம்மா,கொத்துதிர் கதலி மாதுளை முருக்கு கூர்சம*ரத்தைநா ரத்தை, நித்தியக் குளஞ்சித் தேன்றிரட் டியபால் செங்கரும் பாட்டிடுஞ் சாறும். (சுரு)

நாரிகே ளப்பா லியக லன்னம் நவிர்தரு வில்வநீர் பொன்னீர்
பூரணத் தெழுரத் தோதகம் பசுங்கர்ப் பூரவா சம்புனு கார
மாரண விதியி னமைத்திடு தாரை யற்புதக் கலசநீ ரிவைகள்,காரணர்
தவறு தொன்றன்பி னென்றுப் காளத்தி யாண்டவன் றனக்கு. ()

நிசியினி னன்கு யாமமுந் தவறு நியமமாய்த் திருமுழுக் காட்டி, விசைபெறு பூதி சந்தனத் திலகமிட்டுமுத் தக்கதை தாவித், திசையினிற் கமழ்தேன் சிந்துபூ மாலை சிறந்திடச் சாத்திவெண் டேசு, முசிதமோ டணிந்தி *ராகமார் மணிப்பூ ணுகமணி பரமனுக் கணிந்தே.

* இராகம்-நிறம்.

சருக்கரை பாகு திரட்டுபாற் றெங்கு ததியரு வோதன மருத்தி
விருப்புறு பாகு வெள்ளிலை யுதவி விரைகமழ் தூபதி பங்கேர்
திருந்தகு நக்கத் திரயினை மூன்று சிருவ பஞ்சம நாதன்
கருந்திரு நான்கு கயல்பஞ்ச தட்டு காயத்ரி வக்கதை கும்பம். ()

அருமித் தீப மாலைகோ ராடைத்தா யமர்கினை கருப்புரச் சோதி
வாருடை னெடுத்துக் கஞ்சனக் கவிகை வாளிறக் கவரிநற் சிவிறி
ஆகம விதியி னெவிமுறை யுதவி யமலபூ சனைமுடித் தாங்கே
யோகையா லெழுத்தைக் தோதியே வலம்வந் துளமகிழ்ந் திறையன
வுரைப்பான். (சுஎ)

(வேறு.)

புரியார்முகை விரியப்பணி பூந்தாது குடைந்தா
விசைசார்மது ராகரும்வரி மேவுந்திரு வன்னியல்
வரைசேர்புய மீதேகொளும் *வாருக்கிட ரேசெய்
கருதார்புர மெரிசெய்தருள் காளத்தீச் சுரனே. (சுஅ)

வாரார்குய ஞானம் பிகை வலமேவிய வள்ளால்
சீரார்தரு மகவெற்கருள் செய்தாயதன் மைப்பா
லூராயிலெ னுடலாவிபொ னல்லாற்பிறி தில்லேன்
காரார்பொழில் சூழ்தாலியில் காளத்திச் சரனே (சுக)

சிறுசீறடி மகவெற்கருள் செய்தாய்வினை யொய்தாய்
மறுவற்றிடு மறையோனெனை வாழ்தன்னை யளித்தா
யுறுமுத்தொழி லுனதென்பதை யுன்மட்டு முணர்ந்தேன்
கறையுற்றிடு களமார்தரு காளத்திச் சுரனே. (ஙு)

வேலாயுத னையுங்குசம் வேய்க்கோனையு முதலுஞ்
சேலாகிய விழியாயிடர் தீரும்படி யடியேன்
பாலாகியே யருளல்லாம் பாரோர்துதி பனைசை
நாலாரண முடிமீதுறை ஞானம்பிகை யுமையே (ஙு)

அறமுற்றிலு மீராறிரு கல்லறைசெய் பவனே
பிறவித்துய ரதிலேமைத் திடுபேயற கருள்செய்வா
யறவர்க்குறு மிடமாய்த்திரு வழகார்தரு பனைசை
நறவக்குழ லிசைவண்டுறை ஞானம்பிகை யுமையே. (ஙு

* வார்-தேவர்.

என்னும்பேர் புலன்மாழ்கிமிக் கிடர்பட்டழி வழிய
வன்னற்றரு மன்சோபொழு தடியேனிட மணுகித்
தின்னைத்தரு குடிலைப்பொருள் செவியிற்புகல் பனைசை
நன்னும்பல மகளாகிய ஞானம்பிகை யுமையே. (௱௩)

இவ்வாறு துதித்தேதொழு மறையோர்க்கரு ளிவா
னெவ்வாவெழில் ஞானம்பிகை யுடனேயிடபத்திற்
செவ்வேளிப முகவன்திரு மாலோடயன் மேவக்
*கவ்வேறிய நெஞ்சுள்ளவர் காணாவரன் வந்தான். (௱௪)

(வேறு.)

வந்திடு மயன்மால் காணா வள்ளலை மறையோன் றானுஞ்
சிந்தையி லார்வம் பொங்கத் தெரிசித்து வணங்கி யேத்தி
கந்தனை யளித்தோ னன்பாற் கருதிய பொருளை யெல்லா
முந்துற மொழிதி யென்ன முகமலர்ந் திவையு ரைப்பான். (௱௫)

விரிஞ்சன்மால் முதலா யுள்ள விண்ணவர்க் கரிய வுன்றன்
றிருந்தெழில் மேனி தன்னைத் தெரிசித்தேன் விழிகள் முன்னம்
புரிந்துள தவத்தி னாய புணர்ப்பினை யறியே னின்னைப்
பரிந்துள மகிழ்வாய்ப் பூசை பண்ணுதல் வரமு மின்னும். (௱௬)

இமையவர் பரவு மிந்த வெழில்பெறு க்ஷேத்திரத்தி
லுமையுட னகலா தென்று முறைந்தருள் வரமு மன்பா
லிமலவுன் றனைப்பூசிப்போர் நினைத்தன வரமு முன்றன்
கமலசேக் கழலி லென்னைக் கலந்தருள் வரமு மீவாய். (௱௭)

(வேறு.)

எனப்பூசுரனி திசைத்திடலு மிமவான் மகளு மகன்மகிழ்ந்தன், னைப்பின் படியா மெனவிசைத்து நிகரொன் றில்லாச் சிறுவன் மிசை, மனப்போ தினிற்பே ரருள்பெருகி வாயாற் பின்னு மரு †மதலை, கனைப்போ தணிந்த பொலன்வேணி நாத னிதனை நவிற் றுவனால். (௱௮)

* கவ்-தீங்கு. † மதலை-கொன்றை.

திருமா துறையு மித்தலத்திற் செழுமா மணிப்பொற் சினகர மொன், றருமா மறையோ யெமக்கியற்றி யளவில் சுகபோ கங்க ளுகர்ந், திருமா வினையை யொழித்தென்று மிணையா ரடியி லெய்து மென, வருவா யுருவாய் நின்றிலங்கு மமயனிலிங்கத் தடைந் தனனால். (௱௯)

(வேறு.)

எல்லையி லுவகைக் கடலினுள் மூழ்கி யிருக்குனர் மறையவ னீசர்க், கொல்லையிற் றனியு மனைக்குச்சே திமமு முருப்பியெய்ப் பத்தியிற் றவறு, நல்லுகன் பகலு மருச்சனை பலவு மருமறை விதிப் படி யியற்றிச், சொல்லரும் தலத்திற் பற்பகல் செல்லச் சுதனொடுந் துணையொடு மிருந்தே. (௱௰)

பிறைபணி முக்கட் பிஞ்ஞக னருளைப் பெருந்துணை யாக்கொடு தான்மு, முறைதரு பதியிற் புகுந்தன னின்ன பொப்பிலத் தால யம் பதியிற், கறைதளக் காளத் தீசனுந் தன்னைக் கருதுறு மடியவர் தமக்குக், குறைவறப் புத்தி முத்திக ளியாவுங் கொடுத்தினி தமர்ந் தன னன்றே. (௱௧௧)

திருக்காளத்திச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௱௧௧.

உ

இந்திரன்பூசனைச்சருக்கம்.

கருதார்கள் புரமூன் றினுந்தீ யெழச்செய்த காளத்தியிச்
சுரநாதர் கதைகேட் டெவந்தோ மருந்துண்ட சுரர்வாழ்புரிக்
கரசாயி னோனவந் தருச்சித்த தோதென்னு மருமாதவர்க்
கொருவாத தவஞாயன்மை புளசூத முனிபின் புரைக்கின்றனன். (க)

(வேறு.)

உயரத முடையவ னேக்க யோத்தில
னயரத மொழியினா னும வேவினான்
றயரத ரிடைச்செயுஞ் சோரந் காய்ந்தவன்
றயரத னெனும்பெயர் தாங்கு செம்மலே. (உ)

சத்திரஞ் சாதர்மா சியமு ளுமுகஞ்
*சுத்திரத் தியற்றியுங் கோளர் தஞ்சிரந்
தத்திர தய்பரி தாக்கி வெற்றிகொள்
புத்திர ரிலாமையாற் புழுங்கி னொத்தனன். (ங)

†விசிட்டமே யுறுதவ விரதம் பூண்டவ
வசிட்டனுந் தனையர்மேல் வாஞ்சை வைத்தனம்
‡கொசிட்டனீ ரோன்பா வியாகஞ் செய்தநி
¶னுசிட்டமே பெறுவையே யுடமென் றேதினன். (ச)

கேட்டவவ் வரசினிற் கிளரு மாமக
நாட்டவல் லவரெவர் தனிலெ னத்தலைக்
கோட்டுமா முனியலாற் கூடி டாதவர்
நாட்டினிற் கழையென நாதன் கூறினான் (ரு)

எவ்வழி யருந்தவ னிருந்த னானவ
னிவ்வழி வருவதற் கினைய மோவென
தெவ்வழித் திறம்பெறு முரோம பாதனு
டவ்வழி யமர்ந்துளா னுறுதி லெய்தவன். (சு)

---

* சுத்திரம்-விரைவு. † விசிட்டம்-மேன்மை.
‡ கொசு-தன்பம், சிட்ட-பேனே, ரோன்பா-தவசிகள்.
¶ உசிட்டம்-உச்சிட்டம்.

என்னனு முனிவனை யிறைஞ்சி மன்னவன்
றன்னருஞ் சேனைதற் சூழ ரோமபா
தன்னக ரடைந்தனந் றரும சீலனம்
மன்னவற் கண்டுள மகிழ்வு கூர்ந்தனன். (எ)

தன்னுழி யடைந்தவத் தயர தன்பதப்
பன்னருங் கமலமேற் பணிந்து ரோமச
னென்னைநீர் வேண்டியிங் கெய்தில் கூறெனத்
தன்னருங் குறையினைச் சாற்ற லுற்றனன். (அ)

மைந்தனில் லாக்குறை மனத்து னீங்குதற்
கைந்தடா வசிட்டனை யடியி னிறைஞ்சினேன்
கொந்தலர் சடைகலைக் கோட்டு மாமுனி
வந்திடி னன்னெனப் வாய்க்கு மென்றனன். (கூ)

அம்முனி யுன்பதி யமர்ந்தி ருத்தலின்
செம்மனீ யவனையென் னோடு சேர்த்துமா
வெம்மைசெய் மனக்குறை விலக்க வேண்டினேன்
பொய்ம்மையி னெறியுடைப் புகழ வென்றனன். (ய)

மன்னவற் கரையனுள் வாய்மை யின்படி
யுன்னருங் கலைமுனிக் குணர்த்தி யாமுகின்
பொன்னக ரடைகுவன் பொருந்து சேனையோ
டென்னக ரடையென வுற்று ளானரோ. (கக)

உற்றபி னுரோமபா தாங்க னான்முறைக்
கற்றவ ரியாவரு மைகதொ ழுந்திறக்
கற்றதன் மருகனுக் குரைத்த வழக்குதின்
பொற்றடத் தேரினிற் பொருந்தி னனரோ. (கஉ)

யானையு மிரதமு மிவுளி யிட்டமுந்
தானையு முவரியிற் றன்னைச் சூழ்தரப்
பானுவின் குலத்தினற் பதியை யண்மியே
யாவனி லொற்றால் வாவை யோதினன். (கங)

(வேறு.)

கலைக்கோட்டு மலர்க்கவையெய் வீரமதன் காமவெறி
வலைக்கோட்டுக் கண்மாதா லாலுமா மேவுந்தொன்
றலைக்கோட்டுத் தரித்துலகில் சார்ந்துவரு தூயதனைக்
கலைக்கோட்டு முனிவரனைக் காதலுடன் கேட்டவந்தே. (கச

இரண்டொருபோ தனைந்தா மெதிர்சென்று முனிவர்பத
மிரண்டொருதன் முடிவணங்கி யெம்பிரான் வருகவெனத்
திரண்டபுயத் தயரதமன் றிருமறுகி னுடன்கொடுபோ
யிரண்டருமா ளிகையினிற்சிங் காதனத்தி லிருத்தினனால். (கரு)

மக்கட்பே றின்மையினும் வசிட்டனுமா லெய்திமெனப்
பக்கமுட னுரைத்தனனெம் பரிவகல வப்பேற்றை
யிக்கணத்திற் கதன்மகம தியற்றியருள் செலவேண்ட
வக்கலைக்கோட் டருந்தவனைக் காருகவென் றிசைத்தனனே. (கசு)

மகப்பொருளைக் குறைவின்றி மன்னுதவ வாதிருது
மகப்பொருடேர் கலைமுனிவ னாற்றியா குதியிறைக்க
மிகப்பெரும்பூ தஞ்சிரகின் மேற்*கழ்கட் டதிற்பிண்டந்
தகப்பட்டுக்கொண் டினிதுதவித் துண்மெனச்†சித் தெரிவித்ததுவே.

அச்செழிய வமுதினையாங் கருந்தவன்சொற் படியேதன்
கச்சணிமென் முலைமாதர் காரிகையார் மூவருக்கு
மெச்சமிலா தளித்துவகை யெய்துதய ரதமன்னன்
‡கொச்சையிலா வுலகனைத்துங் கொண்டாட விருந்ததற்பின். (கஅ)

ஆசலைசெய் யைங்கணைபோ லைம்பொறியா லலைவுண்டே
பூசலைப் போன் மனமுழலா தொடுக்குதய ரதன்மனையாங்
கோசலைதன் றிருவயிற்றிற் குழவியென வவதரித்தான்
வீசலைகொள் பாற்கடலில் விழிதுயிலு மாதவனே. (ககூ)

மொய்§கேசி போலிடையு மொய்த்தநறு மணங்கமழு
§மைகேசி யன்னநடை யெளவண்கைக் கொவ்வையிதழ்க்
கைகேசி பெற்றெடுத்தாள் காதலனுக் காதலொடு
¶கைகேசி சூதனன்றன் கரத்திலமர் படையையரோ. (உ0)

‖சமுத்திரைகொ ளன்/னடையுந் தாயுடைய நற்குணமும்
(*)விமுத்திரையாஞ் செம்மேனி விரைகுழலாள் மன்முவந்து
(†)சமுத்திரையி லெழுமமுதக் கனிகொரா மனியுண்டு
சமுத்திரையி லக்குவன்சத் துருக்கனையுந் தானீன்றாள். (உக)

* கழ்-பொன். † சித்து-யாகம். ‡ கொச்சை-இழிவு.
§ கேசி-சிங்கம். § மைகேசி-கறுத்தமயிர். ¶ கைகேசி சூதனன் என்பதில், கை-ஒழுக்கம், கேசி சூதனன்-கண்ணன்.
‖ சமுத்திரை-தோள்கீம். / நடை-ஒழுக்கம். (*) விமுத்திரை-பூந்தளிர். (†) சமுத்திரை-சமுத்திரம்.

மக்களைப்பெற் றெடுத்தரசன் மாமிலத்திற் களித்தாங்க
மிக்கலைகளைப் பயிற்றி மிகுவாழ்வி லிருந்திடுநாட்
டொக்குமுனி வரரோடு னாயகன்று சிகன்வேண்ட
வக்கணமே ராகவனை யனுசனுட னனுப்பினனால். (உஉ)

வாருந் தாடகையிறந் தேறவர்த்திரு மகமுடித்து
வாராருந் தனமகக வழியினுறு கன்மிறித்து
*நீராரு மிதிலையிற்போய் செடிபவிலே முறித்ததற்பின்
றாராருங் குழலுடைய சானகியைக் கைப்பிடித்தான். (உங)

அத்திறமே ரம்பகச்சா னகியோடு மயோத்திநகர்
புத்திரனோர் தலைக்கண்டு புளகரும்பத் தயரதனு
†மித்திரனோ ராகனத்தின் மிருக்கி யிவ்வுலகைச்
சத்திரநீ முனிலரக தான்புரிய வருள்செய்தான். (உச)

இத்திறங்கை கேசியறிந் திருண்ட பெருங் கான்புகுதக்
குத்திரத்தாற் கலைக்கயிலக் குவனொடுமவை தேவியொடு
மத்திரமாய்த் தாய்மொழியை வரிசிலையோ னுளத்தமைத்துச்
சித்திரகூடப்பொருப்பைச் சேர்ந்திருக்கு மமையத்தே. (உரு)

வானவர்கோன் மகனொருநாண் மன்னுலகின் வனத்தெய்திக்
கானமர்பூஞ் சோலையின்வாய்க் களித்திருக்குங் காகுத்தன்
பானலஞ்சேர் பன்னியெழிற் பண்புணர்ந்து காமுற்றுத்
தேனலரும் பூங்கணையாற் சிந்தையுழன் றனன்மாதோ. (உசு)

விரகமுறு மனமுருகி வினைவருமே மதிகிலனா
யரிமகனைக் காகமெனா வங்குயர்ந் திடக்‡கொடிய
னுருவினையப் புகலரிய வன்னதன்மேற் றவச்சாலை
யொருவிலளா யாங்குறையு மொண்டொடியா ளுற்றனனால். (உஎ)

கரியகுழற் கரிகுழலுங் கனையுரைசே யரிக்கண்ணும்
விரிகதிர்மா மதிநுதலும் விளங்கெழிற்சண் பகமுக்கு
மெரிகிர்மா மணிக்குழைக விலங்குமக ரச்செவியுந்
துரிசறுவித் துருமவிதழ்த் துத்தரள வெண்ணகையும். (உஅ)

வலம்புரிநேர் கந்தரமும் வாடுகொடி போனுசுப்பு
நலம்பெறுமும் மடிவயிறு நற்கனியாம் பொருந்தமுக்
தலம்புகழும் §கவர்குறங்குஞ் சரத்தூணிக் கணைக்காலுஞ்
சலங்கெழுதா மரையடியுந் தனித்தகலா வயவமும். (உகூ)

* நீர்-சலம். † மித்திரன்-சூரியன். ‡ கொடி-காக்கை. § கவர்-வாழை.

உடையதிருச் சானகியா மொன்றொடு மொருதனியா
யுடையளிது போதுனாத்தி லுறுமெண்ணை முடித்துமெனக்
கொடியுருவா கியசயந்தன் காகத்தாற் றனங்கீண்ட
வடிவுடையோற் றயாதன்சேய் வந்தெதிர்த்து கண்டனனால். (௩௰)

விக்கமிலே யம்பபுய விறல்வேந்தன் கோபமனத்
துக்கமருங் குளதருப்பை யொன்றெடுத்தோ திமுயர்த்தோன்
மந்திரமுச் சரித்துயிரா வவ்வாறு தொடர்கென்னச்
சிந்துதலுங் கணையாத்தத் தெரிமானுப் பேர்டினனால். (௩௧)

அரியிடத்து மயனிடத்து மடையெனச் செலவருங்
கரிசறுமிக் கணையிலக்கக் கருகலாமுப் புரமகையர்
வெளிபடுத்தோன் றன்னுறு மிசையாதக் காகுத்தன்
விரைமலர்த்தா ளடைதியென மீண்டவன்றான் விழுந்தனனே. (௩௨)

அஞ்சலென வந்தவனை யாதரிப்போ ருதவிறைத்
தஞ்சமென வந்தாசான் டழிவயா யசோத்தித்
கஞ்சமலர்க் கண்ணொன்றோ கணைக்கிலக்கா யிந்தளர
வஞ்சனி விவ்வனத்தில் வசழுதியென் றுரைத்தனனால். (௩௩)

அம்மொழியேற் றவ்வனத்தி லடைவானுக்கரி
தம்மதலை பெமதுபிரான் றன்னருளில் வாதவர்போற்
செம்மையுறு குலத்தருமஞ் சிறிதின்றி யுயிர்க்கிடர்செய்
அம்மையின் வருவலப்பத் தமருணமுத் தமைந்தனனே. (௩௪)

(வேறு.)

இவ்வகை யெலாஞ்சார்த் யிறையவ னுழிந்து
கொவ்வைமிதழ் கொண்டவமி ரானிவெயா டன்வழ
பூவ்வரை யடைத்திடப வண்ணலடி தாழ்ச்
செவ்விதி னுரைத்தெனிடர் தீர்ரென விரந்தான். (௩௫)

வானவர்க ளுயர்ன் வருந்தமொழி கேளா
ஞானவெளி தன்னி லுறை நந்தியு மயங்கே
தானவர் முடித்தலை தடிந்தருளி சத்தோ
பூனமுறு தீவினை பொழிக்கவழி கேண்மோ. (௩௬)

புந்தியில மயசார் போமிட மிறைக்கு
முந்தன்மத லைத்துய வொழிந்திடுக வேவ
*சந்தரையி லாழ்வழி தொடர்ந்துள பவத்தைச்
சிந்திடுமோர் தாலதை குண்மையை தெரிப்பாம். (௩௭)

* வசுந்தரை-பூமி.

தாலமிசை மேன்மையுறு தாலநகர் தன்னி
னீலமலி லாமிடபம் நீள்புலியு மாகி
யாலவிட முண்டருளு மையனடி யேத்திக்
கோலமுறு தன்வடிவு கொண்டனர்கண் முன்னம். (௩௮)

இத்தகைய மாதகரி லெய்தினர்க ளீசன்
பத்தியொ டருச்சனைகள் பண்ணினர்கள் வாயாற்
புத்தியொடு சேவடி யேற்றினர்கள் விடாஞ்
சித்தியடை வாரதன் சிறப்பெவர் தெரிப்பார். (௩௯)

அத்தல மதற்குன தருஞ்சதமெ டன்மிச்
சித்தமொரு மித்தரிய சித்தமலர் கொண்டவ்
வத்தனடி யைத்தொழுகவ யாமினம ரக்கு
ளுத்தம மனக்குறை யொழிந்தருளு மென்றான். (௪௰)

என்றுசொனு நந்திவிறை யின்கழ விறைஞ்சிக்
குன்றின திருஞ்சிறை குறைத்தவ னெழுந்து
துன்றுசசி யோடவனி தன்னுமக நேறுஞ்
சென்றன ணிருப்பனைசை சேர்ந்தனை யோர்ந்தான். (௪௧)

ஓர்ந்தன னருங்குமர னேறுசிவ கங்கை
சேர்ந்ததனின் மூழ்கிமதி சேகரனை நோக்கிச்
பார்ந்துடல் மயிர்ப்புள கரும்பகளி யாகச்
கார்ந்தழனை வானவர்கள் கோன்*சபரி செய்வான். (௪௨)

ஆமைமா களத்திறை யருச்சனை யியற்ற
வேணுமுப காரமுள யானைபு பெடுத்தே
நிலமுட னொய்திடு கெனச்சிலரை யேவக்
காலினும் விரைந்தயார் †கற்பம தடைந்தே. (௪௩)

ஐத்தரு வனித்திடுபொன் னுண்டமணி வாசச்
சந்தன கெடுங்கழை சருக்கரை மதுக்கால்
கொந்தலர் நலங்கல்களி கோறமிக மோடா
வேந்தமுது வாணுதக மாயினவ யனைத்தும். (௪௪)

குறைவற விமைப்பினவர் கொண்டணுகி தேவ
னிறையினை யடுத்தொழு திருந்தினி தனிக்கு
மறைமுறையின் மஞ்சனம தாட்டிமலர் சூட்டிக்
கறையுறா சளப்பனை ‡சாரி பூசனை செய்வான். (௪௫)

* சபரி-பூசை. † கற்பம்-தேவலோகம். ‡ சாரி-இந்திரன்.

(வேறு.)

அருவா யுருவா யருவுருவா யகண்டா காரப் பேருருவாய்
வருவா ரடியார் பவத்துயரை வாட்டி யோட்டி வினைவலியாற்
கருவா யகப்பட் டுழலாமற் கழலார் பதுமத் திருவடியைத்
தருவா யென்ப தறியாமற் றளர்ந்தேன் கருணைப் பரஞ்சுடரே. ()

ஒன்று மிரண்டா மைந்தாகி யுயர்வான் முதலா மையைந்தாய்
நன்றும் தீதாய் நடுவாகி ஞாலந் தாங்க நாயகனே
குன்று முலைசுந் தரவுமைதன் கொழுந வமரர் தினம்பரவு
முன்று மடங்கே வல்வினைத் துலப்ப வடியே னுய்ந்தனனால். ()

அடியார்க் கெளிய னெனவுலக மறைதற் கேற்க வெண்மதலை
கொடியாக்கொண்ட வுருவகற்றிக் குறைதீர்த் தெனையு னடியரிலோ
ரடியா னெனவிவ் வுலகியம்ப வருள்வா யெவையுன் பாலடைந்தேன்
கடியார் கொன்றை முடியுடையோய் காவா திருத்தல் கடனன்றே. ()

என்று வாசகன் டலனிசைப்ப விறைவன் களிகூர்ந் திவர்க்கருள
முன்று விமய வல்லியுடன் மூரிச் சினவெள் விடைமிவர்ந்து
துன்று முனிவர் பண்ணவர்க டொழுதே போற்ற வானிறைவன்
முன்று வடைந்தான் பகைவர்புர மூன்று மெரிசெய் முழுமுதல்வன்.

அதுபோ தமரர்க் கிறையவன்மிக் கார்வத் துடன்கண் டகமகிழ்ந்து
புதுமா மணங்கொள் சேவடியாம் புயமென் மலரைத் தொழுதேத்த
வுதமார் வனசத் துறைமடவா ருச்சிப் புனையு மணிச்*சுடிகை
யிதமுந் தோயச் சிவந்தவடி யிமலைக் கொழுந னிதிசைப்பான். (௩௰)

தருநா டுறையு மமரரிடர் தவிர்த்தே வரிகண் டினமுரது
மருவா வணிய லணியாக வனையுந் திருத்தோட்ட தயா தன்சேய்
தருசா பங்க டொலைத்தனமுன் சயந்த னெடுமின் சதியுடனே
பெருவா னடைதி யென்பரமன் பேசிப் படிவந் தாந்தனனால். ()

திதலைப் †புளக மரும்புதனத் தேவி யோடுஞ் சயந்தனொடு
மதலைப் புளக மரும்பமக வானு மகிழ்ப் பஞ்சாங்க
விதமெய்ப் புளக மரும்பவிரு விழிநீர் பெருக விழுந்தெழுந்து
சதமெய்ப் புனித மகத்திறையுந் தணந்தா னரன்வாழ் திருக்கோயில்.

---

* சுடிகை-முடி.

1 † புளகம்-வீங்குதல், 2 புளகம்-மகிழ்ச்சி, 3 புளகம்-மயிர்சிலிர்த்தல்

(வேறு.)

ஆங்கதற்குத் தென்மேற்கி லம்புலிமெம் விசைமூன்றி
லோங்குமுயர் சிவலிங்க மொன்றியற்றிப் பூசித்துத்
தேங்கமழுங் கற்பகத்தின் செழுமிழற்றிழ்க் கவிசேதிப்
பாங்கினிற்பூங் கவர்ஞமுப் பண்ணவர்கோ னினிதிருந்தான். (௩௩)

அந்தவா னிந்திரனுக் கருணைவொளி யாகவெளி
வந்தகனு வருணைச் சேசன்ன வசந்தனையோர்
முந்தமொழிக் திடவரங்கு மூர்த்திமினை யடிதொழுவோ
ரிந்திரன்வா ழுலகணைவ ரெனசருக ளியம்பினனால். (௩௪)

இந்திரன்பூசனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-[illegible]

பிரமனருச்சவனச்சருக்கம்.

என்றுசொலுஞ் சூதமுனி யிணைபடியைத் தொழுதேத்தி
நன்றுலவுந் திருவுள்ள நைமிசா ரணியத்தோர்
குன்றனிருஞ் சிறகெறிந்தோன் குறைதவிர்த்தல் கேட்டுவந்தோம்
பொன்றிகழ்பங் கயன்பூசை புரிந்தவைசொல் லுதியென்றார். (௧)

ஆங்கவரி துரைத்திடுதுர மன்புமனத் தினின்மிகவு
மோங்குமுனி வரைநோக்கி யுயர்பன்னைத் தலத்திலயன்
றீங்கறப்பூ சித்தவகை செப்புவன்யான் கேண்மினெனத்
தேங்குமருட் கடலனைய னன்பினொடுஞ் செப்புவனால். (௨)

உலகனைத்து மைம்படைப்போ னொருபகற்றன் னளவிகழி
யிலகொளியி கந்திரும்போ னெரிமணிக்கோ யிலினுள்ள
மலர்தருமா யிரந்தோட்டு டமலரி னம்பொருட்டிற்
பலர்புகழ்நா ரதனுதிப் பம்மத்தோர் புடைசூழ. (௩)

அடலுறைபுங் குலிசவலா னாயிரங்கண் ணன்முதலாங்
கடவுளர்க ளிருமருங்குங் கைகட்டி யிறைஞ்சுநிற்ப
வடிவுடைய வியக்கர்கிஞ்சை மன்னவர்*நால் வகையும்பர்
சுடர்மணிசே ருரகர்சித்தர் சுற்றியிடைந் தனிருப்ப. (௪)

* நால்வகையும்பர் - ஆதித்தர் பன்னிருவர், உருத்திரர் பதினொருவர், வசுக்கள் எண்மர், மருத்துவர் இருவர். எனநால்வகையாகிய முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்கள்.

எழிலசையா குருக்கொண்ட வெண்மொழிக்கண் கருவிரலாம்
யாழிசையாற் செவிநிறைப்ப விறையனைப்போ லிமக்கொங்கை
தாழிருங்கூந் தற்றுவர்வாய்த் தளிரியலார் மிருதியமா
லாழியின்வெண் டிரைமருட்டு மழவியவெண் பயிர்விச (௫)

பொன்றாழ்வேத் திரமதனைப் பொருந்தியகை யினர்முன்னின்
றின்னவிவ ரென்றுரைக்க விறைஞ்சுவோர் தமைக்கருதத்
தன்னருளை யவரவர்க்குந் தக்கபடி யிந்தொருநாட்
சென்னிமகு டமுமிலங்கச் சிறந்தவிழா யமிருந்தான். (௬)

அந்தவமை யத்தினின்பிக் கார்க்குமலை கடலதனின்
முந்தவெழுந் துளவமுத முழுமதியுஞ் சேர்க்கொணருப்
வந்தவுரு வெனத்திகழும் வடிவுடைய திருமேனி
சந்தனமார் குளிர்மூலவாள் தனையுறழுங் களிசமடந்தை (௭)

சேயவொளிக் கலைவிடுப்பச் சிறடிஞா புரங்கலிப்ப
மேயமழை யனைமைபான் மெல்லியலார் புடைசூழ
நேயமனை மகன்பரியுள்*னொயிழுணை டயர்வெய்தா
நாயகனே டிருந்தனள்பூ நாண்மலர்ச்சேக் கையின்மீதே. (௮)

இத்தகைய வயனாரு மெழிலார்செஞ் சூட்டன்னம்
புத்திபிலமா னத்துவரி புருந்தாட மினர்கொருக
ளுந்தவரி விரிப்புகுந்தன் றுயலனைக டனைச்சிறிக்
குத்தியலி காலுறிராற் கொடுந்துயர்யிக் கிழைத்தனவால். (௯)

அனங்கடமை பரசவனை புரிநிறைத்தல் கண்டுமிக
மனக்கிளந்த மானதுமு மதிதிரைக்கை யாவனந்தைச்
சினந்தரிய சிறகாளிமுச் சேதிப்ப வெகுண்டிக
மனந்தவர்வுற் றெழிலுறுவுறு மலரவன்று ளடைந்தனவால். (௧௰)

(வேறு.)

பாரதி கொழுந னன்னப் பறவையைப் நாவி நன்று
கூர்விழி யதனு நோக்கிக் குலவுமுன் சிறார் வீந்த
காரண முரைத்தி யென்னக் கனகமுங் தெங்கி மாங்கு
நேரிலா விடர்வந் துற்ற நிலைமையை யுரைத்த தன்றே. (௧௧)

சீர்மலி சலசத் துண்டஞ் சேயரித் தடங்கண் வன்னை
யேர்மலி மகர கேள்வி யிக்குவிற் புருவஞ் சீர்சால்
வார்மலி குவளைக் கொங்கை வாமமே கலைநு சுப்புக்
கார்மலி குழலியென் மேனிக் கலைமகள் கேள்வ கேளா. (௧௨)

வாழ்வினை வலிய விந்த மன்னத்தின் சிறகர் வீழத்
தாழ்வினை நிகழ்ந்த தெம்மாற் றவிர்க்கலாத் தனகமைத் தன்றே
வாழ்வினை யுயிர்க்கு நல்கும் வண்புக ழானபா லுற்றிச்
சூழ்வினை தொலைத்து மென்றுந் துணிந்தன ளன்ன லூர்தி. (௧௩)

அனிச்ச மென் மலரி னெய்ய வாய்சிறை யனத்தை யேந்திப்
பனித்தட செங்கண் வேலைப் பழித்ததோட் குவுவுக்கொங்கை
வினித்தமென் மொழிம ருங்கு விழைபுரை மல்லமா தோர்பாற்
றனித்திடா திருக்க வைத்தோன் சார்தருங் கயிலை சார்ந்தாள். (௧௪)

புதுமணங் கமழா நிற்கும் பொன்னிற மலரின் மேவும்
விதியவன் பவளச் செங்கான் மென்சிறை யனத்தை நோக்கி
நதிமதி புனையும் வேணி நம்பனைத் தொழுநர்க் கிந்த
மதிநிறக் கயிலை காக்கும் மாதவ னருள்முன் வேண்டும். (கரு)

என்னமா மலரின் மேய விறைபவன் புகலச் செஞ்சூட்
டன்னமன் னவன்செந் தாளி னுச்சிசேர்த் திரசி தக்குன்
றின்னருங் காவல் செய்பு மெய்ப்பிரான் பெருமை முற்றும்
பன்னுவீ ரென்ன வானோர் பண்ணவன் பகர லுற்றான். (கசா)

முன்னமோர் பகலிக் குன்றின் முராரிவா னவர்வ சுக்க
ளுன்னருங் கருடர் சித்த ருருத்திர ருரகர் திக்கின்
மன்னவ ராதி யாரோ ரொருங்குகா ரவென் றேத்த
வன்னமென் னடையோ டெம்மா னணிமணித் தவிசி ருந்தான். ()

அருளுடை யமல மூர்த்தி யமர்தரு மமையத் தன்றேன்
திருமுனம் விபஞ்சி வல்லோன் சென்றிசை பாடி யேத்தக்
கருமிடற் றிறைவன் வேண்டின் கருத்தினை யியம்பு கென்ன
கருதருங் குற்ற மூன்றுங் கடந்தநா ரதனி சைப்பான். (கஅ)

ஒருவனாய் முதல்வ னாகி யுருவருஞ் சொரூப னாகி
மருவுமுக் குணங்க ளுந்த மனத்திடை நினைத்தற் கொண்ணாத்
திருவரு ளுடையோய் நின்றன் சேவையின் பதைதா லெம்பா
லொருகுறை யில்லை யேனு மொன்றுள திசைப்பன் கேண்மோ. ()

(வேறு.)

உலகு யிர்க்குயி ராகிய மர்ந்தரு ளாக கங்களை யன்புகழ் பொன்றி
மண், ணுலகி லஞ்செழுத் தோசையு நீறுநல் லோத்து நீத வொலி
புமெய்ப் பத்தியு, மிலகு கண்டியுங் காவியு மாந்தர்பா லின்மை யா
கிச் சமனெறி மல்கிமேற், குலவு சைவமகி மைவிர தங்கள் குன்றி
யம்புவி பார மிருந்ததால். (உ0)

ஆல மொத்த வசுரர் விபுதரை யச்ச றுத்தலை யொத்தம னார்க்
குழாஞ், சால நீடிக் கழைக்கருங் குன்றினிற் சாருந் நீப மெனப்
பொலி வுற்றது, யேனு மண்ணி லிசைத்த வெழிற்குடத் திட்ட
சோதி யெனவுங் னடியவர், கோல மின்றிக் குறைத்தமின் மந்தி
ரங் கூற வஞ்சிக் கொடுந்துயர் மூழ்கியே. (உக)

எந்த நாளின் விடமொழி வாருமென் றேங்கு கின்னடி யார்துய
ரகவே, சந்த மாமன னுலகில்வந் தக்கொடுஞ் சமண ழிக்குந
திரிவிந பத்தியை, நந்த வின்றி நடத்திட வெண்ணுள நாடினே
னெனு நாரதர் நோக்கியிந், நந்தி யென்னையெப் பாவ னவன்ற
னுல் ஞனி லத்தி லுறுகுறை போக்குநாம். (உஉ)

என்ன வோர்தம யத்திம வான்மக ளீச னைத்துதித் தப்பணிந்
தோதுவாள், பன்ன*ருங்கணம் பற்பல வற்றிலும் பண்பு பெற்றவ
னுமென்று நந்தியைச், சொன்ன காரண மென்னெனை வாரணந்
தோல் ளிந்தரு டோன்ற லுளந்தனி, லன்ன துங்களிப் போக்கு
வமங்கே ளோது வேனென வோதலுற் றுனரோ. (உங)

சீல மேவுஞ் சிலாதர னோர்தினந் திருப்ப ருப்பதஞ் சேர்ந்து
திருதியிற், *கானே †மாரி யருந்தியு நோற்றனன் கால முன்றனைக்
கோடிச் சமைச்செல, யேல வேண்டவ தென்னெனன் றவனுழி
யெய்தி யிருதுங் கேவென வன்பினிற், சால வேகம் கூப்பியுன்
போலொரு தனையன் வேண்டு மெனக்கெனச் சாற்றினான். (உச)

அவனி டத்தினி லுற்றுள வன்பிலை லந்த வண்ண மளிக்குவ
லென்றயின், றவரு லாதொனைத் தாங்குமிந் நந்தியென் றன்னைப்
போனின் மலமன முள்ளளவ், பவமி லான்றனை யோயுரு வாயினன்
பகரு நற்குரி யானுப சம்புவாய், புனை மூன்றுக் தொழுந்திற மேய
விப் புனித னுன்னரும் புத்திர னவனுல். (உரு)

என்று நந்தி யெழின்முக நோக்கிநீ யெய்தல் வேண்டு மிவர்க்குப்
புதல்வனு, யன்றி யான்செ னுதித்திடல் வேண்டுமென் றறைய
வங்வனே யோனிச னுயுதிக், தொன்று நயபத தனைபருட் சிந்தைசி
ரோங்கு பத்திக ளியாவு முடன்பிறந், தன்று சிற்பர தத்துவம்
பாலதா யரும்பெ றற்குரு தியானமு னொண்ணையாய். (உசா)

வேத மென்மழு லைச்சொற்க ளாயதில் விள்ளு கின்ற சிவாசா
ரமேகொளுங், கோதி னன்னடை யாக்குடை யாகமா குடிலையி
னுயி ரமைமை ‡கோபதி, யேத மிற்றவஞ் செய்வ தமரர்கள் டே
வேண்டிப் §படிவமுற் றுனைத், யோத வேண்டு மெமக்கென வு
வர்க் குரும்ப தத்தினி லிச்சை வைத்தானவன். (உ

* கானே வாயுவை. † மாரி-நீரை. ‡ கோபதி-நந்திதேவன். § படிவம்-சோ

ஓதுநம்மிடத் தோரசை வைத்தெமை யுறுவ தென்னின னுட் கருத் தெம்முடன், போது விரைவிற் காட்டுகின் றேமெனப் போந்த வர்க்கெதிர் நந்தியின் கண்ணுறப், பாத தாமரை யிற்பணி நந்தியைப் பார்த்து னக்கெவை வேண்டும் பகரென, நீத விப்பிர மாதி புகலினை நீனகி லேவலின் பதம்பெற வேண்டினேன். (௨௮)

வேண்டி னேனென நந்தியைப் பார்த்தெழில் விற முன்னுட லைப்பரி சித்திடத், தூண்டு நல்விடை யாக்கொண் டனயினே னுண்மை னக்குறட் காங்கண நகதனு, மீண்டு நம்பதத் தன்புடன் மேவுதி யென்று நல்வர மீந்தன மாதலான், மாண்ட நுங்கணந் தன் னிற் சிறந்துளான் மான வன்னினை யாமென வெண்ணுதி. (௨௯)

(வேறு.)

என்று கடுக்கை யிளம்பிறை சென்னி
துன்றழ லேந்தி துணர்த்தொடை வேய்ந்த
மன்ற நறுங்குழன் மாதுமை யுள்ள
மொன்ற மொழிந்தன னோர்ந்தன னன்றே. (௩௰)

என்றய னேத விருஞ்சிறை யன்னம்
வென்றிகொ ணந்தியின் மேன்மை யுணர்ந்தே
னின்றெனன் றின்ன விசைத்திடர் தீரு
மென்றடி யேத்தி வியம்பிய தன்றே. (௩௧)

இவ்வகை யன்ன மிசைத்த விரிஞ்ச
னவ்வி மழுக்கர நந்திமு னெய்திச்
செவ்வியின் மாமலர் சேவடி யேத்தி
யவ்வெகி னத்திடர் யாவு மறந்தான். (௩௨)

(வேறு.)

இவ்வணந் திசைமா முகத்தவ னிசைப்ப வினையிலா நந்தியு முரைப் பான், கௌவையங் கடல்சூழ் மாநிலத் துயரிக் கயிலையங் கிரி யினை யனைய, செவ்விய காஞ்சிப் புரியென வுரைக்குஞ் சீருறு தல முள ததனு, மவ்விய மறுக்கு மொருதல முளதா மதன்பெய ரறை குவன் கேண்மோ. (௩௩)

(வேறு.)

விலாச காஞ்சி யென்று வான விபுத ரேத்து நகரிற்
பலாச வின்னி றங்கொ ளம்மை யோட மர்ந்து பண்ணவ
ரெலாஞ் சமூக மாகிவந் திறைஞ்சி யேத்த வின்பமோ
டுலாச மாம யூர நாத னுற்றி ருப்ப னமரோ. (௩௪)

அந்த நற்ற லத்தி லன்பி யார்ம திச்ச டைப்பரன்
சிந்த முற்க ணமனு ரஞ்செ ருக்க தாள ருச்சனை.
சிந்தை யன்பு கொண்டு ஞற்றில் சிறக ரற்ற டைந்துள
நிந்தை நீங்கு மென்று ஞான நிமல நந்தி யோதினன். (௩௫)

அந்த வார்த்தை கேட்டு நந்தி யடிப ணிந்து விடைகொளீக்
கந்த வாச மலரின் மேவு கடவு டன்ன னத்துயர்
சிந்தி யின்ப டைந்த தென்ன சிந்தை யார்வ மோடெழுந்
தெந்தை வாழ்வி லாசகாஞ்சி யெய்தி னேந்தி யுற்றனன். (௩௬)

உற்ற மான்ம கன்ற *னுன்ன மோடு வான ரேத்திடப்
பெற்ற தால மாந காப்பி றங்கு கிர நதியினீ
ருற்று மூழ்கி விதிவ ழாது ஞற்று பூசை யாற்றிவந்
†தற்ற நோக்கி யெய்பி ரான ருட்ப தத்தி றைஞ்சியே. (௩௭)

எழுந்தி ருந்து தன்னை யெட்டெ டுத்து முச்சி சேர்த்துளத்
தழுந்து மன்பி னுவி ரண்டு கண்க ணீர் ருப்பவே
தொழுந்தொ ழுந்தொ ழுந்தொ ழுந்து இட்ட ளங்க வேசிவக்
கொழுந்தை யன்பி னோடு நைகு வித்து வாழ்த்தி னனரோ. (௩௮)

(வேறு.)

சிலையந் திரியார் தவளநகைச் செவ்வா யுமையோ டிடபமிசை
தொலைவற் றெளிருஞ் சுரர்முனிவர் தொகுதி சூழ வந்தனனு
கலையிக் குபருக் அதிகேட்டுக் களிவுற் றனத்தின் வவொழிந்தே
மலைவற் றிலகு மிப்பதிபி லரனைப் பதிட்டை செய்யென்றான். (௩௯)

ஏற்றுக் கொடியோ னருண்மொழிகேட் டிதய மகிழ்ந்து மலரடி யைப், போற்றி வணங்கிப் புறம்போந்து பொன்னூர் தனிக்குத் தென்றிசையிற், சாற்றுங் கடிகை யரையுள்ளிற் சார்ந்து மறைநான் கினுமெட்டா, தேற்றும் பரனைப் பரிவுடனே ரிலிங்க மெனவாங் கமைத்தனனால். (௪௰)

அந்த வகண்டா காரமதா யனைத்து மளிக்கு மருவுருவாய்
முந்த விளங்கு மிறையைமறை மொழிந்த முறையாற் பூசித்தே
தந்த மலரோ னன்னமிசைக் கலைமர் துடன்றன் னகரடைந்தா
னந்த வரனைப் படியின்மிசை யறைவர் விரிஞ்சே சுரனென்றே. (௪௧)

இந்தச் சரிதந் தனையன்பா யிதையங் களிக்கக் கேட்டவரு
மந்தக் கறைசேர் மிடற்றிறைவ னருளா ரடிபூ சித்தவருஞ்
சந்தத் தொல்லி லப்பதியிற் சார்பா யிருந்து வாழ்பவரும்
பந்தப் பெருநோ யகன்றுபெரும் பரம பதத்திற் றுன்னுவரால். ()

* உன்னம் - அன்னம். † அற்றம் - சமையம்.

பிரமனருச்சனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் — ௩௭௪.

உ

திருமால்பூசவணச்சருக்கம்.

இன்ன வாறெடுத் தியம்பிய முனியடி யிறைஞ்சிப்
பன்ன ருந்தவ நைமிச ரெழுந்தல ருறைவீர்
றன்ன ருங்கதை சாற்றினி சக்கர பாணி
யின்ன ருங்கதை யிசையெனச் சூதனு மிசைப்பான். (க)

(வேறு.)

கருணை பொழிபு மரீசிதருங் கலைதேர் முனிவர் காசிபனார்
பொருவிற் பொலிதே வியர்வினதை புகழ்சத் துருவை யெனுமடவா
ரரிய மகவைப் பெற்றிடமா றன்பாய்த் தவத்தை யிழைத்திடலுஞ்
சுரிமென் குழலார் முனக்கணவன் றோன்றி யின்னுன் றுயர்தீர். (உ)

மடவா ரோடி யடிதொழுதார் வருமா முனிவ னருள்சுரந்து
பிடிபோ னடையீர் வேண்டுவன பேசி லளித்து மெனப்புகல
சடையார் முடிமா தவவிரண்டு தனயர் தமித்தற் கருமாற்ற
லிடையா ரிசை வளித்திடெவ்ன்ற ருமா வினதை யெனுந்தக்காள்.

கரும்புங் கனியுங் கைக்குமொழிக் கருமென் குழல்கத் துருவை யென்பா, யிரங்கொண் டிடுமோர் நாறறைந்து சிறுவர் பெற வேண்டினனென்றாள், விருப்பு மிருவ ருள்ளத்தில் வேண்டும் வண்ணங் கருவளித்து, பரங்கொ டவத்தின் குழலிடை வதிந்தா னருமா முறையோனே. (ங)

பலநாட் கருவைச் சுமக்கெழில்கொள் பனிமென் மொழியா ரிருவோரு, மிலமேற் சிறுவ ருதித்தலின்றி யிகழுங் காலை யோர்நாளி, லெயியா தொருத்தி நாற்றைந்து நவில்மற் றொருத்தி யோரிரண்டு, மிலகா ரண்டக் கலையின்று நிருமா யிலத்திற் றவயிக்கார். ()

பயந்த வண்டந் தமைக்காத்துப் பயிலுங் காலை யோர்பகலி
லயந்த மொழிக்கத் துருவைதரு நற்சூலண்ட முதைவயவிழ்ந்து
வயந்தாங் காதி சேடனெழின் மருவுந் தக்க கன்முதலா
வியைந்த நூற்று நால்வருமோ ரினையின் மகனு முதித்தனரால். (ரு)

மைந்தர் கலைகள் பயின்றுலகில் வருமா றனைக்கண் டழுதேர்ந்து
சிந்தை மகிழ்ந்து சிறந்திடொட் டெறிவை வினதை பொறுத்திலளாய்
நைந்த வுளத்தோ டினிவருக மைந்த னண்டந் தனைப்பிதிர்த்தாள்
அந்தச் சிதைவினிற் றிருமேனி தாங்கு முடன் றுதித்தனனால். (சு)

தன்னை மதிகேர் முகநோக்கிச் சிர மழுது மொற்றுமுன்
கொன்று ரண்டந் தனையென்றே குலைத்தா யதனுன் முடமாக
வின்று உதித்தே னதனினுன் வினையாட் கேவ லியற்றிடுதி
யென்று வின்று டனைச்சபித்தா னிருதா னின்றி யெழுந்தோனே. ()

மெய்ம்மொத் துடலங்கருகுடினிமி யித்தகாலைத் தனையனெய்ப
வெய்ய மகனிவாள் பிருமயரின் பெற்றுப்றந்தே யருள்சுரந்து
மையா ர்லரு வனக்கினியாள் பணிவை யாற்றி யினிமெய்தும்
வையார் தண்டக் கானியினில் வலிய சாபங் கடத்தியென்றான். (எ)

அந்த மொழியைக் கேட்டொன்று மறையா தச்சத் துடனிருப்ப
நந்துமுட லாலருணையெனநாட்டுங் குமரன் றினகரற்குச்
சந்தத் திகிரிப் பரிதூண்டத் தகுஞ்சாரதியா யடைந்த றுபி
னிந்த வினையா னண்டமதை நாளும் புரந்தே யிருந்தனளால். (அ)

(வேறு.)

உற்ற நாடனி லொருபகல் வினதைகத் துருவை
மற்றை சேடிய ரொடுதிரைக் கருங்கடன் மருங்கி
னுற்று நோக்குறு மெல்லையி லுச்சவச் சிரவங்
குற்ற மொன்றிலா மெய்யுடன் குலவிடன் றனவால். (கக)

அருண னைப்பயந் தவளிது வெண்பரி யெங்ஙன்
வரிசெ டுங்கணேன் மற்றவள் வாற்புறங் கறுப்புண்
டிவை நீயறி யென்றனை டோற்றவ ளடிமை
புரித லாகுமென் றுரைத்தன ளதற்றுனம் பொருந்தி. (கஉ)

கிட்டி நோக்குவோம் வாவெனக் கெடுதிரே கிடுமென்
றிட்ட மாயர் வினைப்பயன் திட்ட மேலிறை யுஞ்
சட்ட மாயிதை காணொணாக் குவமெனச் சாற்ற
வட்ட மாமுலை வினிவழி மதிமயக் கினளால். (கங)

நீண்டு மாவினை வத்தனக் கதுருப் பெயரான்
*மாண்ட மைந்தரை யழைத்துறு செயலெலாம் வருத்துப்
பூண்ட யங்குறும் வினைதோற் றிடப்புகழ் பரிவா
லீண்டி மையுறத் திடுமெனப் புகல்வரு மிசைப்பார். (கச)

---

*மாண்ட-மாட்சிமைப்பட்ட.

என்ன கூறினை யிதற்கியா மிசைகிலோ மென்ன
வன்னை கேட்டக நொந்தவெஞ் சினத்துட னகில
மன்ன னுஞ்செல மேசெயன் மகத்திடை மாள்க
வென்ன மைந்தரைச் சபித்தன ளிமைபில லென்றே. (கரு)

அன்னை யோதிய சாபத்திற் கஞ்சியோர் நாகந்
தன்னை யின்றவள் சேவடி தாழ்ந்தெழுந் தடியேன்
சொன்ன வாறுசெய் குவனெனச் சுவர்க்கயி னிழிந்த
பன்ன ரும்பரி வாற்புறம் பற்றியின் றனவால். (கசு)

பிற்றை நாடனி லருக்கனைப் பயந்தபெய் வளையைக்
கற்றை யாயுள தோகையிற் கறுப்பினைக் காட்டிப்
புற்றி னுட்பயி லரவினைப் பயந்தபொற் றொடியுஞ்
சொற்ற சொற்படி தாதியாத் தொழில்செயக் கொண்டாள். (கஎ)

நறும ணக்குழல் விநதையிப் பணிசெயு நாளி
லுறுமொ ரண்டமு முடைந்ததிற் கலுழன்வந் துதிக்க
மறுமை யின்பய னின்றடைந் தெனமன மகிழ்ந்தாள்
பெறுத லாவதோர் பேறெனன் மக்கடம் பேறே. (கஅ)

இன்ன வாறுமைந் தனைப்பெறும் விநதையை யெழிலார்
பின்னை கண்டுளம் புழுங்கிநீ பெற்றவிச் சிறுவன்
மன்னு மென்மகார் பணியினை யகிழ்வுட னியற்றப்
பன்னு வாயெனப் பணியினைப் பயந்தவள் பகர்ந்தாள். (ககூ)

நீதி யாதுநன் றெனவிழா விநதைதன் சேயைக்
*காதை மேவுசா கோதரக் காதலர்க் கடிமை
பேதி யாதுநீ செய்யெனப் பெற்றதாய் மொழியை
யாதி வேதமென் றுணர்ந்தவ னவர்பணி புரிந்தான். (உ௰)

நாட்கள் பற்பல கழிந்தபி னொய்யுமீன் று
டாட்க ளிற்பணிந் தன்னையே நாமீவர் தங்கட்
காட்ப டுஞ்செய லதனையெற் கறைகுவை யென்றான்
வாட்க ணாண்முன நடந்தவை வகுத்திட வுணர்ந்தான். (உக)

ஒன்றொர் நாளவர்ச் சுமந்துட னம்பரூர் தாவி
†யென்று வாழ்தரு பதிபுக ‡விரும்பைக ளியாவுந்
துன்று வெம்மையாற் றுடித்துயிர் சோர்ந்துடல் வெதும்பி
பொன்று வேதனை யுறுதல்கண் டம்மனை புலம்பி. (உஉ)

---

*காதை-கொலை. †என்று-சூரியன். ‡இரும்பை-பாம்பு.

சிந்து வார்திரைச் செம்மலின் செய்யசீ றடியைச்
சிந்தை யிற்கொடு செபஞ்செய மகிழ்ந்துதன் மாரி
சிந்தி னன்மெலி வற்றனர் தெரிந்திலை ளாகி
யந்த வித்தகக் கலுழனை யடிமைகொண் டிருந்தாள். (உங)

பின்னை யோர்தினம் பிரியமாய்க் கதறுரு மைந்தர்
தன்னை நோக்கியக் கலுழனோர் விரகுரை சாற்று
மென்னை வேண்டினு மிமைப்பினி லளிக்குதுந் தாதி
யென்ன வேவல்செய் தாயிடர் தவிர்த்திடி னென்றான். (உச)

கத்து ருப்பெயர் மாதுகன் காதலர் களித்தே
சுத்த முற்றபுத் தமுதினைத் துய்த்திட வளித்தா
லித்தி னம்முதற் றேவலை யகற்றுது மெனவும்
வித்த கன்மன மிசைந்தனன் விநதமா லங்கான். (உரு)

எந்தை யெங்குல னியம்புதி யிமையவர்க் கிறையா
நிந்தி னன்பதிக் கெய்திலமு திருக்கை யிந்து
முந்து நின்குறை முடிப்பமென் றுரைத்தனு முருநார்
கந்த மாமலர்க் குழலினாள் கருணைபூத் தனளோ. (உசு)

கந்த மாதன விலங்கலி னுந்தையார் தவிவார்
முந்து நற்றவ மாற்றினர் மொழிந்துள வமுதை
யிந்த மாநிலத் தெடுத்தநீ யெய்திடி னவுந
தொந்தி யிற்கெடும் பசிக்கினை சொல்லுவன் கேட்டி. (உஎ)

இந்து வார்சடை யெம்பிரா னடிமிசைக் கருத்திற்
பந்து சேர்திய தவர்பயி லிமயமால் வரையிற்
பந்த மேடரென் னிறந்தவர் பயிலுவர் பருகி
யுந்து கல்லமு தேந்தினா னென விடை யளித்தாள். (உஅ)

கேட்ட பன்னக வைரியுங் கேழ்கிள ரினைதன்
றூட்டு மனக்கனே விழுந்தனன் சாற்றின னாகி
சேட்டை யூதையாற் செறிதரு வரைகளுந் திகழ
வாட்டிக் கந்தமா தனவரை யடைந்தனன் வலியோன். (உகூ)

(வேறு.)

ஆங்கிவ னணுகியே யந்த மால்வரைப்
பாங்கெலா முணர்ந்தபின் பயந்த தந்தையார்
தாங்கிய பெருந்தவச் சாலை யெய்தியே
பூங்கழல் பணிந்தனன் பொருவின் மைந்தனே. (௩௰)

வருகையின் முன்னரே மைந்தன் றன்வலி
பெருகிடு மாறெலாம் பெயர்த்த லிந்தவ
னிருங்கயற் றழுவியாங் கினிய வாசிசொற்
றருகினன் சிந்தையு முட்டு மாமுனி. (௯௧)

வந்தவா றினைத்துமம் மாமு னிக்கிவன்
சிந்தையார்ந் திடும்படிச் செப்பி நிற்றலு
மந்தணன் வாழ்த்திநல் லமுது வவ்விடே
யுந்திமீண் டிட்டவர் முகேனி னனரோ. (௯௨)

மைந்தநீ போதியென் றுரைப்ப மற்றவன்
கந்தமா தனகிரி கடந்தி மைப்பினிற்
சிந்தையி லன்பிலாச் சிதடர் வாழ்தரு
மந்தகல் விமயரை யடைந்த னானரோ. (௯௩)

(வேறு.)

அறமிலை கன்வ ரருந்தவர் தங்கட்
கூறுசெய் துட்ட ருவர்த்தழி வாயாற்
கூறிடு வஞ்சர் கொடும்பழி ...
மேறிய மெய்ய ரிருந்தனர் கண்டான். (௯௪)

கண்டிடு புன்னர சங்கனி வாய்கல்
லுண்டி கிடைத்தென வுள்ள மகிழ்ந்தக்
கண்டக ரைச்சிறு காலி னெடுத்தே
யுண்டனன் வெம்பசி போய்த்திட வன்றே. (௯௫)

அங்கொரு வினையயில் வால்கனை னிழலத்
தாங்கிய தூய்மொடு னைப்பிசை யுமிழ்ப்
பாங்கரின் மறையவ னெனவொரு படிவத்
தாங்கி *யபிப்பகை தன்னெதி ரின்றான். (௯௬)

பூசா ருகிய புனிதனு மவனே
யாசறு தாரக்கிய வடியினை தாழா
தேசுறு வானவர் தேய மடைந்தே
வாசவன் மன்றல வதிந்தனன் மன்றோ. (௯௭)

பொன்னவி ருஞ்சடை பங்கயா ரூதன்
றன்னிரு சேவடி தாழ்ந்து வணங்கி
யெல்லின வந்தவ னுகிய தெங்கட்
கன்னுதை போதென வந்தவ னென்றாம். (௯௮)

* அபிப்பகை-கருடன்.

(வேறு.)

காரக்குல வியபைக் கடற்மம வன்காவுங் கனகவான் மாடமுஞ்
சலவுங், கிராடமா நகர்வா ழந்தணா ருலத்தோன் ளொர்மறை யாக
மஞ் சிறந்த, புராணமுற் றுணர்ந்தோ னியார் சாரம் பொறைமிறை
புவிவுடை யவனிக், தராதலம் புகழுங் கீர்த்தியை வகித்தோன்
றுதா வெனப்பெயர் தரித்தோன். (௯௯)

*பாம்பருங் கழுவ மேகல்புற வடுகன் பிறவமெரான் டெரடையின
வரம்பை, காம்பெறுங் கோணி கற்பினிற் சாலி கல்வியிற் கலைமக
ளுணர்வி, லாம்பனி கரைசெய் யமைச்செசனத் தக்கா வருநடை
யினிலன மனையாள், சாம்பவி யெனுமன் றென்கு மனைவி தன்னொடு
மினி துவாழ் காலை, (௱)

அன்னவர்க் களவின் றுமிய திருவுண் டாயினு மருமக விலராய், பன்
னருந் துயரங் கடலிலு மூழ்கிப் பருவர லுற்றிடு காலி, லுன்ன
ருந் தான தருமமென் றிவைவ ழுதற்றிடு பருவமொன் றினிலோர்,
மின்னிடை லிங்கி முகேமுகங் கருத்து மினிர்வயா வுற்றன ளன்றே.

பார்த்துடல் வருந்தி விடமனை தவின்ற பரிசெனச் சூதகின் கனியிற்,
சேர்ந்திடு கிருமி போலநோர் மைந்தன் சேரன்றலும் கவர்கொளு
மகிழ்வி, குற்றமில் பெண்டிரு வுரைப்பதன் வண்ண வருமையா மலன்
றமை வணங்கல், கடலிறை வளர்ந்தான் சமிதிர வென்னப்பேர் கூ
யமுத் தின்பியற் குள்நதார். (௱௨)

கனித்தினி கிருத்தங் காலை வின்ற சின்முனைக் கைகொனும்
பருவத, கனித்தவ னிருந்தா னந்தவன மனைவி யாற்றலை வாதிகேர்
விழிக, மிலக்கிடை வரமுத் தயருமுந் தாவி துறந்தன ளன்ன
வன் றன்னே, பவித்திடற் குரிய சாருமில் லவனு மருப்பெறற்
றனமினி லமுந்தான். (௱௩)

ஈங்கிலை தழிமுச் சமித்திர னென்பா னனிபெருஞ் செல்வமே
மாப்பால், வானபுரை கன்னர் மயக்கிலுட் பட்டு வருந்திமுன் றந்
தைதே கித்த, கீன்பெருஞ் செல்வ மனைத்தையு மழித்து கேடிய
முற்பவ வினையாற், கோரக்கிறை புள்ளக் கொடியரைக் கலந்தே
குணமிழுவ் மதியின னானான். (௱௪)

* பாம்பு-சர்ப்பம், அழுங்கு-ஆனை, அருவம்-கடல், அகல்-அல்குல்,
புரவடி-பர்தம், கண்-நேத்திரம். பாம்பை ஒத்தது அல்குல்,
ஆனையை ஒத்தது பாதம், கடலை ஒத்தது நேத்திரம்.

தங்குல வொழுக்கந் தவிரா துயிரைத் *தடிந்தகன் றடியினைப் பருகித், தூங்கமா மழலைக் கெடுத்திடு மறுவைர் சோர்வற நுகர்ந்து காமத்தால், மங்கையர் மோக வலையினுட் சிக்கி வன்மனை வேடரை சார்ந்து, பொங்கிய கானிற் புகுந்தவ ணிழைக்கும் புளினர்தங் குலத்தினுட் புக்கான். (சஞ)

போந்தவன் †சவரர் தம்மொடு வனத்திற் போய்ப்பல விலங்கினை மாய்த்து, வாய்ந்தவிம் மிருக மேதகு முனிவன் மனையையாய்ந் திருந்திட லுற்று, பாந்தநல் வேண்டு பூவுட னிந்த மாமிசந் தனையென விழ்பிற், காந்திடு சினமிக் குறவொரு சாபங் கழறுவ னின்னணம் மாதோ. (சசு)

பிடுறு மறையோர் தங்குலத் துதித்தும் போதி வொழுக்கமா சாரங், கடுத்து விலகிக் குறவரோ டிணைந்து கொடும்பவந் தொழிலை மேற்கொண்டு, கடுறு கவினித கசைமனு றுகருங் ‡கவுண்டனு ருவெனக் கவன்றி, மூடனு மடியேற் குயவுரைத் தன்மை முகுயுதா னொவெனப் பணித்தான். (சஎ)

பணிந்தவற் காலை புளையகிழ்ந் தோடு பகருவ னுட்கிலை சுழியத் தணிந்திடப் பயிரால் விசைதயின் மகனுறு சாரதுனை யுண்டியென் றெடுத்துக், கனைந்தனி குயிலைக் கண்டுமுற் றருப்பங் கனன்றிடு முழ்வனவ் வேலை, யன்னத் தவிச சாபமகன் றவிவ தியனு மடைகுவை விண்ணுல கென்றான். (சஅ)

அத்தவன் மொழியாற் புலைமனிட் டொழிந்தே யந்தணனுரு வின் னடைந்தான், இத்திறமவன் றன் செயலென முனிவ னின்பமுற் றெம்பல மறுக்கரும், வித்தக முனமிர் விளம்பிய காதை விரித்திடல் வேண்டுமென் றடியிற், பத்தியோ டிறைஞ்ச வேதநூற் பயின்ற பண்ணவ னிலையுனி புரைப்பான். (சகூ)

(வேறு.)

கதக்கொடுஞ் சாத்தாற் கொல்லுங் கடுந்தொழி லியற்கை பூண்ட
மதக்கொடுங் கசடர் தம்மை வரையறப் புசித்து மிக்க
விதத்தொடு தாதை யோடு விதைதயை மீனந்து விண்ணோர்
பதத்திடை புகுவ தன்னிப் பறந்தனன் பறவை வேந்தன். (ருo)

* தடி-மாமிசம், † சவரர்-வேடர்.
‡ கவுண்டன்-புலையன்.

வாயுவு மூட்டப் பானு விழிநிகைத் தஞ்ச வஞ்சக்
காயமுற் சமனும் வெருவிக் கலைநிக நிங்க டானு
மேயசற் றலையி றைஞ்ச விரும்புவி நடுங்கத் தின்மைத்
தாயமென் சிறகர் வீசி யமரர்தம் பதியிற் புக்கான். (ருக)

அக்கண மமுதைக் காக்கு மணிதிறற் காவ லாளர்
தொக்குழி யிருப்பத் தேவர் தொகுதியு மிமையோர் காக்க
வக்கினித் திரளி னூய வாணிடை யமுதங் கண்டே
கைக்கொளப் புகுந்தா *னாகர் கடுஞ்சமர் புரிந்தார் மாதோ. (ருஉ)

(வேறு.)

மழுவி னாற்சிலர் வண்கதை யாற்சில
ரெழுவி னாற்சில ரீட்டியி னாற்சிலர்
கொழுவி னாற்சிலர் கூர்ங்கணை யாரிகள்
பொழிவி லாற்சிலர் போர்புரிந் தாரரோ. (ருங)

தென்றி சைக்கணிற் றேவரு மேற்றிசை
நின்ற திக்கி னிருபருங் கீழ்ப்புறம்
வென்றி யெண்மர் விபாகர ராதியோர்
சென்று வீழச் சிறகசைத் தானரோ. (ருச)

ஈது கண்டுமுன் மித்திரன் றான்முனை
மோது வெஞ்சமர் மூண்டு சூழ்கொடே
காதி வீசக் கடுஞ்சினன் காற்றினாற்
போத நொந்து புறங்கொடுத் தோடினான். (ருரு)

தவள மால்வரை தாட்கொடு போந்தென
கவள முண்ணுங் கடக்கரி ராவதம்
பவள வாயினை தைத்தரு பாலன்மேற்
†சவளம் வீசிச் சமர்செய நினைத்ததே. (ருசு)

ஒருவர் போன தொருவ ருணர்ந்திலார்
செருமலைந்தவர் சிந்திய பின்னரின்
மருவு நல்லமு தந்திக முழ்வயிற்
பொருவி றந்தவன் போய்ப்புகுந் தானரோ. (ருஎ)

* நாகர்-தேவர்.
† சவளம் - ஈட்டி.

செந்தழற்பிழம் பொன்று செறிதரு
மந்த வகைதி நீர்கொ டளித்தமு
*சந்த ரத்தி னருகலும் வாளரா
†தொந்தக் காப்பச் சுடர்க்கண் சிவந்தனன். (ருஅ)

வாள ரவிரண் டுந்தலை வாலுறத்
தாளி னுற்கிழித் தின்னுயிர் சாய்த்தபின்
மீளி பொரம்பன் விருப்பமு தந்தனைக்
கோளி லாக்கர்க் கொண்டு களித்தனன். (ருகூ)

அகல்வி சும்பி னட்டுட னேகலும்
நகம றுத்தல ளவிச் சகித்திலன்
இகலு டன்வயி ரந்தனை யெவ்வினன்
ககப திச்சிற கோர்மயிர் காய்ந்தனே. (சுய)

அன்ன போதம ரக்கிறைக் கோதுவா
ரின்ன லாதெனை யெவந் தொறுத்தனை
முன்ன வன்பணி யுமுனி யக்கறு
முன்னி னெஞ்சி லுதவின னோர்மயிர். (சுக)

ஏவு மின்படை யேண்டலும் சிந்திலன்
மேவி வைகுநி யென்று விருப்புடன்
றுவில் சிறுடைத் தார்க்கியன் கூறலுந்
தேவர் கோளினோர் தாள்திரு மாலையே. (சுஉ)

(வேறு.)

திறந்தபசுந் துகிலிகழப் ‡பதும மோங்க
நீண்டகாத் தைம்படையு நிலவு காட்ட
பொருந்தசெழுந் துளவினை கமழத் §கேள்வி
பொருந்துருளை யிரண்டிரு சுடர்களேய்ப்ப
வெறித்தகவுத் துவமணிமார் பிலங்க வண்டத்
திமையவரு மிருடியரு மிறைஞ்சி யேத்த
நெறித்தகரு டனுக்கெதிர்வந் துதித்து நின்று
னிளலகோ ரடியளந்த நீல வண்ணன். (சுங)

* அந்தரம்-இடை. † தொந்தம்-இரண்டு.
‡ பதுமம்-முடி. § கேள்வி-காது.

அடல்வயிரத் திண்டோள்தார்க் கியன்வ ணங்கி
யடிதொழுது நின்றிடலு மமரர் வேண்டக்
கடல்கடைந்தோ னினதுரைப்பான் கருணை யன்பாற்
கடைப்பிடித்த நெறிமுறையாற் கடியான் மிக்க
மிடலுடையோ யுனைநிகர்வா ரிலையென் றெண்ணி
மேவியுனைக் காணவந்தோ முனது ளத்தி
னிடமொழிய நீவேண்டும் வரங்க ளெல்லா
மீண்டளிப்போ மெனமுனிசே யியம்பு கின்றான். (சுச)

படியதனி னெறிமுறைமை படைத்து நின்றன்
பதமலரி லன்போங்கிப் பன்னாள் வாழக்
கடிகமழுந் துளவுடையோய் தருக வென்னக்
களிப்போடளித் தவனுரைப்பான் கருட னேயென்
னடிதரிக்கு மூர்த்தியுமாய்க் கொடியு மாய்நீ
யாகுகநின் னிகரொருவ ராகா ரென்றான்
முடிமதன னுறழ்வனப்பான் மகிழ்ந்தவ் வாய்மை
முடிதரித்தா னிந்திர னுமொழிவ தானான். (சுரு)

முண்டகத்தா ரணியார்ப வென்னை முன்ன
முன்னவனென் றறைந்தவித மொழிக வென்னத்
துண்டமதி வேணியரற் கன்பு பூண்ட
தூயதவக் காசிபர்க்குத் துணைவி யாளு
கண்டனைய மொழிவினதை மைந்த னான
காரணத்தா லுனதனுச னானேனென்று
கொண்டனிகர் மேனியனு ரருள்கொண் டோனுங்
கூறினன் போகமகிழ் கொண்டா னன்றே. (சுசு)

எனையளித்தா ளதிதியுனை வினதை யின்று
விருந்தாதை நமக்கொருவ னாக வெம்முர்
தனையனுகி வானவர்த முயிர்கொண் டிப்பாற்
றுழியொடு மழுதேந்திச் சார்த னன்றோ
வனமுடையை பதிவுடையை நெறிவ ழாத
வனனுடைமை யுனக்குரைக்கும் வழியொன் றுண்டோ
வினியவமு தெமக்கலது பிறர்பா லீந்தா
லிசையாமோ வெமக்கருளி யிசைகொ ளென்றான். (சுஎ)

மகபதிசொற் செவிப்புகலு மகிழ்ந்தங் காத்தன்
மலர்க்கரங்கூப் பயவெஞ்சே வாய்த்த வன்னை
யக்கமலியுங் குறைதவிர்க்க வலஞ்சின் வந்தா
ளளித்தவராக் குழுவினருங் கமுக மீவா
னிகலுடன்வந் தனனென்சொற் றவறுய்ப் பிழை
யெய்திடினு மெய்ந்நகவிக் கென்னை யென்றான்
சகமதனிற் பணியியற்றிச் சுகமி ழுந்து
சார்திருத்த லபிமதமோ சாற்று மென்றான். (௬௫)

மலைபனைப் பிருப்பத்தா னுரைக்க மாற்ற
மகபதிகேட் டோருறதி வகுக்க லானு
மலையமுதை யுவர்க்களித்து மன்னே மேயு
மடிமைதவிர்த் திட்டபின ரக்க வான
மிலையமுதை யான்கவர வனவர்க்கெய் தாம
னிளமுரர்க் காபிதைபிக் கெதிசெய் யென்று
மலைதவிசா வுலவனை தற்கொசைந்து நன்றென்
றருள்புரிந்தான் போகிமகிழ்ந் தனைத தானுன். (௬௬)

அன்புடையா யெனக்கினிய கேண்மை வன்மை
யாருயிர்தல் லனுசனிவை யான நாலே
யின்புறநீ வேண்டுமெவரும் யாவு மின்மை
யிவனிசைத் திடுதியெனக் கனுமன் கேட்டே
இன்பிறைந்த சுரேந்தருண்மென் சுந்தம் செவ்வாய்த்
துவரிதழ்க்கத் தருணைதருஞ் சுதர்க ளெல்லாம்
பின்பெனக்கே யுணவாகிப் போதும் வண்ணம்
பேசுகவென் றடிதொழுதான் பிழையொன் றில்லான். (௬௭)

அந்தவிதம் வாமுகவி வாழ்த்தி வானோ
ரகமகிழ்ந்தா ரச்சுதன்மீண் டடைந்தான் போதி
தந்திரமா யருவாகி வரப்புள் ளேவந்து
தாரணியி லடைந்தமுதந் தன்னைக் காட்டிப்
பந்தமுறுந் தாயேவ லகற்றி யிப்பாற்
பசுந்தருப்பை மிசையமுதப் படிய வைத்து
முந்தமுழு கிச்சுசியா யருந்து மென்றே
மொழிந்தகன்று வல்லையுடன் மொய்ப்பின் மிக்கான். (௬௮)

அக்கணமே நீராட வனைத்த ஞாதி
யரவமெலா மகலவரி யணைந்தாங் கூற்ற
தக்கசுதைத் தகும்புத்னைக் கவர்ந்து வானிற்
சார்ந்தமரர் காப்பாக்கித் தருக்குற் றான்பின்
புக்கவர்மீண் டமுதிலதாற் புலம்பி யுற்ற
புல்லினையப் புயங்கமெலாம் பொருந்த நாவ
ணக்கவிரண் டாயதமு மீதந்த வந்நே
நற்புனிதத் தருப்பையுநன் னியது மாதோ. (௬௯)

*அனந்தரம்பன் னகவைரி யருள்சே ரன்னை
யடிதொழுது கேழ்ந்துளவா ரண்ணத்து மோதி
† வனந்தருணப் துளவணிந்தோன் மலர்த்தாள் போற்றி
மறையுவனை யயின்றவெப்ப வாதை நீக்கக்
கனப்பெறுவை குந்தநகர் காண வேண்டுங்
கருணையுடன் விடையருளிக் காப்பா யென்றான்
மனந்தனின்மா மகிழ்வெய்தி வருந்த நீக்கி
வருவாயென் றன்னைவிடை வழங்கி னாரால். (௭௰)

அவ்வுரைகேட் டகமகிழ்ந்தே யசல மேவல
மனந்திடப்பொற் சிறகசைத்தா காய மேவி
கோவ்வையிதழ்ப் பனிமொழியங் குவவுக் கொங்கைக்
கோற்றொடியா மலர்த்திருவைக் கூடி நாளுந்
தெவ்வருயிர் செகுத்திடுமால் சிறந்து வாழுந்
திவவொளிசால் வைகுந்தஞ் சேர்ந்து வாசு
மவ்வனைத விதைதரு மைந்தன் சீர்சா
மாயவனைப் பணிந்திதனை வகுக்க லானான். (௭௧)

உலகனைத்து மீன்றவனை யின்ற வுந்தி
யுடையவனே யும்பரியர் தவிர்ப்பாய் வாரி
யுலைபெறு மந்தரமிட் டேகத் தாம்பா
வாபாறுதங் கடைந்தளித்த வரவேயவேத
மிவையுனரு மறையவனை யயின்ற தாலென்
மெஞ்சினிடைப் புழுக்கமிக விறைந்த வந்நோய்
பலகலையு நான்மறையும் பழிச்சும் பாத
பங்கயத்தோ யகற்றிடெனப் பணிந்து நின்றான். (௭௨)

* அனந்தரம்-பின்பு. † வனம்-அழகு.

(வேறு.)

விரைகமழ் துளவத் தாமம் வேய்ந்தவ னதனைக் கேட்டுத்
தரையினிற் றீமை யெல்லாஞ் சார்ந்திட விருந்தா ரேனுந்
திரைகட லுலகில் யார்க்குஞ் சிறந்தவர் மறையோர் மற்று
முரைதரு மாதி சைவ ருத்தமன் மிசைந்தா யந்தோ. (எசா)

ஊழுறு முவது கீண்ட முருப்பமிக் கடைந்து துன்ப
மருவிய வந்நோய் தீர மானயின் மானுங் கண்ணித்
திரிபுரை கேள்வன் பாங்கர் சேர்தும்பீ வருக வென்று
கரிசறு கலுழ னோடு கரியவன் கயிலை சார்ந்தான். (எஎ)

கொடியவன் கயிலை காக்கு நீண்முடி நந்தி யெம்மா
னடியினில் வணங்கி யுற்ற வினைத்தையு மொழியக் கேட்டுப்
படியினி லன்றி யிந்தப் பவமொழி யாது கன்று
லடிபட விளவெ றிந்தோ யதைருவன் கேட்டி யென்றான். (எஅ)

வசுந்தரை யதனின் மிக்க வளங்கெழு தலங்க டம்மி
னிசைந்தான் விற்றி ருக்கு மிருந்தல மொன்றுண் டந்த
விசும்பளா வுயர்ந்த கீர்த்தி விலாசகாஞ் சியின லாது
பசுந்துள வணிந்தோ யிந்தப் பட்டாக லாது கேண்மோ. (எகூ)

அப்பதி யடைந்து நீ*யே ரம்மையோ டினிது வாழு
மொப்பிலா மாபூ ரேச னுபாடி யருச்சிப் பாயேற்
செப்பருங் கலுழன் கண்டத் திமொழிந் தகறு மிந்நோ
யிப்பரி சியற்று கென்றா னிமையவர் வணங்குந் தாளான். (அய)

நந்தியிவ் வாறு கூற நான்முகன் றன்னை யீன்ற
பைந்துழாய் மார்ப னுள்ளம் பரிவுடன் விடைகொண் டேத்திச்
சிந்துறும் புவியி னந்த செப்பிய விடத்தே நீத்தோன்
மைந்தனுங் கலுழ னோடு மகிழ்வுட னடைந்தா னன்றே. (அக)

†பாடலி நகர்க்கே யாறு பதங்கனற் கருதி கூட்டு
நீடிய பசுமென் றோகை மிலவெறி தூகும் பூவை
யோடிளங் குயிலும் பண்ணு மொலிகெழு சீத மோதந்
தோடவிழ் வாசப் பூவின் றுணர்கெழு சோலை சேர்ந்தான். (அஉ)

---

*ரம்மை-அழகம்மை.
†பாடலி-தேன்.

கோகரும புதன மாடக் கொடியிடை தவண்டு வொல்கத்
தேன்றுளி வெயர்வு சிந்தச் சிலீமுக மிசைகள் கூட்டப்
பூங்குயில் கனமுமிற் பாடப் புயனிறந் தவன்மு னின்று
மாந்தளிர்க் கரத்தை நீட்டி வனமக ளாடு சோலை. (அங)

இந்கர் திகிரி யேந்து மிறையவ னடைந்த காலைத்
தொன்னக ரெல்லாம் போற்றச் சுதாபய னடைந்தே தென்னி
லன்னல முறுமேவா யாவர் நாளிகீத் தெங்கப்பூ மாது
பொன்னிகர் பொரியைச் சிந்தல் போன்றன சோலைப் பூக்கள். ( )

இலமகட் கேள்வற் கன்பாய் நிறைந்தகா வனப்போற் செவ்வி
நலமிகு மலர்ந்த சோலை நன்னிறோக் கினனவ் வேலை
சலமொழி தூவத்தோர் பன்ன சாலையு மகழுந்துறாய
பொலனுல கத்தோர் தங்கும் பொலிவுக்கண் டதிச யித்தான். ( )

(வேறு.)

அவ்வயின் வாழ்தரு மந்தணர் வானோ
ரெவ்வமின் மாதவர் வந்தடி யேத்த
நவ்வி விழித்திரு நாதன் மகிழ்ந்தே
கவ்வை கரத்தின நாடினன் போனான். (அசா)

வெற்றிகொள் வானவர் வேந்துப வலமாய்
பற்றற விலக்கிய பன்னவ ரோடுஞ்
சுற்றை மயிர்ச்சடை கண்ணுதன் மூர்த்தி
குற்றமி லாதுமர் கோயி லெதிர்ந்தான். (அஎ)

அளந்திடு தற்கரி தாய்மறை நான்குந்
தளர்ந்து மெலிந்த தனிச்சுட ராகி
வளர்ந்து சிமிர்ந்துயர் வாளிறை யின்று
களங்கயில் சோதியை யன்பொடு கண்டான். (அஅ)

வந்திடும் யோகியர் மாதவ ருவண
ரிந்திர னாதிய ரியாரும் வியந்தே
மந்திர வித்தை வணங்கி வழுத்த
விந்திரை நாயக னின்ன துதிப்பான். (அகூ)

(வேறு.)

ஆதியே யண்ட மனைத்து நிறைந்தொளிருஞ்
சோதியே வானோர் தொழுதேத்து மாதுமையின்
பாதியே யன்பருளப் பங்கயத்தில் வீற்றிருக்கு
நீதியே யுன்பெருமை யாரே புகழ்ந்துரைப்பார். (௪௰)

சேலொத்த கண்ணு மைக்கருத் திணையிலெழு
மாலத்தை நேரி லுறாது பருகியுய்ய
ஞாலத்தை நீக்கியரு ளும்பெருமை யோதற்கு
ஞாலத்தன் யாரே நவில வலமுடையார். (௪௧)

எண்ணரிய பல்லுயிரி லெங்கு நிறைந்துமனத்
தெண்ணரிய தன்மை யனுவாய்த் திரிபுரத்தை
நண்ணாவரைக் காய்ந்த வுன்ற னகைத்திறமிம்
மண்ணுலகில் யாரே மதிக்குந் திறமுடையார். (௪௨)

என்றே பலவா வியம்பித் துதித்திடலு
நன்றே யிவனுளத்தி லாட்டியவன் பெண்ணவரன்
குன்றே யயர்தருள்பொற் கொம்பனையா டன்னுடனன்
முன்றோன் றினமால் மொழிதுதியைக் காணொனாலும். ()

மாண்டருசீர் மூத்த மணிமேய்ய முறுவலுமை
காண்டரனு முள்ளக் களிவோ டதிசயித்தென்
றாண்டவனே யின்னே யருள்செயீ திடுகவவன்
வேண்டியவா றென்று விளம்பித் தொழுதிடவும். (௪௪)

(வேறு.)

மதியுங் கான்மழு வுங்கரம் வயங்குற மதியும்
வெதிகொள் வார்சடை மீதினில் விளங்குறப் படத்திற்
பொதிகெ ருங்கிய பணியணி பூண்டுமை யோடு
மிறைவன் வானவ ரேத்திட விடையினில் வந்தான். ()

அரிய ரன்திரு வடியினி லன்பொடு வணங்கிப்
பரவி நின்றனன் பரமனும் பரிவுடன் மகிழ்ந்து
விரவு பங்கயக் கைகளான் மெய்யெலாந் தடவி
வரைவின் மாமணித் தவிசிருத் தின்னணம் வகுப்பான். ()

பகரும் வேதமா மொழிகளாற் பழுதிலா வன்பி
னிகரி லாதெனைத் துதித்தலி னின்னையார் நிகர்ப்பார்
புகரில் மெய்ம்மையீ துந்திமி லோர்ந்திடும் பொருளைப்
பகர்தி யென்றது மிக்கதித் தரைக்கனன் பரிந்தே. ()

சகத்து ளிம்பிது மெய்ப்பிணிற் சம்பிரா விந்த
சதுர்த்த ராசன்மென் மிடற்றுறுந் தனியிலாப் புழுக்க
மிகுந்தி மெய்படிக் கருள்செய் வேண்டுமென் றிரக்க
நகந்த ருங்கொடி நாயக னன்பொடு நயந்தே. (௪௮)

புரிமு தக்களிற் றின்னிசை புரிந்துதா தளைந்து
வரிம துக்கொளுந் தாமரை மடுவையன் மிடற்றி
லொரிய விந்தை னின்றுகொட் டாயிடைத் தவள
வரிவி லயந்திடு மவ்வுற நின வானை மாகவி. (௪௯)

உரைசெ யும்பரு தொகுறவர் னுலவிய வுபிதப்
புரிசை சூழுமித் தாலமா புரியிலெஞ் ஞான்றும்
விரைசெ யங்கருங் குழலிக் குமியுடன் மேவி
சரச மோடிருந் திடுமென் றிறையவன் சாற்றி. (௫௰)

காட ருப்பா மாதிலின் னவாதினை நயந்தும
விட வில்லருஞ் சோதியிந் சத்தியுண் மேவிச்
சேட னுதிய வுமிருஞ் சுதித்திடத் தேவ
ரோட விழுந்த்து மறைமொழிக் திடகியி திருந்தான். (௫௧)

இமிழு டைச்சின விடையவன் மொழிவியுக் கியைந்து
சயமி கந்வாத் தப்பா ளடியினிற் றுழுந்து
நிமலை மாந்திருத் தாளவணி சிறமுடைத் திருமா
னியிருப் பாமவைப் புரிசையின் வாயிலே சேவி. (௫௨)

வருண னுசையின் வானிமுன் ரேடிய தாரத்
தருண மாமுடி யச்சுத னமரர்கள் பரவத்
தருண மாமலர்த் தையலோ டணிபெறச் சார்ந்து
கருணை கூர்ந்தெழிற் ககபதி யுடனமர்ந் திருந்தான். (௫௩)

கூசிறம்-மார்பு.

அவனை லக்குமி நாரணனென்னவே யவருழ்
புவியி லுள்ளவர் புகலுவர் பொன்னடி மலரைக்
கவினு றத்திரு மஞ்சன மாட்டினோர் கருதும்
புவனபோகமோட் சங்களைத் தந்தவர்ப் புரப்பான். (௭௪)

இந்த மாக்கதை யிசைத்தவர் கேட்டவ ரெவரு
மைந்தர் மாமிதி மனைமுதல் வளனெலாந் துய்த்துப்
பைந்து ழாய்திருத் தாமமார் பண்ணவன் வாழ்வை
குந்த மேவியா நந்தவா ரிதியினிற் குளிப்பார். (௭௫)

திருமால்பூசனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௭௧௪.

தக்கன்பழிதீர்த்தசருக்கம்.

காதலர் கோதை யிலக்குமி நாயகன் சரித மெழுவுஞ்சுவையார்
தீதறு தெள்ளமு தைச்செவி வாயில் தெவிட்டுற மாந்தியிரும்
பூதை யடைந்தனன் மேன்மிகு விதிகலுந்த புகலென நைமிசம்வாழ்
மாதவர் வேண்ட வரம்பெறு சூதன் வகுத்திவை யோதுவனால். (௧)

முந்தொரு காலத் தாரிவ தீதர் முனிக்கண மும்பரவக்
கந்த மலர்ப்பிர மன்றனி சேறி கனம்பெற வைகினனு
லந்த பதத்தி லவன்றரு மைந்தர் ளரவரி றக்கனவன்
வந்தர வித்த பதந்தனை நெஞ்சில் வழுத்தி யிருவினனே. (௨)

முன்னவ னுயமா ரக்கிறை யாய்திரி மூர்த்திக ளுள்ளுயர்வாய்ப்
பன்னரு மெல்வுயி ருக்குமி நாயமர் பண்ணவ னாவனென
வன்னிற மேனிகொ ளத்தனு மியாவு மருஞ்சம ராற்றுமியோர்
வன்னி சிலேச்சய மாகி வளர்ந்தவன் *வாலுற வாழிறைவன். (௩)

என்றபு ரோகமெனர் கன்ம யிளைப்பவ னிருமொழி லாற்று
மூமக்; கென்றுமில் வன்மை யடைந்தமை யென்கொ லென்னச்சூத
னெயிதுசே, ஒன்றிய பல்லுயி ரோடெமை வானவர் தொகு
தியை மீறவிலழித், தென்று மிருபபவ னன்பியு மெய்மு னிருந்திரு
தொழில்புரிவான். (௪)

எப்பொழு தொருவ னெனப்பெயர் தாங்கி யியற்றவ னோர்
தொழிலைப், பொய்ம் மறுமுயிர் கோறு மரும்பில் பெருந்திய
வாசமென, வெய்யரு ளுத விருப்பன, வன்மறை யாவு மெமக்
கருளக், செம்மைய தாயினி தோர்ந்தன மகிதில் சிறந்தவ னெம்
பிலரோ. (௫)

ஆதலி லன்னவ னேயிறை யாகு மருந்தலை சூழனுகாங்
காதலி லன்னவ னருள்பெறு மடியவர் கருதிய தெய்துவரா
ருதினே யன்ன முயலச்சயி லக்கரு கோனை யிடத்திலுறுவ
கோதி லரன்றனை யடைகுதி யென்றனன் குளிர்மலர் வாழ்முனிவில். ()

* வான் உற-மேன்மைபொருந்த.

நாட்டமொ ரெட்டுடை நாயக னன்பி னவிற்றுதல் செவிபுகனும்
பாட்டளி துறைதமது *மதலை யணிந்திடு பரவிறை யெனவோர்ந்து
வாட்டமின் மானத வாவி யடைந்ததில் வருடமொ ராயிரமாய்
நாட்டமொர் மூன்றுடை யானை யருந்தவ நாடி யியற்றினனால். (எ)

இன்புறு மாறுமை யேழுடை பத்தி யிவர்ந்தரு ளெம்மிறைவந்
தென்பெற வேண்டினை யோதுதி யென்ன வெழிற்பத மலரடிவீழ்ந்
தன்பணி தேவர்க ளென்பணி செய்யவு முனைமக ளாகவுநீ
யென்†மரு காகவு மருள்செய வேண்டு மெனத்தொழு தோதினனால்.

அறுகறல் தும்பை யணிந்தவ னன்ன களித்து மறைந்தபினர்
நறுங்கெழு மாமல ரோன்புரி தக்க நகர்க்கர சாய்‡முல்லைக்
கிறைபவ ளாகு §மறைக்கொடி வேட்டொ ரிரண்டு சகந்திரமாங்
கறையறு காலைய ரீன்றிரு பானெழு கன்னிய ரீன்றனனால். (கூ)

அந்தமு மொன்ப தனங்கினை ||ராம னகங்களி தாங்கவளித்
திந்துவை நேர்க்கு மியப்புவ னோர்குறை யின்றி சமத்துவமாய்
சந்ததம் வாழுதி யென்றரு ளொடிரை சாற்றி விடுத்தபினர்
சிந்தையி லாதவ ரோடு கலந்து ¶நிகழ்த்தின னூழ்வலியால். (ய)

ஆர லதற்கினி யாளுவர் மேன்மிக வாதரம் வைத்தவர்முத்
தார மணிந்த குயந்தழு விச்சுக வம்பர மூழ்கினனற்
பேரலர் கொண்டைய ரேனைய மாதர் பிதாமு னடைந்திதனைச்
சீருற வோதி வருந்திமெய் வாடி யினைந்தழு தேங்கினரால். (கக)

அங்கு சினந்தழு தாகர னுங்கழு தார்கலை தேய்ந்தொழியப்
பங்கயில் குனிலை தந்தன னின்றொரு பதுகலை பேரயிலோர்
தங்கிய வோர்கலை பேரமை பாகலை சார்ந்து தழைத்திடவக்
கங்கை தரித்தவ னும்முடி வைத்தினி கலைபெற வென்றனனே. ()

அவ்வர மேற்ற லனங்கலை முற்று மடைந்துபின் வானெழுவர்
தெவ்வடு தக்க னனுந்திற லோனிவை தேர்ந்து தனதுரையை
நவ்வி கரத்த னகற்றின னென்றுள நைந்தர னைக்கருதி
பெவ்வயில் புலக முனிச்செறி யொன்று மின்றி யிருந்தனனே. ()

---

*மதலை-சொன்னது. †மருகு-மருமகன்.
‡முல்லை-கற்பு. §மறைக்கொடி-வேதவல்லி.
||ராமன்-சந்திரன். ¶நிகழ்த்தல்-நடத்தல்.

(வேறு.)

சது மிர்த விருணிறப் பூதமேற்
பாதம் வைத்த பரனரு கேயுமென்
சித*வான்முகத் தேவியைத் தக்கன்
மாதெ*னப்பெறு மாதவ மோதுவாம். (கச)

ஆலந் தோய்ந்து மருங்கயி லாயத்திற்
சீலந் தோய்ந்திய சிங்க வீணையிசை
யாலத் தார்கள ளார்ந்துறை போதுமை
சாலத் தாழ்ந்தினி சாற்றுதன் மேயினள். (கரு)

தேவ ரியாருந் திகைத்தழ நேயமின்
மேவி வந்த விடமயில் நாதனே
யோவ லின்றி யொளிருமின் மெய்வடி
வாவ தோதென வம்முக னேதுவான். (கசு)

காம ருபக் கிரியை நனுமிலம்
நேம வெப்பொரு ளாயு மிகழுவம்
வாம மாருந வாயரு வாய்ப்பல
வேம கன்றுரு வாயு மிமையுவம். (கஎ)

என்று ரைத்த விறையடி தாழ்ந்துமை
யொன்று நம்முரு வொன்றிலை யென்றநீ
நன்று பல்லுரு வுண்டெனச் சொற்றது
நன்று நன்றென நம்ப னவிலுவான். (கஅ)

மாதெ னதரு ளின்வடி *வாமலை
பேத மில்லை யறியெனப் பேசலும்
மாத வாவின் கனுமென் வடிவமென்
றாத ரந்தொடா டாற்கெதி ரோதினள். (கூ)

உன்னை நம்மெதி ராவியக் தோதினுய்
நின்னு ளும்புவி சேரு முயிருளு
மன்னி யாங்கு மருவி யியற்றுவ
மன்ன தில்லெனி லாஞ்சடம் யாவுமே. (உய)

காணு மாறுள தாயினி காண்டியென்
றூனும் பெண்ணு மவியு மென்றுயெ
தானு மான்முதற் றுனவர் தங்களுட்
டோணு நல்லுணர் வீதல் தாழ்ந்தனன். (உக

ஒப்பி லாவிந்த் யோர்கண மித்தகை
செப்ப மோடுறத் தேவர்க்கும் யாவர்க்கும்
பற்ப லரண்டெனப் பட்டவர் தங்கடன்
றப்பி லாசட மாயிருந் தாரரோ. (உஉ)

ஆய போகஞ் சனங்க ளாதிறத்
தாய் மாமலர்க் கார்தரு மென்குழல்
வேயை வென்று வெருட்டிய தோளுமை
நேய மோடு நிகழ்த்துதன் மேயினள். (உங)

பொன்ன வாஞ்சடைப் புண்ணிய வெம்பிரான்
முன்ன லாளந் தோங்குயிர் யாவவும்
மின்னல் தீர வெழுப்பென் றடிதொழு
தன்னை வேண்ட வாளருள் கூர்ந்தரோ. (உச)

உலகில் பன்னோ ருருத்திரர் தங்களை
யீயி லீச னெழுப்ப வுவர்விரை
நாறு பூஞ்சடை நம்பான் *தன்னைத்தான்
மாறில் பூசைசெய் மாநகர் வந்தரோ. (உரு)

ஆரணத்தின் முடிவி லமர்ந்திடும்
பூரணப்பொரு ளைப்புனி தத்துடன்
வாரணப்புவி வாழ வருச்சனை
காரணப்படி செய்திடக் கண்ணுதல். (உசு)

ஈடி லாருயிர் யாவு மெழுப்பகற்
சேட னாதியர் சிந்தை தெளிந்தவர்
வீடு மாமுடி நீள்கயி லாயமேற்
கூடி யிரப் பணிந்திவை கூறுவார். (உஎ)

(வேறு)

அளவி றந்தநா ளாயிவெல்லா மொருவியே சடமா
யாற்ற வேண்டிய கடனிகள் தெள்ளுநீ திசைத்தேன்
களைக ணையவை யொழிந்திடக் கருணைகூ ரென்னைக்
கருது மப்பவ மலமற விடத்தினை தாரு
முளமெ லிந்திடே லும்பதத் தடைதிர் நீரென்ன
வுரைத்த முப்புர மெரித்தவ னுமையைநற் றக்க
னுளம கிழ்ந்திடு மகவென வாழுதி யவனுற்
றன்னை மாமணஞ் செய்குது மெனவுமை வணங்கி. (உஅ)

* தன்னைத்தான் பூசித்ததலம்-திருவிடைமருதூர்.

புரிமு றுக்கவிழ்க் தின்னிசை யளியின முரன்று
பூந்து கட்குடைந் தரியவின் மதுவுணு மதிக
விரைக மழ்ந்த*வார்க் குவதமஞ் சரிபுனை தடந்தோள்
விமல நாதனை யகன்றுமா மணியுமிக் கிலமுங்
கரைக ளிற்பூரைக் காக்கொடு வீசுகா ளிந்தி
கமல மேல்வலம் புரிவடி வாய்ப்பல நாளக்
கரிய மெய்ப்பரஞ் சிருப்பெய ருச்சரித் தமர்ந்தா
ளலகி லாவுயிர் களுக்குமி றாகுமெம் மன்னை. (உகூ)

அந்த வேலையி லருட்புகழ் மாசிமா மகத்தி
லிலகொ ளந்தநீ ராகுடைந் தாடவேற் றக்கன்
சுந்த வார்குழ லாரணக் கொடியுட னுறைக்
கருவொ ழிக்குமப் புனிதநீர்ப் படிந்துமீள் பொழுதி
லந்த மில்லவ னிடம்பிரிந் தவளொரு பாங்க
ரலரின் மேல்வலம் புரியதா யிருந்தல்கண் டெடுக்கச்
சந்த மாரிளங் குழவியா யிலங்கிடுந் துயையே
சார்ந்த னள்ளென மறைக்கொடி களிக்கரத் தளித்தான்

பின்ன †ரூழ்மிகப் பெருகுநன் மணிநெடுங் கொடிகள்
பெரிய மாகமீ தாடுமா டங்களாற் பிறங்கும்
தன்ன தார்புகுந் திருந்தன னருந்திறற் றக்கன்
சாரு மாவல்மீக் கொலக்கொ ளிரியையுசி தமதாய்ப்
பன்னும் வேதவல் லியும்வளர்த் தெடுத்தனன் பரிவாய்ப்
பருகு ணமையுமைக் தாண்டவ னிருந்தபின் பரம
னன்னர் மாமணஞ் செய்திடத் தவஞ்செய்வ லென்று
நாரி கூறிடத் தந்தைதா யுளந்தனி னயந்தே. (ஙக)

பொன்னு லாமணி மாடமம் புரிக்கய லியற்றிப்
பொன்னை யன்னசே டியரொடு மதில்விட்டப் பொருந்திப்
பின்ன ரண்டுசென் றிடத்தவம் பிரியமோ டியற்றப்
பேச மாவிரண் டாண்டுவந் தடையவம் பிகைசேர்ந்
தின்ன தம்பெரு தக்கமா புரியெனி னுபர்வென்
‡னுபயா ராசியை யூர்ந்தருள் பான்மறை யவனு
மன்ன மங்கைவள் வாழ்தலந் தடைதனு மரிய
வன்ப ரென்றெதி ரெழுந்துபோய் வணங்கினர் மலை. ()

* ஆர்க்குவதம்-கொன்றை. † ஊழ்-ஒளி.
‡ உபயராசி-இடபம்.

உமைமு கந்தனை யுருத்திர னேக்கியோர் பொருள்வேட்
டுன்னி டத்தவர் தேனகீ தீவையே துரைக்க
வமைவ னென்றாவ யரிசிகர் மறைமதா நெடுங்க
ணமைமை நீவிரும் பிபதுரை யகெத்தனக் கிசைந்தா
வினையி னிற்றரு வேண்டைதை நவிழீ யென்ன
விசைய வுன்னோர்ள் யணைந்திடு மிச்சையர் விங்கு
வமைதி யேர்டுவந் தனமுறை யகற்றிடேட் லென்ன
வார ஞாக்கட லழுந்தியெய் வியாத்தெம தன்னை. (௩௩)

அமல மாகிய வள்ளெழ் கருமண்ங் கமழு
மலர்ந்த காந்தள்வங் கணைத்தெனக் குணைச்செவி காத்தா
ளிமலை முடிபு குழுகவாய் திறந்தர வணியு
நிருத்தன் யாமனைஞ் செய்திடத் தவஞ்செயு மென்பா
லமைவு ருமெழி புகன்றனை யாதலா லிவண்விட்
டகன்று போவெனக் கடிதுவை தொருப்ற மகல
வுமைம ணுளன்மெய் வடிவினை யொருவரு முணரா
துமையு ணர்ந்திடக் காட்டினேர் விழியுகத் தொழுதாள். ()

ஆங்கு சேடிய ரனைவருங் கண்டுள மகிழ்ந்தே
யரிய வேதியன் மாயமிக் கபிபவன் கொல்லோ
யீங்கு நம்பிரா யவளெமை நோக்கில ளென்னே
யெனப்ப கன்றுதிற் சிலதிய ரவண்விரைக் தோடி
தேங்கொ ளித்திரண் மணிமுடிச் சிறுவீதி முன்னஞ்
செய்தி யானவ்யு மியம்பிடச் சிந்தையி லரனென்
னோங்கு தன்னதி வாலயிற் றக்மகிழ்ந் தரன்மு
னாறறைடந்தரு மறைகளாற் பழிச்சியி துரைப்பான். ()

அலைகொள் வாரிதி சலஞ்சே ரவனியி னுயிருக்
கரிய தந்தையா மண்ணலே யென்துமா நகருக்
கிலக நீரெழுங் கருணுமென் றிசைத்துடன் படுத்தி
யிமய மாமயி லுடன்கொடு வந்தரி யணைமீ
தலக நாதனை யிருந்திடச் செய்தபி னுமையை
யுளக்க ளிப்பொடு மறைக்கொடி புல்லிநீ ராட்டி
யிலகு பன்மணிக் கலன்களிட் டெவ்வகை யுயிர்க்கு
மிறைவன் பாங்கரவ் விளங்கொடி யனைவிடுத் தனனால். ()

கரும்ப ரற்றபூங் குழலுமை சேர்தியின் பாங்கர்த்
துலங்க விற்றிருந் தருள்பொழு திமையவ ரயன்மால்
கரும்பை வென்றசொற் கௌரியின் மாமணங் காண்பான்
கடிதுவந் தனைந் திறைஞ்சியே கழுமதக் கொன்றை
யரும்ப ணிந்தசெஞ் சடையவன் பாங்கர்வந் தடைந்தா
ரடல்வி [illegible] தொழுதே
விரும்பு னற்றளிர்க் கரக்கொடு மறைக்கொடி விடுக்க
வீச னார்கம லக்கழல் விளக்கியேத் தினனால். (௩௭)

அன்பி னோடருச் சனைபுரிக் தான்கரத் தனையி
னங்கை வைத்தென தரியமா தவத்தினின் வந்தென்
கன்னி யாய்கவி நீர்த்திடுங் கௌரியைக் கடலின்
கவிவடக்கிய கடவுணிற் களித்தன னென்று
சொன்ன மாமணிக் காகநீர் விடுப்பவங் குறையுஞ்
சுரர்வி ருப்பினிற் புகழ்ந்தனர் மகிழ்ந்தனர் தானிக்கு
மின்மதுப்பொழி கொன்றையான் மறைந்தன னிப்பா
லிமய வல்லியங் கெய்திய தயரியம் பரிதால். (௩௮)

கமல நான்முக னாதிரு மகனிவை காணு
கனலெ னச்சினந் தெழுந்திரு காம்புடைத் தீர்த்திங்
கெமைம தித்திலன் மறைந்திழி பளித்தன னென்று
மெம்பிரான்றனை வசைமொழி புகன்றன னிப்பால்
வியலை பண்டுபோன் மிகவெயில் விரியரண் யனைய
வேலை வென்றதோண் மாதரோ டடைந்துள மெலிந்து
வமல மார்தவ மிபற்றின னியற்றலு மகிழ்ந்தெம
மன்னை முன்னருள் விடையின்மீ தானடைந் தனனால். ()

ஆரிய யற்கரி யாள்விடை மேற்கொடம் பிகையை
யடைந்த னன்கள தபுகமா கிரியினை யப்பா
லரிவை மாரிது தெரிந்தயன் மகன்புடை யடைந்திவ்
வரிய செய்கையை யுரைத்தலு மரன்றனை யிகழ்ந்தா
பெருவி றக்கனங் நான்முகன் பதிக்கு விருப்பப்
புனித வானவ ரவையமிந் தனைருவர் புரத்தை
பெரிய தெத்திய கடவுளை யெண்ணலன் றக்க
னிறத்தல் சத்திய மனவாமற் குறுமென வென்று. (௪௰)

(வேறு.)

பாகெ னுய்மொழி யுமையையும் பரமனார் தனையும்
யூக மொடிகழ்ந் தாருயி ரோடெவ ருய்ந்தார்
சோக நீங்குதி யித்துணைச் சொல்லுவனு சூழ்ந்சி
யேக னேடுமை தனைநீ சென்றழை யென்றார். (சக)

என்ற விண்ணவர் தங்களை யவனுற விருத்திக்
குன்ற வில்லிவா ழிரசிதக் குன்றினைக் குறுக
வென்றி சேர்கண நாதரெம் மிறையினை வெறுத்த
வொன்று புன்மையோ யிறைநூனம் போகவென் றுரைத்தார்.

சமழ்ப்பு டன்சிறு விதிதனை திடத்தினைச் சார்ந்து
விமைப்பி லாதவின் னவர்களுக் கிச்செயல் விளம்பி
யுமைக்கி டந்தரு சிவனைநீ ருன்னலிர் தொழுலீ
ரமைப்ப ரம்பொரு ளென்னவே தொழுதிரு மென்றான். ()

என்னசொல்லுகே விசனை யிகழ்ந்தெவ ருய்ந்தா
ரன்ன செய்தியை யிமையவர் கண்டவ ரலரோ
பின்னு தக்கனார் சொல்வழி தாமுடன் பட்டார்
முன்னை யூழ்தனை யாவரால் வென்றிட முடியும். (சச)

அந்த மாமொழிக் கிமைந்துவின் னவரெலா மகன்றார்
கந்த மாமலர்ப் பிரமனோர் மகஞ்செயக் கருதி
மைந்தர் தம்மை மான் முதற் சுரர் தமைக் கொடு வருக
வுந்தி வெம்மைகொ டக்கன்முன் னுரைத்ததை யுன்னு. (சரு)

இறுதி யாருயிர்க் கெய்தினு மெய்தாக வென்னு
வுறுதி கொண்டான் வாழிர சிதக்கிரி யுற்றுக்
கறையி லாகொளிர் நந்திமுன் விடுத்திடக் காத்திற்
கறையி ருத்திய கடவுளைத் தொழுதுளங் கசிந்தே. (சசு)

எந்தை கேண்மொரு மகமியற் றுவனவ ணைய்தி
நந்த வெல்லனுள் செய்கென மகிழ்ந்துயர் நந்தி
வந்தி டச்செய்வோம் போகென நான்முகன் வணங்கி
வந்து சத்திய வுலகினின் மகிழ்வுடன் வதிந்தான். (சஎ)

மிக்க மாமக மவன்செயத் தொடங்கலு மின்றோர்
தக்கனோடவ ணடைந்தனர் வேள்வியின் சாலை
செக்கர் வேணிய னேனைவரற் சார்தர் செவிய
வக்க ணந்தனி னந்திவந் தடைந்தன னப்பால். (சஅ)

காண ரும்புகழ் நந்தியின் வரவினைக் கண்டு
வாணி கேள்வனங் கெழுந்துகை குவித்துடன் வணங்கி
மாணு லாந்தவி சிருத்தினன் மனங்கொதித் தயன்சேய்
நாண மீக்கொளாத் தனைமறந் தின்னன நவில்வான். (சகூ)

அலர வன்முனை மீனுயிர்ச் சிவனையா ரழைத்தார்
நிலவு லாமதி தவழ்தயி லாயம்வாழ் நிமலன்
கலக மேசெய வுந்திய நந்தியைக் கருதி
பலசி றப்பியற் றுவதழ கோவெனப் பகர்ந்தான். (ருய)

அந்த வாசகங் கேட்டய னன்புட னளித்த
சுந்த ரம்பெறு மைந்தனுக் கான்திறஞ் சொல்லக்
கொந்து லாமலர்க் கோதைசேர் திருப்புயங் கொண்ட
கந்த வேளனை யான்சிறு விதியிவை கழறும். (ருக)

எள்ளு நீர்மைகொள் பித்தனு மிருந்திடு மீசன்
விள்ள ரும்மகத் தவிபெறற் குரியனோ வேண்டாங்
கள்ளு லாந்திருத் துளவணி கமலநா யகனுக்
குள்ளு வந்ததை யிதனைப் புறுதியி தல்லால். (ருஉ)

மாறு செய்திடி னுன்னையுங் கோமே மடிப்பன்
வேறு செய்கலை யென்னலு நந்தியும் வெகுண்டு
ஏறு யர்த்தவன் றனையலா தெழின்மக முடிப்போர்
வீறு சேர்முடி போகவென் றுரைபது விளம்பி. (ருங)

வந்த தாரதக் குழவுட னந்தியெம் வள்ளல்
சந்த மார்பொழில் சூழ்தரு கயிலையுஞ் சயிலத்
திந்து சேகரன் றொழுது தனைதைய விபம்பி
யந்த மார்திருக் கோபுர வாயிலை யடைந்தான். (ருச)

வேதன் யாகமுங் குலைந்தது வின்னுளோ ரெவரு
மீதை யஞ்சியே மகஞ்செயா திருந்தன ரிப்பாற்
போதன் மாமகன் வேள்விசெய் வதற்குளம் பொருந்தி
நீதி லாவிறற் கம்மியற் கூயிவை செப்பும். (ருரு)

யாக சாலையொன் றியற்றுதி யெனவதற் கிசைந்து
நாகர் கம்மிய னமைத்தனன் கண்டுள நயந்து
வேக மாகிய வொற்றரை விளித்தடல் தக்க
*னேக னல்லது வேறுள தேவரை யெல்லாம் (ருசு)

---

* ஏகன்-சிவன்.

மன்னு மில்விடைக் கொணர்கென வணங்கின ரேகி
சொன்ன போதரி யஃதிய வானவர் துன்னி
யன்ன வேள்வியை யடைந்தனர் மாலேவன் றடல்சேர்
மின்னி ருஞ்சடை ததிசிமா முனிவன்மே வினனால். (௩௭)

என்ன காரண மெங்களை யழைத்திலெசால் லென்ன
முன்ன மேயெனக் கரும்பகை முக்கணெய் மூர்த்தி
தன்னை நீக்கியே யருமகஞ் செய்திடச் சமைத்தே
னன்ன தற்குமை யழைத்தன னெனமுனி யறைவான். (௩௮)

முக்க ணுடைய பெருமையை முனிவனு மொழிந்து
செக்க ரஞ்சடைத் தேவனெந் தேவர்க்குந் தேவன்
தக்க வன்னவன் பகைகொடு மகஞ்செயச் சார்த
லொக்கு மோவுனக் கென்னனு மவர்க்கெதி ருரைப்பான். (௩௯)

கோல நூலமோ பெரிலைக் கொல்லுமோ கும்பித்
தோலொ டாமையி னோட்டினைச் சுமக்குமோ சூலஞ்
சால வேந்துமோ பலிகொளச் சாருமோ சாதஞ்
சீல மேவிய படையெனத் திரியுமோ தேவன். (௪௰)

கஞ்செ யிற்றட லுகம தணியுமோ கவையிற்
குஞ்சி மீதுவெண் டலையினைத் தரிக்குமோ குழையில்
விஞ்சு ரூதசங் கணியுமோ விடமென வெறுக்கா
தஞ்ச மாலம தருந்துமோ வாதியா மணாளன். (௪௧)

கம மாடவு மொருத்தியைத் தலைமிசை யிருத்தி
வாம பாகத்தி லொருத்தியை வைக்கவு மகிழ்ந்து
காம மோடுசெந் தழியினை யிவவுங் கருத்தி
னேம மாகவு நினைக்குமோ யாவுமா நிமலன். (௪௨)

என்று பற்பல வசைசொலக் கேட்டவவ் விருடி
வென்றி யாயதற் குரியகா ரணங்களை விளம்ப
கன்றி கொன்றவத் தக்கனுட் சினங்கொடு நகைத்துக்
கொன்றை யானுக்கிங் கவிகொடேன் போவெனக் கொதித்து. ()

இந்து வாஞ்சடை யெம்பிரான் றனையவ னியற்று
மிந்த மாமக மொல்லைபி னழிகவென் றியம்பி
சுந்த ளான்றனை வெம்பிடக் கண்டமா நகைத்தோ
னெந்தை பாரடி யாருட னேகின னிருக்கை. (௪௪)

(வேறு.)

மாசி லாத பெருப்பு கழ்த்தவ மன்னு மாமுனி சென்றபின்
றூசி லாவமு தாடை யாடக மார மற்றுள யாவையு
நேச மோடவு ராசை தீர்த்திட நீதி மாமறை யாளர்பால்
வீசி வேத னளித்தி டுஞ்சிறு விதியு மம்மக மாற்றினான். (௪௫)

அன்ன வாறு தெரிந்து மாடக யாழி சைத்திடு நாரத
னென்னு மாமுனி வெள்ளி யங்கிரி யெய்தி கங்கை யணிந்தவெம்
முன்ன வன்றிரு முன்னர் வந்தடி முடிபு னைந்தவ ணிற்றலு
மென்னை யாளுடை யீச னோக்கி யிருக்க டற்புவி தன்னிலே. (௪௬)

இந்த நாணிகழ் கின்ற தென்னென வீச வானவர் தம்மொடுஞ்
சந்த மாமலர் மீது றைந்திடு கடவு டந்திடு புதல்வனோர்
சிந்து சூழ்புவி தன்னி லீட்டிடு செய்தொ டங்கின னென்னசே
வந்து கண்ணுமை யாளெ மூத்தா னுபய பாதம் வணங்கியே. (௪௭)

இறைவ யான்மக மாற்றல் கண்டிவ ணெய்து வேன்விடை யருளென
நிறையு மாதர வாலு ரைத்திட நீள்க டற்கடு வுண்டவெம்
மறைய டற்றரன் விடைகொ டுத்திட கனக *மானம தூர்ந்துபின்
கறைம லர்க்குழன் மாதர் சூழ்தர †அத்தனை நண்ணினாள். (௪௮)

கூற்றி னவிது வாகு மென்றசொல் குருதி தோய்கொடு வாளுடை
மாற்ற ருந்திறன் மாண்ம கன்மகன் மகளை யோர்ந்திழி வாய்சொல்
லூற்ற மோடுரை செய்து வெள்விடை யூர்தி யாவையு நிந்தயா
மாற்ற மோதிநீ போதி யென்று வெகுண்டு ரைத்தனு மமோர். (௪௯)

பூவை யன்றனை நிந்தை கூறிட வம்மை யட்சின மீக்கொடே
சிங்க கன்றொளிர் வெள்ளி யங்கிரி சேர்ந்து முக்க ணருக்கடற்
பாங்க டைந்தவர் பாத மீது பணிந்து ளைப்பொரு ளாயுளந்
தாங்கிடா வடல் தக்கன்வேள்வி தவிர்த்தல்செய்யென வேண்டினாள்.

அம்மை கூறிய வாறு செய்திட வாறு கொன்றை யணிந்திடு
மெய்ம்மை யாளுடை யான்ம னத்தினி லெண்ண லுந்திரு வார்ந்துள
செம்மை சேர்நுதல் விழியி னின்றொரு சென்னி யாயிர மோடுவத்
திய்மெ னப்பரன் முன்னு தித்தன னெழில்மி குத்துள பத்திரன். ()

---

* மானம்-விமானம். † அத்தன்-தந்தை.

அந்த வேளையி லுலகை யீன்றரு ளம்மை கொண்ட சினத்தினு
லைந்து நான்குறு முங்க ரத்தொடு மாயி ரம்வத னத்தொடும்
வந்து தோன்றின டோய்பில் வெம்முலை வாகை சேர்தரு காளியின்
சந்த மார்தரு வீர னயல்சார்ந் திருந்தன டாரமாய். (எஉ)

அன்ன காலையி லந்த காளியை யமல மார்தரு மம்மலைப்
பன்ன ருந்திறல் வீர னுங்கு பணிந்தெ ழுந்தினி பணியெனக்
கென்னை யென்னலு மீச னெம்மை யிகந்தி டுஞ்சிறு விதிமகன்
தன்னை யுற்றவி தந்தி டென்றுநீ தக்க வாறவை சாற்றுவாய். (எங)

அளித்தி டாவெளி லந்த வேள்வி யழித்த வன்றலை வீழ்த்தியே
களித்தி ருந்தபண் ணவர்களாவி கழித்து மீளுதி யென்றரன்
சுளித்து ரைத்தவை கேட்டு வந்து சுடர்க்கொ டிந்தவ ளின்னிக
ழிளைத்த நுண்ணிடை காளி யோடு மிருந்து நட்குழு வேயுமே. ( )

தக்கன் யாக மடைந்து வாயலில் சார தத்திறல் வீரரை
நிற்க வைத்தத னுட்பு குந்தட லீடு தக்க ளியற்றுசீர்
மிக்க யாக முறுந்து நோக்கி வெகுண்டு வானுறு மெமெறனக்
கொக்க ரித்தன னமர ரோடினர் குலவி லாளிலை யோர்ந்தனன்.

(வேறு.)

வீரன்முக நோக்கிமலர் வேதனரு ளியோன்
யாரையிவ ணுற்றசெயல் யாதுரை நீ யென்னத்
*தாரைவிழி கொள்ளுமைத னுதிநற் பிடித்த
தீரனிவ் வாங்கவி தினத்திவ ணடைந்தேன். (எசு)

தாவில்வி தியெனச் சாற்றவு மழன்று
மூவுலகி லுள்ளவர் மொழித்திடு மமர்ந்த
கோவினடைய னுக்கவி கொடுப்பதிலை யென்று
நாவிதரு வான்பரம னார்க்கவிந ராதே. (எஎ)

தக்கவழி வற்றவுடல் தக்கனினை சாற்ற
மிக்கவுளர் வுற்றதிறல் வீரனம ரர்ப்பார்த்
தொக்கசெய லொவினுவ மக்கெனவு ரைப்பச்
சொக்கநிலா டிருந்துரைசொ லாமலவ னுற்றார். (எஅ)

உக்கிரன் முன்றுதன தொப்புயர்வி லாத
கைக்கமல மேவிய கடுங்கதையி னன்மா
மிக்குமுக னுமிவர் திகைத்தவளி வீழ
வக்கனை மெழிந்தன னமிந்தமர ரஞ்சி. (எகூ)

* தாரை-நேரோட்டல்.

திகந்தமதி லோடினர் சினப்பரவு தக்க
னகந்தளர்வு றத்தனிமை யாயவ னிருந்தான்
சகந்தனி லிருந்தவர் தவஞ்செய்தடை வெள்ளி
நகந்தனி லிருந்துவரு நாதனிலை செய்வான். (அ0)

அக்கமணி காலபுனை யண்ணலை யிகழ்ந்த
தக்கனுயர் சென்னியை தடிந்தனலி லிட்டான்
றொக்கவினம் யோர்பல துதித்திட விரங்கிப்
பக்கமுறு *மைத்தலை பதித்துயி ரளித்தான். (அக)

தழிதலை தனக்கமரர் தாவிமிக வேண்ட
மழிதலை யளித்தவுடன் மாணடி பணிந்தே
வழிதலை தராதென்று வன்பழி யொழிக்கப்
பெறுதலை யழிந்துவழி பேசென விரந்தான். (அஉ)

மன்னுக மன்னபுய வாகைபெறு வீரன்
முன்னுக நின்றதிறன் மொய்ம்பன் முகநோக்கி
சொன்னுக மீதுவ சங்களவை யும்†வெண்
கைந்நாக னூரனைய கச்சிவட மேற்கின். (அங)

தோடுறுசெவ் வாம்பலிதழ் துன்னுமா விந்தக்
காடுறு தடத்தினிற் கயற்குல முலாவக்
கோடுறுவெண் கோடுகுமி றுப்பணைகொ ளம்பொன்
நாடுறுமி லேகர்மிக காடெம்வள முற்றே. (அச)

திருப்பனசை யென்றொரு செழுந்தலம துண்டாங்
கிருப்பனது மாமலர்கொ டேத்தினவர் தம்மைக்
கருப்பயிலல் நீக்கிசுரர் காணரிய வின்பத்
திருப்பவமை விக்குமெம தீசன்மயூ ரேசன். (அரு)

அன்னவிறை வற்கய லயிந்திர திசைக்கண்
ஒன்னலுறு மோர்கடிகை தூரமதி லன்ப
ரின்னறவிர் தாந்தோன்றி யீசனெனு நாம
மன்னுசிவ னுண்டுபணி வார்பழி யகற்ற. (அசு)

ஞானமரு வும்பெரிய நாயகி யுடன் சீர்
வானவர் தினம்பரவ வைகின னவன்போ
யூனமி லருச்சனை யுஞற்றிதுதி செய்பின்
றுனைபுரி போர்த்தவ னளித்தவ னிசைத்தான். (அஎ)

* மை-ஆடு. † வெண்கோரகம்-வெள்ளையானை.

பின்னர்சிறு விதிதனது பிழையை யகற்றத்
தன்னல்வயல் சூழுமெழில் காஞ்சியை யடைந்து
பன்னதிக ளுங்குலவு பாலிநதி யாடி
நன்னக மகட்கிறையை நாடின னடைந்தான். (௮௮)

சோதிமுடி வானவர் துதித்தடி வணங்க
வேதமனு வாதிபல வேதிய ரியம்ப
மாதுமை தனக்கிட மகிழ்ந்தினி தளித்து
வாதிபயில் இன்றுழி யடைந்தனன் விரைந்தே. (௮௯)

அளந்திடவொ ணாக்கரிய தாகி யயன்மாலுந்
தளர்ந்துடல் சலித்தலமு ருணுமெனை வோங்கி
வளர்ந்துயர நீடியகல் வானினிறை கின்ற
களங்கமறு சோதியெதிர் கண்டன னுவந்தே. (௯௰)

கதிபெற வடைந்தமரர் கண்டுபணி யும்வா
னதிமதி மிலைந்தசடை நாதன்மகிழ் வெய்த
விதிமுறையி னூற்*சபரி மிகவினி தியற்றி
விதியவ னளித்தசிறு விதியிவை துதிப்பான். (௯௧)

(வேறு.)

மாசார்ந் தழிவழிக்கும் வன்கருவச் சேற்றினிடைக்
கூசாமல் மூழ்கிக் குறைதலைய னானதன்றி
†தாசார்ந்து கெட்டேன் றலைவனுந் தானேதான்றி
யீசா கடைக்கணித்திவ் வேழைமுக் கிரங்காயோ. (௯௨)

காயமா காயமெனக் காணு தனைக்காய்ந்து
பேயனே னன்றே பிழைக்குடன்பட் டேனிந்தச்
சேயனேன் குற்றமெலாந் தீர்க்கவருள் சேர்பெரிய
நாயகியை வாமமுறு நாதா விரங்காயோ. (௯௩)

மாதா பிதாகுரவன் மற்றுமனை மக்களுநீ
யேதா னெனவுளத்தி லெண்ணு திடருழந்தேன்
வேதாவுந் தண்டுளப விண்டுவுங்கா ணாச்சயம்பு
நாதா கருணைசெய்திந் நாயேற் கிரங்காயோ. (௯௪)

* சபரி-பூசை. † தா-கேடு.

(வேறு.)

இவ்வணந் தக்க னிருகணீ ரரும்ப வெழிலுடல் வேர்க்கமெய் நடுக்கச், செவ்வணத் தாலந் தழும்பிசொற் றளரச் சீருளங் கசிந்து நின் றேத்த, மைவணக் குழலா டன்னுட னிறைவன் மால்விடை மீதிவர்ந் தணுகி, யுய்வண நின்றன் குறைத்தவிர்த் தனமென் றுறு சிவ லிங்கமு ளுறைந்தான். (௯௫)

தன்னவி லிரடோ டக்கனும் வியந்து கருணையங் கடலெனு மரனை, மின்னெனு மிடையா டன்னொடும் பூசை விளங்குமா கமப்படி முடித்துப், பின்னரட் டாங்க மாகவே பணிந்து பிஞ்ஞகன் றனை விடை யேற்று, வன்னருந் தக்க மாநகர் புகுந்தங் குளமகிழ்ந் தினி துறைந் தனனால். (௯௬)

தெரியலர் மகுடத் திரட்படு கழற்கார் றேனுகர் விரைகமழ் நறும்பூந், தெரியல்வேய் தடந்தோட் சிறுவிதி பூசை செய்தவல் விறையவன் றன்னை, வுரைதரு மொழியாற் பழிச்சுனர் பூசை யுஞற்றுன ருச்சனை புரிந்தோர், புரைதவிர் போக மிம்மையிற் றுய்த்துப் பெருந்தவர் பரகதி மன்னே. (௯௭)

உனைப்பணி வார்க ளெனைப்பணி தாரென் றோர்பெறு வரம்பெறு தக்கன், மனச்செருக் கதனாற் சிவபெரு மானை மதித்திடா தவமதித் தலினாற், றனக்குறு தலைபோய்த் தகுதலை யெனும்பேர் தான்பெறி னுலகுளா ரெவரே, புனற்கரும் பாணைப் பழித்திடு மவ்வா ருண்டெனி னுரையவ முறுமால். (௯௮)

தக்கன்பழிதீர்த்தசருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௮௧௨.

இராகவன்பாவமொழித்தசருக்கம்.

என்றுரை முனிவை யிருடியர் வணங்கி யிருவினைக் குறும்பெறி தவத்தோய், நன்றறி வில்லாத் தக்கன்மாக் கதையை நாங்கள்கேட் டகமகிழ்ந் தனஞ்சீ, ரொன்றிய தாச ரதியவ னடைந்தே யோது மெம் பரசிவன் றன்னை, யன்றவன் பூசை புரிந்தமாக் கதையை யறைதென முனிவனு மறைவான். (௧)

ஆதவன் குலத்தி னுதித்தவ னணிசே ரயோத்தியம் பதியினுக் கரையன், நீதறு நாமந் தயரத னென்னச் சிறந்தவ னவன்றரு புதல்வன், றுதவிழ் நறுந்தார்த் தசரதத் மசனுந் தாய்மொழி மதித்தடை யவர்காய், நீதிசே ரிளவ லொடுமனை யோடு நெடியகா னகத்தினிற் பயின்றுள். (௨)

தலைகளை யிரண்டோ டைந்துநான் கென்னுந் தடம்புய மலையுள வரக்கன், தொலைவிலா வடலி ராவணன் சோரத் தொழிலினாற் சீதையைக் கொடுபோ, யலைகடல் நாப்ப ணிலங்கைசே ருதனு மரிவையைத் தேடின ராகி, யுலைவிலா மனத்தோ டியர்தரு வனம்புக் கொருங்குறத் தேடியுங் காணர். (௩)

அடல்கொள்சுக் ரீவன் றனைபடுத் தரிய வாருயிர்த் தோழனென் றுக்கி, யிடல்கெழு வாலி யின்னுயிர் வீய மீளிவெங் கணையினை விடுத்துக், கடல்புரை தருவா னரப்படை யுடனோர் கவியடைத் திலங்கையை யடைந்து, குடல்தலை சரியச் சென்னியீ ரைந்து கொண்டவ னுருயிர் போக்கி. (௪)

சீதையாந் திருவைக் கொண்டவண் மீண்டு சிறந்துள வயோத்தி யைச் சேர்ந்து, கோதிலாத் தனது தம்பிய ரோடு குலவிவாழ்ந் திடும்பொழு தோர்நாள், தாதுலா மலர்மா லிகையணி தடந்தோட் டசரத ராமனோர் சபையின், மேதையா யுயிலின் மிகுத்துள வமைச்சர் மென்முக மெதிர்த்திவை விளம்பும். (௫)

பக்குவா பக்கு வங்களை யழித்திப் படியென வுரைத்திடு மமைச்சிர், தக்கவிந் நாட்டி னுறைதரு சனங்க டம்மிலைப் பொழுதுதா னுரைக்கு, மக்கதை யுரைமி னென்றுவாள் சங்கோ டாழிவிற் கதை யிவை யொழிந்து, மொய்க்குமா புகழோ டயோத்தியிற் றிருவ தோன் மொழிந்திட வவரிவை மொழிவார். (௬)

வந்தெதி கடலை யலைகளா லடைத்து மதில்லங் காபுரி யழித்து வெந்திற லரக்கர் குலத்தைவே ரறுத்து விண்ணவர் கோனிறலை யெய்யெப்பு, இந்திர சித்தைக் கொன்றிரா வணனை யீர்ந்து தலையறுத் தருட்டுஞ், சுந்தர வில்லிக் கெதிரிலை யென்று சொல்லுவார் தொல் லுலகுள்ளோர். (௭)

ஆங்கவ ரிவ்வா றுரைத்திடக் கேட்ட வரசர்கோ னவர்களை நோக்கி, நாங்கினிந் நகரி னூட்டினிற் பிறக்கு நன்மையுந் தீமையுங் கேட்டுத், தீங்கவை யகற்றச் சிந்தனை செய்துஞ் செப்புமிவ் விரண்டு நீர் கேட்டு, நீங்க ளொன்றுக்குங் கூசலீ ரென்ன நின்மல கேட்டியென் றுரைப்பார். (௮)

மன்னவ னிராமன் மானபங் கத்தை மனத்தினை வைத்திலன் வானோர்க், கின்னல்செய் தொழுகு மிராவணன் கொடுபோந் திடை விடா தீரறு திங்கள், தன்னெடு நகரி தனிற்சிறை வைத்த தையலைத் தாரமாய்க் கொண்டு, மின்னையும் வாழ்கை பேரிழுக் கென்று பேசுவார் பெருநிலத் துள்ளோர். (௯)

புத்தியிற் சிறந்தோ ருரைத்திடும் வெஞ்சொற் புகுதலு மிறத்தினி லொளிவே, றைத்தது போல வுளைந்துதன் சிந்தை தளர்ந்துபின் மானபங் கத்தன், வித்தக விலக்கு மனைன்றனைக் கூயிம் மெல்லியற் சனகியைச் சான்றோர், முத்தியை விருப்பித் தவஞ்செயுஞ் சாலை முன்விடுத் திவண்வரு கென்றான். (௰)

தசரத ராம னுரைத்திடுஞ் சொல்லைத் தரித்திட மனமிலா தவனாய், திசையெலா மொளிதாற் றேரினிற் றமையன் றேவியை யிருத்தி மாதவர்க, ளிசைவுடன் றவஞ்செய் கானகம் புகுந்தங் கிணையில்வான் மீகிபாச் சிரமத், தசைவிலாத் தம்பிற் சிறந்தவை தேக்கி யரிவையை விடுத்தனன் றவனால். (௧௧)

*அனந்தரந் தமைய னடியிணை வணங்கி யருணிறை சனகியை யரிய
வனந்தனில் விடுத்த வகையினை யிளவல் வருந்திடக் கேட்டவவ்
வள்ளன், மனந்தனி லடைந்த துயரினைச் சொல்லும் வரம்பின
தாகுமோ நகர்வாழ், சனந்தெரிந் திதையந் தாங்கருந் துன்பஞ்
சார்ந்தவ னொருவின தின்பம். (கஉ)

இவ்வண மிருக்கு மேல்வையு னொருநா ளெழிறவ வசிட்டனங்
கணுகக், கைவரைச் சிலையா லரக்கரைக் காய்ந்தோன் கடிதெழுந்
தடியிணை வணங்கி, யுய்வரும் வந்தீர் வருகென வழைத்தங் கொளிர்
மணி யாதனத் திருத்திப், பைவரைப் [illegible]
பட்டதொத் தடியனேற் கென்னே. (கங)

கம்பமி லெனது சிந்தைகொந் தழிவு கலங்கிவெந் துயர்பல
செறிந்தவ், செம்பியர் தடந்தோ ளெறுழ்வலி குன்றி யென்மன
வூக்கமுந் திரிந்தே, யும்பருக் கிளையா வோங்கிய வென்றனுயர்பதி
வளமெலாங் குன்றி, யிம்பரி லுறைவ தென்னதை யடியேற்
கியம்பென லருந்தவ னிசைப்பான். (கச)

தரங்கவார் கடல்சூழ் தாரணி யுள்ளார் சாற்றிய புன்மொழி
கேளா, யிரங்குவன் டினமா ரினர்த்தொட்ட வேய்ந்தே யெழிலினைப்
பழிக்குமென் கூந்தற், றிரங்கொண்முல் லையினிற் சிறந்தமை திலி
யைச் செழித்தகான் விடுத்தவத் தீதா, லிராங்கிவர் வைர வேற்கர
வள்ளவி றற்றினை யடைந்தனைக் கொடுமை. (கரு)

எனத்தவ முனிவ னிசைத்திடக் கேட்ட விராகவ னெழுந்தவ
னடியைக், கனைத்துவன் டிமிருங் கடிமலர்த் தூவிக் கனிந்தமென்
மொழியினாற் பழிச்சி, மனத்திறன் வாக்கான் மதித்திடற் கரிய
மாதவ வெனைத்தொடர் பழிமக், தனைத்தணிர்த் தாவொன் றிரத்
திடக் கேட்ட தவத்துயர் வசிட்டனீ திசைப்பான். (கசு)

ஒலித்திரைக் கடல்சூழ் லகினிற் பஞ்சா யுதமொழித் துதித்திடு
மாசே, வலிமிகழ் டுளைச்சூழ் பவமொழித் தகலும் வகையுள
தவைமெனி லுரைப்பன், பலவினைத் தொடக்கறப் படருழன்
றோரும் பவமகன் றிடுவதற் குரிய, நலமலி புகழ்சேர் தலமுள
முந்நீர் ஞாலமே லக்கொடுந் தலத்தில். (கஎ)

* அனந்தரம்-பின்பு.

(வேறு.)

உலக மளித்த வுமைமயிலை யுருவாய் யிருந்து பூசித்தா
னலகில் புகழ்சேர் நந்திவரி யங்கமாய்பின் றருச்சித்தான்
சுலவு விழிவேற் கோகனகைத் துணைவன் பரிவாற் கைதொழுதா
னிலகு கமலத் தயன்பலநா ளிருந்தே யெகினத் திடமொழித்தான்.

கந்தமலர்க்கற் பகவேந்தன் கருதும்பயன்பெற் றினிதுவந்தான்
சந்தமறைதே ரோர்பனவன் றன்துகவல்தீர்ந் தருள்பெற்றான்
சிந்தையிலங்கும் புயங்கொண்ட விறல்சேர் தக்கன் பவமொழித்தான்
சிந்தைமகிழ்ந்தே யலவிறந்தோர் சேர்ந்தங்கரிய செயல்பெற்றார். ()

பாரின்மாதுத் தரியம்போற் பார்த்துவரும் பாலாற்றின்
றீரத்திருக்குந் தாலநகர் சேர்ந்துசிவனைத் தெரிசித்தார்
சேரும்பவங்கள் கடைக்காலிற் செறியும்பூளை மலாகும்
மிரவதற்கு நிகர்தலங்கள் வேறுபுவியில் யான்காணேன். (உ0)

(வேறு.)

அதிலுறு பெருமை முற்று மறைந்திட வூழிசெல்லு
மதிபுறு மிராம வாங்கு வைகியப் பரனைப் போற்றி
யெதிருறு பவத்தை நீக்கி யேகுதல் கரும மாகுங்
கதிர்மணி வண்ண வென்றான் கருவினைக் கடலை வென்றான். (உக)

*வீம்புசேர் முனிவன் கூற மெலிவொழிந் தடலி ராமன்
பூம்பொறை விமான மூர்ந்து போந்தவ ணிறங்கி யந்தக்
காம்புறழ் தோளி பங்கன் கழலிணைப் பூசை செய்தே
யம்பலம் போது வாயா லன்புறத் துதித்தான் மாதோ. (உஉ)

அன்புடன் றுதித்துப் போற்ற வான்மிகக் கருணை யாகி
மின்பிறழ் மேனி யோடும் விளங்குமான் மழுவி னோடு
மென்புறு மாலை யோடு மென்னையா ளுடைய வையன்
முன்புற நின்றான் கண்டான் முரிவிற் றடக்கை வள்ளல். (உங)

* வீம்பு-மேன்மை.

கண்டிடு மையப் னுள்ளக் களிப்பினுற் றுதிசெய் தேத்த
வொண்டொடிப் பாக னன்பா லுரைத்தன னிராம நீமுன்
வண்டுவீழ் மலர்ப்பூங் கோதை மலர்த்திரு வனைய மாதைக்
கொண்டுபோய்க் கானில் விட்ட கொடும்பழி யொழிந்தோ மிப்பால்

வளம்பெறு முன்றன் மாட மணிநகர் போதி யென்ன
வளர்ந்திடற் கரிய வாற்ற லரக்கர்தங் குலத்தைக் காய்ந்தோ
னுளம்பெறு மகிழ்ச்சி பொங்க வொளிர்விமா னத்தி னேறித்
தளம்பல சூழ வையன் சார்ந்தன னயோத்தி மாதோ. (உ௫)

இராகவன்பாவமொழித்தசருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—அ௩௯.

மதனனருச்சவணச்சருக்கம்.

தன்னை யில்வரச் சூதனிரு தாளைப் பணிந்து கைமிசர்த்
என்னை யனையாய் கோதண்ட ராமன் கதைகேட் டகமகிழ்ந்தே
பின்னைய் வேணி யான்றனைவேள் மிகுந்த மகிழ்வா லருச்சித்துத்
தன்னே தகவு தீர்ந்தசெயல் சாற்றுகென்னச் சாற்றுவனால். (௧)

தாருஞ்சுமந்த புயமுடைய திறல்சேர் சூர னிழைத்தகொடுங்
கோரஞ் சுமந்த வானுலகைக் கோமா னிடருற் றுற்றுறுப்
பாரஞ் சுமந்த மலர்ப்பொய்கை நாட்டிற் றனது மனைவியொடும்
வாரஞ் சுமந்த வானவர்தம் வருக்கத் தொடும்வந் தடைந்தனனால்.

நீரார் புயல்தோய் விண்ணளவு நீண்டமேரு மலையதனைத், தாரார்
புயனின் னவனிறைவன் சார்ந்தெம்மிறைவன் றனைத்துதித்துச், சீரார்
தவஞ்செய் திமையைத் தெளிந்தமுனிவர்க் கருள்செய்புய, காரார்
மிடற்றுக் கண்ணுதல்செங் கண்ணு யிரத்தோ னெதிர்வந்தான். (௩)

வந்தார் தமைக்கண் டவரடியை வணங்கி யெங்குற் றடைந்தனது,
சிந்தா குலந்தீர்த் தருள்செயெனச் செப்பக் கேட்ட நிகம்பனெம்,
கந்தா வினக்கா மகனெருவ னுடியவுணர் குலமழித்துப், பைந்தார்த்
தினிதோட் பார்த்திவனின் பயந்தீர்த் திடுவ னெனமறைந்தான். (௪)

ஆங்குப் புனித னகன்றிடலு மமரர் கோமா னுளத்தார்வந்
தாங்கிக் கமல நிதிப்பொ குட்டிற் றங்கும் பிரமன் பாலடைந்து *
ஈங்கு பெறுகுர் புரிதுயருந் திசழ்செஞ் சடையான் செப்பியதுந்
தாங்கு வயிர வாட்கரத்தோன் றுளிற்பணிந்து சாற்றினனால். (௫)

போத னினின் னவரோடும் பொழிந்த பகன்பா லுற்றிதனை
யோத வரிதாய் முகன்றனைப்பார்த் தொப்பில் பரமன் மாதவர்க்கு
வேத முடிவின் பொருட்குறியால் விரித்துக் காட்ட யோருற்றுந்
நாத னதனைத் தவிர்ந்திமவான் கன்னிகை தனைமா மணஞ்செய்தே. (௬)

அடலார் மகனைத் தருவனதற் கனங்கன்றனைக்கூ யனுப்புமென
மடலார் பதுமத் தயனமரர் மருவ வொருபா லிருந்தலைகொள்
கடலார் முரசக் காமன்வரக் கணித்தா னந்தக் கணத்தின்மகிழ்
கடலார் படையோ னிளந்தென்றற் *கவரி யூர்ந்து வந்தனனால். (௭)

* வரி-தேர்.

வந்த மதனை நோக்கியரன் மருவும் யோக நீங்கிமலை
தந்த மகளை வேட்ப நின்னைச் சாபத் தலர்மென் பூவாளி
சிந்தி வருக வெனக்கரத்தாற் செவியைப் பொத்தி சிவசிவவென்
றந்த மொழியை மறுக்கமல ரயன்ரு ளாறைவே னெனவனங்கன். ()

இந்த வசையைச் சுமக்கலினன் றீச னுற்சே ரிடமென்றுப்
புந்தி யினிற்சேர்க் கிரதியொடும் புகழார் கும்ப முனிவரையின்
சந்த மளவி வருந்தென்றற் சயந்த மிசையூர்ந் தரன்வாழு
மந்த மிருவெண் கைலையலை யடைந்து வணங்கித் துதித்தனனால். ()

ஆங்கு மதவேள் கரும்பைங்கைத் தலம் பேவ விரவந்தி
தாங்கு வெருளி கொடுசிறத் தனையு மலர்வா ளிகள்வானிற்
றேங்க மதனன் வணங்க வுன்றன் சிரார் வரவே தென்ன நிகழ்க்
தாங்கு மொழியக் கேட்டவிடை யண்ண லுவந்தி தறைதவனால். ()

பாதி மதியைத் தரித்தருளெம் பரமன் யோகத் திருத்தலினவ்
வாதி யெதிரிற் செல்லறக வணியார் மேலை வாயின்வழி
போதி யென்பபோற் தங்கரன்மேல் பூசிறன் வாளி தனைச்சிந்த
வேதமுதல்வன் விழித்திறக்க வியந்தா னிரதி தேர்ந்தானே. (௧௧)

(வேறு.)

அந்த வேலை யிரதி காந்த னுகம் வெந்த வாறயிந்
திந்த வன்ன முகமு லர்ந்தி ருங்க ணீர்த தும்பவே
கந்து கத்த வத்தி ரண்டு கையி னுல றைந்துபின்
வந்து முக்க ணெந்தை பாத மலரில் வீழ்ந்த ரற்றினள். (௧௨)

பண்ணி சைந்த குதலை யின்சொல் பசிய கிள்ளை யொன்றுயிழந்
தின்மெ லிந்து பதைப தைத்து முன்று தேயு மாறுபோற்
பெண்ணை ருங்க லம்ப தைத்து பெரிது நொந்து பொருமியே
துன்னெனுமவெ ழுந்தல் வெந்தை தூய தாளி றைஞ்சியே. (௧௩)

வேத மாகி முனிவர் காண வேத மோதும் விமலமா
மாதி யாய னுதி யாகி யப்பு றத்து மொப்பிலாச்
சோதி யாய்ச்சு யம்ப்ர காச தோற்ற மாகி யிருவகைப்
பேத மாகி நின்ற ஞான பிரண வத்தி னுருவமே. (௧௪)

அறிவி லாத சிறியர் நின்மை யார்பொ றுப்பர் நீயலால்
மறிபு லாவு பாணி கோப மாற்றி யுன்ற னருளினால்
வெறிபு லாவு மதனி யற்றும் வினைபொ றுத்தென் கந்தர்ஞ்
செறிப சும்பொன் மங்க லஞ்செ ழிக்க நல்கெ னக்கென. (௧௫)

தானை யேற்றி ரக்க வுக்க முற்கண் மேரு வில்லினன்
ஞான யோக நீங்கி யுன்னை யந்து நாம வேற்கனும்
வான மேவு மிமய மாதை மாம ணம்பு ரிந்துபின்
வேனி லானை யீது மென்ன விமைய வெற்பின் மேவினான். (௧௬)

இன்ன வாறு ரைத்து பின்னர் யோக மாச கற்றவர்
மென்ன மாத வர்க்கி யம்பி யிமய வெற்பி னுற்றிடுங்
கன்னி முன்னர் கடவு டக்கு கண்டன் மூத்த வந்தனை
யென்ன வேக வம்மை நோக்கி யிருக ரங்கள் கூப்பியே. (௧௭)

தொழுது நிற்ப வாக னத்தில் தோன்றல் மேவி நீதவம்
பழுது றாது புரிதல் யாது புகர்தி யென்ன வன்னையும்
விழுது நேர்ச டைப்பி ரானை வேட்டல் வேண்டி னேனெனக்
கழுது கூளி யொடு நடஞ்செய் கடவு ளன்றி கழந்தபோ. (௧௮)

இன்று னைக்க லக்கும் வேள்வி யெண்ணி யான டைந்ததிங்
கென்று ரைக்க வெம்பி ராட்டி யெரியெ ழச்சி னந்தெழிந்
தின்றி டாது யோகி யோகி நீக்கி யற்ற வேதியா
வென்றி சைக்க விடையின் மீதி லிறைவ னாக நின்றனன். (௧௯)

காத லாது மெய்ப்பி ரானைக் கண்டு கைகள் கூப்பியே
பேதை நேர்ந்தி டாது ரைத்த பிழைபொ றுக்க வேண்டுமென்
நாத வென்ன வீச னந்த நகைமெ லாந்து நித்தவா
மாது கொண்ட வந்த வுத்த மாற்று நாளை வேட்டுதும். (௨௦)

எனவி யம்பி வெள்ளி வெற்பை யெய்தி யோகர் வாரிடை
யினிய சைல வேந்த னுள்ள மிசைவு கண்டு பனிவரை
புனித னெய்த மேனை பாத பங்க யங்கள் பூசியா
நனிக லன்றி ருத்தி மாதை நாத னோடி ருத்தினள். (௨௧)

மாசில் பூத ரத்த வீரை யுள்ள லத்தம் விட்டாற்
காசி லாத வென்று மாத ளித்த வன்ற னம்பொனின்
றாச ணிந்த மாப னுதி தார்க ளார்த்து வாழ்த்தினர்
பேச நார தாதி யோரி றங்கு கித மேத்தினர். (௨௨)

(வேறு.)

மறைமுடிக் கடவு ளுரைப்படிப் பிரமன் மங்கலச் சடங்குக
டொடங்கக், குறைவற நிறைந்த மங்கல நானைக் கோதிலாப் பரன்
கரங் கொண்டே, பறைபறை முழங்கப் பார்ப்பதி மிடற்றிற் பட
டொளி விரித்திடத் தரித்து, நிறைவலஞ் சுழ்கொ ளமுல்வலங்
கொண்டு நிகரிலா வரியணை யிருந்தான். (௨௩)

பின்னரெம் பிரானைப் பிராட்டியோ டயன்மால் பிறருளோர் யாவரும் பணிந்தார், மன்னிய விதி வணங்கிவே டன்னை வள்ளலே யளித்தரு ளென்ன, வன்னினன் மதனன் றேன்றவெம் பாம ஞளிரதிக் குருவனுய் மற்றோர்க், குன்னரு மருவ ளுருகவென்றே யோதிமா திரதிபால் விடுத்தான். (உச)

அந்தமா மதன னழல்விழிப் பிரம னடியினை வணங்கிநின் றேத்தி, யெந்தையே யின்ற னெழிலிரு மேனி யிளைத்திடச் சரந்தொடுத் தலினல், வந்தவெம் பவந்தீர் வழியெனக் கருளி மனக்கவ லொழித் திடென்றுரைக்க, விந்துமா முடியோ னிரதிகா தலனுக் கின்னண மெடுத்தினி தியம்பும். (உரு)

கொவ்வைவா யுமையுங் கோவிலுற யவனுங் கொண்டபா வந்தனை யொழித்த, கவ்வையங் கடல்சூழ் மாநிலத் துயர்ந்த கயிலையங் கிரியினை யனைய, செவ்விய தால புரியெனப் புவியிற் சிருறு தலமுள ததினி, லவ்வி லோக் கிரதி யுட னடை குதியே ளும்பழி யகற்றுது வென்றே. (உசு)

வேதநான் முகவ னெகினமா யளற்றின் விளங்குசெந் தாமரை மலரின், மாதுகா யகன்கு கரமதாய் முடியு மலர்ப்பதந் தேடியுங் காணு, நாதனார் விடைதங் துமையொடு கயிலை நண்ணினு னங் கணைக் கிழவன், ருதுலா மலர்மென் கோதையா ளிரதித் தையலோ டினிவளாய் மகிழ்ந்தே. (உஎ)

தென்றலந் தேருந் திகழ்மதிக் குடையுஞ் சிறந்திடு மகரகே தனமும், வென்றிகொள் வேழ வியனெடுஞ் சிலையும் விரைமலர்ப் பகழி யுங் கொண்டு, மன்றலங் குழலா ளிரதியோ டிரவி மண்டல முறு மதில் புடைசூழ், குன்றலிற் செல்வத் தாலயம் பதியாங் கோநக ரெல்லைவந் தடைந்தான். (உஅ)

ஆங்குபன் னதிக்கு மாசென விளங்கு மலைகொள்பா லாற்றினிற் குடைந்து, வீங்கலி புயத்தில் விரைகமழ் கழுந்தார் விளங்கிய விறல் செறி மதனன், ருங்கெழி லனது மெய்யெலாந் திகழச் சாந்த வெண்ணீற்றினைப் பூசிப், பாங்குறுஞ் சிகரக் கோயிலுட் புகுந்து பேரபர மூர்த்தியைக் கண்டான். (உகூ)

சூழ்ந்தனன் றுதிதான் றெழுதனன் பலகாற் றாயதன் புனலங் கொண்டு, வாழ்ந்திடு மானைப் பூசனை புரிந்தான் வழுத்தினன் மதுமலர்த் தாண்மேற், றாழ்ந்தன னுருகித் தடங்கணு னந்தத் தண்புனல் சொரிந்திட நின்று, ளாழ்ந்தனன் பவத்தி லைபகாத் துன்றனரு ட்கரை சேர்த்தரு ளென்றான். (௩௰)

உருகியிவ் வண்ண மனங்கனுந் துதிப்ப வுளமகிழ்ந் தெம்பிரான் கருணை, பெருகிடச் செய்ய பவளவாய் மலர்ந்து பெட்புறு மனங்கவா வென்றுங், கருகினி லுழைத்தே யன்பகீ புரிந்த வருச்சனைக் குகந்தன முன்பாற், பொருவரு பவமுந் தீர்ந்தனன் றுரைத்துப் புராரிபின் னின்னுமீது புகன்றான். (௩௧)

அரியவிந் தலத்தி னமருந் தீர்த்த மான்றவன் றமைத்தனன் றனிநிலா நகரம், பரிவுட னகல்வென் பிணையிலி யாய பரம்பர னுரைத்தன வதுகேட், டெரியிடு மெழுகா யுளங்கசிந் தருகி யிறையவற் பணிந்து கிழ்ந்தினைசயி, மிருக்கினை விதினர் தத்தினி னல்ல விடமது தேர்ந்தக மகிழ்ந்தே. (௩௨)

அந்தநல் லிடத்தி லமரர்வான் பதியோ லனிதக வொன்றெடுத் தனிருந்து, கந்தமென் கமலப் பொய்கையுண் டாக்கிக் கறையிடு வறுமினைத் தொகுத்துத், தொந்தமுள் டகலத் தன்புன றேய்ந்து தாயவென்னின் றுயினைத் தாங்கான், சிந்தையிற் பதுசாக் காந்தையெ யினைந்து சிவலிங்க வுருவமொன் றியற்றி. (௩௩)

சயிலமா துமையைத் திரிபுரை யெனப்பேர் சாற்றியங் கானிடத் தமைத்துத், தயிலமா னிடத்தைத் தைமுதிழு கன்னனைப் பாநமிர் செழுந்தேன், வயலிலாந் தெழுசெங் கருமினல் விரதம் வண்பழம் பிழிந்தமென் சாறு, புயலவு வியந்தேன் காய்ப்புனல் சாந்தம் புகலருந் தயனகீ ரிவற்றால். (௩௪)

மறைமுறைப் பிறழா தொன்றன்பி னென்றாய் மஞ்சனந் தன்றெணுநறை சமழு, கறைமல ரயன்மு னெடியுங் காணு நாயமா முகமைநசயாட்டி, நறுமென் வாசத் தேய்வைபு மணிந்து நாண்மலர் கூவினங் கிதத்துங், கறையிலா தொளிரும் காழகக் கலனைக் கனிவுறக் கரங்களாற் புனைந்து. (௩௫)

ஊரம்பா வருக்கை மதிர்சந் தேன்கா யாவின்பா வின்சுவை யனமும், வரம்பறப் படைத்து வெள்ளிலை துவர்க்காய் வைத்தற வொரெலாந் துதிக்கத், திறம்பெறத் தீப தூபமுங் கொடுத்துத் திருந்துப சாரமு மியற்றி, யிரம்புயல் துயிராய்ந் ன்றவன் றன்னை நேயமோ டருச்சனை புரிந்தே. (௩௬)

தேவர்க டேவே சின்மயப் பொருளே சிற்சுகக் கருணையங் கடலே, பூவரு மயன்மால் புங்கவர் யாரும் புகலருந் துரியமெய்ச் சுடரே, மூவருக் காசாய் முனைத்தவின் மலமே முதலி லுடைய்யிட் களனே, யேவரும் பணியு மிறைவனே யுலகி லிணையிலா நந்தனே போற்றி. (௩௭)

எனப்பல விதமா யிருகணீ ரரும்ப வினைக்கரஞ் சென்னிமேற் றிகழப், பனிப்பொடு துதித்துப் பாதபங் கயத்திற் பணிந்திடப் பரமனு மகிழ்ந்து, எனப்புற வேணி யுமையொரு புறமு மதியணி சடைமுக் கண்ணுந், தனிக்கையின் மானு மழுவுமவன் கடுக் கைத் தாருமே நாதியு மானன். (௩௮)

மணிவிடை மீதின் மறைபுகழ் பெருமான் வந்தெழின் மதனன் முன் றோன்றித், துணிவொடு நீசெய் பூசனைக் குகந்தோந் தொலைவிலா தின்னருக் கினிநீ, பணிகிளர் தீர்த்தியோ டிடைந் தாரு வார்வமோ டணைந்திசென் றறைந்தே, தனிவுறு மிலிங்க மதனிடை மறைந்தான் சம்பாசி யுகந்தடைந்தான். (௩௯)

நலங்கிளர் மதனன் செய்தக ரதனை நல்லமா நகரமென் றுரைப்பார், புலங்கொளு முன்னந் தன்னவன் பூசை புரிதலான் மதனநா யகனென், றிலங்குறு புவியோ ரியாவரும் புகலவ் விறைவனைப் பூசனை யியற்றின், மலங்கெடுத் தொழியாப் பவந்தொலைத் துயர்ந்த வாழ்வுபெற் றோங்குவ ரென்றான். (௪௰)

மதனனருச்சனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௪௱௭.

இயமனருச்சனைச்சருக்கம்.

மனக்கயிலா வள்ளத்தோ னிவ்வாறு கழறுதலும்
வனங்கொளைமி சாரணியமா தவரு மகிழ்ந்தேவ்வங்கி
வினக்குமத னன்கதைகேட் டனமியமன் வினைதீர்ந்தே
புனக்கனிகொந் தலைவுரைத்தி யென்றுசூத னுரைக்கின்றான். (௧)

மறக்கலையாய் மாக்குதித்த வண்டலமா மிருகண்டன்
முறக்கலைமா முனிசெய்தவ முதிர்ச்சியினால் வந்துதித்த
பொறக்கலைமா மணிப்பணிகள் பூண்டாலமி கர்குழலார்
*லறக்கலைசெய் யருந்தவதி யனங்கிணைவேட் டினிதிருந்தான். (௨)

இருந்தபொழு தெச்சயிலா னின்னலினன் மனைவியுட
னருந்தவன்கா ஙியையடைந்தே பணிவினாகங் கைபிற்றுறைந்து
திருந்திப்செஞ் சடைப்பரனைச் சிந்தனைசெய் தரியதவம்
வருந்தியிருந் தருமகனை வாய்பெறவேண் டினன்மன்னோ. (௩)

அருந்தவமோ ரியாண்டியற்ற வமுற்சரத்தோன் வாந்தரவல்
விருந்தவன்முன் றோன்றியுன தெண்ணமொழிக் திடுகெனலும்
பொருந்தியவோர் மகவையருள் புரிகவெனப் பரமெரித்தோன்
முருந்துறழ்புன் னகைபுரிந்து மொழிந்திடுதன் மோயினனால். (௪)

தீயகுண மகப்பாவத் தெறிதருட னயினமை
யேயுமுட மெதிர்முக்க யிருவிழிமோ கிலனுகி
மாயவய தொருநூறு மரும்பிணியி னுழப்போனுப்
தேயமுட னொருபுதல்வ னீதுனமோ தெடுத்தவத்தோய். (௫)

கோலவனப் பிறிதிருந்து குறைதலிலா வடிவமுட
னேனனன் பெலிகளின் றி யெமமிட்டதி லன்புளனாய்
ஞாலமுமென் னிரன்டுபெறு நூற்கல்கள்பல பயின்றவல்ல
பாலகனைத் தருதுமெமின் னெனமைமெவை பகர்திடென்றான். (௬)

இருமைதரு தவத்துயர்ந்த விருபிறப்போ னிலையுன்னி
யருமுயிர்வா முயாவுதிருத்தி திருந்தாலுப் புலமையிகுத்
தொருகுறைவி லாக்கையனை யமைத்திட்டதி லன்புரிவுற
வருமகனை வேண்டினனவ் யானசிதாவெறு மருளென்றான். (௭)

* ஆல்-இருள். † புரம்-உடல்.

இன்னவரை மனத்துனிவா னிசைத்திடலு மாதுவனுக்கு
கன்றிபெறு சகலனே கல்வினபெயன் றருள்புரிய
இன்றுதவ முனிபோற்றி செபமுடன் காலிக
மொன்றியசுற்றுதவரோ மென்றிருந்தா னுறைநாளில். (அ)

கடனிலத்தி னுயர்ச்சிகை கருதருமபுண் ணியமோங்க
வடனிலத்துமா தவருப மருட்டிசைவாக நழுக்கவுமை
யிடமுடையோன் திருவையினு மேனமுகி திடவன்றன்
றமுயிடைகா தலியுதாத மோர்கருப்பம் தோன்றியதால். (கூ)

(வேறு.)

தயரு வலத்தில்பொறை தாங்கினகை நீங்கி
மெய்படுசு புனிக்கதமின் மேனுளமு விருப்பி
செப்புறு வயிற்றினிடை சேர்தலை யெனவே
ஒப்புறுதவ வாயிலின் அன்பினை தொசித்தாள். (ய)

இத்தனை மருத்துவதி மெய்பொடனி ரண்டா
வைத்தமதி பின்செல வயாவுட னனைத்தே
சத்தமவ மெய்யினில் கபக்கிக மெல்லா
மொத்தமொழு தோமக யுரிர்தகினி றுவத்தாள். (கக)

காசொலி மெனப் பனை தாங்குமி கவியபு
பெரொலியி னுவியவ பேசின ரெந்தர
நீசொல்லிசெய் மாதட னிறுக்கரைய மோடாக
மோரிலவின் வடிவுன ஞல்பபின யவடைந்தார். (கஉ)

தீண்டுதர வுக்கிடது தாபுமற மீற்றறுத
தொண்டரடி யார்வலது தோளுயினி தாடக்
கண்டவரை கோக்கியிரு கண்டனமகிழ் வாயமாக்
கண்டவினை வேபெயர் கனிழ்த்தனி னிலத்தே. (கங)

மாசிலொளிர் வான்மதியின் வைமந்தனவளர் போதிற்
பேசுமறை யின்படி பிறந்தவினை முற்றுக
தேசுற நிரப்பியிதனி வாயகலே மெல்லா
மாசறவுணர்த்தவா றதியெமா வோர்த்தவன். (கச)

சுபவண்மேதிசைவொசம் ... அதிதா்தேவா.

(வேறு.)

தக்கமைமதி சடைப்பரனை யிறைஞ்சி யன்னோன்
காறப்பதுமங் கொழுமடியா ரவித்தோழுந்தே
மிக்கிகமார் குருவினைமுன் வணக்கஞ்செய்தவ
சேதம்று முனிவர்தமை யேத்தி யன்னார்
மங்களமா கியமேலோர் மாசில் மீத
மலரிணைசென் னியிற்சூடி மறையின் மேலாய்த்
தக்குமுத லாச்சிரம வொழுக்கந் தன்னிற்
சார்ந்தவன் னெரும்பிறவி தன்னை நீப்போன். (கரு)

இந்தவிதம் யாகவவ வியதுாய காலை
வெண்ணிரண்டாண் டிசைந்திடவா விழைவிலாத
மைந்தனை நோக்கித்தாய் வடிவு சோர்ந்து
மனமுருகி மெரியவிழி மெழுகை மொத்துத்
தன்னையுமின் னிடைமையு முளம் வெறுவித்
தனித்தனியே விம்மிவிம்மித் திகைத்துத் சால
வெந்துயராம் பெருங்கடலி னிடையே மூழ்கி
விழிதுயிலா திரவுபக லுணர்ந்து நொந்தார். (கசு)

அங்கதனைத் திருமதலை கண்டாங் கன்னே
ரடியிணையிற் பணிந்தனமை யனுகி நீவிர்
சங்கையுதாயப் பருவாலுற் றேங்குகின்ற
தன்மையிதென் றிடவுமோற் றுரையுமென்னைப்
பொங்கமுடனப் பெரும்பாடு கொண்டீன்மீந்த
புகழ்பெறவே சிறுக்காப்பால் வேறே
யங்குமுறுந் துயருகி மெலிவதுன்மோ
பாண்பதுமத் தவிடாமுனோப் பகரக் கேண்மோ. (கஎ)

இணர்கவிக்கைத் தாரணியோ ரிணக்கு மேனு
ளிவரக்கோ ரறுவைத் தீத்தா வன்றூட்
புணர்ந்தினு மாத்தவஞ்ச கொண்டோ மென்னப்
புகலவா முயநோக்கிப் புழுங்கல் வேண்டா
முனைவருரும் பரம்பரனைப் பூசித் தேத்தி
யுலம்பொருநோ மையுற்றல் கடந்து சேர்த்தி
கொணரவினை வேதுக்கள் பலவுஞ் செய்யாச்
சொரைதமுலிற் முழ்குலினட டொழியெனன்றான். (கஅ)

கருவொழிக்குங் காஞ்சியைப்பணிந்துப் புல்லிக்
கருகருமுற் றுயர்சிவகிக் களித்துப் பெற்ற
யிருது ரவர்விடையளிக்க விசு வென்னு
மிணையிலியி னருளுமன்புந் துணையாய்ச் செல்லப்
பொருவருமுள் ளூக்கின்மிக மகிழ்ச்சி பொங்கப்
பெருவெள்ள வவ்விடைவிட்டுப் பெயர்ந்துபோகித்
திருமணிகள் திகைபெறுமூவர் செப்பு மின்ற
செம்பொனு லயமுக்கான் சிறவின் மிக்கான். (௧௯)

அனன்மெழுகாய் மனமுருக விழியானந்த
வருவிதர வரன்கோயில் வலஞ்செய் தீசன்
முனமணைந்து பதமலரை முடியிற்சூடி
முனிபுதல்வன் றென்புலத்தி னுநாசரெய்தித்
தனிவகல வாணுருவங் கண்டு பன்னு
மோடவிழு நறுமலராற் றாயபாத
மலிமகிழ்வி னருச்சித்துத் தொழுதிருக்கால்
நாவாரத் துதித்திருக்கு நாளினோர்நாள். (௨௰)

ஈசனுயல் வழிபெய்தி யெமைநீ யன்பா
லேத்திடுபூசனைக்குவந்தே மினியோய் நீயும்
பேசுகவேண் டியபெறுதற் கென்னத் தேவன்
பிரசமல ரடிபோற்றிப் பிதாம கன்மா
மாசில்பெரும் புகழுடைய தேவர்க்கெல்லா
மாதேவ னுகியசின் மலனே காலன்
பாசமதி லடியனேன் சிக்கா தியாயும்
படிசேர்வந் துதவெனவப் பரிந்தி ரந்தான். (௨௧)

அஞ்சலையஞ் சலையாம் தக்கனுக் கென்னு
வடிமுடியிற் சேர்க்கவுமிக் காவம் பொங்கி
யுஞ்சனகா னிளியென்ன வோத வோத
முறுவிடமுண் டோன்மறைந்தா னந்த வேலை
பிஞ்ஞகனிக் கிட்டவப் தென்னனி ரண்டும்
பின்செல்ல வானிடைமா விசைகொண் டொல்லை
மஞ்செனவோர் யமதூதன் றொன்றி மைந்தன்
மாபூசை கண்டனுகா தகன்றுபோனான். (௨௨)

அந்தவிறற் றூதன்விரைந் தியமன்பாத
மடைந்தமரர் புகழ்சருமேமயிறை கேட்டி
யுந்துனரைப் படிசென்றேன் காசி தன்னி
லுயர்பதியை மார்க்கண்ட னருச்சித் தின்று
னைந்தனிதத் தினுமவன்பா லெய்த வொண்ணா
தேத்தருட்ட னால்கண்ட புலிபோ லஞ்சிச்
சிந்தைதளர்ந் திங்குவந் தடைந்தேனென்னச்
செப்பவதைக் கேட்டமுல்போற் சினமீக் கொண்டான். ()

அப்படித்தோ ணமன்றனது பாசுகர் மேவுங்
காலனெனு மமைச்சனுடன் கரிய சீல
வெற்படிகோ ணடைகினக்கு மேதி மீதில்
வேழமென வெரிப்புருவ வீரர் சூழ
விற்படிபொற் றவிகைமுடி மேனி முற்ற
விளங்குகரத் தினிப்பாச தண்ட மேந்தி
பொற்படியுள் ளவர்வெங்கக் காசி மூதூர்
போந்தரனைப் பூசைசெய்யும் புதல்வற் கண்டான். (௨௪)

மைந்தவுளத் தென்னினைந்தாய் யாது செய்தாய்
மறுக்கமுடி யாதூழின் முறையு மீசன்
றந்தசொனு மிகையுமியா தீசன்பாத
தாள்பூசை புவப்போக்கு மன்பிப் பாச
முந்தனிலக் கவுமலதோ யடைத்துக் காத்த
முடிக்கிடமுந் தேகமுனைக் காத்திடா து
முந்தனுயிர் கொண்டன்றி மீளேன் பின்ன
மொல்லையெனப் பின் வருகவெனவுரைத்தான் மன்னே. (

காதலனுங் கதுகேட்டு மறலீ கேளாய்
கடவுளயி யார்க்கிறுதி யில்லை யோர்தார்
சாதலடை இனும்பின்பாற் சாரார் வெள்ளிச்
சயிலமடை குவராவர் தன்மை கேட்டி
தாதவிழு மலர்ப்பிரமன் முனவத் தாமன்
றருசிறுவி னுறமகவான் சுரர்க டம்மை
யாதரத்தி னெடுமதியார் வினையினிங்கி
யருளின்ப வீடுமனம் யடைகு வாரால். (௨௬

அவர்பெருமை யறியாம லிலக தார்போ
லகத்திணினைத் தின்யாங்கவ லடியார்ச் சார்ந்து
சிவபூசை செயுமென்ற வுயிர்க்குக் கெங்கு
செயவினைத்தா யிவையெல்லா முன்று விக்குந்
தவருறயிக் ககன்றிடுதி யென்னக் கேட்ட
தண்டதர விருவிழிநீ பெழச்சி னங்கே
யிவனிலைமை யறியாது பாசம் வீசி
யீர்த்திடலாற் றெனதுபோ கினையசெய்வான். (உஎ)

இவையுணர்ந்த மைந்தனா னடியை யேத்தி
யிணையடிநீ ழலைப்பிரியா திருந்தான் வானோர்
தவமுனிவன் மகனிறந்தா னெனவை யுற்றார்
தருமனிழுக் திடுபாசங் கழுத்திற் சார்ந்து
மவலியிலா மார்க்கண்டன் முன்னா ரீச
னடைந்தவின்பால் வருதன்பாற் றீர்க்கின் றும்பீ
கவலையுறே லெனமொழிந்த னெனந்து வாமக்
காலினுதைத் தானவன் கார்போல் வீழ்ந்தான். (உஅ)

வீழ்ந்திடுபோ தயனாதி விண்ணோர் வாழ்வு
வீடுற்ற தெனமருண்டார் வேலைஞாலம்
போழ்ந்தனதா னையுமுரும் பகடு மேங்கிப்
பொள்ளெனவீழ்ந் திறவுற்ற புனிதன் பாதந்
தாழ்ந்ததுபோ லுயிர்காப்பா னாருண் டேமன்
சார்ந்தெமைபென் செய்வனெனச் சந்தப் பாவி
வீழ்ந்தபொருட் டுபலசெய் மைந்தற் காணா
வெரியவனுங் காணுதான் மகிழ்ந்து ரைப்பான். (உகூ)

மைந்தவெமை நீமுன்று வழுத்தல் செய்த
மாசறுபூ சைக்குளத்தின் மகிழ்ந்தோ மந்தா
லந்தமிலா வாயுனினக் களித்தோ மென்று
வரைத்திவிக்கத் திடை யடைந்தா னீசய காலே
புந்தியினி லாவுருவை யுன்னி நீங்கிப்
புனரியினீர் விழியுகுக்கப் புலம்பி நைந்த
தந்தையனை தாடொழுது தாழ்ந்தா னன்னோர்
தழுவியனைத் தளமகிழ்வு சார்ந்தா ரன்றே. (கூ0)

(வேறு.)

இங்கித குணங்கண் மேய விரவிசேய் சிகி ராம
லிங்கபூ சனைய டைந்த விரவலர் வறுமை யெல்லாம்
பங்கம தடையுமாபோற் பார்புகழ் மறையோன் சைய
மங்கைபா கன்று ளைத்த மாய்க்கதுவி திரிபு மாதோ. (கூக)

அன்னவன் றனக்கு மிக்க வருள்செய் மியம ஞவிப்
பின்னம தடைத ரைவிப் பெருங்குவ லயத்தின் மீது
மன்னுபல் லுயிர்க ளோங்கி மாய்விலாப் பான்மை யாலே
பன்னரும் படியின் மங்கை பரம் பொறு தயர்ந்து சோர்ந்தாள். ( )

பின்னரும் கயிலை மேவிப் பிஞ்ஞக னடியிற் றாழ்ந்தே
யென்னிடர் தவிர்க்க வாவி யிறக்குமத் தனைசெய் தீமை
புன்னலை பொறுத்தன் னேனுக் குயிரளித் தருடி நீங்
கென்னுரை மறுத்தி டேலென் றிணையடி வணங்கி வேண்ட. (கூஉ)

அந்தக் வெழுக வென்று வமலநா யகன்செவ் வாயான்
முந்தருள் புரித லோடு முடிந்தகூழ் றவனை முன்னு
வந்தனன் கமல பாதம் வணங்கின னின்று செந்தா
மரைந்தனன் மேனி தீண்ட விடாகன் றப்பெத னென்று. (கூச)

போற்றின னவனை முன்று புரமெரித் தவனு நோக்கிச்
சாற்றுவ னீறு கண்டி தரித்தெமை யினாப மன்பர்
தோற்றிடிற் பணிந்த வர்க்குத் துயர்செயா தின்சொற் கூறி
கூறுவ நீக்கு தென்றுக் குழகன்வாய் மலர்ந்தா னென்றே. (கூரு)

என்றிறை மொழிய வேம னிணையடி தொழுதன் பாக
மென்றிய மனத்தி னன்மே லேந்திடா தெரிந்த பாசந்
தென்றுமின் மேனி மீதுஞ் செறிந்தன வுகுறு லாற்ற
வன்றிறற் பவத்தை நீக்கு வாயெனப் பரமன் கூறும். (கூகா)

தோடுறு கமலத் தோடு துளிமதுக் குவளை பாய்பற்
காடுறு கமல வாவிக் கபுலினங் குதித்தங் கடக்
கோடுறு கவளக்கோடு குமிழுந்தன் பனைகுழுந் தம்பொன்
னூடுறு மமரர் தமுட கொடுத்ரா மர ரா டு. (கூஎ)

திறம்பயின் முந்நூல் பெற்றோர் நீதிமா மறைநூல் கற்றோர்
திறம்பயி லரசர் வாசக் *சிரகத் தாமர் †கொய்கைப்
பறம்பரி னெடுங்கட் செவ்வாய்ப் பாமகள் புதல்வர் முன்று
வறம்பயில் குடிக ளென்று மக்களுட் டகத்தி னப்பன். (கூஅ)

---

* சிரகத்தாமர்-வணிகர். † கொய்கைப்பறம்பு-தகைமலை.

புன்றலைக் கரிய செங்கட் புரிமருப் பெருமை வாயான்
மன்றலைக் கமழும் வாவி மலர்பல மேய்ந்து வாவித்
துன்றலைப் புனலை நாக்கு வரத்துறை சொரியுந் திம்பால்
கன்றலைத் தன்னை யூட்டக் காஞ்சிமா விழுதிற் றாங்கும். (௩௯)

அரும்புறு கமுகைச் சூழ்ந்த யகனியின் றொழுந்து வாசீ
சுரும்புறு மலர்த்துவள் சோலை சூதத்தின் கனிகள் சிந்துங்
கரும்புறு வேலி சூழ்ந்த கழனியிற் கதிர்ச்செஞ் சாலி
தரும்*பொழி முத்தக் தங்குந் தாலயா நகரொன் றுண்டால். (௪௰)

அத்திருத் தலத்தின் மேனை யெனக்கனை லருச்சித் தேத்தும்
வித்தகக் குறினைப் பூசை விதிப்படி புரிவி னன்குள்
சித்தசஞ் சலந்தை நல்ல திர்க்குறு மென்னத் தாவும்
பெற்றவி இவரு மீசன் பிரியமே யிரைத்தான் மன்னோ. (௪௧)

அங்கது கேட்ட கால னவமோ டெழுந்தே யந்தத்
திங்கறு தல்த்தை நாடித் தெரிந்தடைந் தனக்கன் பூசை
பாங்குற வியற்று மெங்கள் பரமனின் கண்டா னந்த
கேங்குறப் பூசித் தேத்தி சிந்தையொ டினைய கூறும். (௪௨)

ஆலமா மதந்தி வீழ வருமறை புதனு மெல்லாஞ்
சீலமா முனிவ ராலேர் தேறவே யருளிச் செய்த
வாலமா மதியைத் தாங்கும் வளர்சடை முதலே கோடிப்
பாலமா வேக்குஞ் செங்கைப் பகலிலா னனே போற்றி. (௪௩)

(வேறு.)

என்றுபல துதிகள்புகன் றட்டெடருளை வேண்டிற் பெருமான் மீட்டு, மன்றினடந் திபோத மலரடியைத் தொழுதிடுமிவ் வையர் தேரபாது, அன்றமுழு மனைநாறுக் கெதிகெடவுஞ் சயினவுறுத் தவற்கு மாரி, வின்றனைவெனப் புரிதரும் நாவைமழ விடைமீது விமலன் வந்தான். (௪௪)

கந்தமலர்த் தாட்புனையுங் கலவிலேனை பழமேத்தி கருணை காந்து முந்தவுத்தைப் பரமமென்றே லெழிந்ததனால் வருமபாவ முழுது மின்னே, வைக்கதவன் செய்தவமென் றுதாதித்தா னைத்தாமலை நகைபரீதன், கந்தமாற சிவலிங்கக் குறிகருதன் னர்ப்பவாத வீடு தூரல். (௪௫)

* பொழி-பொய்கை.

அந்தவிறை யவன்முனர் மங்கலமாமையின் வியமனுமை யருச்சித் தேத்த, வந்தவெயர் மகனுக்க நேசனென வர்க்கட்கிருஞ் சையத் துன்னார், சுக்கூமுறப் புகல்வரக்கத் தாமரையைப் பணிந்துயின்பு *தண்டமேந்தி, கைக்கிவமேற் றிசைவழிகொண் டிரன்†மேட விசைசுதுரடைக்குஞ் செல்லவை. (௪௬)

விண்ணாகமிதிழ்க்கிராக்கி விளக்குமியமெ கொடிமதிலும் விமல மாய, தண்மெளவிமென் மணிகுயிற்றுஞ் சக்கமிகுகோபுரமுந் ‡செம்பு வாலும், பண்ணமிய தூசியமென் பதுமமலர்க் கடிமுமைப் பணைவர் போற்றாக, கண்ணுதலமா புரேச நாதரினை கரங்கவத் தளித்தா னன்றே. (௪௭)

கொங்கலர்மாமதப்பிவிற்றுங் கேகயர்குங் குமகிரைக் குழைச் சுச்சிந்து, மங்கலமா மறைகேளனரசெறிகோ புரக்கோயில் வதிந்து வாமேனோர், தங்கடலை வினைசூழ்ந்து தாழ்ந்துபவு திமைறயாற் சாத்திப் போந்து, குங்குமமா தனுநாளைப் பூசிகொண்ட நாய கன்வாழ் கோயில் புக்கான். (௪௮)

அங்கமறை யவன்முன்னர் கொழுதித்தால் காலக்கிச் சடைக் கொழுந்தைப், பங்கயமே முகமாய பண்ணவருக் கருமருந்தைப் பனிமென் மேதக், கங்கைபொலன் வேணியின்மேற் கனிக்காட்டுங் கண்ணுதலைக் கண்டு தாழ்ந்து, மங்கலமாந் துதிபுகன்று விடை பெற்றுக் கடபதியின் மன்னி னானே. (௪௯)

* தண்டேந்தி-இயமன். † மேடம்-
‡ செம்பு-பிராமணர்.

இயமனருச்சனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௪௨௮.

வீரபத்திரச்சருக்கம்.

சூதன் புகன்ற வாசகமாஞ் சுவைதே ரமுதைச் செவிவாயாற்
போதி வயின்று வியப்பெய்திப் புனித முனிவர் சூதனிரு
பாதந் தொழுது நமஸ்கரித்துப் பகரக் கேட்டோ மினிவீரன்
றீதில் கதை தெரிவிமெனச் சிந்தை மகிழ்ந்து செப்புவனால். (க)

(வேறு.)

பொன்னி னுய பொருப்பின் மாகத
மென்னு நீள்கொடி மேவிய பேரெழி
றன்னை யோடு மறிவரி யானென்னும்
மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை. (உ)

தேவன் வாழ்தரு சீருடைத் தாதலின்
மேவு நான்மறை யுமினி தாலமுத்
தாவின் மாதவஞ் செய்திடத் தங்கிய
மாவு றந்திரன் வெள்ளைய மானது. (ங)

ஐந்து மாகவி னயத்தி னுசிமேற்
றேங்கு சோதிச் செழுமணி பொன்பதாற்
பாங்கு றச்செய்த பண்பியன் மண்டபந்
தாங்கு சந்திர காந்தத் தளவினை. (ச)

நீடி லங்கதிர் கோடி விளக்கம்போற்
சோதி வீசித் துளும்பி வணங்கொளில்
காதனத்தி லரூமையொ டாருடன்
வேத கோசை மிகவமர்ந் திருந்தனன். (ரு)

(வேறு.)

அந்த வமையத் தம்புயக்க ணரிபு மலரிம் துறைவோனுங்
கந்த மலர்மென் கண்ணிபுனை ககனத் திறையு மெண்டிசையிற்
சந்த முறவா ழெண்மருதற் றலைசேர் பதினோ ருருத்திரருங்
கந்த லிலாப்பன் னிருசுடரு மெழிற் றருமெண் வசுக்களொடு. ()

போத முறுமோ ரிருவருநற் பொலியுஞ் சனக ருதியரு
மேத மகற்ற முனிவருமி மையின் கருட கின்னரரும்
சித மறைமிடை யருட்குரோ டின்னுஞ் சிச்சா ரணகருமற்
*சாத மருவு மிருவருஞ் சார்ந்தே யாரீனத் துதித்தனரால். (எ)

* சாதம்-உண்மை.

அங்கே சிருஷ்டியகம்மிதி லையன் சார்ங்கம் புயன்மேற்கை
பாங்கா யமைத்துப் புரந்தரன் செம் பதுமப் பாதம் வருடவொளி
நீங்கா திலங்கா திக்கன்மதி நீள்சா மரைவீ சத்திவன்
தேங்கா நந்தத் தோட்டப்பை சிறப்பா யீடவண் கமாகாவே. (அ)

இசைகா ரதனத் தீன்சபையி னிடஞ்செல் வரம்பத் தெரிந்து னுறைமுத்
துசைபா மனத்தி னன்பினோடு தடிதாழ்ந் தெழுந்து * கரஞ்சென்னி
மிசைசேர்த் தவனி யுறுநீதி விளம்பு மனத்தி னினிதுமுனந்
திசைசியா சிவையான் வெறிந்துவந்த செய்தியதனைச் செப்புவன்றான். (௯)

விண்ணோ முதலா முலகனைத்தும் விதித்தோன் பிரம் பரனெற்றிக்
கண்ணா கடவுள் ருனதானைக் கடவா திருக்க முதலொழிலும்
பண்ணு விருப்ப னெனினியாப் †பதமு முனதோ பாரினிடப்
பெண்ணு யானு யளியளிப் பேறு கடைத்த பெரியோனே. ()

என்று தாதித் துமன்றுலவி னெழுந்தே சிவச் சாஞ்சிக்கோர்
மன்று வசிகாரகத்தில் யார் மருவப் பெறரோன் ‡சாகோரனி
குன்னா முவின்முக் குடையிழுத் தனசு மருகன் றனைத்தேவியன்
றுன்று வருக மதத்துறைவோர் மெருவ றுமாகன் கவன்றனானல். ()

(வேறு.)

இனிய வேத வொழுக்கமு மாகமத் தேவக்க நீதியுங் குன்றிய
தூறசடை புனித நீரைத் தரித்திடு மன்னவே புனிதி பெயனின்
பெருமைக்கழு பொன்றியுந் விரிபட்த்தியு மறுசெழுத் தோசையு
மெய்யி னிறுமிலங்கிய கண்டியு மனிதர் பயனற்றுபறைச் சயமொழி
மல்கிச் சைவ மகிமை மறைந்ததால். (கஉ)

விடத்தைத் தெரித்த வசுரர் விடுந்தரு வெருட்டல் போலச் சமணர்
பிணைமிறுற், குடந்தி விட்ட விளக்கென் கின்புசம் கூடி மன்பர்
குவலயத் துன்மறைக், தடக்க மாகி யிருக்கள் சமணோ யாரிய
குன்றின் விளக்கது போலவே, கிடந்த ராஜ்யத் தென்றிசைச்
செம்பினர் செப்பும் வேத விவாகமச் செய்திபோய். (கங)

அந்த கர மடைந்தனன் னடியனை நெஞ்சிச முதனை யறையவு
மஞ்சியே, வெந்த காளிற் றாயா மொழிமயென் றிங்கு நின்றன
தொழுல் காளிகீ, மந்த மன்னனி விவைநதல் சமணரை யாழ்ந்த பூசித
மான்றின் பத்தியே, வந்த கேட்டு செய்துனை மகிமையே மல்கி
மன்ட வொரு வருமென. (கச)

* ஆசிடை-வஸ்திரம், † பதம்-பொருள்.
‡ சாகோரனி அதிகாரம்.

அறந்த வாத முனிவர்க் கிறைவ னுரு நாரத மாமுனி வேண்ட
நற, விறந்த வாத நிருமலன் புன்னகை செய்து வீரன் றிருமுக
நோக்கியே, பறந்த வாதமின் பனிபோ டேகியாழு மைமக்கருங்
கடற் பாரகந் சோக்கெழி, னிறந்த வாதவென் றூழி விழிமனி
கியம மோட்டனி யச்செய வதற்குமுன். (கரு)

(வேறு.)

வச்சி ராங்கக மன்னனோத் திருத்தியுள் வயமாக்
கிச்சி வச்சம யந்திற மிழ்வென மேதந்திட
பொச்ச மிக்கரு கச்சம யத்துறு பொய்யமி
விச்சை னிவத்தழ மெல்லிடை நூறிமென வியம்பி. (கசு)

அனைய வன்றமே றடர்க்க ருந்தாரு மிக்க
டனையுந் வசைமா வைக்கியுற் றுமையைப் பெற்றவின்
ற்னைகொள் கத்தனின் னூழி பொழுது மைந்திடு
பெனவி யம்பிய விடைபொமிக திருக்கன் மெய்ம்மான். (கஎ)

அவ்வுறு செவிபட டாறு மைமனிக் தனிசி றந்திற
றிவ்விய முடிபுக் தோளிற் சிறந்தகொள் டொடிமுர் கைமிற்
றெவ்வனர் வாட்டுமொ ராறுந் சமக்கறி ஞாயிலன் மக்கரு
செவ்விய மலாபய த்தந்திற் றெறன்கொள்க கழுதாம பூண்டு. (கஅ)

கனுசெனக் கருதிய நந்துணவிரு பூகழுதினி
விருசிய குடைக விக்க விராகவ கவரி வீச
வருசியர் வடிக்கக் காளம் வாயிலவீத் துதப் பேய்கள்
கந்தகி மாக்கள் வீரன் கழுமாள் திரந் தூர்த்தவன். (ககூ)

அண்டரு மழுக வைட்சிட் டதிர்த்தி பம்மை வேயின்
கின்றுடு நாதந் சங்கம் வினைதப் பட்டை பேரி
பண்டெடாளி துவன்னைக் கண்ட பணிபொமி மின்தா மாப்ப
வெண்டிசை போரப்பத் தானி யெழுதனை பூத வெள்ளம். (உ0)

மழுதலந் துமிபி யெய்த பகைத்து மைம்பொ றிக்க
அழுமினி வனமுமத் தாய தட்டியல் வடிந்து மன்னன்
பிழைதவிர்த் திம்ப விட்டைப் பெரிதுனத் தவிக்கச் சீராச
வழுக்கிய தாமே மூதா மடைந்தன வடலோ வீரன். (உக)

அடைக்கவ ராரா வார வதிர்ச்சிலைப் யருகா கெட்டு
பிடைத்தன ரெதிர்த்து தீரர் வெய்யென ரம மணிகோ ரவன்
தொடர்ந்துவி ரானை யசித் தொன்னை ருதாரி தென்று
மடைகலை மனந்த மேதி மறிக்கயோன் மதுத்தா ரன்றே. (உஉ)

சுழித்தவ ராக்க நுழி மாவையிற் பொருதகி பங்கி
பரித்தவர் தடைக்கு சமுட் பமிவதோ வெனவுள், ளுன்னிச்
செறுத்தவர்ப் பழித்தி சன்மாமு சினோரத புருநதா கண்டவ
கறுத்தவ னனித்தாற் றென்றுல் கருமமைகை கூடா தன்றோ. (உங)

சதிவனிருக்க முன்ன ரெதிர்ந்தடல் குன்றுநகி கோமர்
பூதிர தனக்க வீக்கிப் பெய்ச்சமே வந்து வாழ்ந்த
மேதினி காக்கும் வைவேல் வேந்தனி கபமி யுறுநெசித்
திதற நடந்த பாவுக் தெரிந்தனர் கிசித்து மனியோ. (உச)

பமுற்றெழுக் குடைய வருமை பாரக குசைமைக் கேனாக்
கடற்புவி பாக்கும் வேந்தன் சதிமொனத் தின்சித் தீய
வடற்படை மருந்துக் குழு வமைமன் தகன்றான் பொன்று
படற்றினில் விடநீத் வைதிகான் மிளிருமா வபதடைபுக்கான். (உரு)

ஆரபோடித் தனைக்க சிலா நுண்டிறினி வடியர் குழுள்
காயுமை தன்னையோன் மேனுதன் கருதலமிலல் நன்னாம்
பாயுற்பப் பாசிப் பல்லாப்ப பாத வெனிருநதா சோதகிக்
காய்சின வுறாகன் புன்னிற் கடவுளில் போ ஞ்னைமுன். (உசு)

சாம்பிவ நாகவித் தூக்குஞ் சுறுக்கவின் னாரும் பேரும்
பாம்பிப் புரிசை சூழ்ப் பதிவரு செய்துமற் றிக்க
மேம்பட வுணாயி னொனுஞ் மிக்கபத் திரைக்குகோள்வன்
கோம்பிய வுளதி தேறு கொற்றவற் குரைப்ப தானுள. (உஎ)

சிவரப் போரனை தாக்குந் திறனுடை நிருப கமழ்ர்
யாவரும் புகழுங் கைவல யாப்புறச் சமயந் தன்னின்
மேவிய வீரர் தம்மை வெறுத்திடும் வீர னென்பேர்
தேனியைப் பாகம் வைத்தோன் றிருவளக் கறைய வந்தேன். (உஅ)

எனவுக் கிரன்சொல் கேட்ட விசையில் பசிகொ ரிந்தப
புன்னகை புரிந்தே யாரும் பொருந்திட வென்புங் காறுல
பன்னக முகங்கொ ளிக்கும் பன்மியின் கேடு மாமை
வெய்யிவா தோமித் தீண்டா வெண்டலை முதலா வின்னாம். (உகூ)

அக்தமாம் பொருனை கல்ல வளிபெனக் கொள்ளும் பித்தன
னாக்குது மெபீ பொமுன் வங்க வியம மாகும்
திசந்திர புகைப்போ னென்ன வெளிதொழு கதனை மகதன்
நமிதநலி லோருமணிக்கு நவிறுவ தேய்ந்து மெய்ந்நே. (௩0)

காய்சினத் தருகண் வேழக் காவல னுரைத்த மாற்றம்
வேயினைப் பழித்த மென்றோள் விரிதன் கொழுநன் கேளாத்
தீயினு மிகக் கொதித்துச் சிந்தைநொந் துருத்து விம்மிக்
காய்மு னெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினன் சிறிது மாதோ. (௩௧)

அதுபொழு தழலிற் சுட்ட வந்தனி ரென்ன வாட்டக்
கதுமெனப் புரத்தில் வெப்பங் கதுவவா ருயிர்விட் டேரும்
விதமென வயர்ந்தா னங்கு விரதமந் திரிமுன் னானோர்
மதிமிக மாழ்கி யந்த மன்னனை யுபச ரித்தார். (௩௨)

பின்புயிர்த் தரிய சேகப் பெருந்தழ லாற்று ஐயமென்
னென்பர் வாரம் பூண்ட விண்ணிவில் லன்பூந் தாளுக்
கன்புடை யவன்பே ரன்பி யச்சமுற் றுருக்கத் தோ
டின்புடை யடியா ரோத்த மெழிலினை யடியிற் றாழ்ந்தே. (௩௩)

கொடுகடற் புவியை யாண்டு துயர்தரு நரகந் தாழப்
படுமெனக் குறிவுக் கேற்ற படியினை யில்லா நின்னைச்
சுடுமொழி பலவாச் சொல்லித் துன்புறச் செய்தே னந்தோ
கெடுவதன் முன்னர் புத்தி கெட்டிடு மியற்கை யாமால். (௩௪)

அறிவிலா அடியேன் செய்திக் கரீனத்தையும் பொறுத்து நாயேன்
குறைதவிர்த் தின்ப மேட்சங் கொடுத்திடுஞ் சைவ மல்லாற்
பிறிதொரு நெறியிற் செல்லாப் போதி வளர்த்து யார்க்கு
மறைவழி யொழுகு நீதி வகுத்திடென் றடியிற் றாழ்ந்தான். (௩௫)

அடிபணிக் காசன் வேண்ட வகமலர்ந் தருளி யன்னோன்
முடிமுதற் பரிச மெல்லா முளரிமா மலர்க்க ரத்தாற்
றடவியவ் வெப்ப நீக்கத் தணிக்கப முகத்தைத் தக்கன்
முடியணி முகமா வைத்தோன் முதல்வனுக் குரைப்ப தானான். ()

(வேறு.)

மாவிர தம்பசு பதங்கா ளாமுகமார் வாம
மேவுசைவ மவைவ ரவமிதற வைபத்தமெனும் வேதத்
தாவு பஞ்சராத் திரமபட் டாசாரியஞ் சமண
மோவு புத்தமி மாஞ்சைசிலோ காயித மெனவ்வா. (௩௭)

ஆன விங்கிவற் றப்புறச் சமயத்தி லடைந்தே
யீன மாங்கொலை செயச்சொன தேவென விகழ்வை
வான நாடடை தரச்செயி னேமுமும் வகையோ
ஊன ருந்திடக் கொன்றிட லெமக்குமொவ் வாதால். (௩௮)

தீவி ரக்கொலை செய்திட வின்றுகொ னிலையென்
றோவி லப்புழு மலநிறை பாண்டமா முடல
மேவு மாருயி ரங்கிரப் பிணிபிறனை மெலிவி
னோவ தல்விரோ தன்மையை நுங்கிடு காலே. (௩௯)

உந்த டங்குட் டைபுமுனே யிழிந்திடு மின்னு
தங்கி வாழ்புழுக் கிளையெலாம் வேறுபா சனத்தி
லுங்கி யேயிருந் திடவுண வளித்தப்பின் னுகரும்
பொங்கு சம்பிர தாயமுன் டாமெனிற் புகல்வாய். (௪௰)

புன்மயிர்த் தொகை கருப்பையி லேய்தரப் பொருந்தும்
பின்ன ருயிரெய்து மந்தநற் புழுவெனும் பேறுண்
டன்ன தாமெனப் பகிர்ந்தியப் பிடுங்கிடு மன்னைக
ளென்ன வுண்டெனி லித்தகை மெனவதை பெரித்தே. (௪௧)

பொருந்து மின்பர வர்களொழு முலகும் புவியில்
வருந்தி நந்தம தன்னையர் வயிறுபின் வழித்து
குருந்து மைந்தரா யுழுவராங் கலாகனைக் குறுவாய்
திருந்த வைத்தநீர் செப்புவ ததனொத் திலமே. (௪௨)

அன்வி லான்மகோ டிவைபெலாம் புரப்பதற் கமைப்பப்
பனகு யல்லுயி ராகுவ னெனிலுங்கள் பரமன்
பினவு கரிய வாய்குரான் டமதெனப் பிறந்தா
னுளப சிக்கவ லுற்றபது புற்கொலா வுரையாய். (௪௩)

யோனி வாய்வழி வருவதா யிதனை யுணர்ந்தே
யின மாறுடன் பயிராறு வாமெனி னின்ற
மானை யிங்கனு ஞயிர்க்கும் பழியிலவ் வருந்த
மான தீரா குறுவமோ கடவுள ராவா. (௪௪)

வானி ணடேறு மகிழ்புடல் தைவர வளர்ந்த
தேனு வாகனி பசிகளே யாகினிழ் செறிந்தோ
வீன மொண்ணிலா விச்சித்தெளித் துயிர் நிறைவன்
ஞான யோடுயம் படைசார் வெவ்வழை க்கின்றான். (௪௫)

அரிய நான்குகு ஈழும்புனர் பேதமே யல்லா
திருவி னைக்குயிர் வேறிலை யென்றுநீ ருரைப்பீர்
கரவி னிற்றுயி லும்பொழு துன்முகத் தேற
மரவைப் பூசத்தின் பேதருமுயிக் குயோர் வுரையாய். (௪௬)

உருவ மும்முயி ரும்பிறி தில்லையென் றுரைப்பி
ருருவ மிங்கிருந் திடும்பொழு துயிர்துறந் துளதான்
மருவு மிங்கிதன் பிறந்தினை யோர்ந்திடின் மன்னு
வுருவ மும்முயி ரும்பிறி தேயென வுணர்வாய். (௪௭)

(வேறு.)

இவையெலாங் கேட்ட மன்ன னெந்தையே யாவ ரீறு
றவ்முறு முனிவர் முன்னே சங்கரன் கூறி யிட்டைக்
கெவைமுதற் கார ணந்தா னீசர்க்கு மேலு மீச
னவனுளன் போலுந் தேவர்க் காதியன் னவனு கானே. (௪௮)

என்றவ்ர மாற்றங் கேட்ட சிம்புளா மிறைவ னக்கு
நன்றறி வென்ப தில்லா நவையுறுஞ் சுமட கேண்மோ
வொன்றுநோய்க் காம ருந்தை யொருவயிற் றியன்கை வைத்தல்
தன்பிணி தனக்கா வோவித் தாரணி தனிலு ளார்க்கோ. (௪௯)

சூட்டுவா னுடிக் காட்டல் போலுமென் றறியாய் நன்னூ
லூட்டுவா னேதல் போலென் றுணருவை யொழிவி லீனங்
காட்டிய *பிடக வேத மெனும்பெயர் கணிப்பை யாயின்
†மாட்டிய குறைகொள் வேத மாமென மருவு மன்னு. (௫௰)

என்றெம தையன் கூறக் கேட்டல்வாய் திறவா னுகி
யொன்றுறு மமர் போலு முற்றவ னுறைதல் கண்டு
பின்றையே சைவ மென்னப் பேசுமெம் மார்க்க மின்ன
தென்றுரைத் திடுவ கேட்டி யெனவுரை செய்யு மெந்தை (௫௧)

பூசுவ திருவெண் ணீறு புனைதல்கோ மணியி மீச
ஞசிலெங் கெழுத்தை யோத லவனடி யாரைப் போற்ற
லேசிலாப் படிகம் பாண மெனுமிலிங் கம்பூ சித்தல்
மாசிலாச் சிவசம் பந்தம் மருவுதல் சைவ மாமால். (௫௨)

வியர்த்தல்கண் ணீர்த்த தும்பல் விபர்துட லங்கம் பித்தல்
நயத்துமெய் நடுங்கல் வாய்ந்த நாத்தழு தழுத்தல் கண்ட
மயிர்த்திடப் பருத்தல் சிந்தை யரன்செய லெண்ணி யெண்ணி
வுயிர்த்திட லாகு மங்க முடையவ ரடிய ராவார். (௫௩)

சிவனடி யவர்க ளில்லாத் தெய்வமு தனுகார் மிக்க
நவவடி விலிங்க பூசை நாடிடா துறவு கொள்ளார்
தவவடி வுடைய வன்பர் தம்மைவிட் டகலார் வாட்டும்
பவமறத் தானு மெங்கள் பரனடி யவர்க டாமே. (௫௪)

* பிடகம்-பிச்சை-அருகசமயநூல். † மாட்டிய-பொருந்திய.

அமவென வலறக் கேட்டோ ராருயிர் கொன்ற ருந்தார்
சமமெனச் சிவனே டெண்ணி வேறொரு தெய்வஞ் சாரா
ரிமில்விடைத் தருமத் தெய்வ மெனவெணிப் பூசை செய்வார்
நமசிவ யச்சோ கம்பா வனையினி னுட்க ழிப்பார். (௫௫)

திருமறை நான்கும் பரதஞ் செழுஞ்சட ரம்பு மிக்கண்
மருவிய வுடலந் தேவர் மறிக்குமவ லங்கெ ழுந்தாம்
வெருவுறு கொம்பி னண்டும் விதியரி சாரணந் தானு
மருவுரு வில்லா வீச னும்பசுந் தன்சொ ரூபம். (௫௬)

அடியரா யுள்ளார் காலை யருங்கடன் முடித்த பின்னர்
கடிகொள நீர் கொண்டு நான்கு கால்கள்வால் முகங்க ழீஇக்கோ
வடியினன் மலர்க ளேவி யருச்சனைத் தாப தீப
மொடிவிலா தியற்று வார்க ளுறுதியைப் பயப்ப தோர்ந்தே. (௫௭)

இவ்வகை யியற்றல் சைவ மிதனினுஞ் சிறந்த வீர
சைவமென் றெவரும் போற்றுஞ் சமயமுண் டதனி டத்திற்
கெளவைவாய்க் கயமே னெங்கண் கோறநெடி யுமையாள் பங்க
னவ்விய மகன்ற வுள்ளத் ததிவிருப் புடைய னுமால். (௫௮)

எனவயினி னதிகம் வீர சைவம தென்னை யாயி
னவையற சினமும் யாமும் வேறென காட்டங் கொள்ளுந்
துவிதபா வனையி லாதத் துவிதமார்க் கத்திற் சேர்ந்து
புவியினி லங்க லிங்கப் புணர்ச்சியைப் பொருந்து மாதோ. (௫௯)

(வேறு.)

விலங்கு பக்கி யென்பி லக்கை விரிம ராம ரம்புலென்
றிலங்கு பன்ம யற்கி டங்கெ யிழியு டம்பெ டாமலே
வலங்கொள் மானி டப்பி றப்பில் வந்து திப்ப னுயின்வண்
டலங்க டோறு முன்செய் நற்ற வத்தி னுற்ற லாகுமால். (௬௰)

மானி டத்து தித்து நல்ல வண்மை தங்கு மாயினு
மூனு திக்க லரிது மஃது சாரி னவ்வொ ழுக்கமா
ஞானி யாவ தரிது மிக்க ஞானம் வந்த டைப்பினு
மீன முள்ள சமய நீக்கி லிங்கி யாவ தரிதரோ. (௬௧)

ஆவி யுக்க டுத்தநோ யகற்று தற்க தன்கணே
மேவு பாற்க றந்த ருந்தி யிக்க ளங் கொழித்தல்போ
லாவி யுள்ளி ருக்கு மெங்க ளமல நாத னங்கதயி
லேவு பாற விர்த்து பின்னு முள்ளி ருத்து மாரியன். (௬௨)

ஓதுகின்ற காகமோக்கி ரண்டி னன்ன யோர்மணிப்
பேதமின்றி யுழலு கின்ற பெற்றி போலு மன்னையி
னாத னட்பு நாமமென்னச்செ னைவயி ளிடத்தினு
மேதமின்றி மேமொருந்து மென்ன வங்கொளோங்கலே. (சுங)

உணர்வெனச்சொல் இச்சையொன்றி னோடு பத்தி யாங்கொடா
புணர்தரச்செய் தேவ ராக புனித வத்தி கத்தினிற்
றுணர்க செக்கை யோகவைக்குந் தூய்தமைந்த செந்நெறி
துணர்வு தங்கும் வீரசைவ முற்ற பதத ருதுமால். (சுச)

அருளொ ஞக்க வத்த மாட்டி யார்த்த சாந்த மாமலை
மருவு சாந்தனிந்தி யந்து மாசி லிந்தி யங்களாம்
விரைகொ டார்பு னைந்து மிக்க *மேதை யாகு மாமதிப்
பரம னுக்க ளிப்பபோ †ளோர்யார் பரவு வீர சைவனால். (சுரு)

அன்ன வீர சைவ ருக்க ருத்தி மிக்கி லுண்டவர்
தன்னடிப்ப ணிந்த னோர்க டங்க ளோவ லாற்றுனோர்
பன்னு தேவர் முனிவ ராதி யோர்க டம்ப ணிந்திட
பன்னிவாழ்வு பொன்று மாண்டு மறைக ளோது மாலரோ. (சுசு)

அரனை யன்னை யாக வைத்த தந்தை வேறு தேவனைப்
பரம னாப்ப ணிகோர் சாரத்தை பாத கத்த ராவரால்
சரண ருக்கோர் சாதி பேத முன்னி டிருநர் மக்கள் தன்
மரண வேதனைக்கு நாளி மாய்வர் இன்னம் மிக்கரோ. (சுஎ)

இன்ன வீர சைவ மார்க்க மென்ன வீர னோதுதும்
மன்னவீது கேட்டு மிக்க வாதி னோடு மிக்கெழுந்
தென்ன மாதவங்கள் முன்ன மேனு செய்து ளாயினேன்
னென்ன மாம கிழ்ப தத்தி வருந்தி ஈதுரைப்பனால். (சுஅ)

நார தின்ற மாது சிய்யுண் சம்மு மாற்று வாயுமென்
கோர தீங்கி யுமிர் சாதத் தீர்க்க னுத வேசரன்
சார வந்த னொன்னில் கோலு தங்கி மேவி வெய்துறீஇ
தீர வங்க ளிக்க சைவ தீக்கை செய்ய வேண்டுமால். (சுகூ)

(வேறு.)

என்று பணிந்திடு மன்னன் வினைக்களி னேய்தரு தீக்கையொடு
மின்றவி லாச்சிவ தீக்கைகள் செய்தபி னோடுரு மாண்புகழுங்
குன்றறுந் தொழுடை மன்னவ கின்னகர் கடிய மாக்களெலா
மொன்றிய பூதி யணிந்துயா சைவ வொழுக்கி லிருந்தனவால். ()

* மேதை-அறிவு. † இயர்-வசனோர்.
‡ தொக்கனுதன்-பசுபதி.

மன்னனு யன்னக ருள்ளவர் தங்களை வம்பி னெனக்கூவித்
தொன்னிலை பெறுசிவ தீக்கை தொடங்குதல் அணியென வோதினனு
ம், முன்னவ னாரு மோவெபெறு மூதியரு மூரில் வேந்தனுரை
தன்னை யிகழ்ந்தில ராகனி னும்மொழி தட்டில மென்றனரால். (எக)

அன்னவ ரோடு தனைமுடி வேந்த னடைந்திடு தடிகளடி
முன்ன மிறைஞ்சி யவர்க்கருள் தீக்கை முடித்திட வேதுனியா
மென்னனும் வீர னிசைந்தவர் பிணை யிருந்த னுப்படிசெய்
துன்னரும் வீரசை வப்படி தீக்கை புரிந்து விடுத்தனனால். (எஉ)

அந்நகர் வாழ்தரு வோர்க்குப தேசமறந்தபி னுக்கிரனும்
மன்னவ சேனை தின்னக ரின்றன் மழுங்கின தேவருறை
தன்னய வாலய மன்னனை திற்ப நவின்ற திறத்தினரா
லனைத மாக வியற்றுதி யென்ன வுரைத்தின மோதுவனால். (எங)

நித்திய மோடுநை மித்திய மாதிய கோருறு பூசையுட
னுத்தம மாமனு வித்தக ராற்றிய மோசல முந்தவுறு
மித்தனை யோர்புக முச்செய் தரும்பய னெய்தி யிசாலுயவத்
தொத்துயின தனிதம்பொரு ளோடிணிதொல வுவையென்றனனால்.

அவ்வுரை கேட்டக னைந்தடி யாளுமைந் தடியினை யுருணிலத்
தெவ்வனை முய்குவ னென்றடி தாழு மிறைக்கருள் செய்தவோ
டிவ்வுல காளு மிருந்திற லோமொன மீனவர் தங்கணீக
வெவ்வமில்பூசைசெய்யென்றெழில் கைலையையெய்தினன்வீரனரோ.

கன்னி நிறைநுடை மன்னவ னொந்தை களிப்பொடு பெருமிதமாய்ப்
பொன்னவி ருந்திக லெப்புனை பூணுமு மூலை புனைமதிநாதனும்
பன்னரு பெயமபூ ரேசனை யொங்கிடில பரிசன நுடனுறவி
முன்னை மகிழ்ந்தொரு தனிமை தென்னி முடித்து வழுத்தினனால். ()

(வேறு.)

படிமுழு தாளும் போற்றி பசுங்கொடி பாகா போற்றி
முடிமாமுங் காத்தாய் போற்றி துன்றுபல் சடையாய் போற்றி
சடிலவன் பிறையாய் போற்றி தவமனங் கனிந்தாய் போற்றி
யடிகமுடிவு மில்லா வத்தனே போற்றி போற்றி. (எஎ)

மைம்பொன்மால் வரையை வில்லாய்ப் படைத்தருள் பரனே போற்றி
வம்புலா மலர்க்கணை மாலை வாளியென் றிறுத்தாய் போற்றி
செம்புனார் நாக சிங்கச் செருக்கொழித் தவனே போற்றி
கம்பமால் களிறுறைக் காய்ந்த கடவுளே போற்றி போற்றி. (எஅ)

போதமாய்ப் போதங் காட்டும் பொய்யிரு ளில்லா விந்து
நாதமாய் நாதங் கட்டு ஞானநற் பொருளாய் நான்கு
வேதமாய் வேதத் துள்ள விரிபொரு ளாகி யைந்து
பூதமாய்ப் புவியை யாக்கும் புனிதனே போற்றி போற்றி. (எகூ)

(வேறு.)

என்றுந் துதித்தேத்தி யேத்தலுமே வேகமுந்தும்
பின்னுக்குந் தாதனை விட்டே பெருஞ்சிறப்ப
கன்னு லுணர்ந்தவரை நாடியணுமுத் தேசகரும்
பொன்னு லயமும் புரிகென்று ஞக்கவரும். (அ௰)

நாடினர் வீர நதியதன் கெனப் பாலகழி
பிபிசேர் நாஞ்சிற் பெருமதிலும் யானையும்ப
சோபிசம் மேலைநவழ் †செய் யோங்கவொளி யார்சிகரி
யபுசி லைக்கொடிசேர் மாடங்கு பீடிகையும், (அக)

மூன்னகரு நான்மாட மூரிப் பெருந்தெருவுஞ்
சின்னமைமா மாடமன்ன சத்திரங்க ளுஞ்சுதக்குந்
தொன்னமணி யாவிதைந்த சோபானக் கூவலகளு
மன்னமுறைந் திடுதடமு மரியுளர்சோ லையுமமைத்தார். (அஉ)

கவமணிகண் மூன்றுசு நாற்றுங் கண்டவிதி
பவமற்றும் வேத பட்டாரகர் வீதி
கவயப்றும் நீங்கோர் தமனிப்புக் கில்லையார்
குவடனைய தோள்வணிகர் கோமா னிகையியறுமி. (அங)

நான்கரங் குடியினர்க ளவ்வீதி வான்றோயு
மான்புண்ட நீராயனை மாத்தமை விதிவிலயண்
கான்றோய் மலர்மாலை காளாட் படைவீரர்
பீல்பொறை கண்மாதர் மேவுமனை யுஞ்சமைத்து. (அச)

என்று பகன்மே கிடமான் கருவிடு
மன்னிக்குஞ் சோதியங்க ரணமாந்த மண்டபமுந்
தன்னே ரெழில்வைமை சார்தளியு மேவிட்டு
நன்று பகர்க்கணிசோ நன்னிலய முஞ்சமைத்தார். (அரு)

ஏரம்பன் கந்த னெழில்தெய்வ யானையன்னி
வாரம் பனைத்திருத்தோள் வலைவவடு கன்றனடி
சூரன் மதிவிரிஞ்சன் சொல்லருமோன் பாண்டிரகம்
வீரஞ்சேர் சின்னோர் விளங்கா லயமெடுத்தார். (அசு)

* தூலேன்-சந்திரன். † செய்யோங்கல்-சுட்டுமலை.

கண்ணப்ப ருக்கருள்செய் காளத்தி நாதருக்கும்
வண்ணமலர்ப் பூங்கோதை வாய்ந்துள ஞானமையார்க்கும்
பண்ணவர்போற் றும்வீர பத்திரற்கும் மாவுடைய
கண்ணனுக்கும் நிர்மதிதோய் கனகால யங்கண்டார். (அஎ)

வானுயர்கோ புரந்தூபி வரையிலெபான் கொடித்தம்ப
மீனயிலாப் பலிபீட மீசனுமை யோரம்பன
காணலவுங் காரணியுக் காங்கேயன் றண்டியிவர்
தானிவருந் திருத்தேரிச் சகங்களிக்கச் செய்தனரால். (அஅ)

கண்டான் விழுந்தான் கரமுகிழ்த்தா னுசியின்மே
லெண்டோளற் கேற்றதென வெண்ணி மனமுருகிப்
பண்டா விடைத்துதிகள் பண்ணித்தன் மெய்மறந்து
கொண்டான் பிறமுணர்வு கூடுதலு மென்செய்வான். (அகூ)

(வேறு.)

அருமறை தெரிந்த வந்த ணாளரற் சுபதி னத்தி
லிருமையும் பயக்கு மீசற் கெடுத்தனா லயத்தி னோடு
திருவுறை நகர்க்குஞ் சாந்தி செய்துநற் குடிக ளேற்றி
யருவுரு வில்லா வீச னுழுதற் றேவர்க கெல்லாம். (கூ௰)

ஆகம விதியிற் கும்ப மமைத்தபி டேகஞ் செய்தே
லாகைசேர் நித்திய நைமித் தியமொடு வழுவில் பூசை
யேகநா யகன்று மெய விறைவருக் கியற்றி மாதோர்
பாகனுக் கனிவி மூரவும் பண்ணின னிணையி லாதான். (கூக)

குற்றமில் வச்சி ராங்கக் குரிசிலு மிலக மாண்டு
கற்றையஞ் சடைகோய் வீரக் கழலுடை வீரன் பாதம்
பெற்றனை கடல டக்கும் பெருக்கள முடையோ னென்று
மற்றிடம் புகந்தச் செல்வேன் மகிழ்வுட னினைத்துப் பின்னர். ()

அற்றைநாண் முதலா யந்த வணிகத ரதனின் மேவு
கற்றைவார் சடையிற் றிங்கட் கண்ணிவேய் திருப்பு லீசன்
றற்றவப் பலத்தா லண்டி யமுடன் போற்ற வார்தங்
குற்றமுந் தொழித்து முத்தி கொடுத்தினி திருப்பன் மாதோ. (கூங)

ஆதலி னவன்வாழ் தேய புனைத்தினு மதிக மென்னப்
பாதலத் துறையு நாகர் பண்ணவர் முனிவர் சித்த
ராதர வாகப் போற்று மத்திருப் பதிக்கு நாம
மோதுவர் தசம தாக வுரைப்பனப் பெயரைக் கேண்மோ. (கூச)

(வேறு)

கந்த வில்மயூ ரப்புரி புலிப்புரி நகராள்
குந்த வேலுடை வச்சிராங் கதப்புரி குலவுஞ்
சந்த யார்தரு விலாசகாஞ் சிப்பெயர் சார
வந்த தாலையம் பதிபனைப் புரியினும் வருப்பன். (௯௫)

போதில் வாழ்விதி புரமயிந் திரபுரம் புகழ்கொள்
நீதி யில்சிறு விதியெனும் பெயர்கொ ணிற்க
வோது தக்கமா புரிகளி யாண்மா முறையுள்
சோதி லிங்கமா புரமதின் விரிவையுஞ் சொல்வாம். (௯௬)

(வேறு.)

கார்தரு கருண்மென் கூந்தற் கன்னபுரை மதாரிக்கண்
தார்தரு குவளைக் கொங்கைச் சங்கரி பகிர்க வாப
மார்தரு மயிலாய்ப் பூசை யாற்றினா ளாகலின்னா
சீர்தரு செயலின் மாயூ ரப்புரி யென்றே செப்பும். (௯௭)

தத்துவங் கடந்து நின்ற சாம்பவ மூர்த்தி தன்னை
யொத்தவெண் ணிடப தேவ னுழுவலி னுருவாய்ப் பூசித்
தத்தன தருளைப் பெற்று ளதனாற் புலியூ ரென்றே
யுறநன் பாக மைந்து மொழிந்துமேற் கதையைச் சார்வோம். (௯௮)

மெச்சுமா முருட்டம் பூண்ட பேதினி யரசர்க் கெல்லா
முச்சித மான மன்றே நோக்குவ கனிக்குங் கொற்ற
வச்சிராங் கதப்பேர் மன்னன் வருத்தயி னன்ன கர்க்கு
வச்சிராங் கதவைப் பென்றே வழங்குவ தனிகொ ளும்மம். (௯௯)

பூஞ்சடைப் பரமன் கன்னைப் போத்திய பாவந் தீர
வாஞ்சையி னுமைபூ சித்து வரம்பெறு சிறப்பி னைக்குக்
காஞ்சிநா கமரச் சார்ந்து கவின்பெறு தலின்வி லாச
காஞ்சியென் றொருபே ரியாருங் கழறுவ ரன்ன கர்க்கே. (௱)

வேலையம் புவியி லோங்கவ் வியசக சதனிற் றெங்கு
கோலமீ தப்புற் றுளிப் பனையினை கூடி யொன்றாய்ச்
சாலவே நீடித் தோங்குந் தன்மையி னாலப்ப ரான்றோர்
தாலமா நகர மென்றுந் தனிப்பனைப் பாகை யென்றும். (௱௧)

வட்டவாய்க் கமலப் புத்தேள் வழிவுடைப் பரியா மன்னன்
கெட்டவான் சிறக குற்றுங் கிளாதரக் கௌந்த ரோசன்
மட்டவிழ் பாதம் போற்றி வதிந்திருந் தமையா லவ்வூர்க்
கிட்டனர் வாணிசெல்வ விருக்கையென் றிருபே ருந்தோர். (௱௨)

அந்தர வரம்பை மாத ராருகிருஞ் சேவல் செய்யச்
சுந்தரி யுடனே வந்து காப்பதி காதல் கூர்தன்
மைந்தனுக் காகச் சின்றுள் வசித்தலி னும தேய
மிந்திர புரியென் றார்க ளிருந்தவக் கிழமை யோனே. (௱௩)

இக்குகன் புகழுஞ் சீர்த்திச் சிறுவிதி யபரந் தீர
முக்கணன் மறுமான் செங்கை மூர்த்தியைப் பூசித் தேத்தித்
தக்கவான் சிறப்பி னொடு சார்தலாற் றுறவோ ரின்னுந்
தக்கமா புரியென் றந்தத் தலத்தினுக் கமைந்த தன்றே. (௱௪)

வெயிலிழைக் கருங்கா ரைம்பால் வெண்ணகைத் துவர்வா யுமை
மயிலுரு வகன்று நல்ல வடிவடைந் துறற ஞான்று
சயிலவில் லுடைய ஞான சங்கரன் மனைந்த வூற்று
லெயில்கவி பரனை மாலு ரென்றனர் கவிவ லோரே. (௱௫)

ஆதியிற் கம்பமாய்த் தோன்றி யடியர் பிறவி நீக்கு
மாதவன் குரங் குறிவான வர்பணிய பூர
நாதனார் வடிவின் காந்தி சுவிலம் போர்ப்பக் கண்டு
சோதிலிங் கப்பேர் சாரச் சொற்றன ரப்ப திக்கே. (௱௬)

இத்தகைத் திருநா மத்தொ டுரிரு கூறு வாறோர்
சித்தர்க ணரக ளோதுஞ் சிறப்பெழு திரிலோ கத்துஞ்
வித்தக முடைய தாகி விளங்கிடு மருணி றைந்த
முத்தர்கள் பரவுஞ் சீர்சான் முளிவதி யதிறி யென்றே. (௱௭)

குருதியைப் புரைசெஞ் சூட்டுக் குக்குடம் வலனு யர்த்த
பரிதியை நிகர்த்த வைவேற் பாணியங் கருணை மூர்த்தி
புரைசெயக் கும்ப யோனி யுளமகிழ் வெய்தி திவ்ய
திருமனை யிசைக்குஞ் செய்ய சிறடி பணிந்து நின்று. (௱௮)

ஐயபுல னைபுமொடுங் கியகத் துழக் கருதிய ன்பு
பய்யவி சிந்த யாப பாவனை செய்து வாயால்
நபடன்மக திரத்தை யோதி காலமலா காத்தாற் றாவி
வாடயவிழ் கடம்பற யிரெண் வகைவழி பாடி யற்றி. (௱௯)

இருணிறக் கருமென் கூந்த லேவிழிக் கனிவாய் முல்லைத்
திருநகை யிடைக்குத் தன்பஞ் சேர்தரப் புளக முற்றுத்
தாளைவன் கோளை யார்க்க கனைத்தியர் வடிவோ றுத்த
விருமருப் பமருந் தெய்வ யானையை யினியும் வாழ்த்தி. (௧௧௦)

திறமிகு சூர னுதித் திருந்தலர் செகுத்து விண்மீ
துறுபவ ரிடுக்க ணீக்கு முத்தமக் குருவே போற்றி
பறவர்கொண் டாடுந் தாளை யம்பதி மான்மி யங்கேட்
டுறுபிற விப்பே றுற்றே னுன்னடித் தொழும்பனேனே. (௧௧௧)

விம்மிதம் பலவாய்த் தோன்றி விளங்குமப் பதியஞ் சார
வெம்மையா னடிமை கொள்ளு மெந்தையே விடைதா வென்ன
மும்மைசேர் முனியு மோர்பா முத்திரை பெறுக தாழ
வம்பிகைப் பயந்த செவ்வே ளருளினா னகம கிழ்ந்தே. (௧௧௨)

வீரபத்திரச் சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௧௦௬௪.

அகத்தியன்பூசவணச்சருக்கம்.

சூதனிப் பரிசு சொற்ற போதுதாய் வனத்திற் றுன்னு
மாதவர் மகிழ்ந்து கேட்டு மலரடி வணங்கி வீரன்
காதையைப் புகன்றீ ரார்க்குங் கடலுலகர் தவன்செய் பூசை
யோதுதி யைய வென்றார் மற்றவ னுரைப்ப தானான். (௧)

(வேறு)

அந்தரத் துயர் திருத் தனிகை யார்க்குஞ்
சுந்தரனைப் பிரிந்தொரு கணமும் வாழ்கலாச்
சிந்தனை யுடையவன் றிருப்புகழ்ச் சீர்மையே
வந்தனை செய்திடு வணங்க வெண்ணியே. (௨)

அருக்கவன் குலமெனு மலைந்த தாமென
கரிகுழற் கனிமொழிக் குயிலனி மின்னவா
விரிதரு பாலை தவழ்ந்த வெங்கிப
சுரநெறி சோலையுங் கொல்லையுஞ் சென்றரோ. (௩)

பாலைசேர் வேட்டுவர் பள்ளமை யாமெனக்
காலமா நகரினைச் சார்ந்து தான்கனி
கூலவார் கடலினுட் குளித்து கோவலுஞ்
சிலம்புங் கிலகுதன் றேவிக் கோலுவான். (௪)

செழுமலர்ச் சோலையைச் சேரு மில்லென
சிறையவெவ் குருகினஞ் செய்யி னுள்ளமீன்
குயிலாக் கவர்ந்துதாங் கொண்டு போவது
மயிலனார் விழிமடை யாது நோக்குவாய். (௫)

பரிமேலி கதிர்மணிச் செம்பொ னின்னாகீர்
பருகுதல் போன்றுறும் பசிலை மாமர
தருவய னெற்கதிர் தாழ்ந்து தாமரை
விரிதரு வாயிடை விளங்குந் தோற்றமே. (௬)

முழங்குவன் டினமிசை முரன்ற தேனுண
வழங்குதன் கடிமலர் வயிற்றினுள்ளவா
பழங்கனி விரும்புதன் பாக வங்கனி
தழங்கொலிச் சிதறு நுரைமல் கண்டிடாய். (௭)

வான்முக டுரிஞ்சிட வளர்ந்த தண்டலைத்
தேன்மாங் கனிக்கொடி சேர்ந்து சுற்றின
கூன்படு முதியவர் கொண்ட மெய்யின்மேற்
றோன்றிடு நரம்பெனச் சொலற்கு மைந்தகால். (அ)

கிள்ளையுங் குயில்களுங் கிக சாலமும்
விள்ளரு மலர்த்துகள் மேய்ந்த தென்றலுங்
கள்ளவிர் பினைதொறுங் கூறை மேவலா
லெள்ளலில் மாரன்பா சறையை யேய்க்குமால். (கூ)

வித்தகர் மகிழ்ந்துளம் வியக்குஞ் சோலைவாழ்
அத்தையும் பூவையுந் தாவி லப்பர
முத்தியை யடியவர்க் கருளு மாத்தியின்
சுத்தபஞ் சாக்கரஞ் சொல்லல் கேட்டிடாய். (ய)

தொன்மரம் பாசிலை யுதிர்ந்து தோன்றிய
மென்றளி ரோடிவண் விளங்கு நீர்மையிர்
அன்றிய பசும்படா மொருவித் தாசிலர்
வென்றிகொள் செம்படாம் விசித்தல் போலுமே. (கக)

கழையையுங் கந்தையு முறிக்குங் காரிறப்
புழைநெடுங் காத்துயர் போத கத்தவார்
கழனுடைக் காவல ராரை நீக்குமப்
பொழிலினோர் மண்டபப் பொலிவு நோக்கிடாய். (கஉ)

வானவர்க் கருள்செய் மையயம் வந்தனை
ஞானசீ லவடியரை யோடி வாவெனத்
தானழைத் திடுவ்வபோற் றயங்கு நன்கொடி
மேனிமிர் கோபுர மினிரல் கண்டிடாய். (கங)

குழவிவெண் மதியடங் கிடந்த குங்குமத்
தெழில்வளை யனையதோ ளினைரு பொன்னொளிக்
குழைபொரு சேல்விழிக் குவமச் சொங்கையர்
விழைவொடு பயின்றிடும் வீதி நோக்கிடாய். (கச)

(வேறு.)

என்று கூறிதன் மனைவியை மகிழ்வுசெய் திமைய
மன்றல் வீதியைக் கடந்துபோய் விழியினன் மதனைக்
கொன்ற வெம்மையாள் பரனுறுங் கோயிலைக் குறுகிக்
குன்றி னைக்குறு கென்றவ னாற்றொழக் குவிக்கே. (கரு)

தன்னின் மூழ்குநர் பவவினை தனித்தொழுங் காற்றி
பின்னும் வானிடை யெழுந்துபோம் விதமென விரைந்து
*தென்னி றப்பிர மரமது வுலம்பளந் தெவிட்டி
மின்னி னைப்பூய்பின் றேகலச் சித்தம தெதிர்ந்தே. (கசா)

தூய மென்குழற் பைந்தொடி தாவிர்கற்கு தூனையா
டேய மாய்விதி முறையடி திருகர முகிழ்த்து
வாய மாசிரம வைத்தலி னொகம் வலமாய்
நேய மோடுவந் தனிடம் வதிந்தன னித்தவேதன். (கஎ)

சிற்ச சோதியை மதுபமலி ருகுமார்த் தெளிவார்
சத்து வந்துறி யத்துயம் பாலிய சத்தை
சித்தொ டிண்பமு வந்தக மாமெனச் சிறந்து
கர்த்த ரென்மெழுஞ் சோதியை முன்னுறக் கண்டான். (கஅ)

கண்டு விழ்ந்தெழுந் திருவிழி நீர்த்துளி கால
விண்டு சொன்மொழி குழுகழுக் கிடவுடல் விதிர்ப்பக்
கொண்ட வன்புரு வாய்க்குறு முனிமகிழ் குனித்து
வண்டர் நாயகர்க் கருச்சனை செய்திடக் கருதுவான். (ககூ)

(வேறு.)

தோகையின மயிலுருவங் கொண்ட வையை யங்கினிய யிருந்திட்
டிச்செய் தவமே போற்றி, வாகையிகு புலியடிவணங்கி யத்தி வள்ளை
லவை வாழவாந் தந்தாய் போற்றி, பாகெனுஞ்சொ லயிராணி யின்ற
மைந்தன் பங்குயர்தீர்த் தின்னருள்புரி வித்தாய் போற்றி, கோக
னகக் குரிசிலுள மகிழ வன்னக் குறைதவிர்த்தோர் வடிவுமுறக் கொ
டுத்தாய் போற்றி. (உய)

மணிநிறவன் னப்பெருமான் பணிந்து வாழ்க்க மையறுதார்க்
கியன்றுயர மாய்த்தாய் போற்றி, பனிமணிமெய் பெருமயினைச்
சிறந்த தேடு பழிதவிர்பல் தக்கனிடர் தொலைத்தாய் போற்றி,
குனிகொளிரா கவனருச்சித் தேத்த வன்னேன் குறையனைத்துங்
கெடுத்தருணக் குன்றே போற்றி, பிணிமலிருங் கானாக விரதி
கேள்வன் பெரும்பூசை கொண்டினிது பொலிந்தாய் போற்றி. ()

கரும்பகமீ ரியனைவு நதிகேட் டானைக் கதவியைமா யொழித்த
வருட் கடலே போற்றி, அரும்பவிழ்கா ரவனிதனி நங்க தன்செய்
யருப்பணி கொண்டகமகிழா னந்த போற்றி, கரும்புமுரல் கடி
மலர்ப்பூங் கரிய கூந்தற் கருத்திளையை யிடத்திருத்துந் தூய போற்றி,
விருப்புவியி லுள்ளுயிர்க ளெல்லா மோங்க வெழுந்தபெருஞ் சோதி
மய விறைவே போற்றி. (உஉ)

* தென்-கருமை. † பயின்றவகு அலர்எனப்பிரிக்க.

ஆதிநடு முடிவுமிலா வகண்டா போற்றி வஞ்சரார் பத்தொழிக்கு மமலா போற்றி, பாதிமதி முடிதரித்த பரனே போற்றி பன்னகரா பரணியும் பரா போற்றி, வேதவிரு வியிறுறையும் விகிர்தா போற்றி விரிசடைமான் மழுதரித்த விநோதா போற்றி, போதவடி வுடையசுகப் புநிதா போற்றி பொய்யறுவோர் துதிபரனே போற்றி போற்றி. (உ௩)

(வேறு.)

என்றுதித்த விருடியருக் கரசாகுங் குறுமுனியை யெழிலார் கால வனத்துறைமா பூரேச னிலிங்கத்தி னின்றுருவாய் வந்து நோக்கி யனத்துறுமா செய்முத்தமுனி வர்னேநின் பூசைதனி லகமகிழ்ந்து ளனை வணைத்தசரா சரவுயிர்க்கு மிதமாகி நமக்குமினி தான தென்று. ( )

தக்கவருள் தாங்குறு முனிவனைத் தரியகரந் தன்மேல் வைத்துப், பக்குவமாய்ப் புறந்தடவி யிப்பொயர்ப்பாய் நீயேயின் பன்னிநீசா; விக்குவலயந்தனிற் பருவார்க்கு முண்மையொப்பா ரிதனுக்கே, னக்குமணி முடிப்புவியி லுனைப்போல்வா ரியாரே மெய்ஞ் ஞானத் தவரே. (உரு)

அரியதனைக் கொன்றுமிலே யான்றருவ கெவன்கவறுயா நயில் வேற்கண்ணின், றெரிவையொடு பொதியவரை யடைந்திடுக வெனக்கருணை செய்தி விங்கத், தருவுருக் கெழிற்பரமன் றனதிசைவை வடிவாக வீற்றிருந்தான், விரிபுநெடுங் கடல்குடித்தோன் றனது பெயரா லொருலிங்கம் விதித்ததன்னே. (உ௬)

(வேறு.)

ஈனமென் குழுறு சுந்தரி கேள்வனை காக
வானமம்படு யுந்திருப் பாலிமிசை வடபா
லானுமர்ந்தவன் றிருவுருக் கண்டுடந் தமையத்
தான மாமலி வண்டொ யிவையுந் சமைத்தே, (உஎ)

கால காலனை யுப்பக வதியொடுங் கண்டு
கோல வார்திரைக் கருங்கடல் குறைபடக் குடித்த
சீல மாமுனி மகிழ்ந்தினைத் தில்லவ னொடுகெற்
பால மாநதி யடைந்ததில் விதிமுறை படிந்து. (உஅ)

அனை பேர்திசைப் பஞ்சகவ் வியத்திரு வாட்டிச்
சோனை மாரிபோற் குளிர்ந்திடக் கலசநீர் சொரிந்தங்
கின மின்மலர் மருவின வருச்சனை புரிந்தி
வான நல்லமு தாட்டியே யெதிர்நின்று வணங்கி. (உகூ)

(வேறு.)

அங்க ணூசா ணம்மடி யார்தவப்
பொங்க மாகிய புண்ணிய னேசரண்
கங்கை வார்செஞ் சடையிற் கரந்திடும்
புங்க வீசா னென்றடி போற்றியே, (௩௰)

போற்றி மால்விடைப் புண்ணியன் பால்விடை
யேற்றுக் காஞ்சிசென் றேகம் பனைத்தொழு
தாற்றெ றும்பபடிக் கண்கணீ ரோடிடச்
சாற்று ரும்புலி யூரினைச் சார்ந்தரோ. (௩க)

பின்ன ரீசன் பெருங்கரு ணைக்கொரீட
யின்ன லில்தமி *ழேந்தலி னையிறைன்
கன்னன் மென்மொழிக் காரிகை யாளொடு
முன்ன ருந்தவ முத்தமிழ் மூர்த்தியே. (௩உ)

(வேறு.)

குறுமுனிவன் பூசித்த குறிக்ககத்தீச் சுரனென்றும்
இறையருளப் பாலுறுர் கெடும்புலியா நகரென்றும்
மறைமொழியும் முனிவர்காள் வகுத்தனராம் மாதவத்தி
னுறைபவரா யட்சிர்மை யுடையவரா மென்றுரைத்தான். (௩௩)

* வக்கிலைமண்.

அகத்தியன்பூசனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௦௪.

விவாகச்சருக்கம்.

ஞாதுவிலாச் சூதனையுண் ணுடிமுனிவ ரேத்தி
மைதவழ்சீனை மலயத்தில் மாமுனிசேர் தனையதிற்றோம்
மெய்தவமே மெழிற்பரமன் விமலனவுந் தனையமணஞ்
செய்ததிறத் தினையெமக்குச் செப்புகென வவனுரைப்பான். (௧)

மாதேவ னிமையிறைவன் மகளுருவாய் வானவுமை
தீதொருவு மில்லாமற் றேங்கியதன் கன்னிகையினுற்
போதாலே பாவனைப் பூசைபுரிந் தத்தாலே
காதாலே வாச்சொலியெபுஞ் ஞானமது பெற்றனர்காண். (௨)

ஆதரத்தோ டித்தனித மம்பிகையார் பூசைசெய்ச்
சீதமதி மதிவிளையுஞ் செஞ்சடையோ னிகமதிழ்ந்
தேதமறு மந்திரத் தெழிலோங்க வெள்ளேற்றின்
மீதமர*யோகியாமென மேற்றாடிப் முனைடைந்தான். (௩)

ஆசையுடன் பூசித்த வங்கயற்க ணம்மையுமன்
னேசமுட னிடவக் கோலமுடனுட காணூர்ந்து
*மாலைசூந்தச் சேவடியை மாமலைத் தொழுதேத்த
விசனிறு கருணையிற் வியப்பினேனே மாற்றமதோ. (௪)

முன்பெனது மொழிகொண்ட முறைநெறித்த தினியுன்னை
மன்புலவர் ஞானியமி மாதவர் காண்டவே
யின்பமெமன் பனிமொழியா யிருமணஞ்செய் குவமென்ன
வன்பருளத் தாதபரம னறைந்தனனே மாதுமகிழ். (௫)

அம்மென்மா சுதிறந்தாட் டிணையுணர்ந்து வருதிருந்த
கொம்மைமுலைத் திருநாதனை நோக்குமுன் முகநோக்கி
யிம்மலைமா மகனினைத் தீன்றெடுத்தா மேடபதி
தாமயில்லிரு கனகத்திற் றுமணஞ்செய் திடுவோமால். (௬)

பரித்தருக்கிச் சரியுமது பர்பிரமனவம் பிரையிரம்ப
விரித்தருள்வித் தாரவியும் விண்மிசையி கனகனோக்க
யரிக்கிசை மாலியக்கு மம்பிகைக்கு மணஞ்செயுமா
புரிந்தவியதே தவர்வன் புதவமைமுழி வினவிடுத்தான். (௭)

திசைக்கதியர் வானவரி நிசையுற்றார் திசைகாமு
னிசைக்கிரக வாக்கருவ ரிபக்தாமன் சவுமுதலோர்
தசைப்புகழ்சேர் வைப்பூதத கணமெனார் கயிலாய
மிசைப்பயில்லிவர் மிராவர்களும் விரைந்துவந்து குழுந்தார். (௮)

* மாலை-பொன்.

பாணலங்கள் டுவரிதழ்மென் பனிமதிவாண் முகநாந்துப்
பூதிறையுங் கருங்கூந்தற் பொற்றொடிப்பாற் கவிகனைபத்
தூணமில்சக் கொங்கைமுக கிரிந்தசிறக் காயாம்பூ
மேனியன்சொற் படியாங்கு விண்ணவர்கம் பிபணியைந்தே. (௯)

விலைவரம்பு கண்டறியா மிக்கொளிசேர் மணியினின்விண்
டலையிவெழு மொருகோடி தானிதனை யுற்றனவேர்ந்
*தொலையிலணி மண்டபமுஞ் சுத்தாத்தனணி த்திலத்தாற்
பொலிவுடைய காவணமும் புகழ்பெறவே நிருமித்தான். (௰)

(வேறு.)

இலகும்பல வளமோங்கிய வெழிலார்திரு நகரு
மலகின்றுயர் கிறைவிதிய மழுமேயதா வருணை
குலவும்மல மணிமாலைகள் கோத்தெங்கணு மிடுவார்
நிலவும்மதி காந்தங்களி னீள்மேடைகள் வழிவார். (௧௧)

வாழைக்கழை பூகத்தரு வானம்பொர நடுவார்
தாழைப்பன சந்தீங்கனி சாமாயவ னிடுவார்
கூழைப்பட வீதித்தலை குளிர்சந்த மிறைப்பார்
மாழைப்பது மைகடோரினில் மன்னும்படி வைப்பார். (௧௨)

வாசப்பனி நீர்த்தரை மணமாமெழு கிடுவார்
ரேசற்றகல் யாணப்பொடி யாற்கோலம திடுவார்
வீசப்புது மணமாமலர் தொடைதூங்கவி டிடுவார்
தூசுக்கொடி சோதிப்பரி துகளிக்கிட் டிடுவார். (௧௩)

அங்கிக்கதி ராக்தீபம தனியாக நிரைப்பார்
வங்கத்தெரளி வாட்டும்முழை வன்பாலிகை வைப்பார்
தங்கக்கம லஞ்சேர்தரு தாய்தார்நிறை கும்பக்
கங்குத்தினி னைமவேதிகை தன்மீதமை விப்பார். (௧௪)

தேமென்குழ லார்தந்தம வருணத்தொடு சேர்வார்
பூமன்றறி நகிபாவியில் போயாடுவர் குழுமி
யேமந்திகழ் தருவூசலி லேறிக்களி கூர்வார்
வாமந்தழை பூவமமன மயிலோடினி தெறிவார். (௧௫)

மின்பாய்மணி யாரப்பணி மிளிர்மாமுலை யணிவா
ரன்பாயவை வோருமவினை யாடல்வினை புரிவார்
பொன்பாரர மின்னரியும் பூதெங்கணு நாடித்
தென்பாணுறு வேதண்டமி தென்பார்தனி யென்பார். (௧௬)

* தொலை-உவமை.

(வேறு.)

வேலைசூ ழுலகரும் விண்ணி னுட்டருஞ்
சீலமா தவத்தருஞ் சிவன்ம ணத்தினுக்
கேலவே மனமகிழ்ந் திண்டி வைகிய
காலமா தரர்வள ரு சாற்றும் பாலதே. (௧௭)

வந்தது மெட்டகன் மதியின் மாமக
மெந்தையே மணத்தினுக் கெழுக வென்றுமுன்
றந்திரைப் புரத்தவன் சாற்றச் சங்கரன்
மந்திரி யானனை மகிழ்ந்து நோக்கினன். (௧௮)

நோக்கது முனமயன் மாது நோக்கொரு
யாக்கையின் மணிப்பணி யகற்றி வரிசைப்
பூக்கையின் மணிப்பணி புனைந்து மண்டபச்
சேக்கையி லமர்தரச் செய்திட் டானரோ. (௧௯)

எழின்மனக் கோலமே முறைவ னிடலா
விழைமணி மண்டப மேவி வைகிட
கிழல்முதுங் கதிரினு ணிக்கிச் சோதியும்
விழம்பெழு வெயில்விகய் பெருகிற் றுலரோ. (௨௰)

அண்டர்கள் அருவரோ டருக்க ரம்புவி
புண்டரு விஞ்சையர் பரவு தாபதர்
விண்டொடு பனிமலை வேந்த னுதியோர்
மண்டப நிறைந்திட வந்து மொய்த்தனர். (௨௧)

காரண னேவலி தளின மங்கைபு
மாரனை றளினவிபு மடைந்து மால்வரைக்
காரனை மாதுமை காக்கொன் டாடகப்
பூரணப் பிடினை பொருத்தி னாரோ. (௨௨)

வாசனை யென்னியாக் கசந்த மாட்டியோ
ரோசனை காழ்பொடு யடமயிற் புதியே
யாசறு கங்கையே யாதி யபுட்காத
தாசையோ டம்பினகக் கமைய வாட்டினார். (௨௩)

ணைமெலா மதிக்கொரு தந்துங் கோதினும்
புனையிலாக் கோசிகப் புனித வாடையைப்
பனையனை யழகுறப் பார்த்து டுத்திமென்
வினைகுழற் கதிரும் விளங்க வூட்டினார். (௨௪)

* மந்திரி-பிரமன். † புடசம-நீர்.

(வேறு.)

கடிகமழ் புழுகு சாணம் கலந்துமைக் குழற்கு நீவி
முடிவளிர் திசைகள் வணங்கி நான்முடி யொளியல் சூடி
வடிகையோ டிலங்கு திங்கட் சடாமபிறை கவினச் சாத்தி
படிமிக ராசுக்கர்ப் பூரப் பட்டநன் னுதலி லாக்கு. (௨௫)

மகரமென் செவியிற் றோடுங் காளியும் பிறைகும் பூட்டிப்
பகர்று நாளத் தொங்கல்பொருத் தீழைக் கவினக் கோத்து
நகராரு மலைக்க ரத்தி னிறைமணிக் கடகந் தோடு
மகரெழிற் சூட கப்பொற் பணியினை யிலங்க மாதோ. (௨௬)

முழுமதி நிலவு கானு மூக்குத்தி மணிமா லைக்
கழிபெருங் கிரணத் துப்பு கலக்கவை கிளைக்கைப் பூட்டிப்
பழுகவி சாத்து காமம் பூதத் தனதிற் பூசிச்
செழுமைமயார்த் தொய்யி றிட்டுச் சிறந்தகச் சதன்மேல் வீக்கி. ()

மாசைமுகன் வடமுஞ் சோதி மணிமணி வடமு மாக்
கேழுறு வடமுங் கோவை கிளர்தரப் புனைந்து மலருன்
காமொழி மணியிற் செய்த கலைமணி யிறையை முகிற்
றுபூற வணைத்து சிசரல் சீராருகத் திருச்செய் தாட்கே. (௨௮)

தண்டையோ டிலை வார்க்குஞ் சதங்கைபா டகமு மாத்துந்
தண்டிறற் மென்றோன் மென்றுக் காலெயின் போக்கிச் செஞ்செற்
கொண்டநோ ரிழிக்கு மைக்கு கிளர்திரத் தரித்து மேலாக்
குண்டவெண் பிறைநு தற்குத் துயசிற் றாழும் திட்டி. (௨௯)

செப்பரும் பரமா னந்த சிவன்மண மகிழ் மெய்க்கு
மெப்பபுலி யில்லா விக்க நனைமலாக் கரிக்கிய பாரி
னொப்பனை யியற்றி மிக்க வொளிகிளர் மாடி காட்டக்
கப்புர திய மேற்றிக் கண்மிச்சி கொழித்தா ரன்றே. (௩௰)

(வேறு.)

இப்படி செழித்திரா டிமைக்கணு நிழைக்கும்
பொற்கிரி வெத்துணக்கை பொய்மனமுகை மானோர்
செப்பரிய பாரதி செழுங்கிரு மடந்தை
கைப்பரிச காட்டியுள் களித்தனர் களிப்பால். (௩௧)

அந்தரர் கடம்பெழி லருங்கொடி யினோர்கள்
கிந்தரமி லைந்துறுதல சித்தர்மட வார்கள்
கந்தருவர் பன்னியர்கள் காமரு யியக்கர்
தந்திருவ னார்களிரு தா மொழுது தொழு. (௩௨)

* கர்ப்பூரம்-பொன்.

தாய*சி குரத்திரதி தாழ்னிலயி ராணி
சாமரை யிரட்ட†சவி சாலிகுடை தாங்கப்
பூமகளு நாயகளும் பொற்றகைபல வேந்த
மாயணி பொன் மண்டப மருங்குகொடு வந்தார். (௩௩)

வெங்கனல் கொழுந்துபடர் வேள்வியிடை யிட்ட
துங்கமுறு பீடமி சடாவகைபுரிந்தோன்
மங்கல மிலக்குதொடை மூதையணி வேமொஞ்
சங்கரன் வலத்திலும்ம ணங்கையமர் வித்தார். (௩௪)

(வேறு.)

இளையறமக் காட்சியையம் சிருந்தவர்கண் டகமகிழ்ந்தன் வீறா ம்பூ தெய்தி, கலையலராங் கசனவடிவமை கரியாகக் கனல்விழியிற் கடந்த நாதன், தூனவனெனப் பெறவிந்தச் சரிகுழலங் கயற்கண் ணித் துவர்வாயப் பூமென், பிணையனையாள் செய்ததவப் பேறெ னத்தோ வெனவெடுத்துப் பேசாநின்றார். (௩௫)

எதுப்புறுக வெறும்பிவை யாயவுயிர்க் குயிராகு மிறைவ னார் வந், துமபலவு மியற்றுமெயிற் சில்லோர்திச் சவுந்தரியா மமுதனை னைத், திறம்பெறுமா மணமுடித்தற் குரியனவாய்த் திகழ்கவிணற் திருவா யிக்குப், ‡புறம்பெறுமிக் ககரியற்றும் புனிதவபயனை ன்றோ புகழி வெய்யார். (௩௬)

கற்றவர்தம் முளக்கோயிற் களிவொடினி தமர்ந்துலகைக் காக்க வெண்ணிக், §கற்றவராற் புரம்பொடித்த கண்ணுதலின் வடிவையிரு கண்ணிற்காணப், பெற்றபெருஞ் சிறப்பதனாற் பெரும்புவியி னமை ப்போலப் போறானர்த, நறுவஞ்செய் தவரினியுசாசரி துண்டு கொலோ கவில்வீ ரென்றார். (௩௭)

விடைத்தரும மூர்த்தியிம விண்டெனிற் சார்முனிவர் வியந்து காண, நீடதிவ்வியப் பெருக்கமுடையா நாமம்புணர்ந்த கண்டுவகை நயப்ப ராகப், படத்தானின் அமையாமிப் பாலிவையத் திடக்கருணை பாலித் தானென, முடித்தலியி விளையடியை முடித்தனுளரைத் தொடைத்தரு ளிம முதல்வ வென்பார். (௩௮)

அந்தவளை யத்தனிக ளருந்தியுவட் டெடுக்குபது வமைமக வா னச், செங்கருவுஞ் சுமியமணி செழித்தவிரு சிறியமலவன் செயிக்கெ மையன், சிங்கதமவிழ் மனைத்திலுக்கார் திறமுதல மாதவர்கள் சிற ந்த வேத, மந்திரமா னதையியம்ப மறைக்கிழவன் சடங்கனைத்து மகிழ்வாய்ச் செய்தான். (௩௯)

* கிராம்-கூந்தல். † சவி-அழகு. ‡ புறம்-மதில். § கல்லவர்-மலைவில்.

சோதிடத்தின் முறைதெருஞ் சார்குருசன் மணவேளரை தன்னிற் றென்னைப், *போதகதே ரிமையவனைப் புண்ணியன்சேட் டினிதெழு ந்து புகழ்சேர் கோனி, லாதவன்போ லுத்தரிய மரையசைத்தும் மட மயிலை யருளாற் கூவிக், கோகநறுமென் மடியிருத்திக் குவித்திருக் குஞ் செங்கைவிரன் மேற் கொண்டு வைவி. (௪௰)

பிறங்களாம் புயமீது நீர்வார்த்த ளவிக்கொனா பிருத்த னைமெய், †பிறங்குறு மரன்காமேற் பேரியல் வல்லி‡சியம் பெண ணைத்துப், பிறங்கலென வளர்ளமென் முலைத்தூலர்வாய் மேனைதரும் ¶பிசிதம் விட்டான், கறங்கவுயர் விலத்தோர்தூத் ததிமுழக்கிக் கற்பகப்பூக் கவிழ்த்து நின்றார். (௪௧)

(வேறு.)

வாசமுறு மாமலர் வதிந்துறை விரிஞ்சன்
நேசமுட னுகம நெறிப்படிசெய் §வேள்வியம்
மாசிலெழு தாலுவினு மாற்றிட விருப்பத்
தேசுற வதிர்த்துட னெழுந்தன செழுந்தீ. (௪௨)

ஆடின ரம்மையர்க ளாரமுத கீதம்
பாடினர் பரிந்திருவர் பண்ணவர்க ளார்வங்
கூடின ராவியை குதித்தனர்கை சென்னி
சூடினர் மணச்சுவைக ளெய்தனர் களித்தார். (௪௩)

ஆதிமறை நான்குட னருங்கருவி யோதை
மாதிர முறும்படி வலத்ததில் னாரிய
சோதிதரு மங்கல வடங்கனை தொடுத்தான்
பாதிமதி சூடிய பரன்மன மகிழ்ந்தே. (௪௪)

பின்றனது பின்னியொடு பேயுட னடிப்போன்
கன்றுதலில் வெண்பொரி காங்கொடொளி யார்வந்
துன்றிய செழுஞ்சுடர் சுவைத்திட வளித்து
வென்றிமறை யோர்கொள வெறுக்கைபல வீந்து. (௪௫)

கார்க்குழல் சவுந்தரிதன் கையமலர் பிடித்துத்
தீர்த்தனவ னாழல் சிறந்திட வலஞ்செய்
தார்த்தியுட னையைபத மம்மியி லமைத்துச்
சீர்த்திகொ ளருந்ததி செழும்படிவு காட்டி. (௪௬)

பணைச்சுமை கொள் பாரினிவை பண்பினொடு கற்கே
மணத்தினியல் யாவையு மறைப்படி முடித்தா
னிணர்க்குழல் தறுத்தவிழி யாளொடு மேற்பக்
கணத்திலமத னைதரு கடற்கருணை வள்ளல். (௪௭)

* போதகம்-யானை. † பிறங்கல்-பெருமை. ‡ சயம்-கை. ¶ பிசிதம்-நீர். § நேயம்-நெய்.

(வேறு.)

பூரண கருணை நாட்டப் புண்ணியன் றனக்கு மிக்கத்
தாரணி யாவு மீன்ற தாய்சிவ சத்திக் கீடில்
வாரணன் முலையார் தேவ மடந்தையர் தொழுமென் னையா
லாரண மொழியர் வேந்தி யாலம தெடுத்தா ரன்றே. (௪௮)

காண்டரு கரிய சோன் றடை கடவுளா னடைந்த கோலம்
மீண்டடைந் தனமென் றேமா சிலிகந்தா நாக ராமேனூர்
வேண்டிய வரைமபூ சித்தார் விளக்கிறை புமைமபா னன்ற
மாண்டகு மிருவர் செந்தா மரைமல ரடியிற் றுழந்தாள். (௪௯)

மன்றலுக் கடைந்தோ ரெல்லா மகிழ்வுறச் சுரபி யின்று
சொன்றியு முலவை கைத்தீர் சுவையுற தளிக்கத் தாரு
தன்றனில் வாசிதை தனக்குத் தகியவ னியினை கூறத்
தொன்றைய சடையோ னும்பூங் கோதையு மகிழ்ந்தா ரன்றே. (௫௦)

இவ்வகைத் திருக்கா ன்மண மெழிலுபெற முடிக்க வின்னர்
தெவ்வர்தம் புரமெரி மதனை தேவனுந் தேவி தானு
நல்லலங் கூதக வாட்கண் மரகத வல்லி யன்றி
கல்விய தகிற கேசவின் காட்சியுட் கருணை கொண்டார். (௫௧)

இமையவர் பரவு முக்க ணெம்பிரா னிமிகைக் குன்றா
டமையுமொண் விடைமே லேறி யமரர்கள் சினவென் கொக்கை
யமையுறுத் தினிதேதா னமென்சொ லைபரி மறைமங் குக்க
ணுமைசெழுந் தெட்ட வதி துந்துபாசை மகளிர் சூழ. (௫௨)

தேவதுந் துமியோ லிப்பவ் லியத்திரள் பிணங்கி யார்ப்ப
மேவருந் துதிசெய் நார தமுனிவர் கீதம் பாட
யாவெழி லத்தின் மிக்கார் ஈசிறிவிலாத் தமைய ரோமு
மேகவையுந் தனிவாய் மாதர் குழுவெலா மடைந்து சேய்ய. (௫௩)

வின்னர கியக்கர் நாகர் கினறெழின் மகளிர் கூடி
நல்லமா விசைகள் பாட நாகர்கோன் பிரம்பு கொண்டு
சன்னதி விலக்கச் சிரசான் †தனஞ்சய னிருமை யோட்ட
கன்னியீச் சனகனுதி யரனிய கோத்தி யம்ப. (௫௪)

சடாமணி மோலி வேய்ந்த சாரபல நெருங்கிச் சூழத்
தொடர்கரி கலினப் பாய்மாத் துலங்குமப் பனசை முதனி
மிடாதரு பிறவி வேர்கிட டெரிதரத் தொழுதெழுமப்
படாகெடுத் தருளு முக்கட் பண்ணவ னவிர்வங் தானால். (௫௫)

---

* இந்திரவிமானம். † தனஞ்சயன்-அச்சினி.

*நல்லிய மறுமிக் கோலத் தாய்மையைப் பார்த்து வோரும்
கல்விய நாறமெய்த் ஞான நாகரும் புவியு ளோரும்
வல்லியம் பூசித் தேத்தத் தள்ளவிரு பதியோ ருங்கண்
†டல்லகண் டங்க ளெல்லா மகற்றியின் றூர்வ முற்றார். (௫௬)

தூயமணி மாட வீதி சூழலுந் தகன்று வானத்
தேய்தருஞ் சிகரி வாய்வெப் பிதிடக் குழைத டாவிய்,
பாயபரி மதர்கெ வெல்லா பாவையர் பலரும் கூடி
யேய்தலில் மணவாழ்த் தோத வுறைநா ளவனை கூர்ந்தே. (௫௭)

நாகளா மணியி னூர்செய் சொன்னமண் டபத்தி னுப்ப
வரிகரில் சின்மா தனத்தி னியலியோ டமர்ந்தா னுற்ற
சகபதி கிரிஞர் ஞதிக் கடவுளர் யவர் னாக்குத்
தகவிடை யளித்தா னந்தரு மார்த்தினி திருந்தா னன்றே. (௫௮)

துலிய ரனியரா ரவசிக் ககபள முடித்தற் காமத்
தாலமா நகரின் மேன்மைச் சரிதத்தை யெண்ணில் கோடி
காலமா புரைத்திட் டாலுங் கடைபெற லருமை யாமிந் ,
நூலியே லதற்கொப் பான நகர்பிறி திலையென் றோர்வீர். (௫௯)

அதைய ரத்தின் மேவி யமர்ந்திடுவத் கருணைமூர்த்தி
யோகையாய் புராண சாதை யுரைத்தவர் கேட்டோர் முத்திப்
போகமாம் பொருளைத் தாய்க்காப் புனிதராய் வாழுவர் தேவ
வேகமாத் தலத்தி னெய்தி யிறைவனைத் தொழுதி ரென்றான். (௬௦)

(வேறு.)

அவனியின்மெய்த் தவம்வளர்க்கு மருட்குத
    வளநதமொழி யமுத மாதித்
தனிகரில் வாடுசரி ம்தை யிசைத்தனிரு
    மெய்முனியாம் நகளி யொன்றப்
பின்னமிலா விச்சரிதை யெனுஞ்சுடரைப்
    பிறந்தனைத்தப் பிறவி யாய்த்தி
மென்னயுரைத் திணையடியி னிறைந்திடவு
    முனிவனுந்த னிருக்கை புக்கான். (௬௧)

சிவமுனி யகன்றதற்பின் னிருவளர்கை
    மிகவளத்துச் சிறந்தோ ரியாருந்
தாலவனத் தினிலடைந்து தண்ணமுத
    நதியாடிச் சனக னுதிக்

---

* அல்லியம்-உவமை. † அல்லகண்டம்-துன்பம்.

காவிருக் கத்தடியி லமர்ந்தருள்பா
லித்தவெம் மையன் பாதக்
கோலமலர் முடிதரித்துக் குறைவறுநன்
முத்தியினிற் கூடி னாரால். (௬௨)

(வேறு.)

வேதநூற் றுறைகள் வாழி விளங்குநற் றவங்கள் வாழி
நீதமா மகங்கள் வாழி நீதிநூல் வல்லோர் வாழி
போதனின் னுலகு வாழி புணரிசூ ழுலக மெங்கு
மாதமும் மாரி பெய்து வண்மையோ டினிது வாழி. (௬௩)

வேதிய ரொழுக்கம் வாழி வெற்றிகொள் மன்னர் வாழி
நீதிசேர் செங்கோல் வாழி நீணகர்ப் பனைசை வாழி
யாதியி னருளி னலஞ் சமர்ந்துறை மாக்கள் வாழி
யோதிய புராணம் வாழி யுன்னரு மடியார் வாழி. (௬௪)

பூதிருக் கிராக்கம் வாழி பூண்பவ ரென்றும் வாழி
கோதிலாச் சைவம் வாழி குருவரு ளினைநர்ந்து வாழி
தீதிலைந் தெழுத்தும் வாழி சிறந்தஞா னியர்கள் வாழி
ஆதியின் சரிதம் கேட்டு மன்பினோர் வாழி வாழி. (௬௫)

(வேறு.)

இதமுறு சகாத்த மூவா றதற்கோ டையயுமை யைந்தினிற் றிகழுந், துதிபெறு சோப கிருதென மாண்டுத் தலாமதி யதனி லிப் பனைசைப், பதிபுரா ணக்கா னதனைவிட் டயினூ பண்ணவர் துயர்தவிர்த் தாண்ட, நதிமதி புனைந்த வம்பனை மயூர நாதனூர் கருணைகொண் டுரைத்தேம். (௬௬)

விவாகச்சருக்க முற்றிற்று.

பாயிரமுட்படச் சருக்கம் ௧௬-க்குத் திருவிருத்தம்-௧௧௨௭.

திருப்பனைசைப்புராண முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

திருப்பவனைசைப்புராணவசனம்.

நைமிசாரணியச்சருக்கம்.

ஒருகாலத்தில் நான்முகக்கடவுளாகிய பிரமனிடத்துச் சிலமுனிக்கணங் களடைந்து அவர் பொன்னடிகளைப்பணிந்து புகலுவாராயினர், ஐயனே! இது காறும் நாங்கள் பற்பல சிவதருமங்களைச் செய்துவந்தோம், இனியரிய சைவ தவங்களைச்செய்து அனேக வேள்விகளை விதியினோம்பி யாங்கள் வாழத் தகுந்த ஒரு வனம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனர். இத னைக்கேட்ட பிரமன் சிவத்தியானஞ்செய்து ஒரு தருப்பையினை யெடுத்து நேமியாகவனைத்துப் பூமியிலுருட்டி இஃதோடிநின்ற வனமே நீங்கள் வாழத் தகுந்த தபோவனமாகுமென்றனர். முனிவர்கள் அந்நேமியின் பின்றொ டர்ந்து விரைவாகச் சென்று அது தங்கியவிடமே நைமிசாரணியமெனக் கருதி அவ்விடத்திலேயே சிலநாள் தவஞ்செய்து அநேக முனிக்குழாங் கள்கூடி ஒரு சத்திரயாகஞ் செய்து முடித்து மகா சந்தோஷசித்தராய் வதிந்திருந்தனர். பின்பு அவ்விடத்திலொருநாளையதினம் வேதவியாசர் மா ணாக்கராகிய சூதமாமுனிவர் விபூதி ருத்திராட்சவலங்கிருதராய்ப் பஞ்சாட்சர காவினராய் எழுந்தருளிவந்தனர். உடனே முனிபுங்கவர்கள் தரிசித்தெழுந்து ஓடோடியும் எதிர்கொண்டு வணங்கி யழைத்துவந்து பல வுபசாரமியற்றி யொரு ஆசனத்தின்மீதி லெழுந்தருளச்செய்து சமீபத்திலிருந்து கைகுவித் துக் கேட்பாராயினர். சிவபுராணமனைத்துந் தேர்ந்த முனிபுங்கவரே! சிவ வான்கெட்டு முந்தித் தேவரீர் வாரணாசியென்னுங் காசிப்பதியில் புராண கதைகளை எங்களுக்குச் சொல்லியபோது கயிலாயத்துக்குச் சமானமான து இந்தக்காசியும் காஞ்சியுமென் றருளிச்செய்தீர். அந்தக்காஞ்சிக்கு மிக்குகோ சதூரத்தில் விலாசகாஞ்சியென்றொரு தலமுண்டென்றுரைத்தீர். அத்தலத் தின் திவ்விய சரித்திரத்தை யின்று கேட்கவிருந்த வாசையுள்ளோம். இரு வைபுரிந்தருளவேண்டுமென் றவுடனே சூதமுனிவர் தனது பரமாசாரியராகிய வியாசமுனிவரைத் தியானித்து ஆசைபு மன்புமிக்கொண்டு சொல்லுவாராயி னர். கேளுங்கள் நைமிசாரணியவாசிகளே! நீவிர்கேட்ட விலாசகாஞ்சியின் மான்மியம் வியாசமுனிவராற் சொல்லப்பட்ட பதினெண் புராணங்களுள் சிவபிரானைப் புகழ்ந்துரைக்கும் புராணம் பத்து, அதனுள் முதன்மையாகிய பிரமாண்ட புராணத்துள் உத்தரகாண்டங் கைலாயசங்கிதையிலுள்ளது அதை யெடுத்துச் சொல்லுவேன். பூர்வத்தில் அந்த விலாசகாஞ்சியின் மான் மியத்தைத் தணிகையின்கண் சண்முகக்கடவுள் அகத்தியமுனிவருக் குரைத் தனர். அவ்வகத்தியமுனிவர் வியாசமுனிவருக்கோதினர். அவரும் அன்புடன் எனக்குரைத்தனர். அதை யாம் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேனென்று பின் னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினர். சிவபிரான் இப்பூதலத்தின்கண் ணெழுந்தரு ளும் சிவதலம் அறுபத்தெட்டாகும் அதிலும் மேன்மைபொருந்தியதலம் பதி,

ருகும். அதினுஞ் சிறந்ததலம் ஐந்து அதாவது காசி காஞ்சி காளத்தி சிதம்பரம் மதுரை. இவ்வைந்தினுஞ் சிறந்தது காஞ்சி, அந்தக் காஞ்சிக்குச் சமானமானது தீங்கள் நீங்கிய விலாசகாஞ்சியாகும். அந்த விலாசகாஞ்சியில் பாலிமாநதியென்று ஒரு ஆறுண்டு. அதன் மகிமையை எம்மால் உரைக்குந்தரமன்று. மேன்மைதங்கிய தேவர் முனிவர் சித்தர் அரசராகப்பிறந்து வாழ்ந்தாலும் பலனில்லை. அந்த விலாசகாஞ்சியில் ஈ சிதல் புல் பூண்டு கிருமியாகிய இழிந்த பிறப்பாகச் செனித்தாலும் முத்தியின்பத்தையடையும். புலியும் மயிலும் பூசித்த சோதிலிங்கப்பெருமானை வழிபடுவோர் இகபரசுகத்தைப் பெறுவார்கள். அந்தச் சிவலிங்கப்பெருமானை உமாதேவியார் நந்திதேவர் மறையவன் இந்திரன் பிரமன் விட்டுணு தக்கன் இராகவன் மன்மதன் இயமன் வீரபத்திரன் அகத்தியன் முதலானோர் பூசித்துத் தங்கள் தங்கள் இட்டசித்திகளையடைந்தார்கள். அத்தலத்தின் மகிமையை முன்னம் அகத்தியனுக்கு முருகக்கடவுள் சொல்லியிருக்கிறாரென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய சூதமுனிவரை முனிவர்கள் வணங்கி சுவாமி! முருகக்கடவுள் அகத்தியருக்குச் சொல்லவேண்டிய காரணம் யாதோ அதைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றுகேட்க சூதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார். சாம்பவமூர்த்தியினது அருள்விழி நோக்கமுண்டாகியவிடசாரணியத்தை அகத்தியமுனிவனடைந்து அங்குள்ளவிம்மிதங்களைப் பார்த்து நிற்குந்தருணத்தில், அவ்வனத்தில் தவஞ்செய்யும் பாரத்துவாசமுனிவர்கண்டு அகத்தியமுனிவனே! நீ இனைத்துவந்தகாரியங்களை யிவ்விடத்தில் தடையற விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளலாமென்று சொல்லவே அகத்தியர் முனிநாதரே! யாவருக்கும் அருமையான தமிழிலக்கண முணருமாறு வந்தேன் அதை அருள்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து நிற்கவே, ஓ முனிவனே! நீ கருதிய இலக்கணம் விலாசவாசராகிய கடவுளல்லது உலகத்திற்சொல்ல வல்லவரொருவருமில்லை, ஆதலின் நீர் கைலைக்கு எழுந்தருளல் வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டருளினார். அதுகேட்ட முனிவன் வணங்கி விடைபெற்றுத் தனது மனைவியாகிய உலோபாமுத்திரையுடன் சீடவருக்கங்கள்சூழப் புறப்பட்டுக் கைலைக்குச் செல்லத்துணிந்தனர்.

நைமிசாரணியச்சருக்கமுற்றிற்று.

உ

திருக்கைலாயச்சருக்கம்.

ஸ்ரீ மகா கயிலாயத்திலுள்ள கோடிசூரியப்பிரகாசமா யொளிவீசும் நவரத்தினமயமான மண்டபத்தில் பக்தானுக்கிரககாரணமாக அரிப்பிரமாதி தேவர்களும், முனிவர் இயக்கர் கந்தருவர் கின்னரர் கிம்புருடர் முதலானோர்களும், ஒவ்வொரு பக்கத்திலிருந்து அரகர சிவசங்கர மகாதேவாவென்று துதித்து நமஸ்கரிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், ஸ்ரீ உமாதேவியாரோடு சாம்பமூர்த்தியானவர் இரத்தின சிங்காதனத்தில், வீற்றிருக்குஞ்சமயத்தில் அகத்தியமுனிவர் உலோபாமுத்திரையோடு சந்நிதியிற்சென்று சாஷ்

டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தெழுந்திருந்து அஞ்சலியஸ்தராய்நின்று பின் அநேகதோத்திரங்களை வீணையில்வைத்துக் கானம்பண்ணிக் கண்களிலானந்தபாஷ்பம்பெருக மனமுருகித் ததேகத்தியானியாய் நிற்குந்தருணத்தில் பரமசிவன் கடாக்ஷித்தருளி, அகத்தியமுனிவனே! நீ வேண்டியதை விளம்புவாயென்ன, அகத்தியமுனிவர்பத்தியோடெழுந்து சுவாமி! தமிழிலக்கண முணரவும் இக்கயிலையிலிருந்து உமாதேவியாரோடு வீற்றிருக்கும் நின்திருவோலக்கத்தை சதா தெரிசிக்கவும், எண்ணினேன். அவ்வாறருள்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துநிற்க, அச்சொற்கேட்டு அவ்வாறே தமிழிலக்கணங்களைப் போதித்தருளி இவ்விலக்கணத்தைப் பக்குவமடைந்த மாணவருக்கு உபதேசித்து விருத்திசெய்ய பூலோகத்திற்குச் செல்லுவாயென்று பரமசிவன் திருவாய்மலர்ந்து பின்னுஞ் சொல்லுவார். மாதவனே! விந்தகிரியானது மேருவுடன் பகைத்துயர்ந்து அண்டமுகட்டையளாவி சூரியன் சந்திரன் முதலாகிய கோள்கள் தங்கள் தங்கள் கதிகளில் செல்லவொட்டாமல் இடையூறியற்றி நிற்கின்றது. அதன் மனவகங்காரத்தையடக்கி அதற்குத் தென்றிசையில் செழித்தோங்கிய தண்டகாரணியத்தில் முனிவர்களுக்கிடுக்கண்புரியும் துஷ்டர்களாகிய வில்வலன் வாதாவியைக்கொன்று பின்பு தென்தேசத்திற் சிறந்தோங்கிய பொதியமலையைச் சேர்ந்து தவத்தைச் செய்திருப்பாயென்று கட்டளையிட அகஸ்தியர் மீளவும் வாழ்த்தி நாதனே! தேவரீர் உமாதேவியாரோடு வீற்றிருக்குந் திருக்கோலத்தை இடைவிடாமற்றரிசிக்கும் வைபவத்தைவிட்டுப் பூவலகத்திற்கு நான் எவ்வாறு செல்லுவேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். அப்போது பரமன் முனிவனை யருகழைத்து அருட்பார்வையளித்து மாதவனே நீ இப்போது தரிசிக்க விரும்பிய நமது சொரூபம் சகளவடிவமாகும். உண்மைச்சொரூபம் நிஷ்களவடிவமாகும். ஆதலின், அந்நிஷ்களவடிவை யுணரவேண்டின் மண்ணுலகத்தைச்சார்ந்து சித்தசுத்தியடைந்து யோகாப்பியாசம் பயின்று ஞானத்தவத்தைப் பெறுதல்வேண்டும். ஆதலின், நீ பூவுலகத்திற்சென்று தேவர்களும் போற்றுஞ் சிவதலம் பலவற்றிலுஞ் சிறந்ததாயும், நாம் மனத்திலுவகை மென்மேலுமுண்டாக வதிந்தருளுந் தலமாயும் உள்ள விலாசகாஞ்சியில் சிவலிங்கந் தாபித்துப் பூசித்தேத்திப் பின்பு பொதியமலையிற்றங்கி ஞானத்தால் நமதுண்மையுருவை யடையக்கடவாய் என்று கட்டளையிட்டருளினார். அதுகேட்ட முனிவர் வணங்கி வாய்புதைத்துநின்று தேவரீர் திருவருட் பெருக்கினுற் பணித்த பணியை அத்திருவருட்கொண்டு முடிப்பேனென்றும் வணங்கி கருணையங்கடலே! கடல்சூழ்ந்த பூவுலகத்தில் சிறந்தோங்கிய அவ்விலாசகாஞ்சியின் மான்மியத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்ன, அதுகேட்ட சிவபிரான் முனிவனே! நீ விரும்பிய தலத்தின் மகிமையை தணிகைமலையிலெழுந்தருளிய உமது பரமாசாரியனாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளினிடத் துணர்வாயென்று ஆக்ஞாபித்தனர். அதுகேட்ட அகத்தியன் உலோபாமுத்திரையுடன் பரமனை வணங்கி விடைபெற்று சீடவருக்கத்தன்சூழ கைலையைவிட்டு நீங்கிப்பூவுலகத்தையடைந்தனர்.

திருக்கைலாயச்சருக்க முற்றிற்று.

அகத்தியன்யாத்திரைச்சருக்கம்.

நிலவுலகத்தையடைந்த அகத்தியமுனிவர் உலோபாமுத்திரையோடும் கூடிமேவரை திருக்கேதாரம் விருபாக்ஷம் மானசகோத்திரம் துவாரகை காளிந்தி முதலிய தலங்களைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டுவரும் வழியிலே காசிப்பதியைக்கண்டு கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து வீதியை வலம்வந்து விசுவேசப்பெருமான் ஆலயத்தையடைந்து கண்களிலே நீர்சொரியப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து துதித்துத் துண்டிவிநாயகன் விசாலாக்ஷியம்மை முதலிய மூர்த்திகளைத் தரிசித்து விசுவேசர் சந்நிதியையடைந்து திருமஞ்சனமாட்டி மலர்கொண்டருச்சித்தேத்திச் சிலநாள் கழித்துப் பரமசிவனை வணங்கி விந்தமலையையடைந்து அதன் நிலைமைகளை மதித்து வானத்தை யளாவிநிற்கும் ஓ விந்தமே! கேட்பாயாக. பரமனருளின்படி தென்பொதியவரையைச் சேர்ந்திருக்க வந்தனம். ஆதலால் உன் னெல்லையைக்கடக்க நீ சிறிது வழிகாட்டுகவென்று கூவிச் சொல்லுவதை விந்தகிரிகேட்டு நகைத்து சூரிய சந்திரர் முதலியோருக்குஞ் செல்ல வழிகொடாத யான் உனக்கஞ்சி வழிகொடுப்பேனோ! வந்த மார்க்கத்தைத் தேடியோடிப் போவாயென்று சொல்லியவோசை செவியிற் கேட்டமாத்திரத்தில் கோபஞ்சொலித்து நகைத்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை மனதில் உச்சரித்து, தனது சூரிய கரத்தை அம்மலையின் உச்சியில் வைத்துப் பாதலத்தைச் சேரும்படிக்கழுத்திப் பின்பு தனது மனைவியோடும் முனிக்குழாங்களுமுழ தண்டகாரணியத்தை யடைந்தனர். அந்த வனத்தின்கண்ணுள்ள மலைச்சாரலில் ரிஷிகளை இம்சை செய்துகொண்டிருக்குங் கொடியவராகிய வில்வலன் வாதாவியிருவரும் அகத்தியர் வரவைக்கண்டு இந்த முனிவன் ஆதியிற் கடல்நீரையுண்டு தேவேந்திரனால் நம்குலத்தவரைக் கொல்லுவித்த பாதகனாகும். இவனை மடக்கி விருந்திட்டு இன்று இவன் பிராணனையொழித்துப் பழியையுந் தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்று யோசித்தவர்களாய்த் தம்பியாகிய வாதாவியை ஆட்டினுருவாக்கி, மூத்தவனாகிய வில்வலன் தபோதனர் வடிவுகொண்டு கும்பமுனிக்கெதிர்சென்று வணங்கி எளியேனாகிய தொண்டன்வசிக்கும் பன்னசாலை யிதோவிருக்கின்றது. அது பவித்திரமாகத் திருவையுற்றெழுந்தருள்கவென்று மீட்டும் பணிந்துவேண்ட, அகத்தியமுனிவர் பாதகன்கொண்ட சூதையறியாமல் அவன்செய்யும் உபசாரத்திற் கிரங்கி அவன் பன்னசாலைக்கெழுந்தருள, உடனே பாதகன் தருப்பாசனத்தை விரித்து வீற்றிருக்கச்செய்து அருக்கியபாத்திய ஆசமனங்கொடுத்து கரங்களைக் கூப்பி அடியேன் திருநாத்தனுரும்படிப் போசனஞ்செய்து சேஷப்பிரசாதந்தந்து போவீரென்று கேட்டுக்கொள்ள அதற்கிரங்கி கும்பமுனிவர் சம்மதித்தனர். தட்சணம் பாதகனாகிய வில்வலன் அகமுக மலர்ந்தவனாக தடாகத்தில்மூழ்கி மடைப்பள்ளியை மெழுக்கிட்டு சன்னசம்பா அரிசியினாற் சாதஞ்சமைத்து அறுவகை ருசிபதார்த்தங்களமைத்துத், தம்பியாகிய ஆட்டைத் தூக்கிப்பிடித்துக் குருமுனிவனெதிரில் இருகூருக வாளினாற் கண்டித்துத் தோலைப்போக்கி உறுப்புகளை வெவ்வேறாக்கி மாமிசங்களை அரிந்து

சேர்த்துச் சம்பாரங்கூட்டி பொரியல் குழம்பு வறல் சுண்டல் விதங்களாகச் சமைத்துப் பின்பு அகத்தியமுனிவரை யழைத்துப்போய் பீடத்திலேற்றி வாழையிலையைப்பரப்பி அன்னம்படைத்து முற்சொல்லிய கறிவகைகளை இலைமுற்றிலும் நிரப்பி அமுதுசெய்தருள்கவென்று வேண்ட, அகத்திய முனிவர் மனங்களித்துப் பூர்த்தியாகவுண்டு கைகால் சுத்திசெய்து ஓரிடத்தி லிருக்குந்தருணத்தில், இதுதான் சமயமென்றெண்ணிச் சண்டாளனாகிய வில்வலன் முன்னம் பிரமதேவன் அனுக்கிரகஞ்செய்த மந்திரத்தை யுச்சரித்து அப்பா தம்பி வாதாவி! சீக்கிரத்தில் வெளிவருவாயென்றழைத்த சத்தத்தைக் கேட்டு முனிவன் வயிற்றில் ஆட்டினுருவம்பெற்று, அண்ணா! இதோ வந்துவிட்டேனென்று சொல்வதை அகத்தியமுனிவர்கேட்டு, இது கொடிய இராக்ஷதர் வஞ்சகமென்றறிந்து திருக்கரத்தினால் வாதாவி சீரணியாகக் கடவையென்று பரமனை நினைத்து வயிற்றைத் தடவியபோது உதராக்கினிகொளுத்த அப்பாதகன் மடிந்துவிட்டான். இக்காரணங்களை வில்வலன் தெரிந்துகோபித்துப் பழுவையுமுருவிக்கொண்டு தண்டாயுதமெடுத்து முனிவரை மோதிக் கொல்லவருவதை அகத்தியர்கண்டு தருப்பையைக்கிள்ளிப் பாசுபத மந்திரத்தை யுச்சரித்துப் பிரயோகித்தமாத்திரத்தில் தம்பியைப்போலவே வில்வலனுஞ் சாம்பலாய் விழுந்தான். பின்பு அகத்தியர் கோபந்தெளிந்து அவ்வனத்தைவிட்டு உலோபாமுத்திரையோடும் முனிவர் கூட்டத்தோடும் ஸ்ரீசைலம் திருவேங்கடம் திருக்காளத்தி திருவாலங்காடு முதலிய தலங்களைத் தரிசனஞ்செய்துகொண்டுவரும் வழியிலே பூரணகிரியாகிய தணிகைமலை எதிர்ப்பட ஆனந்தமாய் நமஸ்கரித்துச் சரவணப் பொய்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து பஞ்சாக்ஷரத்தை யுச்சரித்து அழகிய திருநீறணிந்து பசுவைக் கண்டு பாய்ந்தோடுங் கன்றுபோல சுப்பிரமணியக்கடவுள் சந்நிதியை விரைந்தடைந்து, வீரவாகுதேவரால் முருகக்கடவுள் வீற்றிருக்குஞ் சமயத்தைப்புணர்ந்து காங்கேயனையடுத்து, நெஞ்சநெக்குருக, கண்களினானந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, அட்டாங்க பஞ்சாங்கத்துடன் வணங்கிப் பலவாறுகத்துதித்து, அஞ்சலியஸ்தராய் நிற்கும் முனிவரை சுப்பிரமணியக்கடவுள் கடாக்ஷித்தருளி யருகழைத்து, அகத்தியமுனிவனே, நீ நினைத்துவந்த காரியத்தைத் தடையற விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளலாமென்று சொல்லவே, அகத்தியர், சுவாமி! உம்முடைய திருவருளினால் சகல புருஷார்த்தங்களையும் பெற்றிருக்கின்றேனாயினும், தமது சன்னிதானத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்வதாவது, சிவதலம் பலவற்றினுஞ் சிறந்தோங்கிய விலாசகாஞ்சியின் மான்மியத்தை ஸ்ரீகைலாசவாசராகிய சிவபிரான் உமதிடத்திற் சென்றுணரும்படிக்கு ஆக்ஞாபித்தனர். அதை அடியேனுக் கனுக்கிரகஞ்செய்து திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்றுகேட்க சுப்பிரமணியக்கடவுள் அப்பதியின் மான்மியத்தைச் செவிக்கமுதாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளினரென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

அகத்தியன்யாத்திரைச்சருக்கமுற்றிற்று.

சீமாபுரச்சருக்கம்

சிவஞான சுபோதனராகிய சௌனகாதிய முனிவர்கள் பொன்போன்ற சடையையுடைய சூதபுராணிகர் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து சுவாமி தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கதைகளைக் கேட்டு மெய்ஞ்ஞானத்தமா கக்கேட்டு மனங்களிப்படைந்தோம். இனிமேல் உமாதேவியார் மயிலுருவாகி அந்தத் தலத்தையடைந்து தவஞ் செய்தமையை யுரைக்கவில்லையென்று நாட்டத்தரு ளினீர். அதை விரித்துச் சொல்லவேண்டுமென்று முனிவர்கள்கேட்க சூத முனிவர் சொல்லுவதாயினர்: சௌனகாதி முனிவர்களே! முன் கற்பத்திற்கு முன் திருக்கயிலையாகிய வெள்ளியங்கிரியில் இரத்தசிம்மாசனத்தில் உமா தேவியாரோடு பரமசிவன் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது அவரது சேவை யைக்காண அப்பிரமாதி தேவர்களும் முனிவர் சித்தர் கருடர் காந்தருவர் முதலானோர் [illegible] அவரது திருச்சந்நிதியை வணங்கி ஒவ்வொருபக்கங் களினின்று அரகரசிவசிவ சங்கர சம்போ மகாதேவவென்று துதித்து சமஸ் கரிக்க அப்புருநாரதர் யாழிசைக்க வாணுரன குடமுழவாசிக்க பாணு கம்பன் சங்கொலிமுழக்க சிலர் ஆனந்தக்கூத்தாட சிலர் பரமன் புகழைப்பாட இருக்குஞ்சமயத்தில், உமாதேவியாரோடு பரமசிவன் உற்சாகமாக உத்தி யான வனத்திற்குச்செல்ல உத்தேசித்து அம்மலையினருகில் எக்காலத்தும் தேவர் மனிதர் முதலிய எவருங்கண்டு களித்துத் தம் போகங்களை யிழந்து வெறுக்கச்செய்யும் அழகியமலர்கள் பொலிந்து விளங்கும் அனேகவிருட்சங் களும் அல்லி தாமரை முதலிய புட்பங்களில் நிறைந்துள்ள தடாகங்களும் பலவித பட்சிகளும் நாளுவிதப்பட்சி சாலைகளும் இம்புல்களையுமொலிக்கி கனமொழிந்து காற்றெழுப்புகிக்கும் கவின்தங்கொண்ட முனிவர்களுமு டைய உத்தியானவனத்திற்குத்தனது சேனைகளுடன்வந்த தேவர் முனிவர்கள் சூழ நந்திதேவர் முன்செல்ல அனேக வைபவத்துடன் உமாதேவியாரோடு வெள்ளிடையின்மீதேறியமர்ந்து அங்குண்டாகிய விசித்திர வைபவங்களையெல் லாம் உமாதேவிக்குக் காண்பித்து அவ்விடத்தில் பிரமனும் புகழ்ந்து சொல் லரதகரிய இரத்தினமயமான ஒப்பற்ற ஒரு மண்டபத்தைச்சார்ந்து அதன் மத்தியிலமைந்துள்ள சேவிதற்பத்தின்மீது இலக்குமியும் சரஸ்வதியும் உப சாரஞ்செய்ய உமையம்மையோடு பரமசிவன் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது பார்வதியார் பரமேசுவரனை வணங்கி சுவாமி இவ்விடத்திலுள்ள தடறியாத மலர்களும் மிருகங்களும் பட்சிக்கூட்டங்களும் தடாகங்களும் இந்த வனத்தில் கண்டவர்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும் பிரமிக்கச்செய்வதாய் விளங்குகின்றது. யானிதனுடைய அழகைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன், அதுவுமன்றி அடியா ளுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென விரும்பினேன், என விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனள். கயிலாசவாசராகிய சுவாமி அவ்விருவிற்கு விடைதராது தபோநிஷ்டையாய் யோகஞ் சாதித்திருந்தனர். அதையறிந்த உமாதேவி யார் மீண்டும் விடையின்மீதேறி அவ்வனச்சிறப்பைக் காணச் சென்றனள். அவ்விடத்தில் மலர்கள் நிறைந்து மிக்க உன்னதமாய்விளங்கும் தடாகக்கரை

யில், இந்திரன்முன்னர் அரம்பையர் நடிப்பதுபோல அழகிய மயிலானது சிறகைவிரித்தாடும் நடனத்தைச் சந்தோஷமாகப் பல நாழிகை செல்லப் பார்த்திருந்தனள். அதன் மருங்கில் பொன்போலும் வரிகளையுடைய ஓர் புலி விளையாடல் செய்துகொண்டிருப்பதை விடையானது மனக்களிப்புடன் கண்டு சந்தோஷித்திருந்தது. அப்போது கயிலையாளி யோகம்நீங்கி, அருகிரு ந்த கிரிராசபுத்திரியையும் வெள்விடையையுங் காணாமையால் நிட்டைகலை புணர்ந்து கோபங்கொண்டு தேவர்களோடு கைலையையடைந்து சிம்மாசனத் தில் வீற்றிருந்தனர். பின்பு தேவிதேவன் நீங்கியதால் அவ்வனம் காமத்தால் தவத்தையிழந்த முனிவரைப்போலும் மங்கலநாணிழந்த மங்கையரைப்போ லும் பொலிவிழந்திருந்தது. அதைக்கண்ட இருவரும் சங்கைகொண்டு பரம சிவன் எழுந்தருளிய இடத்தைச்சார்ந்து அவர் அருகில்லாமையைக்கண்டு பயந்து கைலையையடைந்து சிவபிரானைப்பணிந்து துதித்துநிற்க அவ்விரு வரையும் நோக்கி, நீவிர் என்னைவிட்டுநீங்கி வனத்திற்சென்று மயிலினது நடனத்தையும் புலியினது விளையாட்டையும் நோக்கியிருந்ததாலே, பூலோ கத்தில் மயிலாகவும் புலியாகவுஞ்சென்று அப்பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளு வீர்களென்று கட்டளையிடவும், இருவரும் மிகவும் பயந்து நடுங்கி திருவடி களில்வீழ்ந்து பணிந்து கிருபாசமுத்திரமே! நாயிற்கடையேம் அறிவிலாது செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளி இந்தச்சாபம் நீங்கத் திருவருள்புரிவீராக என்று பிரார்த்திக்க பெருமான் திருவுளமிரங்கி நீவிர் சென்று பூவுலகத்தில் பிரளயகாலத்திலுமழியாத காஞ்சிமாநகரத்திற்கு வாயுதிக்கில் ஒன்குரோச தூரத்தில் கைலையினும் மேலாகிவிளங்குந் தலமொன்றுண்டு, அதற்கு மேற் குத்திசையில் பஞ்சேச்சுரனெழுந்தருளியிருக்கும் காவிரிப்பாக்கை, வடக்குத் திசையில் புன்னாகேச்சுரனெழுந்தருளியிருக்கும் சென்மலி, கிழக்குத் திசை யில் மணிகண்டேச்சுர னெழுந்தருளியிருக்கும் திருமாற்பேறு, தென்றிசைத் திசையில் வராகேச்சுர னெழுந்தருளியிருக்கும் தாமல் ஆகிய இந்தத் தலங்க ளின் மத்தியில் ஒரு திவ்விய திருநகருள்ளது. அது தேவர் முனிவர் புக ழத்தக்கது. அந்தத் தலத்தில் எம்மைப் பூசித்தால், சிலநாளைக்குள் இப்பாவம் நீங்கும் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பின்பு உமாதேவியார் மயிலுருவ டைந்து பூர்வ உணர்ச்சியின்றிப் பூமியில்வசிக்கும் பறவையைப்போல தேன் று ளிக்கும் மலர்கள்நிறைந்த சோலைகள்சூழும் அழகிய அந்த நகரைச்சேர்ந்து அங்குள்ள ஆறு மலை வனம் [illegible] கோபுரம் மண்டபம் கொடி முதலிய இடங்களிற் சஞ்சரித் [illegible] முதலியவை யுண்டு அழகிய மாளிகையின்மீ [illegible] பறவைகளுடன் [illegible] வீதிகளில் உலாவி சிலநாள்கழித்தபின் பின்பு ஒருநாள் செந்தாமரை நிறைந்த சிவகங்கையையடைந்து அதிலுள்ள சலத்தைப்புண்டது. உடனே பூர்வ உண ர்ச்சிவந்தது. மயில் சிவபிரான் [illegible] சாபத்தை நினைந்து [illegible] கையிருக்குந் தானத்தைத்தேடிக் கண்டு மனத்தில் அன்புகொண்டு திருமஞ்சனமாட்டி அருச் சித்தேத்தி திருவடியில்வணங்கி [illegible] பரமசிவனருளால் மயிலுருவம் நீங்கி மிக்க சவுந்தரமுடைய பெண் [illegible] தேகிலங்

பெருக விழிகளில் நீர்சொரிய கரங்களைச் சிரமேற்குவித்து சோதிலிங்கப் பெருமானைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து ஐந்தெழுத்தையும் அகலாதுச்சரித்துப் பலபலவிதமாய்த் துதித்து அன்புமயமாயிருக்க, சிவபெருமான் அத்துதியைத் திருச்செவியிலேற்றருளி மிகவுமகிழ்ந்து மான்மழு திரிநேத்திரம் காளகண்டத்துடன் இடபவாகனத்திலெழுந்தருளிவந்து உமையம்மைகளிக்கத் திருவருள்பாலித்து மலைமகளே! உன் துதியைக்கேட்டு உள்ளங்களித்தேன். இனி நீ வேண்டும்வரம் யாது என வினவியவழி, எளியாளது மயிலுருவை யொழித்ததுபோல் இத்தலத்தில் உன்னை யருச்சிக்கும் அடியாரது ஆணவப் பிணியை யகற்றவும், இத்தலம் காஞ்சியை யடுத்திருத்தலின் விலாசகாஞ்சியெனப் பெயருண்டாகவும் விரும்பினேன் என வேண்டிக்கொள்ள, பெருமான் நீ நினைத்தவண்ணம் அருள்செய்தேன். அன்றியும், மயிலுருவகன்ற நின் வடிவம் மிக்க வனப்புடன் இருத்தலால், உனக்கு சவுந்தரி என்றுபெயரையு மளித்தோமென்றுரைத்து அம்மையார் நீக்கிய மயிலுருவத்தைக் கடைக்கண் சாத்தி சோதிலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். பின்பு அன்பாது துயரையகற்றும் அம்மையார் களிகூர்ந்து அச்சிவலிங்கத்தின் இடப்பக்கத்தில் வதிந்திருந்தனள். இப்பால் பரமசிவன் கிருபாவீட்சணியத்தால் உமையம்மையார் நீக்கிய மயிலின் உடலில் பாக்கு தெங்கு ஈந்து பனை தாளிப்பனை ஆகிய ஐந்து தருக்கள் உண்டாயின. அந்தத் தருவின் நிழலில் சவுந்தரவல்லிநாயகியாரும் மாயூரநாதேச்சுரரும் வீற்றிருந்து பத்திசெய்யும் அடியவருக் கனுக்கிரகஞ் செய்திருந்தனர். உமாதேவி மயிலாகப்பூசித்த காரணத்தால் அச்சிவபிரானை மாயூரநாதனென்றும் பஞ்சதருக்களாகிய பனைகள்சூழ்ந்த காரணத்தால் அப்பதியைப் பனைசையம்பதியென்றும் உலகர் கூறுவரென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

ஸ்ரீமாயூரச்சருக்கமுற்றிற்று.

௨

திருப்புலிச்சருக்கம்.

சைவாசாரதல்லியர்களாகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதபுராணிகரைமீட்டும் வணங்கி உமையம்மை மயிலுருவாகப்பூசித்த கதையைக்கேட்டு மனங் களிகூர்ந்தோம். இப்பால் இடபாகந்தி புலிவடிவாகிப்பூசித்த கதையையும் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த முனிவர்களுக்குச் சூதமுனிவர் சொல்லுவதாயினர். கேளுங்கள் முனிவர்களே! திருக்கைலையிலே சிவபெருமான் இடபாகந்திக்குத் தந்தருளிய சாபத்தினால் புலிவடிவாகிப் பூதலத்தையடைந்து காடு மலை பாலை நெய்தல் மருதம் முதலிய விடங்களிற் சஞ்சரித்து ஆங்காங்குள்ள மிருகம் பட்சி மனிதர் முதலிய யாவரையுங்கொன்று அதம்செய்தழித்துப் பலநாள் திரிந்துகொண்டிருக்கும்போது பரமசிவனருளிய சாபம் நீங்குங்காலம் சமீபித்ததால், மாதேவியார் பூசித்த சோதிலிங்கப்பெருமானெழுந்தருளிய வாசனைமிகும் மலர்கணிறைந்த

பொழிலாற்சூழப்பட்ட விலாசகாஞ்சியை யோர்தினமடைந்தது. அடைந்தவுடனே பரிசவேதியிற்பட்ட இரும்பானது அவ்வுருவமாறிப் பொன்னாவதுபோல, முன்னுண்டாயிருந்த துர்க்குணங்கள்மாறி கல்வி அறிவு ஒழுக்கம் பொறை சாந்தம் கருணை அன்பு முதலிய நற்குணங்களைப் பொருந்தியது. பின்பு அந்தப் புலி இந்தவிடத்திலுள்ள விம்மிதம் யாதோவென்று தேடிப் பார்க்கும்போது ஓரிடத்தில் குரங்குகள் கூழாங்கல்லை யிலிங்கமாகவைத்துப் பூசைசெய்வதையும், ஓரிடத்தில் தடாகத்திலுள்ள நீரை யானைகள் தங்கள் துதிக்கையால் உறிஞ்சி யானைகளுக்கு ஊட்டுவதையும், ஓரிடத்தில் பெரிய புலிகள் தங்கள்முலைப்பாலை மான்களுக்கருத்தி பசிபோக்குவதையும், ஓரிடத்தில் பச்சை ஒணான் பசித்த மயில் இரை தேடிக்கொடுப்பதையும், அந்த மயிலுக்கு பாம்பு தன்படத்தால் நிழல்செய்வதையும், அந்தப்பாம்பை கீரிப்பிள்ளை பாதுகாப்பதையும், ஓரிடத்தில் கின்னரியின்குஞ்சுகள் சூரியகிரணத்தால் மெலிவதை ராசாளிகண்டு தன்சிறகைவிரித்து நிழல்செய்வதையும், அந்தராசாளியின் சிறகிற்குச் சகதில்நீரைமொண்டு பூனை வாயினாற் றெளிப்பதையுங்கண்டு உள்ளத்தில் அதிசயிப்படைந்து இவ்விடத்தில் இன்னும் என்ன அதிசயமிருக்கிறது பார்ப்போமென்று குறித்துப்பார்க்குங்கால், பனைவிருட்சத்தினடியிலே சொல்லுதற்கரிய சோதிலிங்கப்பெருமான் இருக்கப் புலி கண்டது. கண்டவுடனே அடியற்றப்பனைபோல் பூமியில்விழுந்தெழுந்து, ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கி, கண்களில் ஆனந்தவெள்ளஞ்சொரிய சரீரம்புளகாங்கிதமாய், தேவதேவனைத் திருமஞ்சனமாட்டவெண்ணி, சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, அந்நீரைக்கொண்டு அபிடேகஞ்செய்து வாசனையிருந்த மலர்களால் அருச்சித்து, மதுரமிருந்த கனிவர்க்கங்களைப் பறித்து, சுவாமி திருமுன்னர்வைத்து நிவேதித்தது. பின்பு அரும்பானது வண்டுகள்காலாற்கிண்ட அப்பெயர்மாறி மலரெனும் பெயர்வந்ததுபோல பரமசிவன் அருளினுக்கால் புலியுருவகன்று இடபவுருவம்வந்தது. உடனே ஆநந்தங்கொண்டு பரவசமடைந்து நின்றது. அதுகண்ட சிவபிரான் நந்தியின்மீது கருணைகூர்ந்து மான் மழு திரிநேத்திரம் காளகண்டம் சதுர்ப்புஜத்தோடு சிவலிங்கத்தினின்றுந்தோன்றி உமாதேவியார் இடப்பாகத்தில்விளங்க, பரமசிவன் பிரத்தியட்சமாகி, நந்தியே! நீ வேண்டும் வரமியாதென்றவுடனே நந்தியெழுந்து சாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து நமஸ்கரித்துத் தம்பிரானைப் பலவாறுசுதுதித்து, ஐயனே! யெனது சாபப்பிணியின்றொழிந்தது. தேவரீரருளால் ஒருகுறைவுமில்லை; ஆயினும் உனது திருவடியைவிட்டு நீங்காதிருக்கும் வரமெனக்கீதல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க, தேவாதிதேவனாகிய சோதிலிங்கப்பெருமான் அகமகிழ்ந்து அங்ஙனமேயாகுகவென்றருளிச்செய்து, பின்னருஞ்சொல்லுவார். இந்தத்தலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இட்டசித்திகளை எளிதிற்பெறுவதால் இதை சிவதலமென்று தேவர்கள் சொல்லுவார்கள். அதல்லாமலும், அம்பிகை மயிலுருவாய் என்னைப் பூசித்ததால், உலகத்தவர் மாயூரேசனென்றழைப்பார்கள். நீ புலியாயிருந்து பூசித்ததால் இன்றுமுதல் எனக்கு திருப்புலீசனென்று பெயர்வழங்குமென்று திருவாய்மலர்ந்து சிவலிங்கத்தில் மறைந்தருளினரென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

திருப்புலிச்சருக்கமுற்றிற்று.

திருக்காளத்திச்சருக்கம்.

சிவஞானச் செல்வர்களாகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதபுராணிகரை மீட்டும் வணங்கி இடபதேவன் புலியுருவாகிப் பூசித்தகதையைக்கேட்டு மனம் குதூகலமடைந்தோம். இப்பால் காளத்திநாதன் சரிதத்தையும் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த முனிவர்களுக்கு சூத முனிவர் சொல்லுவதாயினார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! பாண்டிநாட்டிலே இராமேச்சுரமென்றொரு நகருண்டு, அது தன்னை அடுத்தவருடைய பாவப் பெருக்கை தீப்பட்ட பஞ்சுபோலச் சிதைக்கும் சிரேட்டமுள்ளது என்று சூதமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதுகேட்ட முனிவர்கள் மனத்தில் ஆசங்கைகொண்டவராகிப் பலதரம் அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து நின்று, ஐயனே! நீர் சொல்லிய நகரத்திற்கு இராமன்பெயரும் ஈசன்பெயரும் கலந்துவரவேண்டிய காரணமென்ன? அதை அடியேங்கட்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று அஞ்சலித்து நின்றசமயத்தில் சிவஞானமுடைய சூத முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்: அயோத்தியமாநகரை அரசாட்சிசெய்யும் தசரதகுமாரனாகிய ஸ்ரீராமன் தனது பிதிர்வாக்கியதாயார்சொல்லை வேதவாக்கியமாக மதித்துத் தம்மனைவியோடும் தன் தம்பியுடனும் காட்டிற்சென்று சஞ்சரிக்கும் நாட்களில், அரக்கனாகிய இராவணன் கள்ளத்தனமாய்ச் சீதையைக்கொண்டு போய் இலங்கையில் அடைத்தலும், இராமலட்சுமணர் சீதையைத்தேடி அலைகின்ற மனதுடன்வருந்திக் காடெங்கணுந்தேடிக் காணாதவர்களாய்ச் சுக்கிரீவனைச் சிநேகங்கொண்டு அவன் தமையனாகிய வாலியோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றியடைய வன்மையில்லாது ஒளித்திருந்து ஒருகணை அவன்மேற் படும் படிசெய்து அவ்வாலியைக்கொன்று வானரசேனைகளால் கடலில் அணைகட்டி, இலங்கைக்குப்போய் இராவணனையுங்கொன்று சீதையை அழைத்துக்கொண்டு அயோத்தியாபுரிக்குச் செல்கின்றபோது, அந்தரமார்க்கத்திற்செல்லும் தனது விமானம் செல்லாது நின்றுவிட்டது. அப்போது இராகவன் மனக்கவலை கொண்டு தனது குலாசாரியராகிய வசிட்டமுனிவரது உபயதிருவடிகளைச் சிந்திக்க சடைமுடி முப்புரிநூல் கமண்டலந்தாங்கி அரசனுக்கெதிரே வந்தார். அந்த ஆசிரியனைக்கண்ட இராமன், அவர் திருவடியில் வணங்கி ஐயனே! எனது விமானம் செல்லாதிருக்குங் காரணத்தை அடியேனுக்குத் தெரிவித்து மேல்நடப்பதற்கு ஓர் சூட்சியையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று வேண்ட, திரிகாலக்கியானியாகிய வசிட்டமுனிவர் சொல்லுவார். இராமனே! சிவபூசாதுரந்தரனாகிய இராவணனைக்கொன்றதனால் உனக்கு பிரமஹத்தி பாவம்வந்தது. அது சிவலிங்கப்பிரதிட்டை செய்தாலல்லது ஒழியாது; ஆகையால், இவ்விடத்தில் நீ ஒரு சிவலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்து வழிபட்டு, பிறகு உனது நகரத்திற்குப் போவாயென்று கட்டளையிட இராமமூர்த்தி விமானத் தோடு பூமியிலிறங்கி அவ்விடத்து மனமகிழ்ச்சியுடன் ஒரு சிவலிங்கத்தைப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்து சித்தசஞ்சலத்தை யொழித்தவன், அந்தக் கார

ணத்தினால் இராமேச்சுரமென்று விளங்கியது. என்று கூறிய சூதபுராணிகரை மீட்டும்பணிந்து, ஐயனே! நீர்கூறியதுகேட்டு ஐயந்தெளிந்தோம்; மேல் நடக்குங் கதையைக்கேட்க விரும்புகிறோமென்ற முனிவரைப்பார்த்து சூதர் சொல்லுகின்றார், கேளும் முனிசிரேட்டரே! அந்த நகரத்திலே ஆதிசைவப் பிராமணகுலத்தில்வதரித்து நான்குவேதம் ஆறுசாத்திரம் முதலிய கலைகளைப் பயின்று சந்திரசேகரக்கடவுளை சதா அருச்சிக்கும், நியமம்பூண்டு அறிவு அருள் அடக்கம் சிவபத்தி முதலியவைகளை ஒருவடிவெடுத்தாற்போன்ற சொரூபாசனென்னும் வேதியன் ஒருவனிருந்தான். அவன் கல்வி அறிவு ஒழுக்கத்தோடு நற்குண நற்செய்கையமைந்த சசிகலையென்னும் மனைவியுடன் கூடி இல்லற தருமங்குறையாது செய்துவாழ்ந்திருக்குநாளில், நமக்குமுத்தி வழியைக்காட்டுதற்குப் புத்திரனில்லையேயென்று வருந்தித் துயரடைந்த மனமுடையவர்களாய் அளவிறந்த திரவியம் ஆடை ஆபரணமுதலிய பொருள்களிருந்தும் என்னத்திற்கென்று தங்களுள்ளத்தில் வெறுப்புடையவர்களாகிப் பரமசிவனைச் சிந்தித்திருந்தனர். அந்தச் சமயத்தில் மிக்க தரித்திரமுடைய ஒருவனுக்கெதிரில் பணப்புதையல் கிடைத்ததுபோல் குற்றமற்ற அகண்டானந்தனென்னும் ஓர் முனிவர் அவன்வீட்டிற் கெழுந்தருளினார். அடியவர் பத்திமிக்கசிறந்த சதிபதிகளிருவரும் அவரையெதிர்ப்பட்டுப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து ஆதனத்திலிருத்தி ஐயனே! அடியேங்களது சிறுகுடிக்கு நீர் எழுந்தருள நாங்கள் என்ன தவஞ்செய்தோமோ என்று உபசாரஞ்செய்து தங்கள்குறையை விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர். அகண்டானந்தர் அன்பனே! சிவஸ்தலங்களிற் சிறந்தோங்கிய தென்கயிலாயத்தி லெழுந்தருளிய காளத்திநாதனை அன்போடு அருச்சித்தவர்களுக்கு இஷ்டகாமியங்களெல்லாம் எளிதிலடையக்கூடும். அத்தலத்திலே சித்திபெற்றோர் பிரமதேவர் சிலந்தி யானை பாம்பு கன்னியிருவர் நக்கீரதேவர் சிவகோசரியார் வசிட்ட முனிவர் அகத்தியமுனிவர் கண்ணப்ப நாயனார் முதலாக அளவிறந்தோருண்டு ஆதலால் நீவிர் வருடந்தோறும் அத்தலத்தையடைந்து மாசிமாதம் வரும் சிவராத்திரி தினத்தில் காளத்திப்பெருமானைப் பூசைசெய்வீராயின் உங்கள் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறுமென் றுரைத்தருளினர். அதுகேட்ட மறையவன் மனக்களிப்போடு அந்தவார்த்தையை வேதவாக்கியமாகக்கொண்டு வருடந்தோறும் தவறாது தானும் தன் பத்தினியுமாகத் தென்கயிலையை யடைந்து சிவராத்திரியில் காளத்திப்பெருமானை அருச்சித்துவர, சிலகாலத் துப்பின் பரமதயாளுவாகிய சிவபெருமான் கருணையினால் தன்பத்தினி கருப்ப மடைந்து பத்துமாதமும் பூரணமானபோது சிவராத்திரிதினம் சமீபித்தது. உடனே சொரூபாசன் தன்மனைவியோடு தென்கயிலைக்குச்செல்லப் பிரயாணப்பட்டு, குற்றாலம் நெல்வேலி திரிசிரபுரம் ஆவடுதுறை கடவூர் ஆரூர் மறைக்காடு சீர்காழி விருத்தகிரி சிதம்பரம் ஒத்தூர் காஞ்சி முதலிய தலங்களை வணங்கி தாமல் என்னுந் தலத்தையடைந்து அங்கெழுந்தருளிய வாசீசனைத் தரிசித்துப்பரவி, புறத்தேவந்து வீதியிற்றன்மனைவியைக்கண்டு பெருங்கருணை வள்ளலாகிய சிவபெருமானையருச்சிக்குந் தலம் எங்கே உள்ளதென்று வினவ; அவர் சொல்லுவாராயினார். பிராமணோத்தமனே! மூன்றுகடிகை தூரத்தில்

திருப்பனைசைப்பதியென்றொரு தலமுண்டு. அதில்வழிமார்க்கந் தவறியாவது ஒருவனடைந்தால், அஷ்டமாசித்தியையும் அடைவானென்று கருதிகூறினன்றது, அவ்விடம்சென்று உன்கருத்தை முடித்துக்கொள்ளக் கடவையென்றனர்; கேட்ட வேதியன் அவரிடம் விடைபெற்றுப் பனைசையம்பதியை யடைந்து பஞ்சதாலவிருட்சத்தின் நீழலில் அம்பிகை மயிலுருவாய்ப் பூசித்த மாயூரநாதனைக்கண்டு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்தெழுந்து அபிடேகம்அருச்சனை ஆராதனை முதலியனவும் முடித்து அவ்வாலயத்தைவிட்டு வெளியேவந்து வடக்குத்திசையில் ஒரு அம்புவிசை தூரத்தில் தங்கியிருந்தனர், அப்போது சூரியன் அஸ்தமனமாயினன்; எங்கும் இருள் நிறைந்தது. அவ்விரவில்சுசீலையென்னும் மாதானவள் கருப்பவேதனை மேலிட்டு அகிலலோகநாயகனாகிய சிவபெருமானருளினால் ஓர் ஆண்மகவைப்பெற்று சந்தோஷித்தனள், பின்பு சூரியனுதயமாயினன். அதைக்கண்டவேதியன் மனக்கவிகொள்ளாது நமதுவிரதத்திற்குப் பங்கம்வந்ததே யென்று சிந்தித்து மெய்மறந்து நிற்கும்போது ஸ்ரீகாளத்தியென்று பெயர்பெற்று விளங்கும் திவ்வியதலத்திலே திருவருளையே திருமேனியாகக்கொண்டு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் அவ்வந்தணனது சிவபுண்ணிய முதிர்ச்சியைநோக்கி ஆட்கொண்டருளத் திருவுளங்கொண்டு சிகழிகை திரிபுண்டரம் எக்ஞோபவீதம் உருத்திராக்ஷகண்டிகை முதலிய சின்னங்கள் விளங்க வேதியர் திருவுருவந்தாங்கி எதிரிலெழுந்தருளினர். அவரைக்கண்ட சொரூபாகரன் அடிபணிந்து ஆசனத்திலிருத்தி தனது மனக்குறையைச்சொல்லித் துக்கிக்க வேதமூர்த்தி திருவாய்மலர்ந்து அன்பனே நீ கவலைகொள்ளற்க, மனக்காரணமேயன்றி இடக்காரணமல்ல ஆபத்திற்குப் பாவமில்லையென்று அறிஞர்கூறக்கேட்டிலையாவென்று முன்னமாட்கொண்டிய அடியார்களின் சரிதங்களைக்கூறி இந்த க்ஷேத்திரம் காஞ்சியென்னும் வாக்கியத்தில் எழுத்து விசேடத்தால் விலாசகாஞ்சியென்னும் சிறப்பினையடைந்தது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து இந்தச் சிவராத்திரி தினத்தில் விதிப்படி பூசைசெய்வாயாயில் சிவபெருமான் கிருபைகூர்ந்து காட்சிகொடுத்தருளுவார் இது காளத்திநாதன் கட்டளையேயென றுணர்க்கடவாயென்றுசொல்லி மறைந்தருளினார். வேதியர் திசைகளைநோக்கிப் பெருமானைக்காணாமையால் பெண்மணே! இங்கே மறையவராய் வந்தவர் இறையவராகு மென்றுசொல்லி, இத்தலத்திலே நம்மை யாட்கொள்ளும் காளத்திநாதரே வேதியராய் நணுகியது சாலநன்று நன்று என வியந்தும்; அந்தோ முதல்வன் அணுகப்பெற்றும் முத்தியின்பம் பெறாமல் மணிபெற்றிழந்த வறிஞனையும் அமுதம்பெற்றிழந்த அறிவிலாதவனையும் நிகர்த்தோமே யென்று என்று துன்புற்றும் மயங்கிநின்று, பின்பு இத்தலம்மிக்கசிறப்பினையுடையதென்று அருட்பெருமானே விளக்கி யருளப்பெற்றோம் நமக்கு என்ன குறையெனத் தெளிந்து பாலி நதிக்கரையில், கிழக்கு முகமாகச் சிவலிங்கப் பெருமானையும், தெற்குமுகமாக ஞானப் பூங்கோதையையும் சிவபெருமானுரைத்தபடி பிரதிட்டைசெய்தனன் உடனே சூரியனும் அஸ்தமயமாயினன் அதன்பின்னர் பாலிநதியிலே ஸ்நானஞ் செய்து திருவெண்ணீறணிந்து உருத்திராக்ஷவடம் மிகப்புனைந்து பஞ்சாக்ஷரங்களை யுச்சரித்துச்

சந்நிதியையடைந்து நமஸ்கரித்துத் திரு எண்ணெய்க்காப்பும் திருநெல்லிக்காப்பும் திருமஞ்சள்காப்புமிட்டுப் பஞ்சகவ்வியத்தாலும் பஞ்சாமிர்தத்தாலும் பாலாலும் தயிராலும் தேனாலும் இளநீராலும் கரும்பினிரதத்தாலும் அபிஷேகம்செய்து பீதாம்பரமுடுத்திப் பூமாலைசாத்தித் தூபதீபங்காட்டித் திருவமுது நிவேதித்துப் பலமுறை பிரதக்ஷணஞ்செய்து அளவிடப்படாத வன்பினாலே துதித்துப்பரவசப்பட்டுநிற்க, அச்சிவநிசியில்காளத்திநாதன் மான் மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்டராய்த் திரிநேத்திரதாரியாய் இடபவாகனரூடராய் ஞானப்பூங்கோதை சமேதராய் விநாயகமூர்த்தி முருகக்கடவுள் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்கள்சூழ எழுந்தருளி, திருவருள்சுரந்த அந்தணனே நீசெய்த பூசையனைத்தும் அங்கீகரித்தனம். உனக்கு வேண்டிய வரம்யாது விண்ணப்பிப்பையேல் தந்தருளுவேம் என வினவ, வேதியன் பத்திபிற்பணிந்து அத்தனே! உம்மை யான் சதா பூசைசெய்யவும் தேவரீர் இந்த தலத்தில் வீற்றிருக்கவும் உம்மை அன்புடன் அருச்சித்த அடியவர் இஷ்டகாமியங்களை யடையவும் உமது திருவடியில் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும் விரும்பினேன். அவ்வாறருள்கவென வேண்டிக்கொண்டனன் முதல்வனார் மறையவனே நீ விரும்பியவண்ணமளித்தனம். இவ்விடத்தில் நாமிருப்பதற்குத் தக்கபடி ஓராலயமியற்றி சிலநாள் சுகபோகங்களை யனுபவித்தபின்னர் நமது திருவடியை யளிப்போமென்றுரைத்து இலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். அவ்வாறே அந்தணன் ஆலயமியற்றித் திருக்காளத்தியப்பரைச் சிலகாள் பூசித்துத் தன் பத்தினியோடும் புத்திரனோடுந் தனது நகரையடைந்து வாழ்ந்திருந்தனன். ஞானம்பிகை சமேதராகிய திருக்காளத்தியப்பரும் தன்னை அருச்சித்தேத்திய அடியார்களுக்குப் போகமோக்ஷங்களை அனுக்கிரகித்து அத்தலத்தில் வீற்றிருந்தனரென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

திருக்காளத்திச்சருக்கமுற்றிற்று.

உ

இந்திரன்பூசனைச்சருக்கம்.

சிவாநுபூதிமான்களாகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதமுனிவரைச் சேவித்துக்காளத்திநாதன் கதையைக்கேட்டு, களித்தனம். இப்பால்இந்திரன் சரித்திரத்தையும் அடியேங்கட்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று வினவிய முனிவருக்குச் சூதமுனிவர் சொல்லுவதாயினர். கேளுங்கள் முனிவர்களே! அயோத்திமாநகரை யரசாக்ஷிசெய்யும் தசரதமகாராஜாஎன்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் நெடுநாளாய் புத்திரரில்லையேயென்கிற மனக்கவலையுடையவராய் கலைக்கோட்டு முனிவரை வருவித்து அவரால் புத்திரகாமேட்டி யாகஞ் செய்வித்தார். அந்த யாகத்தில் ஒரு பூதம் தங்கத்தட்டில் பிண்டத்தைத் தலையிற்றாங்கிவந்து கொடுத்துவிட்டு அந்த யாகத்தில் மறைந்துவிட்டது. பின்னர்கலைக்கோட்டு முனிவர் ஆஞ்ஞைப்படி அவ்வமுதினை அரசன்

தன் மனைவியர் மூவருக்குமளித்து களித்திருக்குநாளிலே அப்பிரசாதபலத்தினால் மூவருங் கருப்பமுடையவராகி கோசலை ஸ்ரீராமனையும், கைகேசி பரதனையும், சுமித்திரை இலக்ஷுமணனையும் சத்துருக்கனையும்பெற்றுச்சந்தோஷசாகரத்திலே மூழ்கியிருக்கும்போது, விஸ்வாமித்திரமுனிவர் வேண்டுகோளால் இராமமூர்த்தி இலக்ஷுமணனுடன்சென்று தாடகையைச் சம்மரித்து முனிவர் யாகத்தை முடிப்பித்து கல்லாயிருந்த அகலிகையைப் பெண்ணாகச்செய்து மிதிலையையடைந்து வில்லைமுறித்துச் சீதாபிராட்டியைத்திருமணஞ்செய்து தன் பத்தினியோடு அயோத்திமாநகரை யடைந்தனன். அவர் வரவைக்கண்ட சக்கரவர்த்தி அன்புமீக்கொண்டு இராகவனுக்கு இளவரசபட்டங்கட்ட உத்தேசித்திருந்தனன். அந்தச்செய்தியைக் கைகேசியறிந்து வஞ்சகங்கொண்டு இராகவனைக் காட்டுக்குப்போக்க நினைத்துத்தன் கருத்தைத்தெரிவித்தனள். அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட இராமமூர்த்தியானவர் சிறியதாயார் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யக்கருதி மனைவியும் இலக்ஷுமணனும் உடன்வரச்சென்று சித்திரகூடபர்வதத்தையடைந்து ஓர் பன்னசாலையில் வீற்றிருந்தனர். அவ்விடத்திலே இந்திரகுமாரனாகிய சயந்தனென்பவன் பிராட்டியாரது வடிவழகைக்கண்டு மயங்கி துர்மனசுத்தனாய் காகவடிவங்கொண்டு அம்மையாரது அழகிய தனத்தைத் தன் அலகத்தினாற் கீறினன். அதைக்கண்ட இராமமூர்த்தி கனல்பெருகக் கண்கள் சிவந்து சினமிகுந்து ஒரு தருப்பையை மந்திரித்துப் பிரயோகஞ்செய்ய, அது பிரம்மாஸ்திரமாகி அக்காகஞ் செல்லுமிடங்களெல்லாம் விடாது பின்பற்றித்துரத்த யாவரும் அஞ்சலென்று அபயங்கொடாமையால் காகஞ் சோர்வடைந்து ஸ்ரீராமபிரான் திருவடியிற் றஞ்சமென்றடைந்தது. அதைக்கண்ட இராகவன் இந்த அஸ்திரத்திற்கோர்கண்ணைக் கொடுத்துவிட்டு அசுரனாகி இவ்வனத்தில் சஞ்சரிக்கக்கடவையென்று சபிக்கப்பட்டு அசுரனாகி வனத்தில் உழன்று இறந்தனன். இந்தச் செய்தியெல்லாம் இந்திரனறிந்து தனது பத்தினியுடன் கைலையையடைந்து நந்திதேவர் பாதத்தைவணங்கி புத்திரனடைந்த துன்பத்தை விண்ணப்பித்தனன் நந்திதேவர் திருவருள் கூர்ந்து, இந்திரனே! நீபூவுலகில்தாலமாபுரியையடைந்து மயிலும் புலியும் பூசைசெய்த சிவபெருமானை வழிபட்டுத் திருவருளைப் பெறுவையேல் இத்துன்பம் நிவர்த்தியாகப் பெறுவதன்றி முத்தியையும்பெறுவாயென்றுரைக்க, இந்திரன் அதை அங்கீகரித்துத்தன்மனைவி புத்திரனுடன் தாலவனமடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சோதிலிங்கப்பெருமானைக்கண்டு அபிஷேகஞ்செய்து பீதாம்பரமுடுத்தி கற்பகமலர்மாலைசாத்தி தூபதீபங்காட்டித் திருவமுது நிவேதித்து பலமுறை பிரதக்ஷணஞ்செய்து வணங்கி வாழ்த்தித் தோத்தரித்துநிற்கையில், இந்திரன்மேல் கருணைகூர்ந்து பெருங்கருணை வள்ளலாகிய சிவபெருமான் பார்வதிசமேதராய் இடபவாகனத்தின்மீது வந்து காட்சிகொடுத்தனர் இந்திரன் ஆனந்தபரவசமாகி அடியற்ற பனைபோலக்கீழே பலமுறை விழுந்தெழுந்து அடியேன் உய்ந்தேன் உய்ந்தேன் என் புத்திரனுக்குண்டாகிய குறைதீர்த்தருளவேண்டுமென ஆடியாடி ஆர்வமுடன் வணங்கிநிற்கக்கண்ட அகிலலோகநாயகன், இந்திரனே! நினது அன்பினைக்கண்டு மகிழ்ந்தோம் உனது புத்திர

னுக்கு இராகவனால்கிடைத்த சாபத்தை ஒழித்தருளினோம்: இனி உன் பத்தினியோடும் புத்திரனோடும் சென்று உனது நகரத்தை யடையக்கடவாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தருளினர். பரமபதியாகிய சிவபெருமான் பிரத்தியக்ஷமானதினால் ஆனந்தபூரிதனாய் தான் பூசித்த சிவபெருமான் திருக்கோயிலுக்குத் தென்மேற்குத்திசையில் மூன்று அம்பு விசைதூரத்தில் ஒரு சிவலிங்கப்பெருமானைத் தாபித்துப் பூசித்துத் தனக்கு முன் அருணவொளியாகவந்து காட்சிதந்தமையால் அருணாசலேஸ்வரனெனத் திருநாமஞ்சாத்தித் தன் பதியையடைந்து சுகமாக வாழ்ந்தனன். அச்சிவலிங்கப்பெருமானை வழிபடுவோர் இந்திரனுலகடைவரென நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

இந்திரன்பூசனைச்சருக்கமுற்றிற்று.

௮

பிரமனருச்சனைச்சருக்கம்.

சிவபத்த சிரோமணிகளாகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதபுராணிகரது உபயதிருவடியில் வணங்கி தேவேந்திரனது சரித்திரத்தைக்கேட்டு சந்தோஷித்தோம். இப்பால் பிரமதேவரது சரித்திரத்தையும் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் சொல்லுவாராயினர். கேளுங்கள் முனிவர்களே பிரமதேவர் சத்தியலோகத்திலே ஒரு பகல் நாரதர் முதலிய முனிவர்களும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் கைகட்டிநிற்கவும், கந்தருவர்கள் யாழிசைபாடவும், அரம்பையர்வெண்கவரிவீசவும், பொற்பிரம்பேந்திய கஞ்சுகிகள் முன்னேநின்று இவர் இன்னாரின்னாரென்று காட்டுங்கால் வணங்குபவர்கட்குத் தக்கவாறு அருள்பாலித்துக்கொண்டு ஆயிரயிதழ்த் தாமரை யாசனத்திலே அரசிருந்தனர். அவ்வேளையிலே பாற்கடல்முதலும் பனிமதிக்கலைகளும் ஒருருக்கொண்டாலொத்த சரஸ்வதியும் தன்னாயகரோடினிதிருந்து சந்தோஷித்திருக்கும்போது, பிரமதேவர் வாகனமாகிய அன்னமானது மானசவாவியையடைந்து அங்குள்ள அன்னப்பறவைகளைச்சீறி தனது மூக்கினாலும் கால்நகத்தினாலுங் கொத்திப் பெரிய துன்பமுறச்செய்தது. அதுகண்ட கங்காதேவியானவள் சகியாதவளாகி தன்னுடைய அலையாகிய கரங்களால்மோதிச் சிறகினையொடித்து வருத்தினமையால் அன்னம் பொலிவுகுன்றி மனத்தளர்வுடன் பிரமன் முன்னே வந்தடைந்தது. அதைநோக்கி அன்னமே! நீ இவ்வாறானதற்குக்காரணம் யாதெனவினவ, அன்னம்மிகவும்வருந்திவணங்கிநடந்ததைக்கூறக்கேட்டபிரமதேவர், அவ்வன்னத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு இத்துன்பத்தை கௌரி சமேதராகிய சிவபெருமானிடஞ்சென்று நிவர்த்திக்கொள்ள வேண்டுமெனத் துணிந்து கயிலாயத்தையடைந்து தன்கையிலிருக்கும் அன்னத்தைநோக்கி அன்னமே! அகிலலோகநாயகனை நாம்காண்பதற்கு இக்கயிலாயத்தைக்காவல் பூண்டிருக்

கும்பந்திதேவரது அனுஜ்ஞைமுன்னம் வேண்டியதென்று அருளிச்செய்தனர். அதைக்கேட்ட அன்னம் அவரது திவ்விய திருவடியில்வணங்கி எமது தலைவனே அப்பெருமானது பிரபாவத்தை யானறியத்திருவருள் பாலிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிய அன்னத்திற்குப் பிரமதேவர்சொல்லுவார், முன்னொரு தினத்தில் இவ்வெள்ளியங்கிரியில் சகலதேவரும் புடைசூழ்ந்து துதித்து நமஸ்கரிக்கப் பரமசிவன் உமாதேவியாரோடு இரத்தின சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தனர். அப்போது நாரதமுனிவர் அச்சன்னிதானத்தையடைந்து வீணை பாடி நமஸ்கரிக்குந்தருணத்தில் பரமசிவன்கடாக்ஷித்தருளி நாரதமுனிவனே! நீ நினைத்துவந்ததை விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்ளலாமென்று சொல்லவே, நாரதர், சுவாமி! தமது திருவருளால் சகல புருஷார்த்தங்களையும் பெற்றிருக்கின்றேன். ஆயினும் தமது சன்னிதானத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்வதாவது மோக்ஷவேதுவாய் விளங்குகின்ற பூலோகத்தில் தமது திருவாக்கருள்செய்த வேதாகமங்களெல்லாமாறி தமது பாதபக்தியையும் தமது சின்னமாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷங்களும் மாறி யெங்கு மொளிமழுங்கிச் சமணசமயமானது இருள்போலெங்கும் நிலைத்து வியாபித்திருக்கின்றது; எம்போலிகளான தமதடிமைச் சைவர்களெல்லாம் தமது பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை யுச்சரிக்கவு மஞ்சிமறைந்து இத்துயர் நீங்குவ தெக்காலமோவென் றேக்கமடைந்திருக்கின்றனர். எவ்விதத்திலாவது அக்கொடியருண்மையை நாசஞ்செய்தற்குத் தேவரீர் திருவுளத்தெண்ணினாலதுவே போதுமானதென்று பிரார்த்தித்து நிற்கவே, ஓ முனிவனே! யதார்த்தத்தைச் சொல்லினை. அவ்விடையூறு களையத்தக்கவன் இந்நந்தியே. இந்நந்திக்கும் எமக்கும் யாதொரு பேதமுமில்லை. அந்நந்தியே பூலோகத்தில்வந் தச்சமணரை யழிப்பன் அதற்காக நீ சஞ்சலப்படவேண்டுவதில்லை. நமது சைவமும் விளங்குமென்றருள் செய்ய, அப்போது உமாதேவியார் பரமசிவத்தைநோக்கி நமது சிவகணங்களுக்குள்ளே இந்நந்தியைப்புகழ்ந்து சொன்னகாரணம்யாதோவென்றுகூற, கேட்பாய்பார்வதி! முற்காலத்தில் பருப்பதமெனினுஞ் ஸ்ரீசைலபர்வதத்தில் திருதிக்கில் சிலாதரனென்னும் பெயருள்ள ஒரு முனிவன் சிரோத்திரியனாய் மூன்றரைக் கோடிவருஷம் நீரையும் காற்றையுமுண்டு சீவித்து தவம்பண்ணினான். அப்போது அவனுக்கு நாம் பிரத்தியக்ஷமாய் நின்று நீ விரும்பின வற்றைக் கேளென்றுசொல்ல, அவனும் வணங்கி சுவாமி உம்மைப்போலொரு புத்திரன்மாத்திரம் வேண்டுமென்றிரங்கிநிற்க யாமுமவனிடத்தருளால் அவனது பத்தியைநோக்கி கேட்டபடி தருவோம் எனக்குச்சமானமான இரண்டாஞ்சம்புவென்று சொல்லப்படும் இந்நந்தியேயுனக்குப் புத்திரனாகவருவன் என்றருள்செய்து நந்திதேவனையுநோக்கி, நீயிந்தச்சிலாதரரிஷிகேட்டபடிபின்னையாகவேண்டும் அல்லாவிட்டால் நாமேபோய் பிறக்கவேண்டும் என்று சொல்லினோம். அப்போது நந்தியும் நமது குறிப்பின்படி அச்சிலாதரரிஷியினிடத்தில் அயோனிஜனாக வவதாரஞ் செய்தனன். இந்நந்தி அந்த ரிஷியினிடத்திற் பிறந்தபோதே நமது பாதத்திலன்பும் உடன்பிறந்து சிவபரத்துவமே முலைப்பாலாகவும் குருத்யானமே உண்ணத்தக்க எண்ணெயாகவும் வேதங்களே குதலைச்சொற்களாகவும் சிவாசாரமே தனது இளமைக் கோட்

பாடாகவும் கிருபையே தேகமாகவும் பிரணவமே ஆருயிராகவும் நமது பாதங்களிற் பக்தியுடன் குரூரமான தவங்களைச்செய்யவே, அப்போது அரிபிரமாதி தேவர்களெல்லாம் நடுக்கமடைந்து, இதென்ன வாச்சரியம்? இக்குழந்தைப் பருவத்தில் கொடியதவஞ் செய்தற்குக் காரணம்யாது? நமது பதவிகளை விரும்பினனோவென்று நினைத்து எம்மிடத்தில்வந்து நமஸ்கரித்து சுவாமி! நந்திதேவர் தவஞ்செய்யுங் காரணம் தமது திருவுளத்துக்குத் தெரியவருமே அதனை எமக்கருள் செய்யவேண்டுமென்று வருந்தி நின்றார்கள். நாம் அவர்களைநோக்கித் தேவர்களே! உங்களுடைய இழிவான பதவிகளை யெவ்வளவு மிச்சிக்கமாட்டான். உம்மையும் நோக்கமாட்டான். எம்மைக்குறித்தே அந்நந்தி தவஞ்செய்கின்றான். நீங்கள் நமதுபின்னேவாருங்களென்றழைத்துக்கொண்டு நந்தி தவஞ்செய்யுமிடத்துக்குப்போய் உனக்குவேண்டியவற்றைத்தருவோம். தவமொழிந்துகேட்பாயென்ன, அப்போது தவத்தைவிட்டெழுந்து நமஸ்கரித்து நின்று சுவாமி! பிரமவிஷ்ணுக்களின் பதவியை நான் வேண்டிலேன். தேவரீரது பாதபக்தி இயமந்தவறாது நிற்குநிலையொன்றேயடியேன் விரும்பினது. அதைத் தந்தருள்வீரென்றிரந்துநிற்க, அப்போது அவன்மிக்கு மகிழ்ந்து நமது கைகளாற்றழுவி நந்தியே! உன்னிடத்தன்பால் பரிசிக்க வேண்டி முன்னமே வாகனமாகக்கொண்டோம். என்று சொல்லிப் பூதகணங்களுக்குத் தலைமையும் சர்வஞ்ஞத்வமும் கொடுத்தோம். ஆதலால் இந்த நந்தி நமது கணங்களுக்குள் சிறந்தவனென்று உமாதேவிக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளியதை யான் கேட்டிருந்தனனென்று பிரமதேவர் சொல்லினர். அதைக்கேட்ட அன்னம் மிக்க ஆவலுற்று இந்த நந்திதேவரது மகிமைகளையிப்போதுதான் தெரியலானேன். இனி என்னுடைய குறைகளைச்சொல்லி, இன்னலையொழிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிநிற்க, பிரமதேவன் நந்தியெம்பெருமான் திருமுன்னரடைந்து திருவடியிற்பணிந்து அன்னத்தின் குறைபாடுகளைச் சொல்லவே நந்திதேவரும் மனமகிழ்ந்து கூறுகின்றார்; கேட்பாய் பிரமனே! கடல்சூழ்ந்த பெரிய நிலவுலகின்கண் போய் ஸ்ரீகாஞ்சியையடைந்து சந்திரசூடனாகிய சோதிலிங்கப்பெருமானை வணங்கி இனிதுடன் பூசைபுரிந்தால் அன்னத்தின் சிறகிழந்த நிந்தை நீங்கும் என்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதுகேட்ட பிரமன் அவரைப்பணிந்து விடைபெற்று மிக்க மகிழ்வோடு அன்னத்தையேற்றி ஸ்ரீகாஞ்சியையடைந்து விதிப்படி சிவபெருமானைப் பூசைசெய்து சிரமேற்கரங்குவித்து எட்டுக்கண்களினும் ஆனந்தவாரியொழுகத் தோத்திரஞ்செய்திருந்தனன். இவ்வாறு துதிசெய்த பிரமன் மீது கருணைபுரிந்து இடபவாகனத்தின்மீது பார்வதிசமேதராய்வந்து காட்சி கொடுத்து பிரமனே! உனது துதியைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்து உன் அன்னத்தின் கவலையை யொழித்தருளினோம். இந்நகரத்தில் ஒரு சிவலிங்கபிரதிட்டை செய்வாயென்று மறைந்தருளினார். அதைக் கேட்ட பிரமதேவர் களிகூர்ந்து பணிந்து வெளிவந்து திருக்கோயிலுக்குத் தென்திசையில் அரைகடிகை தூரத்தில் ஒரு சிவலிங்கத்தைப் பிரதிட்டைசெய்து சிவாகமத்திற்கூறிய முறையாற் பூசைபுரிந்து தன் பத்தினியுடன் அன்னத்தின்மீதேறி தனது சத்தியவுலகத்தை யடைந்தனர். அப்பெருமானை விரிஞ்சேசனென்று உலகிலுள்ளவர் உரைக்கின்றனரென்று சூதபுராணிகர் கூறினர்.

பிரமனருச்சனைச்சருக்கமுற்றிற்று.

சிவபஞ்சாக்கர நாவினர்களாகிய நைமிசாரணியமுனிவர்கள் சூதபௌராணி கரைவணங்கி நமஸ்கரித்து சுவாமி! பிரமதேவர் சரித்திரத்தைச் சொல்லினீர் திருமால் சரித்திரத்தையுந் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று வேண்ட சூதமுனிவர் சொல்லுவாராயினர். கேளுங்கள் முனிவர்களே! மரீசபுத்திரராகிய காசிபமுனிவருக்கு மனைவியரான விநதை கத்துருவை ஆகிய இருவரும் புத்திரப்பேறடையக் கருதி கணவனை நோக்கி அரிய தவஞ்செய்தனர். அப்போது காசிபமுனிவர் பிரத்தியக்ஷமாகி மனைவியரே! நீங்கள்வேண்டும்வரமியாதென்றவுடனே, அவர்களெழுந்து சாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து நமஸ்கரித்து விநதை இரண்டு புத்திரரும் கத்துருவை நூற்றைந்து புத்திரரும் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தனர். அதைக்கேட்ட காசிபர் அவ்வாறே கருப்பதானமளித்துத் தன் தவச்சாலையை யடைந்தனர். பின்பு அவ்விருவரும் அனேக நாளாய்க் கருவைச்சுமந்து விநதை இரண்டு முட்டைகளையும் கத்துருவை நூற்றைந்து முட்டைகளையும் பெற்றார்கள், இவைகளில் கத்துருவை யீன்ற முட்டைகளில் ஆதிசேடன் தக்ஷகன் முதலிய நூற்றைந்து பிள்ளைகளும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தனர்கள். அதை விநதை கண்டு சகியாதவளாய்த் தானீன்ற முட்டை இரண்டில் ஒன்றை உடைத்தனள். அதில் எல்லா அவயவமுங்கூடி கால்மாத்திரங்கூடாமல் ஒருவன் தோன்றி தன் தாயை நோக்கி எனது அவயவம் முற்றுமுன்னம் முட்டையை உடைத்து என்னை முடவனாக்கினை யாதலால் உன் தங்கையாகிய கத்துருவைக்குத் தாதியாகக்கடவதென்று சபித்திட்டனன். அந்தச் சாபத்தைப்பெற்ற தாயார் விசனமுற்று வருந்தினள். அதைக்கண்ட புத்திரன் இரக்கமுற்று ஓ அம்மணீ! இதோவிருக்கிற முட்டையில் எனது சகோதரன் பிறப்பான். அவனாலே உன் சாபம் நீங்கும். இந்த முட்டையைப் பின்னஞ்செய்யாதிருக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டு தான் அருணனென்னும் பெயரைப்பெற்று சூரியனுக்கு சாரதியாய் அமைந்தான். பின்பு ஒருநாள் விநதை கத்துருவை யிருவரும் தங்கள் தங்கள் சகிமாரோடு கடற்கரைக்குச் சென்று அங்குள்ள விநோதங்களைப் பார்த்திருக்கும்போது அவ்விடத்தில் உச்சைசிரவமென்கிற வெள்ளைக் குதிரையைக் கண்டார்கள். இவர்களில் விநதை தன் தங்கையைநோக்கி இதோவிருக்கிற குதிரை சுத்த வெண்மையாயிருக்கிறதென்று சொன்னாள். அதைக்கேட்ட கத்துருவை வாற்புறத்தில் கிஞ்சித்து கறுப்பிருக்கிறதென்றாள். என் பொய்கூறுகிறாய் நன்றாய்ப்பாரென்று விநதைசொல்லினள். அதைக்கேட்ட கத்துருவை சகோதரி நீ கூறியபடி இருந்தால் உனக்குப் பணிப்பெண்ணாயிருக்கிறேன். நானுரைத்தபடி இருந்தால் நீ யெனக்குப் பணிப்பெண்ணாயிருக்கிறாயென்றாள். விநதை ஒத்துக்கொண்டு அக்குதிரையை நெருங்கிப் பார்ப்போம் வாவென்றழைக்க கத்துருவை நாம் வந்து வெகு நேரமாயிற்று நாளையதினம் பார்ப்போம் வாவென விநதையும் ஒத்துக்கொண்டு இருவரும்

தமதிருப்பிடம்வந்து சேர்ந்தார்கள். பின்பு கத்துருவை தன் பிள்ளைகளை யழைத்து நடந்த சங்கதிகளைச்சொல்லி குதிரையின் வாற்புறத்திற் கிஞ்சித்து கறுப்புண்டாக்குவீர்களென்று கட்டளையிட்டனள். அதுகேட்ட புத்திரர்கள் தாயே அச்செய்கைக் குடன்படோமென்று மறுக்க, உடனே கத்துருவை கோபங்கொண்டு ஜெனமேஜெயமகாராஜன் செய்யப்போகிற யாகத்தில் நீங்களெல்லாம் மடியக்கடவதென்று சாபமிட்டாள். இதைக் கேட்ட புத்திரர்களிலொருவன் அச்சாபத்திற்குப் பயந்து அக்குதிரையின் வாற்புறத்திற் கிஞ்சித்து கறுப்பு தோன்ற ஒன்றியிருந்தான். மறுநாள் கத்துருவை விநதையை யழைத்துக்கொண்டு அக்குதிரையிருக்கிற விடத்தில்வந்து ஓ சகோதரி! இதோபார் குதிரையின் வாற்புறத்தில் கறுப்பிருக்கிறதென்று காண்பிக்க விநதையும் சரிதான் என்று ஒப்புக்கொண்டு அவளுக்குப் பணிப்பெண்ணாகி அவளிட்ட வேலையைச் செய்துவந்தாள். சிலநாள் சென்றபின்பு விநதையீன்ற மற்றொரு முட்டைக்குப் பருவகாலம்வந்து தானே விரிந்தது. அதில் மிக்க ஆற்றலையும் தேககாந்தியையுமுடைய கருடனுதித்தனன்.

அப்புத்திரனைக்கண்ட கத்துருவை மனம்பொறாதவளாய் சகோதரி! உன் புத்திரனை எனது புத்திரர்களுக்கு ஏவல்செய்யப் பணித்திடுயென்றாள். அதைக் கேட்டவிநதையும் அப்படியே கட்டளையிட கருடனும் அவர்கள் குற்றேவலைச் செய்துகொண்டிருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள் ஆதிசேடன் முதலானோரைப் பார்த்து உங்களுக்கு வேண்டிய பொருளைக் கேளுங்கள். நானதைக்கொண்டு வந்து தருகிறேன். எங்களுடைய அடிமையை நீக்கிவிடவேண்டுமென்று வியமாய்வினவ அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட ஆதிசேடன் முதலானோர்கள் கருடனே! நாங்கள் கருப்பட தேவாமுதத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் உன் கருத்து நிறைவேறுமென கருடன் அதற்குச் சம்மதித்து தன் தாயிடம் வந்து நடந்த சங்கதிகளைச்சொல்லி ஓ அம்மா நான் தேவாமுதத்தைக் கொண்டுவர ஆசீர்வாதஞ்செய்து என் தந்தையிருக்கிற இடத்தையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்றுவினவ, விநதை கருடனைப்பார்த்து மகனே! உன் தந்தையாகிய காசிபர் கந்தமாதனத்தில் தவஞ்செய்கின்றார். நீ அமுதங் கொண்டுவருமளவும் உனது பசிக்கிரைசொல்லுவன் கேட்பாயாக, இமயமலைச்சாரலில் மகா பாதகர்களாகிய அனேகம் வேடர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் புசித்து தேவாமுதங் கொண்டுவருவாயென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்தாள். உடனே கருடன் மகிழ்ந்து கேசரிமார்க்கமாயெழும்பி கந்தமாதன கிரியையடைந்து தன் தந்தை தவஞ்செய்யும் ஆசிரமத்தைச்சேர்ந்து அவரைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தான். உடனே காசிபர் கருடனுக்குப் பல ஆசிகள் வழங்கி வாரித் தழுவி அப்பா மகனே! நீ வந்தகாரண மென்னவென்றுவினவ கருடன் அடிமைத்தொழில்நீங்க அமுதங்கொண்டுவரத் தங்களிடத்தில் வரப்பிரசாதம்பெறவந்தேனெனக் காசிபர்கேட்டு மகிழ்வடைந்து நீ சிறந்த ஆற்றலைப் பெற்று அமுதங் கொண்டுவரக்கடவதென் றருளிச்செய்தார். அதைக்கேட்ட கருடன் அவரிடத்தில் விடைபெற்று வஞ்சகராகிய வேடர்வாழும் இமயமலையையடைந்து அவர்களிருக்கக்கண்டு அவர்களைத் தன் பசிதீர ஒவ்வொரு

வாக அனேகரையெடுத்து விழுங்கிப் பின்பு ஒருவனை விழுங்கும்போது தன் கண்டத்தைச்சுட்டு வருத்த, உடனே கருடன் துயருற்று அவனைக் கீழே யுமிழ்ந்தனன். பின்பு அவன் வேதியர் வடிவந்தாங்கி யெதிரேநின்று கலுழனுடைய திருவடிகளிற்பணிந்து தெய்வலோகஞ்சென்று தேவேந்திரனுடைய சபையிற் பொருந்தியிருந்தனனென்று சூதபுராணிகர்கூற, அதைக்கேட்ட முனிவர்கள், அவர் திருவடிகளில்வணங்கி சுவாமி! அவனுக்குவேதியர்வடிவம் வந்தது யாதோ? அதை அடியேங்கட்குத்தெரிவிக்கவேண்டுமென்றுகேட்கச் சூதபுராணிகர் சொல்லுவார்.

இராடமாநகரத்திலே அந்தணர் குலத்திலே அறிவு பொறை ஓர்ப்பு கடைப்பிடியென்னுங் குணங்களமைந்த சனுதனென்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் அச்சம் நாணம் மடம் பயிர்ப்பு என்னுங் குணங்களையுடைய கற்பிற்சிறந்த சாம்பவியென்னும் மனைவியுடன் வாழ்ந்திருந்தனன். பின்பு அநேகநாள் புத்திரனில்லாமல் அனேக தானதருமங்களைச்செய்து பாற்சமுத்திரத்தில் விடம் பிறந்ததுபோலும் நல்ல கனியிற் புழு சனித்ததுபோலும் ஒரு புத்திரனைப்பெற்று சந்தோஷசாகரத்திலேமூழ்கி நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்து, சுமித்திரனென்னும் நாமதேயமிட்டுக்களித்திருந்தனர். அப்புத்திரனுக்கு ஐந்தாவதாண்டில் தன் தந்தையாகிய சனுதன் காலகதியாயிறந்தனன். அவன் மனைவிகண்டு சகியாதவளாகித் தானும் உயிர் துறந்தனள். பின்பு சுமித்திரன் தன்னைப் பாதுகாப்பவர் இல்லாமையால் சிலநாள் துன்பமடைந்து பின்பு செல்வச் செருக்கினால் காமாதுரனாய் தன் திரவியமெல்லாம் பரத்தையருக்குக் கொடுத்துத் தரித்திரனாகி துன்மார்க்கமடைந்து கொலை களவு செய்யும் வஞ்சகருடன்கூடி குலாசாரந்தவறி காட்டிற்சென்று மதுமாமிச பக்ஷணஞ்செய்து திரிந்துகொண்டிருக்குநாட்களில், ஒருநாள் அவ்வனத்தில் தவஞ்செய்திருக்கும் சுகோத்திரமுனிவரையடைந்து அவரது மகிமையை யறியாது என் கையிலிருக்கும் இந்த மதுவையும் மாமிசத்தையும் நீ புசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லினன். அதைக்கேட்ட முனிவர் சினங்கொண்டு அடா துன்மார்க்கா! நீ வேதியர்குலத்திற் பிறந்தும் ஆசாரவொழுக்கமின்றி இவ்வாறுரைத்தாய், ஆகையால் நீ வேடனாகிப் புலைத்தன்மையடையக்கடவாயென்று சாபமிட்டனர். அதற்குப் பயந்து அவரை வணங்கி சுவாமி! இச்சாபம் நீங்குங்காலம் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வேண்டினன். உடனே முனிவர் கருணைகூர்ந்து பிள்ளாய்! நீ அஞ்சேல்: சிலகாலங் கழிந்தபின்னர் விநதையின் புத்திரனாகிய கருடன் உன்னையெடுத்து விழுங்குவன், அப்போதவன் கண்டத்தில் வெப்பம் உண்டாகி உன்னை உமிழ்வான். உடனே இச்சாபம்நீங்கி வேதியவடிவந்தாங்கி விண்ணுலகடைவாயாக என்று அனுக்கிரகித்தனர். அதனால் வேதியர் வடிவந்தாங்கி விண்ணுலகடைந்தனன் என்று சூதபுராணிகர்கூற நைமிசாரணிய முனிவர்கள்கேட்டு பேரானந்தமடைந்து தேவரீர் இவ்வற்புத சரித்திரங்களையெல்லாம் இசைத்தருளினீர், இனி முன்சொல்லிய சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டுமென்ற முனிவருக்குச் சூதபுராணிகர் சொல்லுவதாயினர்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! கலுழன் அக்கசடர்களை விழுங்கிப் பசிதீர்ந்து அமுதத்தைக்கொண்டுவர யத்தனித்து, தன் தாய்தந்தையரைத் தியானித்து உயரவெழும்பி வாயுதேவன் பயங்கொள்ளவும், சூரியசந்திரர் திகைத்து அஞ்சவும், பூமி நடுங்கவும், கடோரமான காற்றை யிறகினால்வீசி மகா உக்கிரத்துடன் வந்து அமுதமிருக்கும் இடத்தை யடைந்தனன். அப்போது அந்த அமுதத்திற்குக் காவலாளராயிருக்கின்ற தேவகணங்களும் இந்திரகுமாரனாகிய சயந்தனும் ஐராவதமும் தேவேந்திரனும் தங்கள் தங்கள் கையிலுள்ள ஆயுதங்களைக் கலுழன்மீதெறிந்து எதிர்த்து அட்டகாசஞ்செய்து நின்றார்கள். கலுழன் கண்டு நகைத்து தனது சிறகினால் அப்படைகளையெல்லாம் சிதறவடித்து நகத்தினாலும் மூக்கினாலும் அவர்களை வாட்டிப் புறமுதுகிட்டோடும்படிச் செய்து அமுதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் கேசரிமார்க்கத்திற் சென்றான். இந்திரன்கண்டு இனி நம்மால் இக்கலுழனை வெல்ல முடியாதென்று ஆலோசித்து ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைப் பலவாறு தோத்திரஞ்செய்து தியானித்தனன். அப்போது வைகுந்தத்தைவிட்டு கலுழன் முன் மகாவிஷ்ணுவானவர் பஞ்சாயுதபாணியாய்த் தோன்றினார். கலுழன் கண்டு உடனே சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து பலவாறாகத் துதிக்க திருமால் மகிழ்ந்து, கலுழனே! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளென ஐயனே! எந்நாளும் தங்களிடத் தன்பனாயிருக்கக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்றுகூற அவ்வாறே வரங்கொடுத்தேன்; இனி நீ நமக்கு வாகனமாகவும் துவசமாகவும் இருக்கவேண்டுமென்றனர். கலுழன் மகிழ்ந்து அப்படியே ஆகிறேனென்றுசொல்ல அப்போது தேவேந்திரன் கலுழனைப்பார்த்து இந்த அமுதத்தைப் பூவுலகத்திற்குக் கொண்டுபோவது தருமமல்லவே யென்று சொல்ல, அதற்குக் கலுழன் தாய்பணியைத் தவிர்க்கக் கொண்டுபோகும் அமுதத்தைத் தடுப்பது உமக்கு ஞாயமோவென்றுகேட்க, அதைக்கேட்ட இந்திரன் இந்த அமுதத்தைக் கொண்டுபோய் உங்கள் அடிமையை நீக்கிக்கொள்ளுங்கள். பின்பு நான் ஒரு மாயஞ்செய்து அமுதத்தைக் கொண்டுபோகிறேனென, கலுழன் அதற்குச் சம்மதித்தனன். பின்பு திருமால் வைகுந்தத்திற்கெழுந்தருளினார். இந்திரன் அருவுருவாய்ப் பின்றொடர்ந்துவர, கலுழன் அமுதத்தைக் கொண்டுபோய் கத்துருவையிடத்தில்கொடுத்து தங்களடிமையை நீக்கிக்கொண்டு இதைச் சுசியாய்ப் புசியுங்களென்றுசொல்லித் தன் தாயிடம்போய் சேர்ந்தனன்.

கலுழன் கூறியபடி ஆதிசேடன் முதலானவர்கள் ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்ற சமையத்தில் இந்திரன் அமுதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தன்னுலகடைந்து சந்தோஷித்திருந்தனன். பின்பு கலுழன் தன் தாயைவணங்கி நிகழ்ந்ததையெல்லாந் தெரிவித்துத் தாயே என் கண்டத்தினிடத்துண்டாகிய வெப்பவாதையை யொழிக்க நான் வைகுந்தஞ் செல்லவேண்டியிருப்பதால் நீ விடைதரல் வேண்டுமென்று வேண்டினன். அதைக் கேட்ட தாயானவள் சந்தோஷித்து விடைகொடுத்தருளினள். உடனே கலுழன் கேசரிமார்க்கமாகச் சென்று வைகுந்தத்தையடைந்து ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைக்கண்டு

முனிவர் தக்கனைப்பார்த்து, எங்களையழைத்த காரணம் யாதென்று வினவ, சிவனுக்கு அவியில்லாமல் ஒரு யாகத்தை முடிக்க யெத்தனித்து உங்களை வரவழைத்தேனென்று கூற, அதைக் கேட்ட ததீசிருஷியானவர் பரமசிவத்தினது குணாதிசயங்களையும் பாத்தாவ நிச்சயங்களிற் சிலவற்றையும் விவரித்து உரைத்தவைகளைக்கேட்ட தக்கன் நகைத்து, நீ சொல்லிய மேலான பரம், பன்றிக்கொம்பு புலித்தோல் ஆமையோடு நாகம் வெண்டலை இவை முதலிய இழிவுள்ள வஸ்துக்களை யணியுமோ? சுடலையிலாடுமோ? விடத்தையுண்ணுமோ? பிட்சையேற்குமோ? தாமதகுணத்தைப் படைக்குமோ? என்று பற்பலவாக இகழ்ந்து கூறி அந்தச் சிவனுக்கு இந்த யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் தரமாட்டேன் போவென்று கூற அதைக்கேட்ட முனிவர் கொதித்து, பரமசிவத்தை யிகழ்ந்து செய்யும் உன் வேள்வி யழியக்கடவதென்று சபித்து அளவற்ற தவத்தர் இருமருங்கிலும் சூழ்ந்துவர தமதாசிரமத்தைச் சேர்ந்தார். பின்பு தக்கன் அநுமதியில் அவ்விடத்திலிருந்த வேதியர்களுக்கு ஆடையாபரணம் பொன் முதலான சோடசமகாதானங்களைக்கொடுத்து தக்கன் அந்த வேள்வியை நடத்தினன்.

அதை நாரதரறிந்து திருக்கயிலைக்குப் போய்க் கர்த்தனைத்தொழுது போற்றி, சுவாமி! தேவரீரை யிகழ்ந்து புத்தியில்லாத தக்கன் வேள்வி நடத்துகின்றான் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதைக்கேட்ட பராபரை மனம்பூரித்து அதனைக்கண்டுவர விருப்புற்றுப் பகவனை வணங்கி, என்பிதா செய்கின்ற யாகத்தைப் பார்த்துவர விடைதந்தருளுமென்று கேட்க, பரமன் பரிவாய் போய் வருகவென்று விடைகொடுத்தருளினர். கௌரி அதைப்பெற்று கனகவிமானத்திலெழுந்தருளி தோழிப்பெண்களுடன் தக்கன் யாகசாலையை அடைந்தனள். அதைப்பாதகனானவன் கண்டு கோபித்து இக்காரியத்தைக் குறித்து உனக்குச் சொல்லியனுப்பின துண்டோ? நீ வரவேண்டிய தென்னை போவென்று வெறுத்துப்பேசி யீசனையும் பழிமொழியாடினன். அதைக்கேட்ட பராபரை கோபங்கொண்டு பரமசிவனை விலக்கி யாகத்தை நடாத்தும் உனக்குத் தகுதியாகிய தண்டம் விரைவிலுண்டாகக் கடவதென்று கொடிய சாபத்தைவிட்டு விமானத்திலாரோகணித்துச் சேடியர்போற்ற திருக்கயிலையையடைந்து கர்த்தனைச் சேவித்து, சுவாமி! தக்கன் அடியேனை வெறுத்த தல்லாமலும் தேவரீரைப்பலவாக நிந்தித்துப்பேசினன். ஆதலால் அவன் செய்யும் வேள்வியையழிக்கத் திருவுள்ளங்கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டினள். அப்பொழுது எமது கர்த்தன் பரமேஸ்வரியின் அன்புக்கிரங்கி அவளெண்ணப்படியே முடிக்கத்திருவுள்ளங்கொண்ட மாத்திரத்தில் நுதல்விழியில் ஆயிரஞ்சிரங்களோடு வீரபத்திரதேவர் உதயமாய் பரமனைத்தொழுது நின்றார். அத்தருவாயில் உமையவளது கோபாக்கினியினால் ஆயிரஞ் சிரங்களோடு பத்திரகாளி வெளிவந்து வீரபத்திரர் மருங்கினின்றாள். அவ்விருவரும் கர்த்தனையும் பிராட்டியாரையும் வணங்கி சுவாமி! யெது காரியத்திற்காக அடியேங்களைப் படைத்தீர்! அதனைக்கட்டளையிட வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப்போது பரமன் அவர்களை நோக்கி நம்மையன்றித் தக்கனென்பவன் வேள்வி நடாத்

தற் சாலையையடைந்து அவிர்ப்பாகத்தைக் கொடுத்தால் வாங்கி வருவீர். தடைப்பாரேல் அவன் சிரத்தைக் கண்டித்து யாகத்தையும் அழித்து மீளக்கடவீரென்று அருளிச்செய்ய, உடனே வீரபத்திரர் காளியோடும் அனேக பூதகணங்களோடும் அதிசீக்கிரமாக வந்து தக்கன் யாகசாலையையடைந்து, பூதத்தலைவரை வாயில்களினிடத்தில் காவலாகவைத்து பத்திரகாளியுடன் உள்ளேபிரவேசித்து ஆர்ப்பரித்து நிற்க, தக்கன் வீரபத்திரரைப்பார்த்து நீ யாவன்? இவ்விடம் வரும் காரணம் யாதென்று வினவ, வீரன் நகைத்து யான் சங்கரன் குமாரனாகும், அவர் கட்டளையின்படிக்கு நீ செய்யும் வேள்வியில் அவிர்ப்பாகத்தை வாங்கிப்போக வந்தேன் தாமதஞ் செய்யாமல் தரக்கடவாயென்று கேட்க சிவனுக்கு இவ்விடத்தில் அவிர்ப்பாகம் கிடைக்கமாட்டாதென்று தக்கன் மறுத்தான். அப்போது வீரபத்திரதேவர் பக்கத்திலிருந்த தேவர்களைப்பார்த்து இவன் பரமனுக் கவிகொடாமல் இடக்குப் பேசுவது உங்களுக்குச் சம்மதமோ வென்று வினவ, அதைக்கேட்ட தேவர் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் ஊமைகளை ஒத்திருந்தனர். இதனைக்கண்டு வீரன் கோபித்து கண்களிலே தீயெழச்சீறிப் பற்களைக்கடித்துக் கரத்திலிருக்கின்ற கதையை இறுகிறொன்று சுழற்றி கேசவன் பிரமன் இவர்கள் மார்பில்மோதி மூர்ச்சையாகிவிழச்செய்தனன். அதைக்கண்ட தேவர் பயந்து திக்குகளிலோடினார்கள். அதைத் தக்கன் கண்டு ஓடிப்பின்பு தயிரியம்விடாது கேடகமும் வாளையுங் கரத்திற்பற்றிக் கொக்கரித்து எதிரில் வந்தான், அதை வீரன் கண்டு கோபித்து வாளினால் அப்பாதகன் சிரத்தைக்கண்டித்து யாகத்திலிட்டனர்.

அப்போது தேவர்கள் கர்த்தனே! பத்தியில்லாதிகழ்ந்த தக்கனை வரவழைத் திரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று துதிக்க வீரபத்திரர் கிருபைகூர்ந்தவராய் அவிக்குக் கண்டித்திருந்த ஆட்டுத்தலையை யதிற்பொருத்தி யெழக்கடவாயென்றவுடன் பரமசிவத்தையிகழ்ந்தவர் இப்படிக்காவரெனச் சகலருக்கும் உணர்த்துவதுபோலத் தக்கன் தலையை யசைத்துக்கொண் டெழுந்து வீரபத்திரர் பாதத்தில் வணங்கி சுவாமி! அடியேன் அறியாதுசெய்த இந்தப்பிழையை யொழிக்க அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று வேண்ட வீரபத்திரக் கடவுள் பிரசாபதியினை நோக்கித் தக்கனே! பூமியின் கண்ணே பனசையம்பதி யென்றொரு தலமுண்டு, அது காஞ்சிமா நகரத்திற்கு வடமேற்கே ஒருகாத தூரத்திலுள்ளது. அப்பதியில் தன்னிகரில்லாத சோதிலிங்க மூர்த்தியாகிய மாபூரேசர் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். அக்கடவுளுக்குக் கிழக்குத்திசையில் ஒருகடிகை தூரத்தில் சிவபிரான் பெரிய நாயகி சமேதராய் தாந்தோன்றீசரென்னுந் திருநாமங்கொண் டெழுந்தருளி அன்பர் வினைகளை அகற்றுங் கருணாநிதியா யிருக்கின்றனர். அக்கடவுளை அருச்சித்து வணங்கி நினது பழியை யொழித்துக்கொள்ளக் கடவையென்று கட்டளையிட்டனர். அதைக் கேட்ட தக்கன் அனேக தோத்திரங்களுடன் சரணமடைந்து விடைபெற்றுத் தாலவனமடைந்து அவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பச்சிளங் கொடியாளுடன் சயம்புநாதேச்சரரைக் கண்டு பஞ்சாங்க அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து வேத விதிப்படிக்

கடவுளைப் பூசித்து கங்காதரா கங்காளா கண்ணுதலோய் கயிலையாளி கறைமிடற்றோய் என்னைக் காப்பாற்றுயா வென்று தோத்திரஞ்செய்து அஞ்சலித்து நின்றசமையத்தில் கருணாநிதியாகிய கடவுள் பார்வதி சமேதராய் இடபாரூடராய் தக்கன் முன்வந்து சிறுவிதியே! நினது தோத்திரங்கேட்டு மகிழ்ந்து உன்னது குறையை யொழித்தோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி சயம்புலிங்கத்தில் அழிக்கியமாயினர். தக்கன் குறைதவிர்ந்து வியப்படைந்து அப்பரனைப் பலவிதமாய்ப் பூசைசெய்து வணங்கி விடைபெற்றுத் தன் நகரஞ் சேர்ந்திருந்தனன். அப்பரமனைப் பூசித்து வழிபடும் அடியவர்கள் இகபர சாம்பிராச்சியத்தை எளிதிலடைவார்களென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

தக்கன்பூசனைச்சருக்கமுற்றிற்று.

உ

இராகவன்பாவமொழித்தசருக்கம்.

சிவஞான சம்பன்னர்களாகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதபுராணிகரைவணங்கி நமஸ்கரித்து சுவாமி! தக்கன் சரித்திரத்தைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்தோம். இனித் தாசரதியின் சரித்திரத்தையுங்கேட்க விரும்புகின்றோம். அதையும் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று வேண்ட சூதபுராணிகர் சொல்லுவதாயினர். கேளுங்கள் முனிவர்களே! சூரியகுலத்திற் றிருவவதாரஞ்செய்து அயோத்திமாநகரத்தையாளும் தசரதமகாராஜனுக்குப் புத்திரனாய் திருவவதாரஞ்செய்த இராமமூர்த்தியானவர் சிறியதாயார் வார்த்தையின்படி தம்மனைவியோடும் காட்டிற்சென்று சஞ்சரிக்குஞ் சமையத்தில், இராவணன் கள்ளத்தனமாய் சீதாபிராட்டியைக் கொண்டுபோய் இலங்கையிற்சேர்க்க அதையறிந்து இலங்கையையடைந்து இராவணனைக்கொன்று தன் மனைவியையமீட்டு அயோத்திமாநகரத்தையடைந்து அரசுசெய்துவரும் நாட்களில் ஓர்நாள் இராமபிரான் தம்பியர் மந்திரி பிரதானிகள்சூழக் கொலுவீற்றிருக்குஞ்சமையத்தில் மந்திரிகளைநோக்கி, அமைச்சர்காள்! நமதுநாட்டிலுள்ளவர்கள் நமது செங்கோலைப்பற்றி யாது புகல்கின்றனர், அதைச் சொல்லுவீர்களென்று வினவ, அதைக்கேட்ட மந்திரிமார்கள் அவர்பாதத்தை வணங்கி சுவாமி! தேவர்களுக்கிடுக்கண்செய்யும் இராவணனைச்செயித்த உமக்கு யாவரும் எதிரில்லையென்று பூவுலகத்தவர் புகழ்ந்து சொல்லுகின்றனரென்று கூற இராமபிரான் மீட்டும் மந்திரிகளைநோக்கி நமது நாடுநகரங்களிலுண்டாகும் நன்மை தீமைகளைக்கேட்டு தீங்கினையொழிக்கச் சிந்தையுள் நினைந்தேன், ஆகையால், நீங்கள் கேட்டவைகளைச் சிறிதும் அஞ்சாமல் சொல்லவேண்டியதென்று கட்டளையிட்டனர்.

பின்பு மந்திரிகள் வணங்கி சுவாமி! அரக்கனாகிய இராவணன் கொண்டுபோய்த் தன்நகரில்சிறைவைத்திருந்ததையலைத் தாரமாகக்கொண்டு தேவரீர் வாழ்க்கைபுரிவது பேரிழுக்கென்று பேசுகின்றார்களென்று கூறினார்கள். அதைக்கேட்ட அரசர் குரிசில், அந்தவார்த்தை நியாயந்தானெனத் தெளிந்து தனது சகோதரனாகிய இலக்குமணனையழைத்து தம்பி! இதையைக்கொண்டுபோய் முனிவர் தவஞ்செய்யும் வனத்தில் விட்டு வாவென்று கட்டளையிட்டனர். உடனே இலக்குமணன் தமையன் சொல்லைக்கடக்க மனமில்லாதவனாய் சீதாபிராட்டியாரை இரதத்திலேற்றி மாதவர்கள் தவஞ்செய்யும் கானகமடைந்து வான்மீகமுனிவரது ஆச்சிரமத்தில்விடுத்து தனது அரண்மனையையடைந்து தமையன்றிருவடியில் வணங்கி மைதிலியைக் காட்டில்விட்டுவந்த சங்கதியைத் தெரிவித்தனன். அதுகேட்ட அரசர் பெருந்தகையும் அந்நகரத்திலுள்ளவர்களும் மிக்க துயரத்திலாழ்ந்திருந்தனர். அத்தருணத்திலே விபூதி ருத்திராக்ஷம் தண்டு கமண்டலத்துடன் முனிபுங்கவராகிய வசிட்ட முனிவர் அவ்விடத்தி லெழுந்தருளினர். உடனே அவ்வரசர் பெருமானெழுந்து அவரையெதிர்ப்பட்டுப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து ஆதனத்திலிருத்தி, ஐயனே! அடியேனது மனம் அரவின்வாயிற்பட்ட தேரையைப்போலக் கலங்கிவருந்துகின்றது. என்னது சகோதரர் தோள்வலியுங்குன்றி இருக்கின்றனர். எனது நகரத்தின் வளங்களும் குறைந்தன. இது காரணம் தெரிவித்தருளல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, திரிகாலக்ஞானியாகிய வசிட்டமுனிவர் திருவுளமிரங்கி கேளும் அரசனே! நீ பூவுலகத்தவர்கள்சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு கற்பிற்சிறந்த சீதாபிராட்டியைக் காட்டிற் கொண்டுபோய் விடுத்தனை. ஆதலால்; உனக்கு இந்தக் கொடுமை வந்தடையலாயிற்றெனறு முனிவர் கூற, உடனே பல்கால் வணங்கித் துதித்து பயபத்தியோடுநின்று சுவாமி! அடியேனுக்குற்ற இவ்விடர்தீரும் உபாயத்தை அனுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டுமென விநயத்தோடு வினவினன். அதுகேட்ட முனிவர் அன்பனே கடல்சூழ்ந்தவுலகின்கண் சிறப்புற்றோங்கிய சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றினும் புகழ்வாய்ந்த பனசையம்பதி யென்றொரு திருநகருண்டு. அதில் பஞ்சதால விருட்சத்தின்கீழே கருணாநிதியாகிய கண்ணுதற்பெருமான் சயம்பு மூர்த்தியாய் சிவலிங்கவுருக்கொண்டெழுந்தருளி இருக்கின்றனர். அக்கடவுளை உமையம்மையார் நந்திதேவர் திருமால் பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும்பூசித்தும் துதித்தும் வணங்கியும் தங்கள் தங்கள் குறைகளையொழித்துப் போகமோட்சங்களை அடைந்தனர். ஆதலின் அவ்விடஞ்சென்று அச்சோதிலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து நினது குறையை நீக்கிக்கொள்ளுவா யென்று கட்டளையிட்டனர். அதுகேட்ட இராமபிரான் களிகூர்ந்து அவரை வணங்கி விடைபெற்று புட்பவிமானத்தில் ஆரோகணித்து அத்தாலமாநகரினையடைந்து சிவபெருமானைக் கண்டு மிக்க அன்புடன் பூசித்துப் பலமுறை பிரதட்சணஞ் செய்து வணங்கி வாழ்த்தித் தோத்திரஞ் செய்ய, ஸ்ரீ மயூர நாதர் கோடிசூரியப்பிரகாசமாய் மான்மழுகரத்தில் விளங்க இளம்பிறை முடிமிசைதுலங்க மார்பில் நாகமாகிய உபவீதத்துடன் கிரிபாலையசையத் தரிசனங்கொடுத்து அவனைப்பார்த்து இராகவனே! கற்பிற்சிறந்த உனது மனைவியை

நீ காட்டில்விடுத்த பாவத்தை நிவர்த்தித்தோம். இனி உனது நகரத்தையடைந்து வாழக்கடவா யென்று கட்டளையிட இராமபிரான் களிகூர்ந்து விடைபெற்று விமானத்தி லாரோகணித்து அயோத்திமா நகரத்தினை யடைந்து சுகமாக வாழ்ந்திருந்தன ரென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

இராகவன்பாவமொழித்தசருக்கமுற்றிற்று.

மதனனருச்சனைச்சருக்கம்.

சிவராஜயோகியர்களாகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் ஒப்பற்ற சூதமுனிவரது உபயதிருவடிகளிற்பணிந்து சுவாமி! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இராகவன் சரித்திரத்தைக்கேட்டு ஆனந்தமடைந்தோம். இப்பால் மன்மதன் சரித்திரத்தையும் உரைத்தருளவேண்டுமென்று குறையிரக்கச் சூதபுராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! மிக்க புஜபலபராக்கிரம முடைய சூரபதுமன் கொடுங்கோல் செலுத்தித் தகாத பணிவிடைகளைக் காட்டிச் செய்யச் சொல்லும் உபத்திரவத்தினாற் பொன்னுலகத்தை விட்டுத் தேவருடனே இந்திரன் மகமேருச்சாரலை யடைந்து சிவபிரானை நோக்கிப் பலகாரிய தவங்களைச் செய்துவரும்போது சனகாதிமுனிவருக்கு யோகாப்பியாசஞ் செய்யும் பிஞ்ஞகர் கிருபையுற்று இடபவாகனாரூடராய் வந்து தரிசனந்தந்தனர். இந்திரன் சுவாமியைக்கண்டு மனமகிழ்ச்சியாய் சேவித்துப்போற்றி அடியாரிடரையகற்றும் அநாதரக்ஷகரே! தேவரீருக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை. ஆயினும் சூரபதுமன்செய்யுங் கொடுமைகளை ஒருவகையாகச் சொல்லிமுடியாது. ஆகையால் நீர்மீது கிருபையுற்று அவனைக்கொன்று எங்கள் சிந்தாகுலத்தைத் தீர்த்தருளவேண்டுமென்று போற்ற அவனைக் கையமர்த்தி தேவராஜனே நீ வருந்தவேண்டாம். இன்னும் சிலபோதில் நம்மிடத்தி லுதிக்கப்போகின்ற குமாரனால் உங்கள் துன்பங்களனைத்தும் நீங்கிச் சுகத்தி லிருப்பீர்களென்று சில தேறுதலைசொல்லிப் பூதநாயகன் மறைந்தருளினர். இந்திரனும் சந்திரசேகரன் வாக்கியத்தை நினைந்து நினைந்து களிப்படைந்து தேவர்களுடன் மனோவதிப் பட்டணத்திற்குப்போய் சபா மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவரைக்கண்டு வணங்கித் துதித்துச் சூரன் செலுத்துங் கொடுங்கோன் முறையினையும் முக்கண்ணன் மொழிந்த செய்தியையும் விரிவாகச் சொல்லி யினி நாளும் தேவர்களும் பிழைக்கும் வழியைக் கட்டளையிடவேண்டுமென்று வணங்கி விண்ணப்புஞ் செய்தனன். அதுகேட்ட பிரமனிரங்கி, இந்திரனே! நீ நினைத்தவண்ணம் முடிப்பதற்கு மகாவிஷ்ணுவுடன் கலந்து பேசி நடத்தவேண்டும் வாருமென்றழைத்து தேவர்களுடன் வைகுந்த

மடைந்து திருமாலைக்கண்டு வணங்கி நடந்த செய்திகளை யுரைத்தனர். அப்போது திருமால் யோசித்துப் பிரமனே! பஞ்சபாணனாகிய மன்மதனை வேண்டிப் பரமசிவத்தினிடத்திற் கனுப்புவீராயின் அவன் முயற்சியினால் அரன் யோகத்தினைநீங்கிப் பார்வதியைக் கலந்து ஒரு குமாரனைத் தருவர். அவரால் உமது குறைகளனைத்தும் நீக்கி வாழலாம் என்று முகுந்தன் திருவாய்மலர, பிரமன் கேட்டுச் செலவுபெற்றுக்கொண்டு மனோவதிப் பட்டணத்திற்கு வந்து மன்மதனை வரவழைத்தனன்.

அதனை யுணர்ந்து தென்றற்றேரி லாரோகணித்துப் பரிவாரங்கள் சூழ்ந்து போற்ற மனோவதி நகரைச் சேர்ந்து பிரமனை வணங்கி தேவரீர் என்னை வரவழைத்தகாரண மென்ன வென்று கேட்க, பிரமன் மன்மதனை அருகி லழைத்து ஓ மன்மதனே! திருக்கைலைக்குப்போய் மோனத்திலிருக்கும் சிவபெருமான்மீது உன் பாணங்களைச்செலுத்தி விகாரமுண்டாக்கிப் பர்வதராஜ புத்திரியைக் கூடும் வண்ணம் செய்யவேண்டுமெனச் சொல்ல, அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட லட்சுமி குமாரன் கைகளாற் செவிகளைப் பொத்தி உள்ள மெங்கும் தகிக்கப்பட்டு வருந்திக் கிலேசமடைந்து ஐயகோ மகனே! நீ என்ன சொன்னாலும் பரமசிவத்தை, மாறுகொண்டு பாணங்களைச் செலுத்தமாட்டேனென்று சொல்ல, நான்முகன் கோபித்துப் பார்த்து, அடாபயலே! கொடிய சாபங் கொடுப்போமென அதைக்கேட்ட வேனிலான் அதிக விசனப்பட்டுச் சற்றுநேரம் யோசித்து இந்தப்பிரமதேவனால் சாபமேற்றுத் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி யழிவதைப் பார்க்கிலும் நிர்தயாநிதியாகிய தாண்டவ மூர்த்தியினால் மாண்டு சாம்பலாய் விழுந்த போதினும் மீளப் பிழைக்கவும் ஏதுவுண்டெனத் துணிந்து கிளிகள்பூண்ட தென்றற்றேரின்மீது இரதிதேவியுடன் ஆரோகணித்துப் பல ஆடம்பரங்களுடன் திருக்கைலையையடைந்து நந்திதேவரிடம் விடைபெற்று மேற்குவாயிலின் மூலமாகச்சென்று கருப்புவில்லை வளைத்து சுரும்புகளாகிய நாணேற்றிட்டுப் பஞ்சபாணங்களையும் பரமசிவத்தின்மீது பிரயோகித்தான். அப்பாணம் கர்த்தன் தேகத்தில் தாக்கியமாத்திரத்தில் நெற்றிக் கண்ணினைத்திறக்க மன்மதன் உடலெங்கரிந்து சாம்பலாயினன்.

கணவன் முடிந்ததைக்கண்ட இரதிதேவியானவள் மனங்கலங்கி யறிவழிந்து பற்பலவாகப்பிரலாபித்து, ஈசனுடைய திருவடியிற்சேவித்துப் பதிபிட்சை தரவேண்டுமென முந்தானையையேந்தி யிரக்க ஒப்பற்ற பரமசிவன் யோகநீங்கி அவளிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து பெண்ணே! நீ புலம்பவேண்டாம் இமயவரையில் கௌரியை நான் பாணிக்கிரகணம் செய்கின்றகாலையில் உனது மணவாளனாகிய மன்மதனை யெழுப்பித்தருவோமென்று கட்டளையிட அதுகேட்ட இரதியானவள் இமயமலையை யடைந்திருந்தனள். பின்பு சனகாதிநால்வரைப்பார்த்து முனிவர்களே! காம் காட்டியவாறே மோனநிஷ்டையினைப் பெறுவீரெனத் திருவாய்மலர்ந்து விடைதந்தனுப்பிப் பின்னர் விருத்தவேதியர் வடிவந்தாங்கி இமயமலையில் தவஞ்செய்யும் பார்வதியின் முன்னமடைந்து தவநிலையின் உறுதியைச் சோதித்துணர்ந்து தனது திவ்விய வடிவைக்காட்டி நின்

றனர். இவ்வாறு காட்சிதந்த தன் கணவனைக்கண்டு பராபரையானவள் பூமியில்விழுந்து சேவித்து எம்தாண்டவனே! தேவரீருடைய திருவிளையாடல்களையறியாது அறிவீனளாகிய நாயினேன் சுலபமாகவெண்ணி யிகழ்ந்துபேசிய குறைபாடுகளைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று வருந்திநிற்கப் பரமேசுரர் களித்தவராய் இமாசலபுத்திரியே! கேட்பாயாக நீமுன்னம் பேசியதையெல்லாம் தோத்திரமாகக்கொண்டனம். இனி நீ தவஞ்செய்யவேண்டியதில்லை உன்னைத் திருமணஞ்செய்ய நாளையதினம் வருவோம் என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்து கயிலையையடைந்து சத்தரிஷிகள்மூலமாய் பர்வதராஜனைச் சம்மதப்படுத்தி தனது பரிவாரங்களுடன் அனேக வைபவத்துடன் ரிஷபத்தின் மீதேறிப் பர்வதராஜன் மனையில்வந்திறங்கினர். அப்போது பர்வதராஜன் பத்தினியாகிய மேனுதேவியானவள் பரமனைப் பாதபூசைசெய்து பார்வதியாரை ஆடையாபரணங்களாலலங்கரித்து அழைத்துவந்து லோகநாயகனிடப்புறத்திலிருக்கச்செய்தனள். அத்தருணத்தில் பர்வதராஜன் [illegible] பார்ப்பதியார் திருக்கரத்தினைப் பரமசிவத்தின் கரத்தில்வைத்து ஐயனே! அடியேன் அரிதிற்பெற்ற பெண்கொடியைத் தேவரீருக்குப் பாரியாளாகத் தந்தேனென்று தாராதத்தஞ்செய்துகொடுத்தனன். பின்பு பரமசிவன் ஆஞ்ஞைப்படி பிரமன் மங்கலசடங்கை ஆரம்பித்து திருமங்கிலியத்தைப் பரமன்கையிலளித்துப் பார்வதிதேவியின்கழுத்தில் தரிப்பித்து வேதவிதிப்படி பூரணாகுதி செய்தவுடன் அம்மையப்பன் அக்கினிவலம்வந்து விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள்போற்ற சகல வைபவத்துடன் சகலருங்கண்டானந்தமடைய ஈஸ்வரியோடு சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தனர்.

அத்தருணத்தில் தன் கணவனைப் பறிகொடுத்து தவக்கோலங்கொண்டு துக்கசாகரத்தில் மூழ்கியிருந்த இரதிதேவியானவள் திருமுன்வந்து திருவடிகளில்வணங்கி கர்த்தனே! இங்குள்ளவரைப்போல அடியாளுங் களிக்கத்தக்கதாக மங்கிலியபிட்சை தந்தாளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அதைக்கேட்டு ஈசன் மன்மதன் வருவதாக திருவுளத்தில் நினைந்தனர். அக்கணமே மன்மதன் கருப்பு வில்லைக் கரத்திற்பற்றி அங்ஙனம் தோன்றினன். அவனைப்பார்த்து ஓ மன்மதனே! உன் மனைவிக்குமாத்திரம் உருவமாகவும் மற்றவர்களுக்கு அருபமாகவும் இருந்து உன் பணிகளைச்செய்து வருவையென்று திருவுளம்பற்றி இரதிதேவியுடன் வாழக்கடவையென்று விடைதந்தபோது மன்மதன் உமாபரமேஸ்வரரை வணங்கிப் போற்றிக் கர்த்தனே! உமது அருமைத் திருமேனியின்மீது தாக்கும்படி அடியேன் சரந்தொடுத்தலினால் உண்டான பாவத்தைத் தீர்க்கும்வழி அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று வேண்ட தேவதேவன் திருவுளமிரங்கி அனங்கனே நீ அஞ்சேல் கௌரியின் சாபத்தையும் நந்தியின் சாபத்தையுமொழித்துப் புனிதமாக்கிய தாலமாநகரமென்றொரு தலமுண்டு. அத்தலத்தில் உன்மனைவியுடன் சென்று இந்தப் பாவத்தை யொழிக்கக்கடவதென்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவ்வனங்கன் அவ்வாறே அத்தாலமாநகரத்தின் எல்லையையடைந்து அங்குள்ள [illegible]நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து திருநீறு தரித்துப் பக்கத்திலுள்ள சிகரங்களோடுகூடிய திருக்கோயிலுட்சென்று பரமனாகிய

மாதூரேசரைக்கண்டு பரவசங்கொண்டுவலம்வந்து துதித்து வணங்கி பரிசுத்தமாகிய குளிர்ந்த நீரையும் மலரையுங்கொண்டு அந்த சோதிலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து இரண்டு கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பஞ்சொரிய நின்று ஐயனே! யான் பவக்கடலில் வீழ்ந்தேன், என்னை யிரக்ஷித்து உனது திருவருளென்னுங் கரையிற் சேர்க்கவேண்டுமென்று குறையிரந்தனன். அப்போது எமதிறைவராகிய மாதூரேசர் திருவுளமகிழ்ந்து ஓ மதனனே வருகவென்று தமதருகிலழைத்து அன்பனே! நீ செய்த வழிபாட்டிற்கு மனமகிழ்ந்தோம் உன்னிடத்துண்டாயின ஒப்பற்ற பாவங்களும் தொலைந்தனவென்றருளிச் செய்து பின்னும் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார்.

அருமையான இத்தாலமாபுரியில் ஓர் சிவலிங்க பிரதிட்டை செய்து உனது நகரத்திற்குச் செல்வாயென்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே யிறைவரைப்பணிந்து அன்புமிகுந்து அவ்வாலயத்திற்குக் கீழ்த்திசையில் நான்கு அம்புவிசை தூரத்தில் பரிசுத்தமாகிய நல்ல இடத்தைச்சேர்ந்து அவ்விடத்தில் அமராபதிக்குச் சமானமாய் அழகிய ஓர் நகரமியற்றி வண்டுகள் நிறைந்த தாமரை மலர்கள் நெருங்கிய தடாகம் ஒன்று உண்டாக்கி சிவபிரானைத்தோத்திரஞ்செய்து தனது அஞ்ஞானத்தொடக்கு விட்டொழிய அத்தடாகத்தில் நீராடி தூய்மையான திருவெண்ணீற்றை யொளிவிளங்கத் தரித்து இதயத்தில் வேறொன்றுங் கருதாமல் பஞ்சாக்ஷரத்தைத்தியானித்து சிவலிங்கப்பெருமான் திருவுருவம் ஒன்று செய்து பர்வத ராஜ புத்திரியை திரிபுரசுந்தரியெனத் திருநாமந்தரித்து அப்பரமசிவன் இடப்பாகத்தில் எழுந்தருளச்செய்து திருஎண்ணெய்க்காப்பும், பஞ்சகவ்வியம் பஞ்சாமிர்தம் நெய் பால் தயிர் தேன் கருப்பஞ்சாறு முப்பழச்சாறு இளநீர் சந்தனக்குழம்பு தபனநீர் முதலிய இவற்றாலும் ஆகம விதிப்படி அபிஷேகஞ்செய்து பீதாம்பரமணிந்து சந்தனந்தரித்து பூமாலைசாத்தி தூபதீபங்காட்டி திருவமுது நிவேதித்து பல்முறை பிரதக்ஷணஞ் செய்து வணங்கிப் பலவாறுகத் துதித்து நிற்க சிவபிரான் மன்மதன்மீது கிருபை கூர்ந்து பொன்போல் விளங்குந் திருமேனியினிடத்தில் உமாதேவி ஒருபாகமாகவும் இளம்பிறை வாழும் சடையுடனும் வாசனைகமழுங் கொன்றை மாலையுடனும் மான்மழு தரித்த திருக்கரங்களுடனும் வெள்ளிய இடபவாகனத்தின்மீது வெளிவந்து காட்சி கொடுத்து அன்பனே! நீசெய்த வழிபாட்டிற்கு மனமுவந்தோம். அன்றியும் உனது தீவினைகளெல்லாம் விட்டொழிந்தன. இனிமேல் நீ உன் மனைவியுடன் சென்று உனது நகரத்தில் அமர்ந்திருக்கக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து சாந்தரூபமாகிய சிவலிங்கத்தில் கரந்தருளினர். மன்மதனுந் தனது பட்டணத்தைச் சார்ந்தான். மதனனுலேற்படுத்திய நகரத்தை நல்ல கைரென்றும், மதனன்பூசித்த காரணத்தால் மதனேச னென்றும் யாவருங் கூறுவார்கள். அச்சிவலிங்கப்பெருமானை யாரேனும் பூசித்தால் தீவினைகள் நீங்கி மேலான பேரின்பவாழ்வு பெற்றோங்குவரென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

மதனனருச்சனைச்சருக்கமுற்றிற்று.

இயமனருச்சனைச்சருக்கம்.

சிவத்தியானபரராகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் மனமகிழ்ச்சி யதிச ரித்து சூதபுராணிகரை வணங்கி சுவாமி! மதனன் சரித்திரத்தைக் கேட்டுப் பரவசமடைந்தோம். இனி இயமன் சரிதையை உரைத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க சூதபுராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினார்; கேளுங்கள் முனிவர்களே! தவசிரேட்டராகிய மிருகண்டு மகாமுனிவரானவர் முத்கல முனிவர் புத்திரியாகிய மருத்துவதியென்னும் மாதினை மணந்து கிருகஸ்தாச்சிரமத்தைக் கடாத்திவரும்நாளில், புத்திரப்பேறில்லாமையைக் குறித்து வருந்தி காசிப் பட்டினத்தையடைந்து கங்காநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து சிவபிரானைத் தியானித்துப் புத்திரப்பேற்றை விரும்பி ஒருவருடம் தவஞ்செய்தனன். அச்சிவபெருமான் புரதகனரான தேவதேவன் ரிஷபவாகனரூடராகி யெதிர்வந்து அவரை நோக்கி, தபோதிகனே! உன் மனோபீஷ்டத்தைச் சொல்லுவாயென நருள, சுவாமி தயாபரமூர்த்தியே! புத்திரப்பேற்றை யளித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பரமன் திருவுளம்பற்றுவார். முனிவனே! துற்குணமிகுந்துச் சதாகாலம் கல்வியின்றி மூடமாய் குருடு முடமுமாய் நூறு வயதைப்பெற்றுப் பிணிகளினூழின்றுமுய பிள்ளை வேண்டுமோ? அல்லது நற்பண்புற்ற வசப்பினையுற்றுப் பிணிகளின்றி சம்பூரணப் பக்தியுடைத்தாய் பதினாறு வயதுபெற்றுப் பல கலைகளையுணர்ந்து நல்லவிதமாய்ச் சிறந்திருக்கும் பாலனைப்பெற விருப்பமோ? யாதோ? உன் எண்ணத்தைக் கூறியெனக் கேட்க, தவசிரேஷ்டரானவர் அதைச் சிந்தித்துப்பார்த்து, ஐயனே! வயது குறைந்தாலும் பெரியோரானுஞ் சேவிக்கத்தகப் பக்திவிளங்கும் குமாரனையே அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்க, பரமன் களித்து முனிவனே! நீ நினைத்தபடிக்கு ஒரு புத்திரனை யளிப்போமெனத் திருவாய்மலர மிருகண்டு மகிழ்வுடன் வரும்நாளில் சிவபிரானனுக்கிரகத்தினால் தனது தேவி வயிற்றில் கருப்பமுண்டாகிப் பத்துமாதங்களும் நிறைவெய்தி நல்ல சுபகரமானகாலத்தில் அதிக சவுந்தரமுடைய ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தது.

அதைக் கண்ட முனிவரானவர் மனமகிழ்ந்து அப்புத்திரனுக்கு மார்க்கண்டனென்னும் திருநாமந் தரித்துப் பின்பு செய்ய வேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் குறைவறமுடித்து வித்தியாரம்பமுஞ் செய்து கலைகளைத் தினையும் தெரிவிக்க வாசிப்பித்து முற்றிய காலையில், எவைக்கும் மூலகாரணன் சிவபிரானென்றறிந்து பெரியோர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும் அவர்களால் போதிக்கப்பட்ட நன்னெறிகளைச் சிரவணஞ் செய்தும் தாய் தந்தையரைப் பணிந்து காத்தும் பிரமச்சரிய ஆசார ஒழுக்கங்களை யனுஷ்டித்தும், வருந் தருணத்தில் பதினாறாம் வயது பிறந்தது. அப்போது தாய் தந்தையர் புத்திர சிரோமணியைக் கண்டு மனவருத்தங் கொண்டு தனித்தனிப் புலம்பிப் பிரலாபித்தனர். அதைப் புத்திரன் கண்டு பயபத்தியுடன் அவர் பாதங்களிற் சேவித்து நீங்கள் மிகவும் துக்கமுற்று அழுகின்றீர். இதற்கொரு ஏதுவையுங்

காணேன். விசனத்தை யொழித்து உங்களுக் கடுத்த அபாயத்தினை யருளிச் செய்வீரெனப் போற்றினன். தாய் தந்தையர் குமாரனை வாழ்த்தி எமது ஐயனே! யாங்கள் நெடுங்காலம் புத்திரனில்லாமையால் பரமனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தோம். அப்பொழுது சுவாமி வந்து உன்னை யனுக்கிரகித்துப் பதினாறு வயது சென்று முடிவிலிருப்பா யெனவுந் திருவுளம் பற்றிப் போயினர்.

அவ்வருஷம் இன்றையதினம் பிறந்த காரணத்தில் உன்னை யிழக்கப் போகின்றோ மென்றும் மனவருத்தத்தினால் அன்பு முற்றிருக்கின்றோ மென்று சொன்ன தந்தை முகத்தை நோக்கி, அத்தனே! இதற்காக இரங்க வேண்டாம் சர்வலோக சூரண்ணியரூகிய கடவுளைப் பூசித்து சக்தி யமதண்டனையைக் கடந்து வருவேனெனத் தேற்றி அவர்களிடம் விடை பெற்றுத் திருமணிகன்றிகையென்னும் ஆலயத்துட் சென்று விஸ்வேசரைப்பணிந்து அவ்வாலயத்தில் தென்பாரிசத்தில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து பூசித்து வருகையில் சிவபிரான் எழுந்தருளி அன்பனே! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைத் தருவோம் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். உடனே சிரந்திற் கரங்குவித்துத் தேவதேவனே! அடியேன் எமபாசத்தி லகப்படாமல் மரண காலத்தில் எழுந்தருளிக் காத்தருள வேண்டுமென்று பலவாறுகூற அதற்கு பிள்ளாய்! காலனுக்குச் சிறிதேனும் அஞ்சலை அஞ்சலையென்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தனர். அதன் பின்னும் பழையபடியே சிவலிங்கத்தைப் பூசனை வழிபாடு செய்து வரும்பொழுது பதினாறுவயது பூரணமாயிற்று.

உடனே காளமேகம்போன்ற ஒரு யமதூதன் அவ்விடத்தில் வந்து அவர் பூசனையைக் கண்டு இருவிழியையப்பற்ற கமலாலாக்ஷ தெரிந்து போயினர் எமபுரம்போய் தமது தலைவனைக்கண்டு வணங்கி இறைவனே! அந்தமார்க்கண்டன் பரமசிவத்தினை இடைவிடாது பரிமளமலர்களால் அருச்சிக்கின்றனன், அந்தப் பூஜாபலவலியினால் அவனிடம் நெருங்கவும் படாமல் அஞ்சி வந்தேனென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதைக் கேட்ட இயமன் கண்களில் அனற்பொறிசிதறக் கோபித்துப் படைவீரருமு மந்திரியாகிய காலன் அருகில்வரக் கறுத்த எருமைக் கடாவின் மீதேறி கனித்த கரத்தில் பாசதண்டங்தாங்கி காசிமாநகரத்தில் சிவபுத்திரன் பரமனை வழிபட்டிருக்கும் இடத்தைச் சேர்ந்து மார்க்கண்டனைப் பார்த்து பிள்ளாய்! நீ யென்ன காரியம் செய்தாய். வாழ்வினைச் சம்பவமும் சிவபிரான் கட்டளை நியதியும் ஒருவரால் அழிக்கப்படுவதோ? நீ செய்யும் பூசனையானது பாவத்தைப் போக்கும் என்று பாசத்தை விலக்குமோ? முத்தொழில் நடத்தும் திரிமூர்த்திகளே உனக்குத் துணையாகிலும் உன்னுயிரைக் கொண்டன்றி மீளேன். ஆதலால் பயங் கொள்ளாமல் என்னுடன் வருவாயென்று கூற, அதுகேட்ட மார்க்கண்டன், ஓமறலியே! சிவனடியார்களுக்கு எக்காலத்தும் முடிவில்லை ஒருகால முண்டாயினும் வெள்ளியங்கிரியைச் சேருவதல்லது உன் பதவியை யணுகார்கள். அவ்வடியாருக்குப் பணிவிடை செய்திருக்கும் என் பிராணனுக்குத் தீங்கு இழைக்க நினைத்து வந்தாய். இவை உன்பிராணனுக்கும் உன் அரசுரிமைக்கும்

கேடுகாலம் நேர்ந்தது. இச்சந்நிதானத்தை விட்டுப் புறம்பே போவென்று சொல்ல அதைக்கேட்ட இயமன் அதிக கோபத்துடன் பாலன் சமீபத்திற் போய் தன் கரத்திற் கொண்ட கால பாசத்தைச் சுழற்றி யெறிந்து அவன் திருக்கண்டத்தில் மாட்டிச் சிவலிங்கத்துடன் வலிக்கத் தொடங்கினான். அத்தருணத்தில் மார்க்கண்டர் சற்றும் மனமிளையாமற் சிவலிங்கத்தைத் தழுவித் துதித்திருந்தனர். அப்பொழுது சிவபிரானெழுந்தருளி பத்தனே! நீ அஞ்சலே யெனத் திருவாய்மலர்ந்து திரிபுரதகனராகிய பரமன் கோபித்து வீரகண்டையணிந்த இடது திருவடியை நீட்டி யுதைத்தனர். உடனே அடியற்ற பனையைப்போல இயமன் பூமியில் விழுந்திறந்தனன். அதைக் கண்ட மார்க்கண்டர் என்னுயிரைக் காத்திரட்சிக்கச் சிவநாதனிருக்கின்றார். உருத்து வந்த கூற்றுவனென்னை யென்ன செய்யலாமென்றுசொல்லி வேதவாக்கியங்களினால் பலவாறு கீர்த்தனைப் பாடித் துதித்தனர். அப்போது பரமசிவன் சிறுவன்மீது கிருபைகூர்ந்து குழந்தாய்! நீ நம்மைப்போற்றிச் சிறந்த பூசனை நடாத்தியதால் என்றும் அழிவில்லாத ஆயுளை யுனக்களித்தோ மென்றருளிச் செய்து அவ்விலிங்கத்துள் மறைந்தருளினார். பின்பு மார்க்கண்டர் பேரானந்தக் கடலின்மூழ்கி வெளிவந்து தன்னை நினைந்து ஏங்கியிருக்கும் தாய் தந்தையரைக் கண்டு வணங்கி அவர்கள் கொண்ட துயரத்தை மாற்றிச் சுகமாய் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இப்பால் மார்க்கண்டரைத் துன்பஞ்செய்த இயமனிறந்ததால் பிறந்துள்ள அசராசரங்களுக்கு நாசமில்லாமல் பெருகச் சுமை மிகுந்ததைப் பூமிதேவி தாங்கப்படாமல் வாடி ஸ்ரீ காளகண்ட மூர்த்தி யெழுந்தருளிய திருக்கயிலாயமடைந்து தேவதேவன் பாதாரவிந்தங்களில் வணங்கி சுவாமி! ஜீவராசிகள் அழிவின்மையால் பாரஞ்சுமக்க என்னால் முடியவில்லை. அடியாள் பொருட்டு இயமன்செய்த தீமையைப் பொறுத்தருளி அவனை யெழுப்பித்தரவேண்டுமென்று வேண்ட சிவபிரானிரக்க முற்று எமதருமனே! வாவென்றழைக்க தூக்கத்திலின்றும் எழுந்தாற்போல யீனத்தோன்றி பரமன் பாதங்களிற் பன்முறைவணங்கி உமது திவ்விய திருவடி அடியேன்மீது தாக்கலால் யான் உய்ந்தேன் உய்ந்தேன் என்று வணங்குந் தருமனைத் திரிபுரதகனர் கருணைகூர்ந்து உனக்கின்னுங் கட்டளையிடுவ தென்ன வென்றால், பரிசுத்தமாகிய விபூதி ருத்திராட்ச மணிந்த நமதடியாரைக் கண்டால் பத்தியுடன் பணிந்து போற்றிப் போகக்கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதைக் கேட்ட இயமன் அவரது பொற்பாத கமலங்களிற் றொழுது வாழ்த்தி சுவாமி! தேவரீர் திருமேனியின்மீது யான் பாசம்வீசிய பாவத்தை யொழித்தருளவேண்டு மென்றிரங்கிக் கேட்டனன். இயமனை நோக்கி பரம சிவன் காலனே! பூமியின் கண்ணே தொண்டைமா நாட்டில் தாலமாநகர மென்றொரு தலமுண்டு. அதில் முன்னம் மதனால் அருச்சித்தேத்திய நமது குறியையடுத்துப் பூசிப்பையேல் உனது சித்தசஞ்சலத்தை யொழிப்போமென்றனர். அவ்வுரையைக்கேட்ட இயமன் பரனிடம் விடைபெற்றுச் சந்தோஷித்தனாய் அப்பதியை யடைந்து அனங்கன் பூசித்த அரனைக்கண்டு

அன்புடன் பூசித்து ஆரணமொழியால் தோத்திரஞ்செய்து அஞ்சலித்துநின்ற சமையத்தில் காமதகனனாகிய கண்ணுதல்மூர்த்தி இடபவாகனத்தின்மீது திரிநேத்திரம் சதுர்ப்புஜம் காளகண்டத்துடன் பார்வதி சமேதராய் இயமன் முன்வந்து காலனே! உனது தோத்திரங்கேட்டு மகிழ்ந்தோம். என்மீது நீ பாசம்வீசிய பாவத்தையும் ஒழித்தோம் இனிச்சுகமாய் வாழக்கடவாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சிவலிங்கத்துள் ஐக்கியமாயினார். தேவர்கள் புட்பவருஷம் பொழிந்தனர். அச்சிவபெருமானை மதனனும் அந்தகனும் பூசித்த காரணத்தினால் மதனாந்தகேசனென்று உலகத்தார் கூறுகின்றனர். அச்சிவலிங்கத்தின் மேற்றிசையில் நான்கம்புவிசை தூரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மாயூரேசனைக்கண்டு துதித்துப் பணிந்து அதன் வடதிசையிலெழுந்தருளிய காளத்திசரையும் பணிந்து துதித்து விடைபெற்றுத் தன்னுலகஞ் சேர்ந்திருந்தனனென்று சூதபுராணிகர் நைமிசாரணியமுனிவர்களுக்குச் சொல்லினர்.

இயமனருச்சனைச்சருக்கமுற்றிற்று.

வீரபத்திரச்சருக்கம்.

சிவத்தியானபரராகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதமுனிவர் புகன்ற இயமன் சரிதமாகிய வமுதத்தைச் செவியாகிய வாயினாலுண்டு களித்து அம்முனிவரது திருவடியிற்பணிந்து தேவரீரது திருவாக்கால் வீரபத்திரக் கடவுள் சரிதத்தையும் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்கச் சூதபுராணிகர் கூறுகின்றார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! சர்வஜீவதயாபரனாகிய சாம்பவமூர்த்தி கயிலாயத்திலே ஒரு பகல் திருமால் பிரமன் இந்திரன் திக்குப்பாலகர் கின்னரர் கிம்புருடர் முதலிய சகல தேவரும் வணங்க அவர்களுக்குத் தக்கவாறு அருள்பாலித்துக்கொண்டு நவரத்தினமிழைத்த சிங்காதனத்திலே அரசிருந்தனர். அவ்வேளையிலே இசைக்கியானஞ் சேர்ந்த நாரதமுனிவர் அச்சபையையடைந்து சிவபெருமானைக்கண்டு சேவி[illegible] நின்றனர்.

கடவுள் அம்முனிவரை நோக்கி அ[illegible]பனே! உனது வரவின் செய்தியை யுரைப்பாயெனக் கட்டளையிட உடனே முனிவர் வணங்கி சுவாமி! தேவரீருக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை. ஆயினும் மண்ணுலகத்திலே விலாசகாஞ்சி யென்னும் பதியிலே வச்சிராங்கதனென்பவன் ஒருவனிருக்கின்றான். அவன் அரசர் குலத்திலே பிறந்தும் அருகக் கடவுளைத் தெய்வமாகக்கொண்ட புத்தசமயத்தை யடைந்து தமது பாதபத்தியையும் சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷத்தையும் மறந்து இருக்கின்றனன். அதனால் அவன் நகரத்தில் சமண சமயமானது இருள்போல் எங்கும் வியாபித்து நிறைந்திருக்கின்றது. எம்போலிகளான தமதடிமைச் சைவர்களெல்லாம் தமது பஞ்சாக்ஷரத்தை யுச்சரிக்கவும் அஞ்சிமறைந்து இத்துயர் நீங்குவதெக்காலமோவென்று ஏங்குகின்றனர். அக்கொடிய சமணமதத்தை நாசஞ்செய்

தந்தத் தேவரீர் அருள்செய்ய வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்து நிற்க, அப்போது சுவாமி, வீரபத்திரர் முகத்தை நோக்கி உனது பத்தினியுடன் பூலோகத்திற்குச் சென்று வச்சிராங்கத மன்னனும் அரசனைப் புத்தசமயத்தினின்றும் நீக்கி சைவசமயத்தைப் போதித்து அவனால் இவ்வூரி லுள்ளவரையும் சைவசமயத்தவராக்கி அவ்வூரையும் புதுக்கிவருவா யென்று கட்டளையிட வீரபத்திரரும் மனமகிழ்ந்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணி விடைபெற்றுக் கொண்டு அனேக பூதகணங்கள் சூழ தனது பத்தினியுடன் தேரிலேறி பூமியின்கண்வந்து தாலமாநகரத்தை யடைந்தனர்.

அவ்வீரனது வன்மைகளை யெல்லாம் புத்தர்கள் கண்டெதிர்ந்து நீங்கள் அசேதனமாகிய எலும்பை யணிந்தவனுக்குத் தொண்டு பூண்டவ ராகையால் இப்பதியில் வரக்கூடா தென்று ஒரு சிங்கத்தைப் பல எருமைக் கடாக்கள் தடுத்ததுபோல் தடுத்தார்கள். வீரன் அத்தடையைமீறித் தனது சேனையுடன் பரமசிவனெழுந்தருளிய ஆலயத்தை யடைந்தனன். இச்செய்திகளை யெல்லாம் புத்தரா லுணர்ந்த வச்சிராங்கத மன்னன் கோபக்குறியுடைய வனாய்ப் பல சேனைகள் புடைசூழத் தன்னை மறந்து சிவாலயத்தை யடைந்து சூரியனைப் போலும் ஆசனத்தி லமர்ந்தருளிய வீரபத்திரரை நோக்கி அடா சாம்பலைப் பூசும் சழக்கனே! நீ யார்? இங்குவந்த காரியம் யாது? சீக்கிரம் தெரிவிப்பா யென்று கூறினன். அதுகேட்ட வீரபத்திரர் யாம் வசிப்பது கைலாயம். என் பெயர் வீரபத்திரன் சர்வஜீவதயாபரனாகிய சிவபெருமான் பிரபாவங்களை யெல்லாம் உனக்குணர்த்தவந்தேனென்று கூற அதைக்கேட்ட அரசன் மிகச் சிரித்துப் புன்னகைபுரிந்து யாவருமிகழும் எலும்பு தோல் பாம்பு பன்றிக் கொம்பு கொக்கிறகு ஆமையோடு முதலிய அசுத்தப்பொருளை அணியெனக் கொள்ளும் பித்தன் பெருமையைப் பேசவந்தவன் பெரும்பித்தனேயென்று இகழ்ந்து கூறினன். அப்போது வீரபத்திரக் கடவுளுக்குக் கோபம்பிறந்து தனது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தனர் உடனே தழலிற்பட்ட தளிர்போல்வாடி வெப்பம் சகியாதவனாய் அரசன் மூர்ச்சையடைய மந்திரி முதலானோர்கண்டு உபசாரஞ்செய்ய மூர்ச்சைதெளிந்து வீரபத்திரருடைய திருவடிகளிற் பணிந்து ஐயனே! தேவரீரது பெருமையை அறியாதுபேசிய அடியேன் பிழையைப் பொறுத்து மோட்சத்தைத் தருவதாகிய சைவமார்க்கத்தை உபதேசித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துப்போற்ற வீரபத்திரர் கிருபைகூர்ந்து தனது திருக்கரத்தால் அரசன் சரீரத்தைப் பரிசித்து வெப்பத்தை நீக்கிச் சொல்லுகின்றார்.

கேளும் அரசனே மாவிரதம் பாசுபதம் காளாமுகம் வாமம் வைரவம் சைவம் ஆகிய இவ்வாறும் உட்சமயம். பாஞ்சராத்திரம் பட்டாசாரியம் சமணம் புத்தம் மீமாஞ்சை லோகாயிதம் ஆகிய இவ்வாறும் புறச்சமயம். இவைகளில் புறச்சமயத்தை நீக்கி உட்சமயத்தைக்கொள்ளுவ துத்தமம். இவ்வாறினும் சைவசமயஞ் சிறந்தது. அதனினுஞ் சிறந்தது வீரசைவம். அதேதெனில், தான்வேறு ஈசன் வேறென் றிசைப்பது சைவம். அதுவே நாமென்று இலிங்க சையோகத்தைக் கூறுவது வீரசைவம். ஆகையால் வீரசைவம்

விசேட மென்று அரசன் வினவிய அநேக ஆட்சேபத்திற்கும் சமாதானஞ் சொல்லித் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். பின்பு அரசன் வீரபத்திரரை வணங்கி எந்தையே! தேவரீ ருரைத்தவாறே அடியேனுக்கு வீரசைவதீக்ஷையை விதிப்படிப் போதிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன். அது கேட்ட வீரன் அவ்வாறே அரசனுக் குபதேசித்து விபூதி ருத்திராக்ஷம் தரிப்பித்து இலிங்கதாரணம் செய்வித்துச் சைவனாக்கிப் பின்பு அவ்வரசனால் அந்நகரி லுள்ள யாவரையும் சைவமார்க்கத்தி லொழுகும்படிச் செய்வித்துப் பின்னும் அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார். அன்பனே! இத்தலம் யாவர்க்கும் இகபர மோக்ஷங்களைப் பாலித்து எத்தலங்களினும் சிறந்ததாய் விளங்கும். இப்பதியிலுள்ள தேவாலயங்களைப் புதுக்கி ஆதிசைவரால் நித்திய நைமித்தியங்களைச் செய்வித்துப் பிரமோத்ஸவத்தையும் நடத்திப் பின்பு பேரானந்த மடையக் கடவாயெனக் கட்டளை யிட்டனர். அது கேட்ட வச்சிராங்கத மன்னன் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து எம்பெருமானே! தேவரீரை விட்டிருக்க அடியேன் எவ்வாறு துணிவே னென்று திருவடிகளைச் சிரமேற் சூடிக் கொண்டு கை கட்டி யெதிரே நிற்க வீரபத்திரர் அரசனை நோக்கி நமது திருவுருவைப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசிப்பாயெனக் கட்டளையிட்டு கயிலையை யடைந்தனர்.

அது கண்ட வரசர் பெருந்தகை அத்தியந்த ஆச்சரியத்துடன் திக்கு நோக்கி பலமுறை நமஸ்கரித்து நால்வகைச் சேனைகளும் புடைசூழ்ந்துவர ஆலயத்தை யடைந்து ஸ்ரீ மாயூர நாதரைத் தெரிசித்துச் சிற்ப சாஸ்திரத்தால் அப்பெருமானுக்கும் சௌந்தரநாயகியார் முதலிய மூர்த்திகளுக்கும் கெர்ப்பக்கிருகம் அர்த்தமண்டபம் மகாமண்டபம் மதில் கோபுரம் துவஜஸ்தம்பம் பலிபீடம் முதலியவைகளைத் தக்கபடி யமைத்துப் பஞ்ச மூர்த்திகளுக்கும் இரதம் வாகனம் ஆபரணாதிகளையும் வகுத்து நகரத்தையும் புதுக்கித் தனது பரமாசாரியரான வீரபத்திரக்கடவுளைப் பிரதிட்டைசெய்து ஆலயம் சமைத்துப் பூசைபுரிந்து காளத்திநாதர் இலக்குமிநாராயணர் இவர்கள் வீற்றிருக்கும் ஆலயங்களையும் மென்மேலாகச் சிறப்புகள் செய்து ஆலயத்திற்கு நித்திய நைமித்தியங்களையும் திருவிழாவையும் நியமித்து நடாத்திச் சிலநாள் அரசாண்டிருந்து வீரபத்திரக் கடவுளுடைய திருவடிநிழலை யடைந்தனன். அன்று முதல் அந்த நகரத்திற்கு மயூரபுரி புலியூர் வச்சிராங்கதபுரி விலாசகாஞ்சி பனைப்புரி பிரமபுரம் இந்திரபுரம் தக்கமாபுரி கலியாணபுரீம் சோதிலிங்கபுரம் என்று தசநாமம் வழங்குகின்றதென்று தணிகைமலை யமருஞ் சரவணபவனுரைக்கக் கேட்ட அகத்தியமுனிவர் முருகக்கடவுளடியிற்பணிந்து அலர்கொண்டருச்சித்து சோடசோபசாரஞ்செய்து தெய்வானையம்மையையும் வள்ளிநாச்சியாரையும் வாழ்த்தி அமரர் சிறைதவிர்த்த ஆண்டவனே! உமது திருவாக்கால் தாலவனப்பதியின் மான்மியங்கேட்டுப் பிறவிப்பயனை யடைந்தேன். அத்திருத்தலத்தை அடியேனடைந்து காண விடைதரல்வேண்டுமென்று லோபாமுத்திரையுடன் வணங்க அவ்வாறே முருகக்கடவுள் அனுக்கிரகித்தனரென்று நைமிசாரணியமுனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

வீரபத்திரச்சருக்கமுற்றிற்று.

உ

அகத்தியன்பூசனைச்சருக்கம்.

சிவாகமங்களைத்தெரிந்த நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதமுனிவர்கூறிய சரித்திரத்தைக்கேட்டு வணங்கி சுவாமி! அடியேங்கட்கு வீரபத்திரர் கதையைக் கூறினீர். இனி அகத்தியர் பூசித்த சரித்திரத்தைக் கூறவேண்டுமென்று வணங்கிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினார். கேளும் முனிவர்களே! அகத்தியர் முருகக்கடவுளிடத்தில் விடைபெற்றுத் தணிகையைவிட்டு நீங்கி திருப்புலீசனை சேவைசெய்ய வழிகொண்டு தனது மனைவியார் பின்வர மலை வனம் பாலை சோலை முதலிய விடங்களைக் கடந்து தாலமாநகரினையடைந்து அங்குள்ள அனேக வைபவ விநோதங்களையெல்லாம் தனது பத்தினியாருக்குக்காட்டி மகிழ்வுசெய்து பரமசிவனெழுந்தருளும் ஆலயத்தைச் சேர்ந்து அங்குள்ள சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து நெஞ்சிலன்புபெருக விழிகளில் நீர்சொரிய கரங்களைச் சிரமேற்குவித்து ஆலயத்தை வலம்வந்து சோதிலிங்கப்பெருமானையும் சௌந்தரநாயகி யம்மையையும் பலமுறை பணிந்தெழுந்து ஐந்தெழுத்தையும் அகலாது சரித்து பூசை செய்து அன்புருவாகிச் சண்முகக் கடவுளிடத்தில் கேட்டருளிய சரித்திரப் படியே சொல்லித் துதித்தனர். அதைத் திருச்செவியி லேற்று மகிழ்ந்த மாயூர நாதர் தரிசனந்தந்தளித்து முனிவனே! நினது துதியைக்கேட்டு ஆனந்தமடைந்தோம். என்று அத்த மத்தக சையோகஞ் செய்து சரீரத்தைப் பரிசித்து என்னை யொத்தவன் நீயே உமையை யொத்தவள் லோபா முத்திரையே உன்னைப் போலும் மெய்ஞ்ஞானத்தை யுடையவ ரொருவருமில்லை யினி நீ யுன் மனைவி யுடன் பொதியமலையை யடையக் கடவாயென்று கட்டளையிட்டு இலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். பின்பு அகத்திய முனிவர் பாலாற்றின் வடதிசையில் ஒரு சிவலிங்கத்தைப் பிரதிட்டை செய்து அகிலாண்ட நாயகி யம்மையையும் அமைத்துப் பூசித் தருச்சித் தேத்தி வணங்கி சந்நிதியை யடைந்து ஏகம்பரைத் தொழுது சிதம்பரத்தைச் சேர்ந்து நடேசரைச் சேவித்து தனது மனைவியாருடன் அகத்திய முனிவர் பொதியாசல மடைந்து சத்தினி பாதத்தால் பந்த பாசத்தை முற்றக்களைந்து பரமசிவன் திருவடியைச் சிந்தித்திருந்தனர். அவ்வகத்தியர் பிரதிட்டை செய்து பூசித்த லிங்கத்தை அகத்தீசரென்றும் அப்பெருமானெழுந்தருளிய தலத்தை செம்புலி மாநகர மென்றும் வேதங்களால் கூறப்படுமென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினார்.

அகத்தியன்பூசனைச்சருக்க முற்றிற்று.

உ

விவாகச்சருக்கம்.

சித்தசுத்தியடைந்த நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதமுனிவரை வணங்கி தீனதயாபரமூர்த்தியே! அடியேங்களுய்யும்பொருட்டு அகத்தியர் சரித்திரத்தைக் கூறினீர். இன்னும் உமது திருவாக்கால் பரமேசன் திருமணக்காதையையும்கேட்க, ஆவல் கொண்டோமென்று வேண்ட சூதபுராணிகர் சொல்லத் தொடங்கினார்: கேளுந் தபோதனர்களே! கயிலாயபதியான் கட்டளைப்படி மயிலுருவடைந்த உமையம்மையார் தாலேயம்பதியிற் பரமனைப் பூஜைசெய்து துதித்திருக்க, அப்போது சாம்பவ மூர்த்தி யெதிரில் தோன்றி அம்மையாருக்குக் காட்சிதந்து பாவாய்! முன்னம் உனக்கு நான் கொடுத்த சாபம் இன்றோடொழிந்தது. இனி உன்னை இந்நகரத்தில் தேவர் முனிவர் முதலிய யாவருங் காணத் திருமணஞ் செய்வேனென்று அம்மையார் மகிழக்கூறி தன தருகிலிருந்த திருமால்முகத்தை நோக்கி மாயவனே! இந்தப்பர்வதராஜபுத்திரியை இவ்விடத்திற்றானே சித்திரை மாசத்தில் வரும் மக நக்ஷத்திரத்தில் திருமணஞ் செய்ய வேண்டியதால், அதற்குரிய முயற்சி செய்வா யென்று சிவபிரான் கட்டளையிட, திருமால் தருதி யமைந்த பல சிவகணங்களை யழைத்து லோகமாதாவாகிய உமாதேவியாருக்கும் சர்வ ஜீவதயாபரனாகிய சிவபெருமானுக்கும் திருமணம் நடக்கின்றதென்று கூறி எல்லாத் தேவர்களையும் இவ்விடத் தழையுங்களென்று விடுத்தார்.

அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களும் தேவர்களும் வித்தியாதரர்களும் நாகலோகத்தார்களும் சூரியன் முதலிய நவக்கிரகங்களும் கந்தர்வர்களும் இயக்கர்களும் பிரமன் முதலியோர்களும் வைகுந்தத்தி லுள்ளவர்களும் கயிலாயத்திலுள்ளவர்களும் ஆகிய யாவரும் வந்து அங்கடைந்தார்கள். திருமாலின் கட்டளைப்படி அவ்விடத்துத் தேவகம்மியன் தூய்மையாகிய இரத்தினங்களால் ஒளிவிளங்க அழகிய மண்டபங்களும் குளிர்ச்சி பொருந்திய முத்துக்களினால் திருமணப் பந்தல்களும் நிருமித்தான். அந்நகரத்திலுள்ள பெண்கள் அலங்காரமாக வீதிகளில் வாழை கமுகு கொடி தோரணம் முதலியவைகளை நாட்டி, பூரணகலசம் பாலிகை விளக்கு முதலிய அஷ்டமங்கலங்களமைத்து, அன்புடன் கைகோத்து விளையாடுவார்கள். இவ்விதச் சிறப்பமைந்த தாலேயம்பதியில் மண்ணுலகத்தவரும் விண்ணுலகத்தவரும் நாகலோகத்தவரும் சிவபிரான் திருமணத்திற்காக அன்போடு வந்து நெருங்கியிருக்க, அப்பொழுது சித்திரை மாசத்தில் மகநட்சத்திரம் கூடிய சுபதினம் வந்ததை யறிந்து இன்றையதினம்தான் திருமணத்தினமென்று திருமால் சிவபெருமானுக்குக்கூறினார். எமது தந்தையாராகிய சிவபெருமானும் குபேரன் அலங்கரிக்க மணக்கோலங் கொண்டு அத்திருமணத்திற் காக அமைத்துள்ள மண்டபத்தில் வந்து சேர்ந்தார். இப்பால் திருமால் கட்டளைப்படி இலக்குமியும் சரஸ்வதியும் வந்து உமாதேவியாரை ஆடையாபரணங்களாலலங்காரம் செய்து சிவபிரானுக்கு வலப்பாகத்தில் அமைத்தார்கள். அப்போது கற்பகத்தரு காமதேநு சங்கநிதி பதுமநிதி [illegible] பிரான் திருமணத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களை அப்போ[illegible]கப்போது கொடுத்து ஏவல் புரிந்து நின்றுகொண்டிருக்க, அவ்விடத் தடைந்த மகா தவசிகளும் மறையவரும் வேதமந்திரமோத, பிரமன் திருமணத்திற்குரிய சடங்குகளெல்லாம் செய்து முடித்தான்.

மணஞ்செய் முகூர்த்தம் சமீபித்ததென்று பிரகஸ்பதி பகவான் கூறக்கேட்ட பர்வதராஜன் இனிமையுடன் எழுந்திருந்து தோண் மீது

தரித்திருந்த உத்தரியத்தை இடையிற் கட்டிக்கொண்டு தனது புத்திரியாகிய உமாதேவியாரை தனது மடித்தலத்தில் வைத்துக்கொண்டு வேதியின் மீது உட்கார்ந்து சிவபிரானது பொன்போலும் அழகிய திருக்கரத்தின் மீது தனது புத்திரியினது மெல்லிய திருக்கரத்தை வைத்து மனைவியாகிய மேனாதேவி வார்க்கும் நீரை விட்டான். உடனே தேவதுந்துபி முழங்கத் தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தார்கள். மற்றுஞ் செய்ய வேண்டிய சடங்குக ளனைத்தையும் பிரமன் செய்து முடிக்கச் சிவபிரான் வெள்ளிய பொரியைத் திருக்கரத்தா லள்ளி அக்கினிக்கு அவிகொடுத்து சௌந்தர நாயகியாரது திருவிரலைப் பிடித்துக்கொண்டு தேவியின் திருவடியைப் பொன்னுலாகிய அம்மியின் மீதெடுத்து வைத்து அருந்ததியின் வடிவத்தைக் காட்டி அக்கினியை வலமாகவந்தார். பின்பு திருவருள் நிரம்பிய சிவபிரானுக்கும் சௌந்தர நாயகியாருக்கும் அநேக அரம்பை மாதர்கள் ஆலாத்தி சுற்றினார்கள். யாவராலுங் காண்டற் கரிய சிவபிரானது கிருபை நிறைந்த திருக்கோலத்தை இத்தலத்தின்கண் தரிசிக்கப் பெற்றோமென்று தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலானவர்கள் கடவுளைப் பலவாறு வேண்டித் தோத்திரஞ் செய்து வழிபட்டார்கள்.

ஒளி விளங்கும் ஆபரண மணிந்த சௌந்தர நாயகியார் தமது தாய் தந்தையர்களாகிய மேனை பர்வதராஜன் இவர்களது திருவடிகளில் வணங்கினாள். திருமணத்திற்கு வந்த தேவர்கள் முதல் எவர்களுக்கும் முறைப்படி அவ்விடத்து வந்திருந்த காமதேனு திருவமுது படைக்க சந்தனம் புட்ப முதலிய வரிசைகளைக் கற்பகத்தரு கொடுக்க திருமால் உபசார வார்த்தைகள் கூற கொன்றை மாலை யணிந்த மாயூரநாதரும் சவுந்தர நாயகியும் மகிழ்ச்சி யுற்றிருந்தனர். பின்பு சகதீசனாகிய மாயூரேசனும் மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய சவுந்தர நாயகி யாரும் மிக்க அலங்கார மமைந்த அத்தாலமாபுரியின் திருவீதியி னிடத்துத் திருமணக் கோலம் வரவேண்டி சிவபிரான் இடப வாகனத்தின் மீதும் உமாதேவியார் அன்ன வாகனத்தின் மீதும் ஆரோகணித்து, பலவித வாத்தியங்கள் கடல்போலச் சத்திக்கச் சித்தர் சாரணர் தும்புரு நாரதர் கின்னரர் கிம்புருடர் முதலியோர் இசை பாடிக்கொண்டு வரவும், ஊர்வசி திலோத்தமை முதலிய தேவ மாதர்கள் நாட்டியம் புரிந்துகொண்டு வரவும், இந்திரன் கையில் பிரம்பு கொண்டு வழி விலக்கிவரவும், அக்கினி பகவான் இருளை யகற்றி வரவும், சவுனகாதி முனிவர்கள் ஒருங்கு கூடி வேத பாராயணஞ் செய்து வரவும், மற்று முள்ள தேவர்கள் புடைசூழ்ந்து வரவும் அழகமைந்த அத்தாலமா நகரத்தை வலமாக வந்தார்கள்.

அத்திருமணக் கோலத்தைத் தேவர்களும் நாகர்களும் அத்தாலமாபுரி வாசிகள் முதலாகிய பலதேசத்தார்களும் தரிசித்து வணங்கித் தமது துன்பங்களை நீக்கிச் சந்தோஷ மடைந்தார்கள். பின்பு சிவபெருமான் சிறப்பமைந்த மடவீதியை வலமாக வந்து ஆகாயத்தை யளாவிய கோபுரவாயிலை யடைந்து [illegible] அரம்பை மாதர் கூடி மங்கல வாழ்த்துகள் கூறித் [illegible] என்று திருமண மண்டபத்தில் வீற்றிருந்து திருவருள் சுரந்தவராய்த் திருமணத்திற்கு [illegible] தேவேந்திரன் பிரமன் முதலிய ஒவ்வொருவருக்குந் தக்கவாறு விடை கொடுத்து சௌந்தர நாயகி யாருடன் அளவளாவி ஆனந்த சந்தோஷ முற்றிருந்தனர். ஆகையால் அந்த விலாசகாஞ்சி யென்னுந் தாலமா நகரம் எல்லா நகரத்திற்கும் மேன்மை யானதென்று சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சொல்லித் தன்னிருக்கை சேர்ந்தார். அவ்வுரையைக் கேட்ட முனிவர்கள் அவரிடம் விடைபெற்று அத்தலத்தை யடைந்து ஸ்ரீ மாயூர நாதரைத் தரிசித்துப் பேரானந்த மடைந்தனர்.

விவாகச்சருக்கமுற்றிற்று.

023:38.2114T N10
99104